SIMONE ST. JAMES
virtual-project.eu
CARTEA CAZURILOR NEREZOLVATE

SIMONE ST. JAMES

CARTEA CAZURILOR NEREZOLVATE

Original: *The Book of Cold Cases* (2022)

Traducere din limba engleză și note de:
IRINA GACHE

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2024

PARTEA ÎNTÂI

1.

Claire Lake, Oregon

Conacul Greer se afla sus pe un deal, cu vedere spre oraș și ocean. Ca să ajungi la el din centrul orașului trebuia să lași în urmă magazinele drăguțe și cheiurile zgomotoase de pe malul mării și să conduci pe un drum care șerpuia în sus, spre stânci. Treceai prin inima Claire Lake, partea de oraș în care stăteau localnicii și unde de obicei turiștii nu ajungeau. Treceai pe lângă o rețea de magazine și blocuri joase, restaurante locale și saloane de înfrumusețare. La periferia orașului treceai pe lângă construcții mai noi, ridicate între poalele stâncilor și terenul plat de pe marginea lacului interior care dăduse numele orașului.

Terenul era prea umed și stâncos pentru a continua construcțiile, așa că proiectele mai noi se sfârșeau cu păduri și drumuri cu două benzi. De-a lungul marginii vestice a lacului erau case construite în anii ’70, late și joase, din cărămidă maronie, cu pereți laterali crem și grădini îngrijite timp de peste patruzeci de ani de oameni care nu plecaseră niciodată de acolo. Dincolo de acele case, în jurul celorlalte margini ale lacului, nu erau decât drumuri neasfaltate, folosite doar de excursioniști, vânători, pescari și adolescenți care o căutau cu lumânarea. În anii ’70, casele de pe malul lacului fuseseră pentru cei în ascensiune, oamenii cu slujbe bune. Toți ceilalți locuiau în oraș. Iar dacă erai bogat, locuiai pe deal.

Drumul urca pe partea de nord a lacului. Aici, casele erau distanțate pentru intimitate, iar drumurile erau înguste și denivelate, ca și cum ar fi încercat să-i țină departe pe cei din afară. Cei

bogați veniseră în Claire Lake în anii ’20, când a fost creat orașul, căutând un loc pitoresc, retras și ieftin unde să ridice niște case mari. Și-au adus banii din Portland și California și s-au stabilit aici. Unele case au rămas goale după prăbușirea bursei, dar s-au umplut din nou în timpul avântului de după Al Doilea Război Mondial. Oamenii care au locuit aici au numit cartierul Arlen Heights.

Conacul Greer a fost una dintre casele originale din Arlen Heights. A fost un Frankenstein al caselor încă de când a fost construit – un stil pseudo-victorian cu acoperișuri înclinate și turle, deși pereții erau din cărămidă galbenă ca untul. Iar când Julian Greer l-a cumpărat în 1950 cu nou-moștenita avere farmaceutică, situația s-a înrăutățit. A reconstruit etajul inferior pentru a fi mai modern, cu linii drepte și lemn maro-închis. A montat, de asemenea, o serie de ferestre de-a lungul peretelui din spate pentru a deschide interiorul întunecat și mohorât al casei. Ferestrele dădeau spre peluza din spate a casei și spre ocean.

Efectul ar fi trebuit să fie de amploare, să-ți taie răsuflarea, dar, precum cea mai mare parte a vieții lui Julian, nu a funcționat conform planului. Geamurile se abureau, iar priveliștea era sumbră. Peluza era plată și fără viață, iar oceanul dincolo de stânci era agitat și rece. Julian făcuse renovările în speranța de a-și mulțumi noua soție, pe Mariana, dar, în schimb, priveliștea necruțătoare de la ferestre o neliniștea, așa că ținea draperiile trase. A decorat restul casei cu conștiinciozitate, dar fără chef, un semn prevestitor al căsniciei lor. Ceva legat de conacul Greer înăbușea râsul și ucidea fericirea. Poate că sună dramatic, dar oricine a trăit acolo știa că era adevărat.

Până în 1975, atât Julian cât și Mariana muriseră, Julian pe podeaua bucătăriei într-o baltă de sânge, iar Mariana printre fiare contorsionate într-un accident de mașină. Casa a privit cu indiferență cum s-au întâmplat toate astea.

În seara aceasta ploua, o ploaie torențială, rece, care venea dinspre ocean. În Arlen Heights era liniște, iar conacul Greer era cufundat în întuneric. Ploaia stropea cu putere geamurile, trasând linii curgătoare pe ferestrele mari care dădeau spre peluză. Scheletele întunecate ale copacilor de o parte și de alta a casei se aplecau înainte și înapoi în bătaia vântului, crengile zgâriind acoperișul. Picăturile de ploaie loveau aleea goală. Casa era nemișcată și tăcută, nepăsătoare sub vânt și apă.

Pe gazon, ceva se mișca pe suprafața ierbii. Atingerea unei urme de picior. În casă, una dintre ușile dulapurilor s-a deschis în bucătăria întunecată, scârțâind încet în liniște.

La fereastra unui dormitor a apărut o siluetă, întunecată și neclară. Poate umbra unei fețe. O amprentă de mână a atins fereastra dormitorului, palma apăsând pe sticlă. Pentru o secundă, a rămas acolo, palidă și albă, deși nu era nimeni care să o vadă.

Vântul gemea în streașină. Amprenta mâinii s-a estompat. Silueta s-a retras în întuneric. Casa era din nou neclintită.

2.

Septembrie 2017

SHEA

Ziua dinainte să mă întâlnesc cu Beth Greer fusese o zi de marți, cu un cer cenușiu și o ploaie măruntă care-mi uda fața și-mi lăsa stropi în păr în timp ce așteptam în stația de autobuz. Era o vreme neobișnuit de caldă, iar sub balerinii mei betonul emana acel miros de ploaie pe care îl are uneori. Lângă mine stătea un bărbat îmbrăcat într-un palton, care-și butona telefonul cu o privire epuizată. De cealaltă parte a mea era o femeie cu un aer îngrijorat care tasta frenetic mesaje. Am

închis ochii, inhalând mirosul de ploaie amestecat cu un iz de apă de colonie de la bărbatul de lângă mine, suprapus peste vaporii de benzină și motorină de pe stradă. Asta era viața mea.

Nu era rea. Aveam douăzeci și nouă de ani și eram divorțată. Locuiam într-un mic complex rezidențial cu clădiri de maximum patru etaje pe o încrengătură de străzi curbate care purtau numele aspirațional de Saddle Estates. În mintea mea îl numisem Singles Estates, pentru că era populat aproape în exclusivitate de eșecuri romantice ca mine, oameni care aveau nevoie de un loc unde să stea după ce și-au vândut casa matrimonială și și-au obținut jumătatea lor de bani. Bărbatul în palton era cu certitudine divorțat și aș fi pus pariu că femeia îi scria unui puști care era la școală, în timp ce petrecea o săptămână alocată de instanță cu tatăl lui.

Divorțul meu era încă proaspăt. Nu aveam copii. Locuința mea era mică, mirosea a vopsea și conținea numai strictul necesar ca mobilier. Dar nu era cea mai rea viață pe care aș fi putut-o avea. Am știut de când aveam nouă ani că eram norocoasă să am o viață în general.

În autobuz, mi-am scos telefonul, mi-am pus căștile în urechi și am pornit cartea audio pe care o ascultam. Un thriller: o femeie în pericol, majoritatea personajelor probabil mințeau, nimic nu era chiar așa cum părea. O răsturnare de situație undeva spre final care putea sau nu să mă șocheze. Erau zeci de cărți întocmai ca asta, sute poate, și reprezentau coloana sonoră a vieții mele. Vocea femeii din căști îmi vorbea despre moarte, crimă, secrete de familie profunde, oameni în care nu poți avea încredere, minciuni care costă vieți. Dar un roman se termină întotdeauna, minciunile ies de la suprafață, iar morțile sunt explicate. Poate că unul dintre personajele negative scapă cu ceva – așa e la modă acum –, dar rămâi oricum cu un sentiment

de echilibru, că lucrurile obscure ies la lumină și că persoana rea va fi, cel puțin, probabil nefericită.

Simțeam o neliniște puternică, dar în care întrezăream o notă de alinare. Îmi știam pe de rost situația: Așa-zisul meu ucigaș era în închisoare de nouăsprezece ani, șapte luni și douăzeci și șase de zile. Audierea pentru eliberare condiționată era peste șase luni.

Lucram la un cabinet medical în centrul orașului Claire Lake. Eram recepționistă, preluam apeluri, arhivam fișe, făceam programări. Când am intrat pe ușă, mi-am scos căștile din urechi și i-am zâmbit colegei, scuturându-mă de tot întunericul și de moarte.

— Zi aglomerată, mi-a spus Karen, cealaltă recepționistă, uitându-se la mine, apoi din nou în altă parte. Deschidem în douăzeci de minute.

Nu eram prietene apropiate, colega mea și cu mine, deși lucram aici de cinci ani. Celelalte femei erau căsătorite și aveau copii, ceea ce însemna că n-aveam mare lucru în comun de când divorțasem. Nu vorbisem cu niciuna dintre ele despre divorț, cu excepția faptului că s-a întâmplat. Și nu aveam ce adăuga la discuțiile despre creșe și programe de înot. Doctorii nu socializau cu niciuna dintre noi – veneau și plecau, așteptându-se ca mecanismul cabinetului să funcționeze fără prea multă contribuție din partea lor.

Mi-am dat jos jacheta și mi-am pus bluza bleumarin de la uniforma medicală, împingându-mi telefonul și poșeta sub birou. Probabil că-mi puteam face prieteni aici dacă încercam. Eram îndeajuns de atrăgătoare, cu păr negru lung pe care-l țineam prins, o față ovală și ochi negri. În același timp, nu aveam genul de înfățișare atât de frumoasă încât să amenințe alte femei. Eram rezervată – știam asta. Era o parte ineluctabilă a personalității mele, o tendință pe care nu o puteam opri, indiferent cât de multă terapie făceam. Nu-mi plăceau oamenii prea apropiați și nu mă pricepeam

la conversație de complezență. Terapeuții mei au numit-o un mecanism de apărare; eu știam doar că face parte din mine, la fel ca înălțimea mea sau forma bărbiei.

Dar lipsa mea de sociabilitate nu era singurul motiv pentru care colegele mă evitau. Deși nu mi-au spus nimic, în prima mea săptămână de lucru se răspândise un zvon; cu toții știau cine eram, din ce scăpasem. Și cu toții știau ce făceam seara, proiectul meu secundar care îmi consuma tot timpul liber. Obsesia mea, de fapt.

Probabil că toți credeau că nu e sănătos.

Dar eu am crezut întotdeauna că crima este cea mai sănătoasă obsesie dintre toate.

•

— Nu-mi spune, mi-a zis la telefon Esther, sora mea. Iar hibernezi.

— Sunt bine, i-am răspuns.

Terminasem munca și eram la magazinul alimentar local, Safeway-ul din piață, la distanță de mers pe jos de Singles Estates. Mi-am pus cereale în căruț în timp ce-mi țineam telefonul la ureche cu umărul.

— Fac niște cumpărături și mă duc acasă.

— Ți-am spus să vii la cină. Will și cu mine vrem să te vedem.

— Plouă.

— E Claire Lake. Plouă tot timpul.

M-am uitat la o cutie cu lapte de migdale, întrebându-mă ce gust o avea.

— Știu că-ți faci griji pentru mine, dar sunt bine. Am doar treabă.

— Ai deja o slujbă. Website-ul nu e muncă plătită.

— Plătește destul.

Sora mea mai mare a oftat, iar sunetul m-a întristat. Chiar voiam să o văd, și pe soțul ei, Will, un avocat pe care îl plăceam mult. Esther era una dintre puținele persoane care chiar contau pentru mine și, deși mă întrista, știam că încerca din greu

să mă înțeleagă. Avea propria vinovăție și traumă în legătură cu ce mi se întâmplase. Avea motivele ei să fie paranoică – să hiberneze, cum îi spunea ea. Diferența era că Esther *nu* hiberna. Avea un soț și o casă și o slujbă bună, o carieră.

— Doar spune-mi că încerci, a zis Esther. Că încerci să ieși, să faci ceva, să încerci să cunoști oameni noi.

— Sigur, am spus. Astăzi am cunoscut un bărbat cu hernie și o femeie care spunea doar că are o „problemă cu uterul”.

Pun jos laptele de migdale.

— Nu sunt sigură ce e o „problemă cu uterul” și nici nu cred că sunt curioasă.

— Dacă voiai să știi, te puteai uita în fișa ei și să afli.

— Nu mă uit niciodată în fișele pacienților, i-am spus. Știi asta. Răspund la telefoane și mă ocup de programări, nu de diagnostice. Dacă mă uit în fișa unui pacient aș putea fi concediată.

— N-are niciun sens, Shea. Nu te uiți la fișele pacienților, dar vorbești despre crime și cadavre pe internet.

M-am oprit, desprinzându-mi telefonul de umăr.

— Bine, e un punct de vedere chiar bun. Pricep asta. Dar înseamnă că, pentru a fi consecventă, ar trebui să fiu mai mult sau mai puțin băgăreață?

— Înseamnă că trăiești prea mult în propriul cap, gândești totul prea mult, a spus Esther. Înseamnă că trebuie să cunoști oameni care nu sunt pacienți, persoane reale care nu sunt victimele unei crime pe o pagină de ziar. Fă-ți prieteni. Găsește un bărbat cu care să ieși la întâlniri.

— Nu sunt încă pregătită pentru întâlniri, i-am spus. Poate curând.

— Divorțul a fost acum un an.

— Unsprezece luni.

M-am ferit de o femeie care venea din sens opus pe raionul meu, apoi am ocolit un cuplu care se uita la selecția de biscuiți.

— Nu mă opun să găsesc pe cineva. Întâlnirile în sine mă sperie. Adică, întâlnești un necunoscut și asta e tot? Poate fi oricine, poate ascunde orice.

— Shea.

— Ai idee câți criminali în serie au fost în relații cu femei singure în viața de zi cu zi? O divorțată care vrea doar companie din partea unui bărbat drăguț? Crede că a câștigat la loteria întâlnirilor și între timp el e acolo ascunzând cadavre într-o după-amiază de duminică. Și acum ar trebui să folosim aplicațiile online, unde poza cuiva s-ar putea să nici nu fie reală. Oamenii mint despre *fețele* lor.

— Bine, bine. Fără aplicații de dating. Momentan, fără întâlniri deloc. Înțeleg. Dar fă-ți niște prieteni, Shea. Înscrie-te la un club de carte sau într-o ligă de bowling sau ceva.

Căruțul meu era plin. M-am oprit lângă vitrinele de sticlă din fața magazinului, aruncând o privire prin parcare.

— O să mă gândesc la asta.

— Asta înseamnă nu, a spus Esther.

— Înseamnă că o să mă gândesc la asta.

Parcarea arăta ca orice parcare normală după orele de muncă, cu mașini care intrau și ieșeau. M-am uitat un moment, lăsându-mi privirea să scaneze mașinile și oamenii. Un obicei vechi. N-aș fi putut spune ce căutam, doar că mi-aș fi dat seama când l-aș fi văzut.

— Mulțumesc, soro. Vorbim mai târziu.

Mi-am plătit cumpărăturile și le-am pus în plasele de pânză pe care le adusesem cu mine. Mi-am pus plasele pe umeri și am început plimbarea spre casă prin ploaie, cu gluga hainei trasă pe cap, încercând să evit să calc în băltoace. Plimbarea spre Singles Estate m-a dus pe o stradă aglomerată, cu mașini care treceau în viteză, mă stropeau cu apă și-mi umpleau fața de gaze de eșapament. Nu era cea mai plăcută plimbare din lume, dar mi-am pus căștile și un picior în fața

celuilalt. Esther renunțase de mult să-mi mai spună să-mi iau o mașină. Nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Pe lângă asta, am ajuns acasă înainte să se întunece, așa că n-a trebuit să merg singură pe întuneric. Consider asta un câștig.

3.

Septembrie 2017

SHEA

Acasă, în micul meu apartament, m-am schimbat în haine uscate, mi-am făcut un sandviș cu salată de ton și mi-am pornit laptopul.

În ciuda stresului, a incertitudinii chinuitoare, a cheltuielilor și, da, a suferinței, asta era partea bună a divorțului: aveam libertatea de a sta în sufrageria mea insuficient mobilată, în pantaloni de pijama și tricou, mâncând ton înecat în maioneză și lucrând neîntrerupt pentru restul serii. Proiectul la care lucram, obsesia timpului meu liber, era website-ul meu, Cartea Cazurilor Nerezolvate.

Nu era o carte adevărată. Era o colecție de postări și articole scrise de mine despre crime nerezolvate, cele faimoase și cele nu atât de faimoase. Site-ul includea un forum de mesaje private unde oamenii la fel de obsedați ca mine puteau să-și posteze teoriile sau noile indicii pe care le descopereau. Lansasem site-ul în urmă cu aproximativ zece ani sub formă de blog personal, un loc unde puteam posta, aproape în obscuritate, despre lucrurile care mă fascinau. Dar, de-a lungul anilor, a început să prindă o viață proprie, iar acum avea aproape două mii de membri, toți plătind o mică taxă anuală. Uneori vindeam și reclame pe site. Banii nu erau nici pe departe suficienți ca să

trăiesc din ei, dar îmi permiteau să plătesc servere mai bune, ocazionale servicii profesioniste de webmaster și – cel mai important – ajutor pentru documentare.

M-am logat și am răsfoit prin noile mesaje de pe forum. Erau o conversație aprinsă despre dispariția unei fetițe din Tennessee și o alta despre o femeie din Michigan care pretindea că a fost răpită, dar nu putea oferi nicio dovadă despre asta. Cineva reînviase un subiect vechi despre Criminalul Zodiac din cauza unui podcast recent pe care-l ascultase, iar altcineva postase un link către o nouă teorie despre cazul Jon Benet Ramsey. Am citit totul și mi-am adăugat comentariile, atentă să depistez mesajele care erau inflamatorii sau jignitoare. Chiar și într-un grup închis, internetul era locul perfect pentru oamenii care voiau să se insulte între ei, iar asta necesita moderare constantă. Oamenii se puteau înfuria la fel de mult pentru o crimă veche de douăzeci de ani ca și pentru politica modernă.

Când am terminat, m-am întors la articolul la care lucram, despre o femeie din Connecticut care plecase de acasă și dispăruse, lăsându-și fiica în vârstă de doi ani singură în țarcul de joacă. Înregistrările camerelor de supraveghere au arătat-o trecând pe lângă un mall aflat la trei mile depărtare, dar cum ajunsese acolo și de ce? Își lăsase mașina pe alee. Înregistrările de pe mobil arătau un singur apel de pe telefonul femeii către 911, la patru ore după ce dispăruse. Apelul fusese întrerupt imediat ce operatorul răspunsese. Asta însemna că femeia era încă în viață atunci, încercând să ceară ajutorul? Sau folosise altcineva telefonul ei? Astea erau genul de întrebări care mă puteau face să uit de orice altceva timp de zile întregi.

Mi-am luat telefonul și l-am sunat pe Michael De Vos, detectivul privat care lucra uneori pentru mine. Să fii profan era o chestiune limitativă când

scriai povestiri polițiste, iar Michael îmi era de ajutor când aveam nevoie de o analiză de la un specialist. Lucrase în cadrului poliției din Claire Lake. A răspuns imediat.

— Shea. Ești acasă? m-a întrebat el.

Michael știa multe despre paranoia mea, deși nu-i știa motivul. Nu părea că o găsește ciudată. Verifica adesea dacă eram acasă în siguranță când vorbeam.

— Am ajuns, i-am spus eu. Unde ești?

Michael era de obicei în locuri interesante. Ca detectiv privat, trăia genul de viață care ar fi fost prea mult de gestionat pentru anxietatea mea.

— Acum sunt într-o mașină parcată, a spus el, aștept pe cineva. Sunt aici de la prânz.

De fapt, părea plictisit.

— Pe cine aștepți?

— Știi că e secret.

Am simțit că zâmbesc. Tot ce făcea Michael era secret, conform spuselor lui. Cel puțin lucrurile interesante erau secrete.

— Dacă stai la o pândă plictisitoare, i-am spus, atunci ai avut timp să citești articolul pe care ți l-am trimis.

— L-am citit.

L-am auzit cum sorbea ceva. Mi l-am imaginat într-o mașină parcată la marginea unui drum undeva, cu picăturile de ploaie începătoșate curgând pe geamuri. Poate că aștepta un soț infidel sau un escroc. În mintea mea, mașina era o chestie mare, ca o cutie, din anii ’70, deși eram în 2017. Michael emana aerul acela de modă veche.

Nu că ar fi fost bătrân. Din câte știam, avea undeva între 35 și 40 de ani, păr șaten-închis și ochi căprui. Majoritatea femeilor l-ar fi considerat arătos. Femei care nu erau la fel de închise ca mine. Văzusem numai o fotografie cu el, pe care mi-o trimisese la începutul colaborării. Nu ne văzuserăm niciodată în persoană.

Nu mă simțeam în largul meu să mă întâlnesc în persoană cu bărbați ciudați.

— Ce părere ai? l-am întrebat.

— Dacă vrei să știi cum mi s-a părut articolul, a fost excelent. Dacă vrei să știi ce părere am despre caz, atunci soțul a făcut-o. Cu ajutorul tatălui.

— Nu există dovezi, am spus eu.

— Când o vor găsi, vor exista. Fiindcă sigur e moartă.

Ceva din interiorul meu, care stătuse încolăcit strâns, s-a eliberat pentru prima oară pe ziua aceea. O iubeam pe Esther, dar nu mă înțelegea cu adevărat. Părinții noștri locuiau în Florida și cu siguranță nici ei nu mă înțelegeau. Colegii nu mă înțelegeau. Fostul meu soț nu mă înțelegea.

Michael mă înțelegea. Nu știam cum și de ce. Pur și simplu o făcea.

Nimeni din viața mea nu voia să vorbească despre chestiile astea, cu excepția lui.

— Dar ce zici despre înregistrările de la mall? l-am întrebat.

— Neconcludente. Părerea mea este că nu e ea. Ucigașii au avut noroc cu asta.

— E neobișnuit ca soțul și tatăl să lucreze împreună.

— Neobișnuit, dar nu nemaiauzit. Le va fi dificil să o țină tot așa. Unul dintre ei probabil că va face o înțelegere, renunțând la celălalt.

— Dar soțul, pe bune? Toată lumea spune că se iubeau.

— Toată lumea spune asta întotdeauna, și niciodată n-are dreptate.

— Ești un cinic, i-am spus, uitându-mă din nou prin articol în căutare de greșeli de ortografie. E bine să ai calitatea asta.

— Fosta mea soție n-ar fi de acord.

Am tăcut. Nu mai menționase până acum vreo fostă soție; de obicei nu discutam lucruri personale.

— Atunci poate să-mi sune fostul soț, am spus eu, testând terenul. Se pare că au multe în comun.

— Probabil că s-ar înțelege bine.

A făcut o pauză.

— Cred că văd ceva mișcare. Trebuie să te las. Publică articolul, e bun.

— Mulțumesc, am spus. Baftă!

După ce am închis, mi-am lăsat telefonul deoparte și am făcut un tur al locuinței, verificând dacă ușile sunt încuiate, ferestrele închise. Singles Estates avea un paznic la intrarea în complex, dar asta nu însemna mare lucru pentru mine. Oricine voia neapărat să intre putea găsi o cale. Eram la etajul al treilea – în niciun caz n-aș fi luat un apartament la parter – și aveam un sistem de securitate pentru orice eventualitate. Încuietori la ferestre, nicio ieșire de incendiu, niciun paravan ușor de deschis. Unul dintre puținele lucruri care-mi lipseau din căsnicie era prezența zilnică a unui bărbat în casă, care să țină la distanță lucrurile rele fără ca măcar să știe.

Dar nu mai aveam asta, așa că trebuia să am grijă.

Totul era la locul lui. După ce am terminat, m-am așezat din nou în fața computerului. L-am deschis și m-am logat din nou în Cartea Cazurilor Nerezolvate. Și am început călătoria în întuneric din seara aceea.

4.

Septembrie 2017

SHEA

A doua zi la serviciu eram obosită, fiindcă stătusem trează mai târziu decât ar fi trebuit, lucrând la Cartea Cazurilor Nerezolvate.

Autobuzul întârziase zece minute, abonamentul îmi scăpase pe jos și ajunsesem împrăștiată la serviciu. Eram pe pilot automat.

Cabinetul era în centrul orașului Claire Lake, iar pacienții noștri erau în mare parte bogați, sau cel puțin înstăriți – Claire Lake era în general un oraș înstărit, cu magazine specializate pentru bucătării șic și bistrouri franțuzești înșirate pe țărmul oceanului. Spectacolul pe care-l vedeam de la siguranța pe care mi-o oferea plexiglasul meu nu era niciodată cel al oamenilor muritori de foame, care să facă tot ce le stătea în putință să supraviețuiască în fiecare zi. În schimb, vedeam adesea capriciile celor bogați, cei care aveau banii necesari să facă să le dispară toate chinurile și durerile.

Preț de câteva minute, am crezut că femeia care intrase era o vedetă. Chipul ei îmi era familiar într-un fel de care nu-mi puteam da seama exact. Poate că era o actriță care apăruse la televizor cu zeci de ani în urmă. Era înaltă și impunătoare, probabil că avea peste șaizeci de ani. Pielea ei era aproape fără cusur, cu riduri în jurul ochilor și gurii care îi ofereau caracter. Avea o tunsoare la modă, în scări, până la umeri, cu breton lung care-i încadra sprâncenele, iar părul era grizonant, cu nuanțe mai închise și mai deschise. Purta un pulover negru pe gât și pantaloni negri lucioși sub palton. Farmecul pe care-l degaja mi se părea demn de Isabella Rossellini sau Helen Mirren, deși femeia părea să nu fie conștientă de asta. Părea distrasă și, după ce i-a strecurat cartea de identitate lui Karen pe sub plexiglas, a luat loc, și-a scos o pereche de ochelari de citit eleganți și a început să citească dintr-un roman cu pagini îndoite.

— Ce? mi s-a adresat Karen în timp ce s-a întors cu scaunul de birou spre raft să caute dosarul femeii.

— O știu de undeva, i-am spus.

A urmat un scurt moment de respiro în care telefonul nu mai suna, iar eu am sorbit din cafea și am încercat să fiu discretă în timp ce o priveam din nou pe femeie. A întors o pagină a cărții, fără să bage de seamă. Nu puteam citi titlul de aici, dar vedeam o copertă de un albastru intens cu litere galbene stridente, ceea ce înseamnă un thriller ca acelea pe care le citeam eu.

— Mie nu-mi pare cunoscută, a spus Karen. Poate că ți-a fost profesoară? O vecină?

Am clătinat din cap, studiind chipul femeii și încercând să-mi dau seama. Era ceva la pomeții ei, la linia gurii. Era frumoasă, cu siguranță, și probabil că fusese și mai frumoasă în tinerețe. Nu avusesem niciodată o profesoară care să arate așa. Trebuia să fie actriță, dar nu eram sigură.

— O cântăreață? am spus încercând să-mi aduc aminte. O politiciană?

Karen a ridicat din umeri, neinteresată.

— Nu urmăresc industria muzicală sau politica. Dacă-ți dă bătăi de cap, caut-o pe Google.

S-a uitat pe dosarul pe care-l ținea în mână.

— Elizabeth Greer.

Am înlemnit și mi s-a tăiat respirația.

— Ce?

— Ăsta e numele ei, Elizabeth Greer. Karen mi-a aruncat o privire încruntată. Ce? E celebră? Ar trebui să încerc să obțin un autograf?

Mi-am pus mâinile pe birou. Degetele îmi tremurau și obrajii îmi amorțiseră.

— Nu, i-am spus eu. Nu, nu-i vrei autograful.

— Cum zici tu, a spus Karen.

A sunat telefonul și s-a întors cu spatele ca să răspundă.

Elizabeth Greer, m-am gândit, uitându-mă din nou la femeie. *Beth Greer.* Stătea și-și citea romanul, fără să-și dea seama că mă uitam insistent la ea.

Evident că-i știam chipul. Văzusem zeci de fotografii cu ea, imagini de la știri. Pusesem câteva

și pe site-ul meu. N-am recunoscut-o fiindcă fotografiile de pe site erau vechi de patruzeci de ani și nimeni n-avea o fotografie cu ea cum arăta acum.

Femeia care stătea la câțiva metri de mine, citind o carte, era Beth Greer.

Iar în 1977 fusese cea mai faimoasă criminală din Claire Lake.

•

În octombrie 1977, un bărbat pe nume Thomas Armstrong a plecat de la serviciu la ora șase seara și s-a urcat în mașină. A părăsit centrul Claire Lake și s-a îndreptat spre casa lui de la marginea lacului, luând-o pe drumurile mai mici din afara orașului. N-a mai ajuns niciodată acasă. La șapte și jumătate, i-a fost găsită mașina, cu farurile aprinse și motorul încă pornit, în timp ce Armstrong zăcea mort pe marginea drumului.

Armstrong era un bărbat familist, cu o soție, doi copii, fără legături penale și fără datorii. Părea că oprise în drum spre casă, probabil să ajute pe cineva care avea nevoie. A fost împușcat de două ori în față, un glonte pătrunzându-i în creier și omorându-l pe loc. Lângă el fusese lăsat un bilet scris de mâna unei femei: *Sunt amară sau sunt dulce? Doamnele pot fi oricare dintre ele. Publică asta sau vor fi mai multe.*

Crimele erau rare în Claire Lake, așa că nu era nicio îndoială că acest caz va ajunge pe prima pagină a ziarelor. Dar biletul a pus poliția într-o dilemă. Să păstreze tăcerea în privința biletului și să nu încurajeze un posibil imitator? Sau să-i dea criminalei ce-și dorea? Nu părea să existe un răspuns corect. Într-un final, au înmânat biletul presei, care au poreclit imediat criminala Lady Killer.

Nimeni nu a putut înțelege. Oare o femeie împușcase cu adevărat un bărbat ciudat în cap, la fel ca Zodiac Killer sau ca Son of Sam?

Thomas Armstrong n-avea dușmani. Nimeni nu-și putea imagina că cineva ar fi vrut să-l omoare; părea să fie un soț și tată obișnuit care se întorcea acasă după muncă. Nimeni nu a putut vedea un motiv pentru care fusese vizat. Dar uite că era acolo, mort pe marginea drumului, cu lentilele ochelarilor sparte și cu un bilet scris de o femeie lăsat lângă cadavrul lui.

Apoi, lucrurile s-au înrăutățit.

La patru zile după uciderea lui Armstrong, familistul Paul Veerhoever a plecat acasă de la serviciu. Și el a tras pe marginea drumului la periferia orașului, unde a fost împușcat de două ori – un glonț l-a lovit în maxilar și altul în tâmpla dreaptă. De data asta, un martor care-și plimba câinele a auzit împușcătura și a ieșit de după copaci numai ca să vadă o femeie care s-a urcat într-o mașină și a plecat. Avea părul roșcat și purta un palton.

Lângă cadavrul lui Veerhoever era un bilet scris de aceeași mână ca primul: *Prinde-mă!*

Orașul a intrat în panică. Nimeni din Claire Lake nu mai văzuse crime atât de violente, de brutale, de aleatorii. „CINE E CRIMINALA?” era titlul de pe prima pagină a ziarului Claire Lake Daily. A doua zi, în Claire Lake Free Press: „POLIȚIA AVERTIZEAZĂ LOCUITORII DIN CLAIRE LAKE SĂ «AIBĂ GRIJĂ DUPĂ LĂSAREA ÎNTUNERICULUI»” Oamenii – în special bărbații – erau avertizați să nu oprească și să nu ajute pe nimeni pe drum. Televiziunile au preluat știrea și, în câteva zile, cazul a ajuns cunoscut în tot statul, iar reporterii din Portland și Eugene au venit în oraș ca să-l documenteze.

Era un subiect grozav: doi soți și tați nevinovați și cinstiți, împușcați cu sânge rece, ca la execuție. Un prădător întunecat pe străzile unui oraș liniștit de la malul mării, în aparență pornit la vânătoare de victime. Victimele, în cazul de față, erau

bărbați, iar ucigașul cu sânge rece era, foarte probabil, o femeie.

Martorul celei de-a doua crime a identificat-o pe femeia pe care o văzuse ca fiind Beth Greer.

În 1977, Beth avea 23 de ani, era frumoasă și bogată. Familia ei locuia într-un conac din cel mai bogat cartier al orașului, Arlen Heights. Tatăl ei murise în 1973, împușcat în timpul unei spargeri care n-a fost niciodată rezolvată, iar maică-sa murise într-un accident de mașină doi ani mai târziu, lăsând-o pe Beth singură în casă cu o moștenire de milioane. Beth avea părul roșcat și deținea un palton. Avea, de asemenea, o mașină ca aceea pe care o văzuse martorul. Declarase că era acasă când avuseseră loc cele două crime, bând de una singură.

Beth a fost fotografiată ieșind din secția de poliție a Claire Lake după un interogatoriu, frumoasă, rece și senină. Nimeni n-o plăcea. Vecinii ei au declarat că era distantă și avea obiceiul să invite în casa ei persoane dubioase. Mașina i-a fost confiscată și conacul percheziționat, dar nu s-a găsit nicio dovadă. Nimeni nu a putut găsi un motiv pentru care o fată bogată și fără probleme ar începe să ucidă bărbați la întâmplare. Dar cineva o făcuse. Iar subiectul Beth Greer vindea ziare.

Gazetele din Portland au publicat un articol cu o fotografie în care Beth Greer râdea, cu o înfățișare frumoasă și sexy. Era o fotografie veche de un an, dar nimănui nu-i păsa. L-au publicat cu titlul „ESTE EA VERSIUNEA FEMININĂ A LUI ZODIAC KILLER?” După aceea New York Times a preluat articolul, deși fotografia care-l însoțea era mai recentă, iar titlul mai discret: „CRIMELE COMISE DE O PRESUPUSĂ CRIMINALĂ AU DERUTAT POLIȚIA DIN OREGON”. În articol se spunea că „Beth Greer a fost identificată drept persoană de interes”, iar Beth Greer a devenit cel mai celebru suspect de crimă din America.

Femeia care a vândut toate acele ziare stătea acum în sala mea de așteptare, citind liniștită o carte.

Mi-am amintit fotografiile cu ea din 1977 – Beth era elegantă și superbă, îmbrăcată în topuri strâmte din anii ’70 și pantaloni cu talie înaltă, iar părul lung și roșcat îi cădea peste umeri și spate. Avea ochi mari, negri, perfect egali, hipnotici și cumva sexuali. Chiar și în timp ce era condusă de la închisoare la tribunal și înapoi, purtând o salopetă de deținut care nu-i venea bine, arăta ca un star de cinema.

Îmi simțeam degetele amorțite în timp ce mutam fișierele, scriam informațiile despre pacienți pe computer și răspundeam la e-mailuri. Beth Greer s-a uitat la ceas și apoi a mai întors o pagină. Au arestat-o considerând că ea era Lady Killer și au dus-o la proces, care a fost difuzat ca un spectacol la nivel național. A fost achitată, dar asta n-a oprit titlurile de pe prima pagină a ziarelor: „A FOST LĂSATĂ ÎN LIBERTATE O CRIMINALĂ?”

Nimeni nu știa răspunsul. Am scris un articol despre cazul Lady Killer pentru Cartea Cazurilor Nerezolvate și n-am găsit decât o spirală nesfârșită de speculații. Erau atât de multe detalii, atât de multe „dar dacă…?”. Atât de multe întrebări… De ce acei doi bărbați? O cunoscuseră pe Beth? Era ea o tânără care plângea moartea tragică a părinților săi sau o psihopată mânioasă cu un trup sexy? Până la urmă însemnau bilețelele ceva, iar dacă da – ce? De ce a avut loc un proces fără arma crimei și fără probe medico-legale? Dacă Beth Greer nu era criminala, de ce au încetat crimele când a fost ea arestată? Criminala scrisese *Prinde-mă!* Oare o prinseseră? A fost Beth o victimă nevinovată sau o femeie fatală?

Am petrecut cinci săptămâni scriind articole pentru website-ul meu și de trei ori am luat autobuzul către Arlen Heights ca să trec pe lângă conacul Greer. Am găsit certificatul de naștere al

lui Beth, dosarul auto și istoricul impozitelor pe proprietate. Am citit reportajele din ziarele locale și le-am comparat cu cele naționale, inclusiv articolele din Newsweek. Am citit fiecare zvon – erau sute – și fiecare teorie nebunească a conspirației. M-am uitat la fiecare fotografie cu ea, inclusiv la cele cu ea bebeluș și cele din copilărie pe care le-am putut găsi. Am dat chiar de urma unei casete piratate cu filmul TV din 1981 despre acest caz, cu Jaclyn Smith în rolul principal, și am plătit 300 de dolari ca să-l trag pe DVD, întrucât filmul nu era disponibil în format digital. Am dezgropat fiecare chichiță în căutarea răspunsurilor, la fel ca mulți alții înaintea mea. Am fost obsedată. Încă sunt. Iar Beth Greer era personajul central, în toată complexitatea ei imposibil de citit.

M-am uitat la ea prin plexiglas și am privit-o cum se scarpină absentă la tâmplă. Încă era frumoasă, fără niciun dubiu. Încă fascinantă, cel puțin pentru mine.

Nimeni din cameră n-a observat-o. Pentru majoritatea oamenilor, crimele lui Lady Killer erau istorie, o notă de subsol curioasă, asta dacă auziseră vreodată de ele. Toamna înspăimântătoare din 1977 era o amintire de demult sau un zvon dinainte de a te naște. După proces și senzaționala achitare, Beth a dispărut din atenția publicului. Nu prea mai erau informații despre ea din ultimii patruzeci de ani, deși știam că nu se măritase și nu avusese nici copii, că încă locuia în conac, probabil singură. Nevinovată sau nu, n-au existat alte crime comise de Lady Killer. Povestea părea că se încheiase.

Beth și-a pus picior peste picior în timp ce întorcea paginile romanului.

Mă întreb era o carte despre crime.

— Doamnă Greer?

O asistentă a scos capul pe ușa unui cabinet.

Beth a închis cartea și s-a ridicat în picioare. M-am uitat la ea și am văzut-o pe tânăra care fusese fotografiată în timp ce era condusă la tribunal și înapoi, pe deținuta achitată stând lângă avocatul său, purtând un șal roșu și dată cu un ruj în aceeași nuanță. Am văzut o femeie și am văzut și cel mai mare mister din istoria Claire Lake.

Nimeni n-a privit când a traversat sala de așteptare. Nimeni în afară de mine.

5.

Septembrie 2017

SHEA

— Îmi iau pauza de prânz, am spus eu.

Era devreme pentru prânz, dar Karen a ridicat din umeri. Era dreptul meu și, cu cât plecam mai repede, cu atât mai rapid puteam să mă-ntorc ca să-i iau locul. Mi-am scos geanta de sub birou și mi-am luat haina.

Beth Greer stătuse patruzeci și cinci de minute la programare. Apoi traversase sala de așteptare și dispăruse în lift, fără să se uite în urmă. N-aș putea spune ce m-a apucat s-o urmăresc, dar am avut impulsul să nu o scap din ochi.

Astăzi ploaia se domolise, cerul era de un albastru-cenușiu cretos, iar vântul purta mirosul oceanului. Pe stradă, oamenii stăteau la cafenelele în aer liber sau se uitau în vitrinele magazinelor, fotografiind casele plutitoare. Claire Lake avea un cartier de cetățeni care locuiau pe bărci, andocate în port. Aveau alei de acces și jardiniere la ferestre, pitici de grădină și moriști sub formă de păsări, ca orice altă casă. Într-un alt deceniu, orașul conferise bărcilor-locuințe statut de reședințe, iar încercările ulterioare de a modifica zonarea eșuaseră. Acum

era una dintre atracțiile turistice din Claire Lake, un loc drăguț în care să se plimbe oamenii și să-și savureze cafeaua de fițe la pachet. Oamenii veneau aici ca să se cazeze la pensiuni, să se plimbe pe străzile pietruite și ordonate și să evadeze din orașele mai mari și mai aglomerate.

Beth nu s-a îndreptat spre port. În schimb, a cotit pe o stradă laterală. Am urmărit-o de la distanță, din mulțimea din centru. Beth a mai cotit o dată, apoi încă o dată. Apoi am pierdut-o.

M-am oprit lângă un mic parc umbrit și m-am uit în jur, întrebându-mă încotro o luase. Apoi am auzit o voce venind din parc:

— De ce mă urmărești?

Era Beth. Stătea pe o bancă din parc, sub bolta de copaci, uitându-se la mine. Purta ochelari de soare, din aceia mari care-i acopereau jumătate din față, chiar dacă era o zi înnorată. În spatele ei era o statuie a unui bărbat care cobora dintr-o barcă – un explorator din Oregon. Geanta lui Beth era pe banca de alături, iar ea stătea picior peste picior. Mă privea, așteptând politicos un răspuns.

— Îmi cer scuze, i-am mărturisit. Știu cine ești.

Asta a sunat oarecum amenințător, așa că m-am grăbit să adaug:

— Scriu povestiri de suspans.

Beth m-a scanat de sus în jos, uitându-se la uniforma medicală.

— N-arăți ca o scriitoare de povestiri de suspans.

— Fac asta în timpul liber. Am un website.

Am clătinat din cap.

— Îmi cer iertare. Numele meu e Shea Collins.

Beth Greer și-a înclinat capul uitându-se la mine.

În timp ce mă documentam pentru articolul despre cazul Lady Killer găsisem un video pe YouTube cu Beth chiar înainte să fie arestată. Ieșea din mașina ei și mergea pe aleea care ducea la conacul Greer. Reporterul – un bărbat îmbrăcat

într-un palton cu cordon și pantaloni largi în carouri, coborât direct dintr-o revistă de modă din 1977 – o surprinsese pe Beth când deschidea portiera mașinii. Reporterul probabil că obținuse un pont important, pentru că nu mai erau alți colegi de breaslă. Ploua, iar Beth purta și ea un palton. Era o imagine stranie, o femeie cu părul roșcat și palton, exact cum declarase martorul celei de-a doua crime.

Beth Greer arăta de parcă ar fi putut păși pe podiumul de la Paris în orice moment al secolului al XXI-lea.

„Domnișoară Greer!", strigase reporterul în timp ce-o urmărea, fluturându-și microfonul cu fir. „Domnișoară Greer! Aveți ceva de spus în legătură cu acuzațiile de crimă care vi se aduc? Sunteți Lady Killer?"

Beth trântise portiera și băgase mâinile în buzunare. Se uitase la reporter și se aplecase spre microfon.

„Sunt doar o fată care-și vede de treaba ei".

Tonul vocii ei era rece și fără inflexiuni, aproape robotizat.

În 1977, toată lumea a crezut că lipsa de emoție a lui Beth Greer în legătură cu procesul pentru crimă o făcea să pară insensibilă, aproape nenaturală, ca o vrăjitoare. Urmărind clipul în 2017, am auzit în vocea ei o femeie care se săturase de tot, o femeie care trecuse prin trauma morții părinților ei și care acum trăia o frenezie mediatică, o femeie care știa că nimic din ce spunea sau făcea nu va conta vreodată. Nu era vorba că era insensibilă, ci doar nu-i mai păsa, nu-i mai era frică.

Sunt doar o fată care-și vede de treaba ei. Femeia aceea se uita acum la mine. Aceeași femeie care probabil împușcase cu sânge rece doi bărbați și lăsase bilețele în care punea poliția pe jar.

— Așadar vrei să scrii despre mine. Asta e?

Acum, că-i auzeam vocea, nu mai exista niciun dubiu. Era aceeași voce din video.

— Nu ești prima persoană care vrea asta.

— Am scris deja despre tine.

Oamenii treceau pe trotuar, așa că am făcut un pas în față, spre Beth, în speranța că n-o speriam. Sau că n-o speriam mai mult decât o făcusem deja.

— Atunci ce vrei? m-a întrebat ea.

Nu era o întrebare ostilă, ci doar curioasă.

Ce voiam? Știam răspunsul la asta. Simțeam cum îmi curge sângele prin vene, iar gândurile îmi erau sprintene, de parcă aș fi fost drogată.

— Vreau să-ți iau un interviu, i-am spus. Vreau să te aud.

Am făcut o pauză.

— Vreau să știu cum a fost să fii tu, pe atunci. Și cum e să fii tu acum.

— Îmi ceri mult, a zis Beth.

— Știu.

Presupun că eu nu eram o fată care-și vedea de treaba ei. Am căutat prin geantă o carte de vizită – îmi tipărisem câteva la un moment dat, când simțisem dorința să fiu mai oficială. Acum nu mai găseam niciuna.

Am dat în schimb peste un pliant, pe care-l găsisem în cutia mea poștală, îl băgasem în geantă și uitasem de el. Era o reclamă la un restaurant thailandez din oraș. Am găsit un pix și i-am scris adresa website-ului meu pe el. Sub adresă, mi-am trecut numărul de telefon.

I-am înmânat meniul thailandez lui Beth, în timp ce simțeam cum îmi ard obrajii.

— Îți jur că sunt o profesionistă, i-am promis.

Beth nu părea convinsă, dar a luat meniul. Nu mi l-a aruncat în față și nici nu mi-a spus să-mi văd de treabă. A citit ce scrisesem, apoi a îndoit pliantul și l-a băgat în geantă.

— O să mă gândesc, a spus ea.

— Mulțumesc.

A așteptat o secundă, apoi mi-a făcut cu mâna.

— Întoarce-te la muncă, Shea.

Am rămas pe loc. Nu mă puteam mișca până nu aflam.

— O să te gândești la asta sau o să-l arunci? am întrebat-o. Doar spune-mi, ca să nu tresar de fiecare dată când sună telefonul. E cel mai măreț lucru care mi s-a întâmplat vreodată. E greu de explicat.

Și-a dat jos ochelarii de soare. Îmbătrânise patruzeci de ani, dar încă avea ochii femeii din videoclipul de pe YouTube.

— Tu chiar vorbești serios, nu? Scrii o carte sau ceva de genul?

— Nu, am zis, fiindcă nu asta făceam.

Habar nu aveam cum să scriu o carte sau cum s-o public. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte.

— Dar da, vorbesc serios.

— În regulă, o să fiu sinceră, a spus Beth. Mi s-au propus multe interviuri, mi s-au oferit bani. N-am fost niciodată interesată. Dar nu ești ca nimeni dintre cei care mi-au propus.

Am rămas mută. Era bine sau rău? Conta?

— Așadar, da, o să iau în considerare, a continuat Beth. În ciuda stângăciei discursului tău – sau poate datorită lui – mă voi gândi la asta. Ești mulțumită?

— Da, i-am răspuns. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Întoarce-te până nu te concediază.

M-am întors la cabinet cu mintea vraiște. Nu vedeam absolut nimic în fața ochilor. Am uitat că, de fapt, nu luasem prânzul. Va trebui să mănânc biscuiții sărați și brânza pe care le îndesasem în geantă de dimineață.

La birou, privirea mi s-a îndreptat spre teancul de dosare medicale de pe căruciorul care fusese pus între mine și Karen. Unul dintre acele dosare era al lui Beth Greer.

Oare era bolnavă? De asta se gândea la oferta mea? Un fel de confesiune pe patul de moarte?

Aș putea afla. Ar fi ușor.

M-am uitat la semnul de pe perete, de deasupra dulapurilor încuiate, o reamintire pentru fiecare angajat: dosarele pacienților sunt confidențiale!

Dacă m-ar fi prins că citesc dosarul lui Beth, m-ar fi concediat.

Preț de o clipă, tot am fost tentată. Dar nu mai încălcasem niciodată așa o regulă. M-am ridicat, am luat teancul de dosare și am început să le pun la locul lor.

6.

Septembrie 2017

SHEA

— Ei bine, nu ai primit un ordin de restricție, a spus Michael la telefon. Măcar e ceva.

Eram acasă, punându-mi în cuptor singura porție de lasagna, cu telefonul între ureche și umăr.

— Am vorbit cu o femeie mai în vârstă într-un parc public, am protestat. A fost ceva perfect nevinovat.

— *Nevinovat* e un termen ciudat când vorbim despre Beth Greer.

Am închis ușa de la cuptor și m-am îndreptat de spate, sesizând tonul din vocea lui.

— Crezi că ea a făcut-o? Știi cazul?

— Toată lumea din Claire Lake știe despre cazul Lady Killer. Și am petrecut cinci ani în poliția Claire Lake. Polițiștii sunt deosebit de sensibili când vine vorba despre el. Achitarea ei i-a lăsat mască și cu două crime nerezolvate care n-au fost niciodată închise.

Unul dintre motivele pentru care îl angajasem pe Michael era faptul că fusese polițist. Mă

întrebam de ce nu mai era polițist, dar părea o chestiune prea personală ca să-l întreb.

— Deci crezi că ea a făcut-o? l-am întrebat.

— Cred că Beth Greer a fost pusă sub acuzare pentru crimă, a spus el. Și da, uneori acuzațiile sunt greșite. Dar în majoritatea cazurilor au loc cu un motiv.

— Nu a existat nicio probă medico-legală.

Era subiectul meu preferat, aș fi putut vorbi despre asta ore în șir.

— La propriu niciuna. Niciun fir de păr, nicio fibră, nicio picătură de sânge, nicio urmă de ADN.

— Uiți că gloanțele s-au potrivit cu arma care l-a ucis pe tatăl lui Beth.

— Dar n-au găsit niciodată arma aceea. Iar Beth avea nouăsprezece ani când i-a fost ucis tatăl. Crezi că o fată de nouăsprezece ani și-a împușcat tatăl și a aranjat totul astfel încât să pară un jaf?

— Shea, a existat un martor la crima Veerhoever.

— Care a văzut-o pentru scurt timp în întuneric și a recunoscut la tribunal că băuse în seara aia. Scrisul de pe bilețele nu s-a potrivit cu al lui Beth. Și, indiferent de câte ori au interogat-o pe Beth, n-au obținut niciodată o confesiune sau vreo scăpare în povestea ei.

— Ceea ce înseamnă doar că a fost foarte, foarte bună.

— Fii serios! Polițiștii fac tot ce pot mai bine – știu asta. Dar nu sunt infailibili.

— Recunosc că probele la proces nu au fost atât de puternice precum ar fi putut fi. Iar Beth Greer a avut cel mai bun avocat posibil. Dar, Shea, am cunoscut sociopați în domeniul meu. Cei inteligenți sunt experți în înșelătorie. Îi pot face pe alții să creadă orice; pur și simplu asta fac. Trec prin viață manipulându-i pe alții fiindcă nu cunosc altă cale. Pot minți la fel de ușor cum respiră și sunt convingători fiindcă aproape că se cred și ei înșiși. Oamenii de genul ăsta te pot păcăli și sunt

periculoși. Tu citești și scrii despre cazurile astea, dar eu le-am văzut cu ochii mei.

M-am gândit la așa-zisul meu criminal, care stătea undeva într-o celulă, cel mai probabil numărând zilele până la audierea pentru eliberare condiționată. Primisem o scrisoare din partea Departamentului pentru penitenciare, în care eram invitată să vin la o audiere și să dau o declarație despre cum m-a afectat pe mine infracțiunea. Îngropasem scrisoarea sub un teanc de corespondență, neputând nici măcar să mă uit la ea.

— Și eu am întâlnit oameni îngrozitori, am spus. Poate că n-am fost polițistă ca tine, dar i-am întâlnit.

— Ok, a spus Michael. Te rog doar să ai grijă. În orice interacțiune, Beth Greer va încerca să conducă. Deja te ține cu nervii întinși, făcându-te să o aștepți să se hotărască. I s-au cerut interviuri de zeci de ori, poate chiar sute în ultimii patruzeci de ani. De ce crezi că te-a ales pe tine?

Asta m-a înțepat, dar avea dreptate. Nu eram scriitoare sau reporter sau investigator. Eram un nimeni. De ce ar alege Beth Greer pe un nimeni?

— Probabil că, dacă va accepta, o s-o întreb, i-am zis.

— Știe că vrei informații, așa că o să-ți ofere unele lucruri și o să-ți ascundă altele. O să se întâlnească cu tine în condițiile ei. O să te ducă acolo unde vrea ea să te ducă.

Din punct de vedere logic, știam că are dreptate. Scriam despre sociopați și psihopați aproape în fiecare noapte. Înțelegeam cât de cât cum operau, ca orice femeie normală care avea prima ediție din *Small Sacrifices* în bibliotecă. Știam că, deși Beth era o femeie trecută de șaizeci de ani, nu exista nicio garanție că nu e periculoasă. Problema era că nu eram complet convinsă că omorâse pe cineva.

— Dacă Beth ar fi fost bărbat, a spus Michael, nu l-ai fi abordat niciodată.

Am râs, deși intuiția lui era la fel de ascuțită ca întotdeauna.

— Nici măcar de tine nu mă pot apropia, și lucrez cu ține de peste un an.

— Eu nu sunt un criminal în serie, a zis el.

— Vezi? Fix asta ar spune un criminal în serie.

— Un punct de vedere corect. Vrei să-mi verifici amprentele și ADN-ul? Probabil că pot aranja ceva.

A sunat alarma de la cuptor și l-am oprit.

— Și asta ar spune un criminal în serie, am zis eu. O promisiune grandioasă pe care n-o poate onora, fiindcă sună atât de convingător.

— În regulă. Mă simt insultat, dar măcar gândești așa cum vreau să o faci când vine vorba despre Beth Greer.

I-am promis că o să am grijă și am închis. Dar în timp ce-mi scoteam cina solitară din cuptor, ascultând cum vântul împroașcă ploaia în geamuri – în timp ce mă pregăteam pentru încă o noapte singură în întuneric –, am recunoscut față de mine însămi că eram mai mult decât dispusă să merg oriunde m-ar fi condus Beth Greer.

•

Apelul a venit la unu noaptea. Abia adormisem când mi-a sunat telefonul pe noptieră. Era un număr pe care nu-l recunoșteam.

Cu inima în gât – un apel la ora unu noaptea trebuia să însemne că fie Esther, fie părinții mei muriseră – am răspuns. Am recunoscut imediat vocea de la telefon.

— Sunt Beth.

M-am ridicat.

— Beth?

— Ți-am citit website-ul, mi-a spus ea, ignorând faptul că mă trezise din somn. Am citit ce ai scris despre mine.

M-am frecat pe față în întuneric. Când am scris articolul, nu mi-am imaginat niciodată că va fi citit de adevărata Beth Greer.

— Cum ți s-a părut? am întrebat-o.

— Ai nimerit unele lucruri, pe altele nu. N-ai vorbit cu detectivul Black, nici cu Ransom.

Detectivul Joshua Black lucrase la cazul Lady Killer. Ransom Wells fusese avocatul lui Beth. Ambii erau încă în viață și încă în Claire Lake.

— Am încercat. Niciunul dintre ei n-a vrut să vorbească cu mine.

— O vor face când le voi spune eu, mi-a zis Beth.

Vocea ei avea acea încredere perfectă a unei femei care s-a născut bogată și frumoasă, care chiar și acum era încă obișnuită ca oamenii să facă ce vrea ea.

— Stai puțin, am zis eu, vrei să-mi spui că-mi vei oferi acces la ambii?

— Da, fiindcă îți voi accepta interviul, a declarat Beth. Începem duminică. Să fii la conac la zece. Nu gătesc, nu fac cafea și nu am servitori, așa că adu-ți singură rahaturile.

S-a auzit un *clic*. Închisese apelul.

Am rămas holbându-mă în întuneric, cu telefonul mort la ureche.

Se întâmpla.

Urma să vorbesc cu Beth Greer.

7.

Septembrie 2017

BETH

Beth Greer închise telefonul și îl puse pe patul de lângă ea. Apoi privi fix în întuneric.

Era în dormitorul matrimonial al conacului Greer. Cu patruzeci și cinci de ani înainte, acela fusese dormitorul părinților ei. Patul acesta fusese patul lor. Beth nu l-a înlocuit niciodată. Era ciudat,

știa asta. Patul era vechi acum, mirosea a mucegai. Păturile deveniseră gri după sute de spălări. Pe noptieră era scrumiera tatălui ei, imensă, din sticlă grea, iar pe comodă era un borcan de cremă hidratantă al mamei, veche de aproape cincizeci de ani acum, demult uscată. Măcar pijamalele lui Beth chiar îi aparțineau ei, pijamale din mătase fină, cele mai bune pe care le putea cumpăra. Erau ținute într-un sertar, deasupra cămășilor de noapte vechi ale mamei sale.

Beth își trase genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele. În seara asta nu luase niciun somnifer; navigase pe internet de pe laptop, citind articolul lui Shea Collins despre ea, și pierduse noțiunea timpului. Acum era târziu, prea târziu. Ar fi putut să ia o pastilă acum, dar tot ar mai fi auzit zgomotele înainte să adoarmă.

Cel mai bine era să ia pastila înainte să înceapă zgomotele, ca să nu le audă deloc.

Ceva se mișcă pe holul de afară. Era un sunet delicat, iar degetele lui Beth strânseră din reflex pătura. Era obișnuită cu frica – trăise cu ea atâta vreme, deceniu după deceniu. De când se știa, de fapt. Dintotdeauna. Nu își dădea seama cum ar fi arătat o viață fără frică. Beth cunoștea îndeaproape contururile fricii, formele ei schimbătoare, gustul și mirosul ei.

Nu pleci.

Nu vorbești.

Astea erau regulile. Dar urma să o încalce pe cea de-a doua, nu? Avea să vorbească – cu Shea Collins, care citise atât de multe despre ea. Care știa totul și nimic.

Se auzi un pas pe holul din fața camerei și un sunet târșâit. Beth închise ochii, deși în bezna aceea nu avea nicio relevanță. Încuiase ușa de la dormitor. Da. Își amintea că o făcuse, își amintea senzația rece a zăvorului pe degete. Sau amintirea era din noaptea trecută? Sau din cea de dinainte?

Pastilele erau pe noptieră, dar acum nu putea lua una. Nu până nu era sigură în privința ușii. Fiindcă dacă ușa era descuiată, nu voia să doarmă când lucrul de afară avea să intre.

Așa că așteptă, ascultând.

Sunetul târșâit se auzi din nou, apoi un *clic* slab pe clanță, urmat de *scârțâitul* unei uși. Era baia din capătul holului. Din nou târșâitul, *clicul, scârțâitul.* Era dormitorul lui Beth din adolescență. Una câte una, fiecare ușă era încercată și deschisă. Apoi următoarea. Apoi următoarea. Până ajunse la ușa dormitorului matrimonial, la capătul holului.

Beth știa că ar trebui să se ridice, să fugă la ușă și să se asigure că e încuiată. Dar acum era prea târziu. Nu se mai putea mișca.

Sunetul târșâit se apropie. Apoi *clicul.* Clanța dormitorului matrimonial era încercată. Se mișca într-o parte, apoi în cealaltă.

Beth a închis ochii.

Nu pleci.

Nu vorbești.

Dar lucrurile se schimbau. Febra nebuniei urma să se frângă după tot acest timp, și nu avea să fie plăcut. Oamenii urmau să fie răniți. Asta se întâmpla când erai atins de nebunie. Te răneai.

Beth știa totul despre nebunie.

Clic, Clic.

Clanța se rotea când într-o parte, când în alta. Apoi din nou într-o parte. Apoi în cealaltă.

Nu se deschise, fiindcă ușa era încuiată.

Beth se întinse după flaconul cu pastile de pe noptieră, când de pe hol se auzi o voce. Un geamăt de disperare, al cărui ton crescu din ce în ce mai mult. Apoi plânsul.

— Te rog, spuse vocea. Te rog.

Nu e real, își spuse Beth în timp ce înghițea pastila fără apă. *E moartă de atât de mult timp. Nu e real.*

— Te rog, gemu vocea pe hol.

Ceva smuci clanța, clicul se auzi puternic, dar încuietoarea rezistă.

Beth Greer împinse pătura în jos și se strecură sub ea. Nimic din toate astea nu era real. Pastila urma să-și facă efectul și toate aveau să dispară de dimineață, ca un vis.

Închise ochii și așteptă somnul, în timp ce pe hol mama ei plângea.

8.

Octombrie 1977

BETH

Bărbatul care stătea în fața ei puse o casetă într-un reportofon de pe masă și apăsă butonul.

— Este 20 octombrie 1977, a spus el în timp ce banda se învârtea. Numele meu este Joshua Black, detectiv la poliția din Claire Lake. Sunt prezenți detectivul Melvin Washington de la Poliția de Stat din Oregon și Elizabeth Greer. Suntem în sala de interogatoriu de la Departamentul de poliție din Claire Lake. Doamnă Greer, sunteți de acord cu înregistrarea acestui interviu?

Beth își ținea mâinile nemișcate în poală.

— Da, sunt.

— Vă rog să vă specificați vârsta pentru a fi consemnată.

— Am douăzeci și trei de ani.

— Și vă aflați aici de bunăvoie și nu sunteți sub arest. Corect?

— Corect.

Detectivul Black se opri și apoi încuviință dând din cap. Avea în jur de treizeci de ani, părul șaten și des, îndeajuns de lung încât să se onduleze la capete. Ea îl recunoscuse din ziare, mai ales din fotografia din dimineața de după prima crimă.

Fotografia fusese făcută de peste drum de locul crimei și arăta o mașină parcată pe marginea șoselei, cu un cadavru sub un cearșaf, pe jos, lângă ea.

În picioare, lângă mașină, purtând o haină închisă la culoare, era acest bărbat care privea încruntat în jos și care acum se afla în fața ei. Îl recunoscuse când apăruse la ușă cu partenerul său și o rugase să vină la secție. Arăta bine și era bărbierit, spre deosebire de partenerul său. Detectivul Washington, care stătea sprijinit de peretele din spatele lui, se uita la ea din spatele mustății stufoase.

Beth își încrucișă brațele peste nasturii bluzei. Era frig aici, iar ea observase deja că Washington o privea de sus.

— În regulă, a spus detectivul Black. Doamnă Greer…

— Numele meu este Beth.

Clipi, apoi zise:

— În regulă atunci, haideți să începem. Ne poți spune unde erai în seara de 15 octombrie, în urmă cu cinci zile?

— Eram acasă.

— Nu te grăbi și gândește-te. Ești sigură?

— Da, sunt sigură.

— Ești tu sigură de asta?

Era Washington, cu privirea fixată pe ea. Bătea nerăbdător cu degetele în picior, apoi se opri.

— Ce făceai, mai exact?

Beth încercă să nu tresară.

— Beam, răspunse ea.

— Singură?

— Nu știu.

O dădea în bară, emoțiile îi încurcau gândurile, făcând-o să se îndoiască de ea însăși.

— Da, eram singură și beam.

Ochii lui Washington se îngustară în semn de dezaprobare. Beth era obișnuită cu privirea aceea. Toată lumea i-o arunca – străinii, vânzătorii de la

băcănie, vecinii din Arlen Heights cu care avea ghinionul să se intersecteze. Era o privire care spunea *Ai douăzeci și trei de ani și ești una dintre cele mai bogate persoane din oraș, ai totul, dar tu nu faci decât să bei și să te distrezi. Ar trebui să-ți fie rușine.* Nimănui nu-i păsa că părinții ei erau morți, că bogăția nu însemna fericire. Nimănui nu-i păsa că stătea nopțile trează, singură în conacul Greer, imaginându-și sunete pe hol și întrebându-se ce era real. Alcoolul făcea toate acele emoții să dispară, cel puțin provizoriu. Beth era imună la privirea aceea, la fel cum se desensibilizase față de orice altceva din viața ei.

— Domnișoară Greer… începu polițistul arătos.

Deși vocea îi era blândă și înțelegătoare, amorțeala dispăru pentru o secundă, înlocuită de o frică toxică și devastatoare, atât de intensă că Beth simțea că-i vine să urle. Nu era un coșmar din care urma să se trezească. Ei erau polițiști și tot ce se întâmpla era real. Era singură aici.

Se uită la detectivul Black, așteptându-l să zică ceva, ea neputând să vorbească în timp ce se lupta cu frica.

— Trebuie să te gândești bine, zise detectivul Black. Știu că spui că ai băut doar câteva pahare, dar lucrurile sunt neclare.

Ignoră pufnetul batjocoritor al partenerului său.

— Trebuie să te gândești foarte bine unde ai fost în noaptea aceea, dacă ai fost cu cineva. Dacă te-a văzut cineva. Gândește-te bine.

Brusc, văzu întreaga scenă ca pe o fotografie: Black, așezat la masă, purtând un costum maro-închis și o cravată bleumarin, Washington stând rezemat de perete, în cămașă, cu o cravată în dungi desfăcută un centimetru. Mirosea a fum de țigară, deși nimeni nu fuma acum. Văzu reportofonul, lumina decolorată, masa zgâriată. Stiloul pe care-l ținea Black în mână, deasupra carnetului de notițe de pe masă, în timp ce o aștepta să vorbească. Și pe ea însăși, stând cu brațele încrucișate. Purta o

bluză de un verde intens și blugi cu talie înaltă, cu ghete cu fermoar și toc înalt în picioare. Avea părul roșcat prins într-o coadă de cal și cercei de aur în urechi.

Toți polițiștii o văzuseră în timp ce îi urmase pe Black și pe Washington prin secție până la sala de interogatoriu. Se lăsase liniștea, conversațiile se stinseseră în valuri. Beth arăta ca o fată bogată, era conștientă de asta. Chiar era o fată bogată. Nu era genul de fată care să fie târâtă într-o secție de poliție. Dacă era bogată nu însemna că era și fericită, dar nimănui nu-i păsa de asta, cu atât mai puțin polițiștilor care se uitau la ea și o vedeau pe fata care i-ar fi refuzat dacă ar fi vorbit cu ea într-un bar, fata care ar fi râs de ei dacă ar fi încercat să se culce cu ea. Fata care ar fi putut împușca doi bărbați de familie bună doar ca să aibă ceva de făcut.

Dacă făcuse asta, înseamnă că era nebună. Oare credeau toți că era nebună?

— Dar aseară? întrebă politicos și insistent detectivul Black. Îți amintești unde ai fost aseară?

Da, era real. Cu certitudine real. Se simți sufocată de panică la fel ca atunci când văzuse urmele cadavrului tatălui ei pe podeaua din bucătărie, cu sânge pretutindeni. La acel moment fusese deja luat de acolo, dar ei i se păruse că se întâmplă cu adevărat în clipa aceea, că nu se poate opri, că nu poate să închidă cartea, televizorul și să plece. Că era începutul a ceva rău.

— Aseară am fost acasă, spuse ea, fiindcă era important.

Trebuia să se exprime limpede. Nu putea să spună adevărul.

Nu putea.

Încă un bărbat fusese ucis cu o seară înainte. Scria în toate ziarele.

Detectivul Washington se îndepărtă de peretele de care se sprijinea. Își strecură mâna în buzunar și scoase un pachet de țigări.

— Deții un Buick negru din 1966? întrebă el cu o voce aspră.

Știau deja răspunsul. Probabil că știau dinainte să vină la ușa ei.

— Da, este una dintre mașinile mele.

Avea trei. Atât de bogată era. Era exasperant. Putea să vadă asta în ochii lor.

— Ai condus-o în data de 15 octombrie?

— Nu.

— Tocmai ce ai spus că ai băut și că nu-ți amintești.

— Aș ști dacă am condus-o.

Și-ar fi amintit dacă ar fi intrat în mașină și ar fi întors cheia în contact, chiar dacă era beată. Mai făcuse și înainte plimbări la beție și nu le uita niciodată complet, indiferent cât de mult ar fi băut. În plus, în dimineața de după crimă, Buickul era parcat frumos în garaj, alături de celelalte mașini. În niciun caz nu ar fi putut să facă asta dacă ar fi fost atât de beată încât să nu-și mai amintească nimic.

La fel era și în dimineața asta. Parcase Buickul cu o seară înainte, la fel ca-ntotdeauna. Sigur că-și amintea asta.

— Ba poate că n-ai ști. Poate că ai condus și nu-ți amintești, spuse detectivul Black.

Chiar părea să-i pară rău că ea se afla aici, că o deranja cu asta. Împreună cu înfățișarea lui atrăgătoare, tactica asta probabil că funcționa cu orice femeie bănuită de crimă. Îi venise acest gând înainte să-și amintească de faptul că la Claire Lake nu mai exista nicio altă crimă la care să se gândească, cu atât mai puțin la vreo femeie bănuită. Nu erau decât crimele acelea. Și ea.

Washington își deschise pachetul de țigări și Black se uită la partenerul său. Doar o privire scurtă și sumbră, iar Washington își puse din nou deoparte țigările. Se îmbujoră ușor când făcu gestul, dar le puse deoparte. Black se întoarse spre Beth și așteptă un răspuns.

— Am fost acasă, zise ea.

— Îl cunoșteai pe Thomas Armstrong?

— Nu.

— Îl cunoșteai pe Paul Veerhoever?

— Nu.

Washington mai făcu un pas înainte. Acum stătea lângă partenerului lui, plutind amenințător deasupra lui Beth, încă furios că partenerul său îi interzisese să fumeze.

— Deții o armă? a întrebat el.

— Nu.

— Un bărbat care-și plimba câinele a auzit împușcăturile, zise detectivul Washington. A văzut o mașină care semăna cu un Buick și care se deplasa pe Claire Lake Road, îndepărtându-se de locul crimei. La volan era o femeie.

Pe spate i se prelingea o transpirație înghețată.

— N-am fost eu, spuse ea.

— Pe Claire Lake Road nu e mult trafic, observă detectivul Black. Femeia avea părul lung și un palton. El crede că era roșcată. A identificat o fotografie cu tine.

Atunci frica dispăru, ca o febră. Atinse un anumit punct culminant și apoi pur și simplu se opri. Fu înlocuită de furie, o mânie rece care părea prea intensă ca să încapă în corpul ei, prea intensă pentru mintea ei. Fusese temperamentală dintotdeauna, deși rareori avea scăpări. Rosti din nou cuvintele, încercând să nu le scuipe spre el:

— N-am fost eu.

— Numai că tu nu știi asta, fiindcă susții că nu-ți amintești.

Tonul detectivului Washington era ferm și aspru.

— Erai prea beată, sau cel puțin așa spui. Deci de unde știi sigur că n-ai fost tu?

Se uită la el și îi întâlni privirea. Furia se dezlănțui și preț de o secundă se gândi la cât de tâmpit era el. Cum habar n-avea cu ce are de-a face și că acum îi stătea în cale. Cuvintele țâșniră din ea cu o furie înghețată:

— N-am fost eu, idiotule. N-am fost eu în mașina aia nenorocită.

Urmă o secundă de liniște șocantă pentru ambii bărbați. Cu panica se puteau descurca, cu frica cutremurătoare erau obișnuiți. Ba chiar se așteptau și la minciuni și încercări neîndemânatice de a evita întrebările. Dar la furie nu se așteptau. Ardea mocnit în interiorul ei, ca focul hrănit cu oxigen. Era conștientă că ar trebui să-l stingă dar, în schimb, îi susținu privirea lui Washington și îl lăsă să ardă mai departe.

El o privi năucit și dezgustat, ca și cum ea ar fi fost un animal de la zoo care urinase pe podea. Furie dar și obscenități. Mai bine ar fi tăcut.

Dar acum furia era dezlănțuită, iar ea nu se simțea capabilă să-i pară rău.

Detectivul Black își drese vocea și reluă interogatoriul:

— Domnii Armstrong și Veerhoever au fost împușcați cu gloanțe de calibrul 22. Știu că ești confuză, fiindcă în mod normal n-am interoga o tânără drăguță ca tine despre ceva de genul ăsta. În mod normal, tu ai fi ultima persoană la care ne-am gândi.

Beth stătea nemișcată, așteptând. În liniștea din sală, putea să audă vâjâitul reportofonului.

Detectivul Black continuă.

— Tatăl tău a murit în 1973 într-un atac la domiciliu. A fost împușcat în bucătăria casei tale, când era singur acasă. A fost ucis cu o armă de calibru 22. Vom scoate raportul balistic de la acele gloanțe și-l vom compara cu aceste gloanțe. Ai înțeles?

Nu era posibil să se întâmple una ca asta.

O, ba da, chiar se întâmpla.

— Poate ai ceva să ne spui, sugeră detectivul Black.

— Nu am nimic să vă spun, răspunse ea.

Poate doar o minciună. O parte din ea voia să-i spună cum era viața ei. Că în cea mai mare parte a

timpului beția o păzea de fantome, dar nu mereu. Că uneori o devora frica, și la fel și furia. Că avea momente în care nu era sigură ce e real și ce nu.

Dar nu avea să vorbească. Nu despre moartea tatălui ei. Și nici despre altceva. Unele lucruri era mai bine să rămână îngropate.

Unele lucruri *era obligatoriu* să rămână îngropate.

— Îl cunoșteai pe Thomas Armstrong? o întrebă din nou Washington.

— Nu, murmură ea printre buzele amorțite.

— Îl cunoșteai pe Paul Veerhoever?

— Nu.

— Te vedeai cu vreunul dintre ei?

— Nu.

— Biletelele au fost de la tine?

— Nu.

Acum furia se scursese și ea se simțea epuizată. Avea nevoie de o băutură. Se ridică în picioare.

— Nu vă mai răspund la nicio întrebare. Plec.

O lăsară să plece – Washington furios, Black resemnat. Simți privirile ațintite asupra ei în timp ce trecea prin secție. Conversațiile se opriră din nou. Un polițist fluieră ușor. Aproape ajunsese la ușă când cineva spuse:

— Lasă că te-ntorci tu, păpușă. Data viitoare o să fie mai rău.

Păși afară și se opri pe scările secției, inspirând aerul infuzat de mirosul oceanului. Recăpătându-și echilibrul, acum că nu mai era în sala aceea sufocantă, privindu-i pe cei doi bărbați.

Începea.

Poate că nu avea să-i supraviețuiască.

Poate că o merita.

Se îndreptă spre mașină ca să plece acasă.

9.

Septembrie 2017

SHEA

În 20 octombrie 1977, în ziua de după uciderea lui Paul Veerhoever, lui Beth i s-a făcut o fotografie. Tocmai ieșea din secția de poliție Claire Lake după ce fusese interogată de polițiști. Nu o arestaseră încă – asta s-a întâmplat mai târziu, când polițiștii au fost mai siguri că aveau un caz pe care-l puteau câștiga.

Beth purta o bluză verde-închis, legată cu nod în talie, și blugi cu talie înaltă, părul prins într-o coadă și cercei-tortițe de aur în urechi. Era singură. Beth avea chipul în profil când a observat obiectivul camerei, iar în clipa aceea trecătoare avea ochii mijiți, cu pupilele negre ca cerneala. Era frumoasă și sexy și, în același timp, părea dură. Arăta ca o criminală.

Beth n-a fost arestată în ziua aceea, dar când fotografia a ajuns în Claire Lady Daily, orașul s-a hotărât. Femeia aceea – femeia aceea nepăsătoare și lipsită de sentimente – era vinovată. Pe oriunde s-a dus între cele două crime și momentul arestului, Beth a fost fotografiată.

Acea primă fotografie a fost cea pe care am scos-o sâmbătă dimineață, în timp ce-mi beam cafeaua, alături de notițele pe care le păstrasem în urma cercetărilor mele despre cazul Lady Killer. M-am uitat din nou la fața lui Beth, comparând-o cu femeia cu care vorbisem în parc. Nu era niciun dubiu că, deși frumoasă, Beth Greer nu era o victimă inocentă și dulce. Avea o atitudine de oțel pe care oamenii o considerau greu de acceptat la o tânără de 23 de ani, iar acea duritate era încă prezentă și astăzi. Femeia pe care o întâlnisem în parc nu se agitase și nici măcar nu se înfuriase să vadă că o urmăream. Pur și simplu întorsese situația în favoarea ei până îi răspunsesem la întrebări.

Am cunoscut sociopați în meseria mea, spusese Michael. *Cei inteligenți sunt specialiști în înșelătorie.*

Din câte știam, Beth Greer nu fusese niciodată diagnosticată ca sociopată. Dar nici nu fusese vreodată examinată de un psihiatru.

Sociopații se pricepeau să mintă fiindcă le lipseau emoțiile umane adevărate. Știau cum să le imite, dar făceau asta fiindcă nu le simțiseră niciodată. Furia, tristețea, frica, empatia – cercetările sugerau că un sociopat adevărat nu o poate simți pe niciuna dintre ele.

Când Ransom Wells, avocatul lui Beth, a fost întrebat în legătură cu ea într-un interviu din 1989, singurul lui comentariu a fost:

— Știu răul pur când îl văd.

Mi-am deschis browser-ul și am pornit clipul video cu Beth ieșind din mașină în ploaie.

Pentru a suta oară, reporterul cu pantaloni în carouri și palton o urmărea, cu microfonul în mână. Pentru a suta oară, Beth și-a băgat mâinile în buzunarele hainei și l-a înfruntat.

— Sunt doar o fată care-și vede de treaba ei, a declarat ea.

Era doar obosită?

Sau în sinea ei încerca să nu zâmbească?

•

Când m-am uitat pe fereastră după documentarea de dimineață, un bărbat pe care nu-l recunoșteam citea într-o mașină din parcare. Vremea era instabilă, ultima parte a verii cedând în fața răcelii de toamnă, iar norii treceau repede pe lângă soare, făcând ca lumina lui slabă să se stingă și să se aprindă. Bărbatul se afla în parcarea mică cea mai apropiată de clădirea mea, într-un Jeep SUV negru. Fața îi era ascunsă de o șapcă de baseball. Motorul era oprit, iar el citea o carte.

Am vrut să-mi văd de treburile mele, dar cine stă și citește o carte într-o mașină parcată? Poate părinții care așteaptă să-și ia copiii de la școală.

Asta a fost tot ce-am putut gândi. Dacă el voia doar să-și citească cartea, avea o bancă în parc la șase metri distanță. Am așteptat un minut, apoi două, apoi cinci, dar bărbatul n-a plecat.

Isuse, Shea. Am auzit vocea surorii mele, Esther, în cap. *Tocmai ce ți-ai răspuns la propria întrebare. Așteaptă să ia pe cineva. E sâmbătă dimineața, iar oamenii își trăiesc viața. Vezi-ți de treaba ta.*

Știam că așa ar trebui să fac. Dar, în mintea mea, încă mai vedeam o mașină oprind lângă mine în timp ce mă întorceam acasă de la școală, cu cauciucurile scârțâind ușor în zăpadă în timp ce se cobora geamul. Am auzit o voce spunând: *Salut, ți-e frig?* Am auzit vocea mamei spunându-mi: întotdeauna *să fii politicoasă cu adulții, Shea.*

Aia fusese o minciună – cea mai groaznică minciună care mi-a fost spusă vreodată, că întotdeauna copiii ar trebui să fie politicoși cu adulții. Era o minciună care m-a bântuit până în ziua de azi. Mi-am luat telefonul și l-am ridicat, gândindu-mă să fotografiez bărbatul, mașina și numărul de înmatriculare. Pentru orice eventualitate.

Cu degetul pe buton, am auzit din nou vocea lui Esther, foarte calmă și rațională: *Shea, ai mai fost la terapie în ultima vreme?*

Nu mai fusesem. Ultima oară am mers fix înainte de divorț, cu mai mult de un an în urmă. În ciuda faptului că aveam „probleme de traumă persistente", așa cum le-a numit ea, terapeuta a simțit că făcusem progrese extraordinare. Am scăpat de medicamente – ideea ei. La momentul când am oprit terapia, aveam o carieră și o căsnicie stabilă și trăiam o viață productivă. *Poți să lași asta în trecut, Shea,* îmi spusese terapeuta. *Deja o faci. Nu e ușor, dar oamenii o fac tot timpul.*

Așa că am renunțat să mai merg la terapie. O lună mai târziu, Van, soțul meu, s-a mutat. Avea o

altă iubită. Gândul la asta mă făcea să nu simt nimic.

Salut, ți-e frig?

Acum locuiesc singură și o femeie singură nu poate fi niciodată prea atentă.

Am făcut fotografia și am pus jos telefonul.

•

Când am ieșit să iau mâncare pentru prânz, am simțit miros de fum. Am deschis ușa spre scară și am găsit o femeie care-și stingea repede țigara. Era vecina mea de vizavi. Ne-am văzut o dată, pentru puțin timp, în ziua în care s-a mutat.

— Îmi pare rău, a spus ea cu sfială. Încerc să mă las. M-am gândit că una furișată pe scări nu s-ar pune, știi?

— E în regulă, i-am spus, deși nu era.

Nu mă lăsa inima s-o supăr. Purta colanți de yoga și tricou, iar părul ei șaten încărunțit era strâns într-o coadă la spate. Era uniforma celor recent despărțite, dar dintr-un anumit motiv se chinuise să se dea cu rimel și să-și facă ochii cu dermatograf negru și precis. Fusesem și eu în situația aceea, învârtindu-mă fără speranță între *ar trebui să fac ceva* și *nu-mi pasă.*

— Ești Alison, nu? am întrebat eu.

A aprobat dând din cap.

— Iar tu ești Shea.

Am zâmbit amândouă.

— Nu mai fumez, promit. A fost doar o săptămână grea.

— Înțeleg, am încercat eu. Săptămâna ta grea n-are de-a face cu bărbatul care stă în mașină în parcare, nu?

A părut surprinsă, apoi consternată.

— Încă e acolo?

Și-a lăsat privirea în podea.

— Da, e fostul meu. Ne-am făcut planuri, dar apoi ne-am certat și mi-am schimbat părerea. Acum e aici și spune că mă așteaptă să-mi revin.

S-a uitat înapoi la mine.

— Să nu-mi spui că și tu ești divorțată.

— Sunt.

A râs jenată.

— Ești prea drăguță să fii divorțată.

A fost un comentariu ciudat, dar din nou, am înțeles. Se simțea stânjenită de colanții ei, de părul dezordonat. Nici eu nu arătam fermecător – aveam blugi, un tricou, o jachetă cargo pe corp, părul lung prins într-o coadă, aproape complet nemachiată – dar eram mai departe decât ea pe acest drum greu.

— Fostul meu crede că noua lui iubită e mai drăguță, am mărturisit eu, deși nu aveam niciun resentiment că Van se mutase.

Am privit cum umerii lui Alison se relaxează puțin, iar cutele din jurul ochilor i se atenuează în timp ce dă din cap.

— Dă-l dracului atunci, a spus ea.

Am aprobat. Care era diferența, mă întrebam, între un sociopat și cineva care minte zilnic ca să facă pe alții să se simtă mai bine?

— Cu siguranță, am spus eu. Și să nu-ți revii.

A părut surprinsă.

— Crezi?

— Da.

— Spune că-i e dor de mine, dar când eram împreună îl enervam la culme. Nu mă voia niciodată prin preajmă. Practic el mi-a făcut bagajul. Așa că de ce îi e dor de mine acum?

Van încercase o replică de genul „să mai încercăm o dată”, la două săptămâni după ce plecase. La început am fost surprinsă, dar apoi mi-am amintit cât de mult ura să facă cumpărăturile și să gătească, lucruri pe care mi le pasase mie. Probabil că murise de foame în acele prime două săptămâni.

— E greu să te desparți, i-am spus lui Alison, dar dacă asta ai nevoie să faci, atunci merită.

S-a uitat la țigara stinsă din mâna ei, ca și cum și-ar fi dorit s-o reaprindă.

— El spune că vrea motanul. Abia dacă observa că avem un motan, așa că l-am luat cu mine când am plecat, fiindcă altfel n-ar fi fost hrănit. Motanul, adică.

S-a încruntat.

— Acum spune că vrea să discutăm despre pisică. Ce înseamnă asta? Cine vrea atât de tare să stea de vorbă cu cineva despre o pisică de care nu-i pasă? Totuși, aș putea să-i dau lui motanul și atunci poate pleacă. Ce crezi că ar trebui să fac?

M-am gândit. M-am gândit cum ar fi să fiu căsătorită cu cineva care stătea într-o parcare, citind o carte, așteptându-mă să-mi vin în fire și să-i dau ce-și dorește, indiferent dacă spusese vreodată că-și dorește asta sau nu. Aș prefera să rămân singură până la moarte.

Am ridicat din umeri.

— Nu te întoarce, i-am spus, și nu-i da nici pisica. Ăsta e sfatul meu. Dar e drept că n-am mai trecut de multă vreme pe la terapie.

S-a uitat la mine șocată, apoi a încuviințat dând din cap. Până să intru în lift, am auzit-o cum închide ușa fără să mai rostească vreun cuvânt.

10.

Septembrie 2017

SHEA

Duminică cerul era întunecat și încărcat, iar aerul umed. Mirosul de sare care venea dinspre ocean devenea tot mai puternic când am urcat în autobuzul spre cartierul lui Beth Greer. Arlen Heights era construit pe o pantă care se ridica deasupra portului din centrul orașului, terminându-se pe o faleză cu vedere spre apă. Vântul era mai puternic aici, dar priveliștea era frumoasă, o panoramă a orașului de jos și a Pacificului vast și pustiu.

Părinții mei n-au fost niciodată bogați. Tata a lucrat la o companie de piese auto, iar mama a fost profesoară suplinitoare. În copilărie am locuit într-o casă mică din Claire Lake, departe de chei și de turiști. Când eram copil, mergeam zilnic prin cartierul meu liniștit până la școală, trecând pe lângă arbuști bine îngrijiți și un parc cu un teren de baseball. Mulți oameni au senzația că într-un astfel de loc nu se întâmplă niciodată nimic rău, dar nu e adevărat.

Arlen Heights era diferit. Casele erau împrăștiate, așezate la depărtare de străzile șerpuitoare, menținute intenționat înguste și accidentate, ca și cum asta ar fi făcut locul mai autentic. Am văzut un bărbat în vârstă cu un câine, o femeie care se plimba în pas vioi și pe nimeni altcineva în timp ce autobuzul se apropia de stație. În timp ce se îndepărta, s-a așternut liniștea.

Mi-am ajustat geanta și am coborât pe stradă spre conacul Greer. Am scos telefonul și i-am trimis un mesaj lui Michael.

Sunt în drum spre interviu. O să mă omoare, nu-i așa?

Puțin probabil, a răspuns el. *Dar îți pot urmări telefonul dacă te face să te simți mai bine.*

M-am gândit la asta. Aveam o mulțime de reguli când mă întâlneam cu necunoscuți, dar aici era vorba de Beth Greer. *E în regulă,* i-am răspuns. *Nu e Ted Bundy. Cred. În plus, trebuie să-ți fac o mărturisire. Dacă mă ucide Beth Greer, nu cred că e cel mai nasol mod în care să mor.*

Ca-ntotdeauna, umorul lui a fost la fel de sumbru. *Măcar o să ajungi în cărțile de istorie. Am eu grijă.*

Mi-am trecut degetele peste ecran. Mai aveam ceva de spus, dar nu eram sigură ce. Oare voiam să-mi spună că nu sunt nebună? Știam deja că erau o mulțime de lucruri în neregulă cu mine. Poate că voiam să-i spun adevărul. Poate că doar tânjeam să aud pe cineva că-mi spune: „Încerci. Faci tot ce

poți mai bine”. Sau poate chiar voiam să mă liniștească din nou că Beth n-o să mă ucidă.

În definitiv, fusese achitată. Dar propriul ei avocat a spus despre ea: *Cunosc răul pur când îl văd.*

Îmi încălcăm fiecare regulă. Mă duceam singură acasă la o persoană acuzată de crimă. Pentru cineva care trăia așa cum trăiam eu, asta era culmea nebuniei. Și voiam ca Michael, cineva complet străin, să mă liniștească. Din punct de vedere statistic, erau mai multe șanse ca Michael să fie Ted Bundy, nu Beth.

De asta n-ai prieteni, mi-am zis. Și nici întâlniri romantice.

Aveam Xanax în geantă, dar n-am luat. Voiam să fiu lucidă. Xanaxul mi l-a prescris medicul meu când am avut o serie de atacuri de panică după divorț. *Uneori, doar să știi că îl ai îți scade anxietatea,* spusese ea. De fapt, doar fiindcă știam că am pastile nu-mi scădea anxietatea, dar le căram oricum cu mine, în caz că teoria începea să funcționeze.

M-am întors pe alee spre conacul Greer, admirând priveliștea, întotdeauna m-a fascinat ceva la casa asta. Era pe jumătate pseudovictoriană, pe jumătate de la mijlocul secolului al XIX-lea, un amestec neplăcut de acoperiș cu frontoane și cărămidă galbenă, lemn maro și sticlă. Era urâtă – foarte, foarte urâtă – dar atrăgea privirile. Urmăreai întâi o linie și apoi alta, ca și cum de fiecare dată când o priveai se crea din nou. Julian Greer, tatăl lui Beth, cumpărase casa și o remodelase. De asemenea, murise în bucătărie, împușcat de un hoț necunoscut în propria locuință.

Gazonul era ușor neîngrijit, de parcă fusese ignorat de ceva vreme. Casa era umbrită de coroanele grele ale copacilor maturi, ale căror ramuri atingeau acoperișul și ferestrele. Pe alee se afla o singură mașină – un Lexus scump – și niciun

alt semn de viață. Tăcerea părea să mă învăluie în timp ce băteam la ușa de la intrare.

Beth a răspuns imediat. Purta pantaloni de in crem și o bluză maro-închis, croită pe talia ei îngustă. Pentru o secundă, silueta ei subțire și combinația de culori din anii ’70 m-au aruncat înapoi în timp, până i-am văzut părul cărunt și ochelarii de citit ridicați pe cap. M-a privit de sus în jos.

— Intră, mi-a spus ea.

Am urmat-o înăuntru. Am trecut printr-un hol ordonat și am ajuns în living, un spațiu deschis care ocupa o mare parte din parter. Am făcut o pauză, studiind surprinsă decorul.

M-am simțit ca și cum aș fi pășit într-un album foto vechi. Camera era mare, cu ferestre din podea până-n tavan – acum acoperite cu draperii – pe peretele din spate. O canapea modulară de un portocaliu ars și două fotolii asortate erau aranjate în jurul unei măsuțe de cafea. Întreaga încăpere era o reminiscență din urmă cu patruzeci de ani: un covor verde-măsliniu împletit, canapeaua modulară cu brațe voluminoase, măsuța de cafea din lemn masiv, cu picioare înclinate. Pe un perete se întindea o bibliotecă în care am zărit nume de autori de epocă: Leon Uris, Sidney Sheldon, Alex Haley, Jacqueline Susann. Pe măsuțele din capăt erau scrumiere, deși n-aveau scrum în ele, iar camera nu mirosea a fum. Lămpile aveau socluri din ceramică și abajururi triunghiulare îngălbenite delicat de trecerea timpului. Pe un raft din spatele canapelei se afla o sirenă din ceramică, cu buze roșii și fard de pleoape albastru, cu sfârcurile ascunse timid de scoici. Lângă ea se afla o ciobăniță din același material, cu o rochie cu crinolină și având un băț în mână, iar boneta îi era căzută pe frunte.

Unii ar fi plătit mii de dolari ca să obțină un astfel de aspect de epocă; conacul Greer era

autentic. Era curat și ordonat, dar nimic de aici nu fusese înlocuit de dinainte de a mă naște eu.

— Presupun că avem nevoie de niște lumină, a spus Beth îndreptându-se spre peretele din spate.

Draperiile erau crem cu un model maro în formă de romb, un alt aspect vintage care se potrivea perfect cu ținuta lui Beth. Pentru o clipă ai fi zis că e un portret ciudat al unei Miss Havisham de la mijlocul secolului trecut.

M-am uitat în jos și am văzut un teanc de reviste pe comoda de lângă ușă. Cea de deasupra era un număr din *Life* din octombrie 1977. Luna în care avuseseră loc crimele Lady Killer.

S-a auzit foșnetul draperiilor, camera s-a umplut de lumină, iar eu mi-am tras răsuflarea. Ferestrele dădeau spre gazonul și mai neîngrijit decât cel din față. Era un pătrat pustiu, încadrat de o parte și de alta de copaci întunecați, iar dincolo de capătul curții terenul cobora brusc, lăsând să se vadă doar cerul întunecat și vânăt și goliciune. Părea o prăpastie de la marginea lumii.

— Urăsc priveliștea, a spus Beth cu nonșalanță, dar e mai bine decât pe întuneric, cu draperiile trase. Dacă vrei să bei, găsești ceva în bucătărie.

— E-n regulă, i-am spus reușind să-mi îndepărtez ochii de la priveliște.

Dacă ieșeai pe peluza aceea, am presupus, puteai să vezi peste margine până la ocean, dar de aici nu se vedea atât de departe. Doar gazon și cer. Am privit-o pe Beth apucând un pahar cu ceva cu cuburi de gheață care clincheteau și luând o înghițitură.

— N-ai mașină, a zis ea așezându-se pe canapea.

Probabil că văzuse că n-am parcat pe alee.

— Nu conduc, i-am mărturisit.

Și-a îngustat puțin ochii – tonul meu a fost mai dur decât intenționasem dar a lăsat-o așa.

— Hai să facem asta, a spus ea, luând din nou paharul. Cum începem?

M-am așezat pe unul dintre fotolii, puțin mai departe de ea. Niciuna dintre noi nu era încă pregătită să se apropie.

— Acela e alcool? am întrebat eu, poate pentru că întrebarea despre mașină mă înțepase.

Cei mai mulți presupuneau că nu conduceam pentru că fusesem prinsă la volan sub influența alcoolului, lucru care dusese la suspendarea permisului, ceea ce nu era adevărat. Se întâmpla atât de des încât mă înfuria. Am vrut ca Beth să fie la fel de neliniștită ca și mine.

Beth mi-a zâmbit fără pic de plăcere în timp ce-mi răspundea la întrebare:

— Astăzi nu. Nu mai beau de opt ani. Dacă m-ai fi întrebat în 2009, ai fi primit un răspuns diferit. Și în ’97 și în ’84. Presupun că ăsta e primul pont pentru articolul tău: Beth Greer e periodic alcoolică începând din 1974 sau cam așa ceva. Se tot apucă, apoi se lasă, apoi se-apucă iar.

— E greu, i-am spus. Îmi pare rău.

A ridicat din umeri.

— A treia oară e cu noroc. Înainte de a începe, ar trebui să-ți mărturisesc că te-am verificat.

Îmi deschideam geanta, dar m-am oprit.

— Pardon?

— Trebuia să știu că ești cine spui că ești. Și se pare că ești. Numele pe care mi l-ai dat e real și lucrezi la clinica aceea de cinci ani. Trebuia să mă asigur că-mi pot permite să te las să intri în casa mea.

Era aproape amuzant. Eu mă temeam să fiu singură cu Beth, dar nu-mi trecuse deloc prin minte că ei i-ar fi teamă să fie singură cu mine.

— Ce ai mai găsit? am întrebat-o, gândindu-mă la ce mi s-a întâmplat când aveam nouă ani.

Incidentul, cum îi spuneam eu. Numele meu nu apăruse în ziare, din câte știam.

Beth și-a lăsat jos băutura.

— Nu foarte multe. Te-am primit înăuntru. Dacă nu mai sunt văzută niciodată, atunci bănuiesc că

mi-am asumat riscurile.

S-a uitat la fața mea.

— La asta te-ai gândit, nu-i așa? Că aș putea să te omor.

— Ai fost achitată, am spus eu.

Spre surprinderea mea, a râs. Un râs amar, dar și amuzament real, iar preț de o clipă am văzut-o pe tânăra care captivase presa timp de câteva luni în 1977. Indiferent dacă era o criminală sau nu, Beth Greer avea o carismă hipnotică atunci când o trăiai pe propria-ți piele.

— Nu prea crezi că sunt nevinovată, așa-i? a spus Beth.

Ce era să-i spun? Trebuia să-i spun adevărul. Întregul nostru interviu era despre adevăr.

— Am multe întrebări, am zis. Am citit foarte multe despre acest caz și continui să simt că văd doar o parte din el.

— Înseamnă că ești pe cât de perspicace am crezut că ești, a spus Beth. Primul lucru pe care trebuie să-l reții este că, dacă s-a spus ceva adevărat la acel proces, nu-mi vine în minte ce anume. Tot procesul a fost numai zvonuri și minciuni. Știai că se credea că mă culc cu Ransom?

— Am citit asta, i-am spus.

Ransom Wells, avocatul lui Beth, era mai în vârstă decât ea și căsătorit, dar asta nu însemna mare lucru.

— N-am crezut asta niciodată.

Beth s-a lăsat pe spate pe canapea. Își controla emoțiile, dar expresia ei era dură.

— Erau zvonuri cum că mi-o trăgeam cu *toată* lumea, a spus ea. În 1977, dacă aveai țâțe și cur, erai o bucată de carne. Iar dacă te enervai în legătură cu asta, toată lumea credea că e amuzant. Eram o glumă porcoasă – pentru polițiști, pentru presă, pentru judecător. Singura dată când m-au luat în serios a fost când au crezut că o să le zbor creierii. Aia a fost singura dată când i-am speriat.

M-am holbat la ea. Nu puteam scoate niciun cuvânt. Sângele îmi zumzăia în vene, iar sudoarea îmi înțepa ceafa, cu asprime și totuși cumva plăcut. Beth Greer îmi spunea adevărul. Era uimitor și terifiant. Asta – *asta* era ceea ce îmi doream. Asta era ceea ce făcea ca restul vieții mele să pălească în neant. Era un *high* pe care nu credeam că-l poate egala vreun drog.

— Spune-mi mai multe, am rugat-o.

Beth și-a ridicat băutura, cuburile au clinchetit din nou.

— De ce nu conduci? m-a întrebat ea în loc să răspundă. Nu ești o bețivă ca mine, deci nu ăsta-i motivul. Spune-mi-l pe cel adevărat.

Nu aveam de gând să-i spun. Era reacția mea automată să nu spun niciodată nimănui. Esther știa, la fel și părinții mei. Bineînțeles, și terapeuții mei. Fostul meu soț auzise povestea o dată după șase luni de relație, iar apoi niciodată din nou. Nimeni altcineva nu o auzise, cel puțin nu de la mine. Așa că atunci când mi-au ieșit cuvintele, m-am surprins singură.

— Aveam nouă ani, i-am spus. Mă întorceam acasă de la școală. Un bărbat a oprit mașina și m-a întrebat dacă mi-e frig. Mi-a spus că trebuie să urc. Că mă așteaptă părinții mei.

Stăteam cu ochii pe Beth, care mă privea. Am urcat.

— După câteva minute, am realizat că era ceva în neregulă. I-am cerut să cobor și când mi-a spus nu, m-am rugat de el. M-a lovit. Am început să mă zbat țipând. A încercat să mă imobilizeze și să mă facă să tac din gură, dar conducea în același timp. Când a fost distras și mașina a încetinit, am deschis portiera, am sărit și am fugit. Le-am spus părinților și, într-un final, poliția l-a găsit și l-a arestat. A intrat la închisoare.

Mi-am tras răsuflarea.

— A fost închis, dar nu contează. Iese în câteva săptămâni, iar eu nu conduc. De atunci nu mă mai

simt în siguranță în mașini. Le urăsc.

În capul meu se auzea un vuiet, ca și cum cineva ar fi deschis trapa unei nave spațiale. O prezență și o absență în același timp. Totul și nimic în același timp.

Era cel mai mare secret al meu, lucrul despre care nu vorbeam niciodată. Niciodată. Tocmai îi încredințasem cel mai mare secret al meu lui Beth Greer.

Nu-i puteam citi expresia. Nu s-a schimonosit a milă, lucru de care mă temusem. Părea cel mult gânditoare, fără vreo emoție. În momentul acela avea chipul unei femei care-și vede de treaba ei, iar eu am avut gândul nebunesc că uneori e o ușurare să fii prietenă cu cineva care nu are emoții.

— Ăsta e finalul poveștii? m-a întrebat ea.

Mâinile mi s-au umplut de transpirație rece, iar stomacul mi s-a întors pe dos. Preț de o clipă am crezut că o să vomit.

— Da, am spus. Ăsta e sfârșitul poveștii.

Mă întreb dacă știa că mint.

Pe cine păcăleam? Bineînțeles că știa.

11.

Septembrie 2017

SHEA

— Bine, am spus eu, scoțându-mi telefonul mobil și dând drumul la reportofon. Hai să vorbim despre crimele Lady Killer.

— Hai, a spus Beth, cu un ton sec.

M-am uitat la ea.

— Bănuiesc că n-are rost să te întreb dacă le-ai comis sau nu? N-a clipit. În lumina nemiloasă a ferestrelor, pomeții ei înalți și ochii mari erau deosebit de izbitori.

— Vei ajunge la propriile concluzii, a spus ea. Toți fac asta. M-am uitat în jur la figurinele de modă veche, la lambriurile scumpe din lemn de culoare închisă, la posterul de pe perete, acum vintage, cu un cal de curse.

— Locuiai în casa asta când s-a întâmplat, am spus eu. Singură.

Beth a așteptat. Avea talent la tăcere.

— Părinții tăi muriseră și erai pe cont propriu de doi ani, am zis.

— E o întrebare acolo?

— Nu ți-a displăcut? am întrebat. Să locuiești în casa asta?

Era apăsător aici. Frumos într-un fel, dar înăbușitor. Ca o casă a cuiva care a murit. Oriunde te întorceai, puteai vedea ferestrele cu priveliștea lor rece și sumbră și, chiar și cu lumina care pătrundea, mă trezeam dorindu-mi ca Beth să tragă din nou draperiile.

— Probabil că mama ta a decorat locul ăsta, mi-am dat eu cu presupusul. Ai trăit cu decorațiunile mamei tale după ce a murit, încă trăiești cu ele.

M-am uitat din nou la Beth, care mă privea de pe canapea cu o expresie indescifrabilă.

— Nu m-a mai întrebat nimeni asta până acum, a mărturisit ea. Dacă am făcut-o – asta vrea toată lumea să știe.

— Pur și simplu nu-mi pot imagina, i-am spus eu. Să locuiești în casa părinților după ce s-au prăpădit. După tragedia aceea. De ce nu te-ai mutat?

Și-a întors privirea spre ferestre.

— E așa de ușor de zis… împachetează și pleacă. Mi-am spus-o și eu de mii de ori. Dar unele locuri te țin ca să nu te poți elibera. Te strâng ca un pumn.

S-a întors spre mine, cu o privire calmă și rigidă.

— Uneori pur și simplu rămâi blocată. Ani la rândul chiar. Ca tine și fobia ta absurdă de mașini.

Am deschis gura să mă apăr: *Fobia mea nu e absurdă.* Dar m-am oprit singură, simțind că e o capcană. A fost asta o distragere? Dacă da, de la ce?

M-am dezmeticit.

— Presupun că ar fi greu să lași în urmă casa în care au locuit părinții tăi.

Beth a părut aproape amuzată de asta, deși n-am înțeles de ce.

— Părinții tăi au murit? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Nu, sunt în Florida.

Umbra unui zâmbet i s-a ivit în colțul gurii.

— Oare ar trebui să fac o glumă despre faptul că e același lucru?

— Nu cred că trebuie.

— Atunci mă voi abține.

Era fermecătoare. Foarte șarmantă. Din câte citisem, sociopații erau adesea așa. Trebuia să nu uit asta.

— Cum a fost pentru tine perioada aceea? am întrebat-o. După moartea părinților și înainte de crime?

— Am fost amorțită, a zis Beth. Aveam nouăsprezece ani când a murit tata, douăzeci și unu când a decedat mama. În 1977 nu mergeai la terapie sau la consiliere pentru doliu. Din punct de vedere legal eram adult și moștenisem o mulțime de bani, așa că toată lumea a presupus că sigur mă simțeam bine. Nu era nimeni care să aibă grijă de mine, iar eu nu știam cum s-o fac. Cunoșteam câteva persoane de vârsta mea, pe care părinții mei le-ar fi urât. Au început să-și facă apariția, sau poate că eu i-am invitat – nu-mi amintesc. Veneau aici și beam. Sau mergeam la o petrecere și beam. Nu era nimeni care să mă oprească și nu mi-a dat niciodată prin cap să mă opresc eu. Știam doar că nu vreau să fiu trează.

— Ziarele au portretizat asta ca și cum petreceai fără urmă de vinovăție, am spus eu.

— Normal. Aveam țâțe și cur, deci nu eram o persoană reală. O fată care și-a pierdut părinții nu avea cum să scape de sub control, să nu fie capabilă să facă față. E mai ușor să scrii că e o curvă. Dacă aș fi fost bărbat, probabil că m-ar fi simpatizat. Probabil că mi s-ar fi alăturat.

— Chiar și detectivul Black? am întrebat.

Detectivul Joshua Black fusese unul dintre cei doi anchetatori principali ai cazului Lady Killer și a continuat să lucreze în poliție timp de încă treizeci de ani. Am văzut zeci de fotografii cu el de atunci: tânăr, brunet, costume cu revere lungi și cravate cu dungi late, încruntându-se de fiecare dată când vedea un aparat de fotografiat. Sincer, fusese oarecum sexy. Știam că încă mai trăia în Claire Lake, deși acum era pensionat. Partenerul lui în cazul Lady Killer, detectivul Melvin Washington, murise în 1980. N-am avut deloc noroc să stabilesc un interviu cu detectivul Black sau să obțin vreo copie a dosarului Lady Killer. Conform secției de poliție Claire Lake, cazul încă era deschis, ceea ce însemna că dosarele nu erau publice.

— Black era polițist, a spus Beth. Încă e, deși pretinde că e pensionat. Întotdeauna a fost prea băgăcios pentru binele lui.

— Bănuiesc că polițiștii trebuie să fie băgăcioși, am spus eu gândindu-mă la Michael.

— E diferit când tu ești ținta, a spus Beth. Când stai într-o cameră rece la secție cu niște bărbați care te întreabă despre viața ta sexuală. De fapt, nici măcar *nu aveam* o viață sexuală de care să vorbesc. Știu povestea cum că toată lumea și-o trăgea în draci în anii ’70, dar eu a trebuit să am grijă. Mă înspăimânta ideea de a sfârși ca mama.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

Nu știam aproape nimic de mama lui Beth.

— De ce te temeai să nu sfârșești ca mama ta?

Beth și-a ridicat paharul și l-a golit. Poate că era doar o părere, dar mi-a lăsat impresia că trage de

timp, poate regretând că a vorbit despre asta.

— Mama mea n-a vrut niciodată să se căsătorească, a zis într-un final. Dar erau anii ’50, iar bunicii mei erau bogați. Se așteptau să se mărite într-o familie bună. L-a cunoscut pe tata și aia a fost. Mai mult o afacere decât orice altceva. Iar un an mai târziu m-a avut pe mine. A fost prinsă în capcană.

M-am uitat la fața lui Beth. Durerea era adânc gravată acolo, dar mi s-a părut reală. Mi s-a părut și că nu mai voia să vorbească despre asta.

— Unde e baia? am întrebat doar ca să luăm amândouă o pauză.

— La capătul holului, pe dreapta.

Beth s-a uitat în sus, iar privirea ei a trecut pe lângă mine, spre ceva de peste umărul meu. Preț de o clipă, ochii ei au devenit insuportabil de mohorâți, iar eu m-am întrebat la ce se gândea.

Apoi și-a mutat privirea, s-a uitat la mine și a ridicat paharul.

— Adu-mi ceva de băut din bucătărie, dacă tot te ridici, dacă nu te superi. Suc de grape-fruit și sifon, cu gheață.

Vocea aceea – vocea ei de „sunt bogată, oamenii fac ce vreau” – ar fi trebuit să mă enerveze. În schimb, nu mi-a dat prin cap să o contrez. I-am luat paharul din mână și m-am ridicat.

Privirea lui Beth a trecut din nou pe lângă mine, iar eu am avut senzația stranie că în spatele meu se află cineva. Dar m-am întors și nu era nimeni acolo. Doar mobila din lemn masiv, lumina rece de la ferestre, afișul vechi de pe peretele de lângă ușa care dădea spre coridor. Am ieșit în hol.

Baia avea o podea cu gresie bej și o chiuvetă masivă, cu robinete încrustate cu turcoaz. Era impecabil de curată, fără nicio urmă de dezordine. M-am privit în oglindă, și ea înrămată cu turcoaz. Nu arătam deloc diferit față de cum eram în mod obișnuit. Am fost tentată să deschid dulăpiorul cu medicamente din spatele oglinzii și să cotrobăi

prin el, dar n-am făcut-o. Mi-am șters mâinile și am ieșit din baie, rătăcind spre bucătărie.

Nici aceasta nu se schimbase de la finalul anilor ’70, deși, la fel ca baia, era perfect curată. Dulapurile erau de un albastru-deschis, iar blaturile erau maro-închis. Podeaua laminată era crem. Ferestrele de deasupra chiuvetei dădeau spre partea laterală a casei, care era aglomerată de copaci. De aici nu puteai vedea acea priveliște de sfârșit de lume, nici oceanul, nici strada. Doar copaci groși, de parcă erai izolat undeva în pădure. Am pus paharul pe tejghea și mi-am dat seama că aici fusese ucis tatăl lui Beth, unde o menajeră îi găsise cadavrul când venise să facă curat în casă.

M-a trecut un fior pe șira spinării și am auzit un sunet în spatele meu.

Un scârțâit, apoi un flux. Apă. Cineva dăduse drumul la un robinet.

Poate că Beth era la baie, deși n-am auzit-o să se ridice și să vină după mine. M-am dat înapoi la intrarea din bucătărie și m-am uitat pe hol.

Ușa băii era deschisă și dinăuntru se auzea cum curge apa. Am ieșit în hol și m-am uitat. Apa chiar curgea în chiuvetă, ambele robinete erau deschise. Dar nu era nimeni acolo.

— Beth? am zis.

— Îmi aduci băutura? s-a auzit din sufragerie vocea lui Beth.

Nu eu dădusem drumul la robinete, și nici ea.

Mi-am făcut curaj, am intrat rapid în baie, am închis robinetele și m-am întors în bucătărie. Am deschis frigiderul și am turnat sucul de grape-fruit al lui Beth. Am adăugat sifonul, apoi am deschis congelatorul și am adăugat gheață. Frigiderul era aproape gol, cu excepția câtorva recipiente cu mâncare la pachet și a unor alimente semipreparate. Nici urmă de vin sau alt alcool. Frigiderul trebuie să fi fost pe o setare ultraînaltă, pentru că m-a lovit o rafală de gheață pe care am putut-o simți chiar și pe spate. Degetele îmi erau

atât de reci încât deveniseră neîndemânatice, deși m-am mișcat cât de repede am putut, cu stomacul întorcându-mi-se de neliniște în timp ce puneam totul în paharul lui Beth.

Am terminat băutura, am închis congelatorul, am luat paharul și m-am întors. Apoi am rămas paralizată, cu respirația blocată în gât.

Toate dulapurile din spatele meu erau deschise. Patru uși deasupra blatului din bucătărie care nu erau deschise când intrasem. Alte patru uși la nivelul inferior, sub blat. Toate se deschiseseră în același unghi precis, ușile aliniate ca niște soldați. Întreaga încăpere era tăcută și nimic nu se mișca.

N-a fost Beth. N-am fost eu. N-a fost nimeni.

Un curent de aer rece m-a lovit din nou, de data asta o briză. Ca și cum o fereastră ar fi fost lăsată deschisă undeva. Dar de ce să fie aerul atât de rece? Afară nu era așa frig. Și totuși, vântul era atât de distinct, încât am simțit cum îmi ridică șuvițele de păr care nu erau prinse în coadă.

În baie robinetele au pornit din nou. Am stat paralizată, cu băutura uitată în mână, ascultând acel sunet în timp ce inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Pentru o secundă, m-am simțit ca și cum m-aș fi întors în timp în anii ’70, în perioada de glorie a casei. Urma să ies din această bucătărie și să găsesc o lume diferită, plină de salate Jell-O și cu *The Waltons* la televizor.

Doar că conacul Greer nu era o casă a nostalgiei. Un om fusese ucis aici. Chiar unde stăteam eu.

Am pus băutura pe tejghea și m-am dus din nou la baie, mișcându-mi picioarele mecanic. Aproape că mă așteptam să o văd pe Beth acolo – numai că pe Beth adolescentă, slabă și tânără, purtând un tricou și blugi cu model brodat pe buzunare, cu părul ei lung lăsat liber pe spate. Dar, la fel ca înainte, nu era nimeni înăuntru.

Am pus mâna pe robinet și sângele a țâșnit în vasul chiuvetei. S-a amestecat cu apa, roșie și

râncedă, învârtindu-se pe scurgere. Mi-am scuturat mâna. Nu sângeram. Cu toate astea, sângele curgea încă, de parcă cineva l-ar fi aruncat în apă sau și-ar fi clătit mâinile însângerate. Aerul rece m-a atins pe ceafă, împreună cu un miros metalic putred, și aproape că m-am sufocat.

Am închis robinetele cu o mișcare rapidă. Apoi m-am întors în bucătărie, am luat băutura cu mâna amorțită și m-am dus înapoi în sufragerie. Beth era încă pe canapea, așteptând. Mi-a aruncat o privire curioasă.

— Te simți bine?

— Sigur, am spus, încercând să nu mă gândesc la ceea ce tocmai văzusem.

Sufrageria era sufocantă, fără nicio adiere. I-am înmânat băutura lui Beth.

— Casa asta…

— E oribilă, știu.

Beth a luat paharul și l-a pus lângă ea.

— Hai să continuăm. Ce mai voiai să mă întrebi?

Telefonul meu încă era pe masă. Nu oprisem înregistrarea când ieșisem din cameră. L-am ridicat și am văzut că fusese pus pe pauză.

— Tu l-ai oprit? am întrebat-o.

— Nu, a zis Beth.

Când se uita la mine avea o expresie calmă.

— Ești palidă, Shea. Ce s-a întâmplat?

12.

Octombrie 1977

BETH

Beth se gândi că reședința Greer trebuie să valoreze o grămadă de bani. Tatăl ei nu se zgârcise la cheltuieli când renovase locul. Mama ei

cumpărase mobilă și decorațiuni scumpe. Trebuia să fie cea mai elegantă și mai frumoasă casă din oraș.

Beth își zise că probabil ar trebui să-i dea foc.

Tot Arlen Heights era apăsător și mohorât în această dimineață, în timp ce ploaia uda străzile neîngrijite. Interviul cu polițiștii avusese loc cu o zi înainte. De atunci, Beth condusese, petrecând ore nesfârșite în spatele volanului. Căutând și căutând. Abia dacă dormise și, cu toate că era trează, încă mai avea în spatele ochilor o durere de cap care se simțea ca o mahmureală. Nu voia să meargă acasă.

Doar păstrează controlul, Beth. Poți să faci față. Doar păstrează controlul.

Într-un final, hotărî să meargă acasă și să încerce să doarmă. Se simțea agitată și sălbatică, incapabilă să stea liniștită, dar când întrezări conacul Greer simți un fior. Pe aleea din fața ei era o mașină, un Chevy mare din anii ’60, impozant ca un cargobot. Ar fi recunoscut mașina aceea oriunde. Iar parcată pe strada din fața casei era o dubă pe care n-o recunoștea. În timp ce trăgea mașina pe alee, în spatele Chevyului, un bărbat coborî din dubă cu un microfon în mână. Îl urmă un alt bărbat cu o cameră pe umăr.

Acum nu mai era agitată. Acum era pur și simplu furioasă.

Furia ei era rece. Furia părinților ei arsese fierbinte întotdeauna, mai ales când țipau unul la celălalt. Apoi amândoi plecau val-vârtej de acasă, lăsând-o singură pe Beth, și totul devenea rece și tăcut. Beth învățase repede ce furie prefera. Ce furie o menținea calmă și-i servea scopurilor atunci când avea nevoie, în loc să o facă să cedeze controlul.

— Domnișoară Greer!

Reporterul se apropie pe alee în timp ce ea deschise portiera și ieși din mașină. Cameramanul

se grăbea în spatele lui, dar nu reuși să ajungă prea departe, atât cât îi permitea lungimea cablului.

— Domnișoară Greer! strigă reporterul. Aveți ceva de spus despre acuzațiile de crimă împotriva dumneavoastră? Sunteți Lady Killer?

Beth închise portiera în spatele ei. Își vârî mâinile în buzunare, fiindcă nu se putea gândi ce altceva să facă cu ele. O parte din ea credea că dacă-și păstrează mâinile libere o să-l pocnească peste față pe bărbat, chiar acolo, în fața camerei. Era aceeași furie pe care o simțise în timpul interviului de la poliție, dar de data asta își păstră controlul în timp ce furia se lupta să iasă.

Camera era îndreptată spre ea, un aparat mare și voluminos, zbârlit de cabluri și cu un obiectiv uriaș. Reporterul avea microfonul îndreptat spre fața ei. Beth savură senzația de furie, de frig în oase. Se aplecă spre microfon și spuse:

— Sunt doar o fată care-și vede de treaba ei.

Apoi se întoarse pe alee, unde camera nu o putea urmări. Înconjură casa până în curtea din spate, unde știa că se află Ransom.

•

El n-avea cum să fie în casă. Nu spusese niciodată asta, dar Ransom Wells ura casa asta la fel de mult ca Beth. Beth trecu pe lângă copacii din care picura ploaia până la peluza deschisă care ducea spre faleza de deasupra mării. Se vedea o priveliște cu iarbă verde, netedă, și cu oceanul albastru-închis și agitat, departe de țărm, cu păsări care se roteau pe cerul de deasupra. Se înfioră. Ploaia se mai domolise, dar aici era întotdeauna frig, indiferent de perioada anului.

Pe peluză stătea un bărbat de peste 1,80 metri, cu umeri largi și corp impunător, pe măsura înălțimii lui. Avea părul și barba ușor grizonante, deși avea doar treizeci de ani. Era îmbrăcat cu un costum și un pardesiu. Părea să nu țină cont de ploaie, ca majoritatea locuitorilor din Claire Lake.

Arăta exact la fel ca ultima dată când îl văzuse, după moartea mamei ei, cu doi ani mai înainte.

Atunci, bărbatul îi spusese că îl va angaja, fie că vrea, fie că nu.

N-am nevoie de un avocat, îi spusese ea.

Iar el îi răspunsese: *Ești tânără, ești frumoasă, iar de acum ești singură și foarte bogată. Draga mea, ai nevoie de un avocat mai mult decât de orice.*

— Ransom, spuse ea, apropiindu-se de el pe iarbă. Ce faci aici?

Nu-i răspunse până nu ajunse lângă el.

— Ce priveliște frumoasă, zise el. Tatălui tău i-a plăcut întotdeauna.

Beth așteptă. Ransom avea un ziar, acum umed, împăturit sub unul dintre brațe. Își trecu după ureche o șuviță de păr suflată de vânt, în timp ce furia simțită față de reporter se scurgea din ea. Când Ransom avea ceva de spus, nu exista putere pe Pământ care să-l facă să vorbească mai repede.

Într-un târziu, el vorbi din nou:

— L-am cunoscut pe tatăl tău când m-a sunat pentru a face să dispară o acuzație de conducere sub influența alcoolului. Știai asta? Nu e cea mai ilustră întâlnire.

Se încruntă privind oceanul.

— Nu era tocmai un bărbat chipeș, dar era greu să nu-l privești. Nu m-am gândit că o să-l plac, dar am făcut-o. L-am scăpat de acuzație, fiindcă sunt bun și așa funcționează lumea. Îi regret zilnic dispariția de când a murit. Literalmente zi de zi. Sunt la fel de confuz ca tine.

Beth înghiți în sec și se uită la copaci. Tatăl ei fusese un om complicat, nefericit, uneori furios. În felul lui, la fel de prins în capcană ca și mama ei. Multă vreme, în anii cu certuri alimentate de alcool și Crăciunuri singuratice, îl urâse. O parte din ea încă îl mai ura.

Dar îl și iubise. Își dorise, cu nostalgia stupidă a unei fiice, să poată fi cea care să-l facă fericit. Nu

fusese așa. Nu reușise niciodată să fie asta. Nu fusese posibil să-și repare tatăl.

Se întoarse și îl văzu pe Ransom privind-o. Fusese avocatul tatălui ei, apoi al mamei și acum al ei. Îi era la fel de familiar precum o unealtă pe care o utiliza zilnic. Știa că avea o soție care-l părăsea frecvent – el o recupera întotdeauna – și trei copii. Îi plăcea friptura și detesta țigările, susținând că mirosul îi face rău. Nu-l mai văzuse de doi ani, dar știa că toate aceste lucruri încă erau adevărate.

— Ai nevoie de un avocat, îi spuse el.

— Ba nu, nu am.

Își scoase ziarul de sub braț și i-l înmână.

Cu reticență, Beth îl luă și îl deschise. Era ediția de dimineață a Claire Lake Daily, stropit de ploaie și proaspăt ieșit din tipar, iar titlul spunea: „Are poliția un suspect în crimele Lady Killer?” Sub el era o fotografie cu Beth părăsind secția de poliție după interviul de ieri. Fusese surprinsă de bărbatul care stătea afară cu un aparat, iar el o fotografiase palidă și dură, cu o privire ostilă. Dacă se uita la imagine, chiar și Beth putea vedea cu ușurință o criminală. Felul cum cădea lumina, unghiul aleatoriu al feței, surpriza și furia amestecate în trăsăturile ei, și părea al dracului de vinovată.

Probabil că și acum arăta al dracului de vinovată în fața obiectivului. Toate astea turnau și mai mult gaz pe foc.

Beth se uită din nou la cuvintele din titlu. Amenințau să se estompeze și să se amestece în fața ei. Lucrurile se mișcau acum, mergeau mai repede, ca și cum ar fi alunecat la vale. Nimic din toate astea nu se afla sub controlul ei.

— Ai ceva să-mi spui, Beth? a întrebat-o Ransom, spulberându-i ceața de furie și panică.

— Ei cred că eu am făcut-o, a zis Beth, fiindcă nu putea să-i spună adevărul lui Ransom.

El deja știa o parte din adevăr; fusese avocatul familiei de prea mult timp ca să nu știe secretele

îngropate. Dar mai erau și alte secrete, prea periculoase de știut chiar și pentru Ransom.

— La poliție mă refer. Ei cred că eu i-am ucis pe bărbații ăia.

— Și, cu toate astea, nu te-au arestat, remarcă Ransom cu calm. Asta înseamnă că încă fac cercetări. Vor pune cât mai multă presiune pe tine în timp ce-și clădesc cazul. Speră să cedezi, să te sperii, să începi să plângi sau să apară fisuri. Caută puncte vulnerabile. Ceva îmi spune că în zadar.

Beth îndoi ziarul, incapabilă să se mai uite la cuvinte, la poza cu expresia ei criminală. Toată lumea credea că ea e în control. Ei bine, atunci putea la fel de bine să joace rolul.

— Nu le-am spus nimic fiindcă nu știu nimic.

Ransom bombăni:

— N-ar fi trebuit să vorbești cu ei fără mine. Întotdeauna sună-ți mai întâi avocatul, Beth. Dar nu mai contează. Voi discredita tot ce ai spus, în așa fel încât nimeni să nu mai fie sigur nici măcar că ai spus-o de la bun început. Ce poți să-mi spui despre polițiști? Avem de-a face cu vreun nivel de competență?

Lui Beth nu-i trecuse prin cap că va obține propriile informații din acel interogatoriu. Poate că ar trebui să înceapă să gândească precum un criminal.

— Da, a spus ea. Amândoi sunt competenți. Black e mai tânăr, dar are cumva mai multă autoritate. Nu l-a lăsat pe celălalt să fumeze în timpul interviului.

— Competent și cu simțul dreptății. O combinație mortală. O să țin minte.

— N-am nevoie de tine.

Ea nu avea nevoie de nimeni. Nu putea să aibă. Nici măcar acum, când totul se ducea dracului.

Ransom era netulburat.

— Ba da, ai nevoie. Unde ai fost în nopțile crimelor?

— Acasă.

— Mai era cineva cu tine?

Beth clătină din cap.

— Chiar acum erai plecată, când am ajuns aici.

— Conduceam.

— Singură?

— Da.

Căuta, dar nu-i va spune lui Ransom ce anume.

— Vom lucra la asta, zise el. Ce să le spui. Ce să spui. Când să taci, adică în majoritatea timpului. Spune-mi tot ce te-au întrebat, tot ce le-ai povestit. Tot ce ți-au zis ei.

Îi povesti. Își aminti cu ușurință fiecare cuvânt. Numai la asta se gândise de când ieșise din secția de poliție.

Ransom ascultă, apoi își pronunță verdictul:

— Se putea mai rău, se putea mai bine. Acum mă ai pe mine. Câți bani ți-au mai rămas din moștenirea părinților tăi?

— Aproape toți.

— Bine, fiindcă voi avea nevoie de un avans.

Ca și cum nu s-ar fi pus niciodată problema să angajeze pe altcineva în afară de el. Pentru că, la drept vorbind, nu se pusese.

— Poți trece prin asta, Beth. Dar e un caz senzațional și, fie că-ți place sau nu, ești o tânără senzațională. O să iasă urât.

— Știu.

Doi ani. Doi ani în care făcuse… ce? Băuse, își petrecuse timpul cu oamenii nepotriviți. Dormise cu ochii deschiși, gândindu-se că după moartea mamei sale nimic din viața ei nu putea fi mai rău. Crezuse că se terminase ce era mai rău.

Toate astea erau din vina ei.

Viața ei, așa cum o știa, se terminase. Simțea o oarecare ușurare, pentru că nu-i plăcuse prea mult viața. Dar ceea ce o aștepta nu avea să fie cu nimic mai bun.

— Le-ai spus polițiștilor despre mama ta? a întrebat-o Ransom. Despre istoria ei?

Cuvintele îi dădură fiori. Trecuseră ani întregi de când subiectul nu mai ieșise la iveală.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Am crezut că lucrurile s-au rezolvat, zise Ransom privind spre ocean, dar poate că m-am înșelat. Pot să fac niște cercetări.

— Nu te deranja, spuse Beth.

Ransom părea îndurerat, dar încuviință. Ani întregi de istorie trecură printre ei, nerostiți.

Crezi că sunt o criminală? Asta voia să-l întrebe Beth. Un moment de slăbiciune. Doar un moment. *Spune-o. Spune că nu crezi că i-am ucis pe bărbații ăia. Te rog.*

Dar el nu spuse asta și, în loc să-l întrebe, ea zise:

— Mă descurc.

Ransom îi luă ziarul și îl puse sub braț.

— N-o să înțeleg niciodată de ce Mariana a făcut alegerile pe care le-a făcut. Probabil că i s-au părut singurele opțiuni posibile. Totuși, acum ea nu mai e, iar noi trebuie să ne ocupăm de consecințe.

Se uită la Beth.

— O să fiu sincer. Pentru că, din toate momentele din viața ta, acum e timpul pentru sinceritate. Aș putea să cred că tu ai făcut-o? Că i-ai ucis bărbații aceia, doar uitându-mă la tine? Da, aș putea să cred. Cu ușurință. E bine că pot să cred, pentru că voi privi din aceleași perspective ca unul care te crede vinovat. Și vei avea parte de un proces corect.

Vântul îi înțepa fața, se târa pe gâtul ei. Beth se uită la ocean.

— Julian a murit în casa aia, spuse Ransom. Sunt momente în care mă uit la ea și încă îl văd, stând în hol sau ieșind pe ușa din față. O văd încă și pe Mariana. Dacă aș crede în fantome, dar nu cred, aș zice că amândoi sunt încă în casă, motiv pentru care nu suport să intru acolo. Prefer să stau aici, în ploaie. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul

că ei sunt morți. Asta nu schimbă faptul că nu voi lăsa șacalii să te devoreze, Beth.

Beth înghiți în sec.

— Scoate-mă din asta, spuse ea. Nu doar pentru mine. Scoate-mă din asta ca să pot lăsa fantomele să se odihnească.

Ransom rămase tăcut o vreme, apoi încuviință dând din cap.

— Bine, zise el. Am de gând să încerc.

13.

Septembrie 2017

SHEA

— Telekinezie, am spus eu.

— Ce?

Tonul lui Michael era plin de neîncredere.

— Telekinezie, am spus din nou. Capacitatea unei persoane de a muta obiecte cu mintea.

Potrivit cercetărilor, uneori poate fi deliberată și alteori subconștientă, declanșată de emoții extreme sau de stres. Unii oameni au raportat puteri telekinetice chiar în timpul somnului, când nu sunt deloc conștienți de asta. Persoana doarme și totuși face lucrurile să se miște.

Michael și-a dres vocea. Eu eram în autobuz, dar era aproape gol și stăteam în spate, unde nimeni nu-mi putea auzi vociferările nebunești.

— Shea, încerci să-mi spui să Beth Greer nu este doar o criminală în serie, ci mai e și medium?

— Spun că e o *posibilitate,* i-am răspuns. Asta e tot. M-am uitat la cercetări și…

— Care cercetări? Toată teoria e un mare rahat.

Bineînțeles că asta credea Michael. Era polițist. În sinea mea, și eu credeam că e o porcărie – n-am

crezut niciodată în mediumuri, fantome, posedări demonice sau orice chestii de genul. Totuși…

— Am văzut ce am văzut, am spus. Robinetele au pornit singure, iar ușile dulapului s-au deschis.

Telekinezia n-ar explica sângele pe care l-am văzut în chiuvetă, despre care nu-i spusesem lui Michael. Dar trebuia să existe o explicație și pentru asta. *Trebuia* să existe.

— E o casă veche, a spus Michael. Țevile din apartamentul meu scot sunete ca niște gemete noaptea, dar numai asta sunt. Țevi.

Deci Michael locuia într-un apartament. Nu știam asta. De când pomenise despre divorț mă întrebasem dacă locuia într-un apartament sau dacă era tot în casa lor, în caz că aveau una.

— N-au fost țevile, am zis. Au fost robinetele care *au fost pornite.*

— Ei bine, nici telekinezie n-a fost, a spus Michael. Poate că Beth încerca să te distragă.

Am clipit șocată în timp ce autobuzul dădea colțul, îndreptându-se spre centru.

— Crezi că Beth a pus la cale o înscenare?

— De ce nu? E casa ei. A avut la dispoziție patruzeci de ani ca să pună toate întrerupătoarele sau pârghiile pe care le dorește. Ai de-a face cu o mincinoasă, Shea. Te rog să ții minte asta!

Am închis ochii, simțind două părți din mine războindu-se. Pe de-o parte, nu credeam absolut deloc în fantome sau în supranatural. Răul obișnuit, cel de zi cu zi, era cel care mă ținea trează noaptea.

Dar, pe de altă parte, să cred că era un truc de bâlci însemna să cred că Beth Greer avea o dorință ciudată, psihopată, de a mă înșela. Și – puteam să recunosc față de mine însămi – nu voiam să cred asta.

Nu voiam să cred că e mincinoasă și criminală în serie. Ceea ce era exact ce-și dorea Beth.

— Pot să mă duc acolo și să verific, dacă vrei, a spus Michael.

— Nu.

— Spui „nu” fiindcă nu vrei să ceri ajutorul unui bărbat?

— Nu despre asta e vorba. Beth și cu mine abia am început să vorbim. Dacă aduc pe cineva să-i întoarcă pe dos casă, căutând pârghii, n-o să mai discute cu mine.

— Bineînțeles, a zis Michael. Recompensă și pedeapsă. Asta funcționează în totalitate în favoarea ei.

Din nou mi l-am imaginat pe Michael ca pe un detectiv din vechea școală, stând pe o bancă din parc, încercând să pară relaxat în timp ce urmărește un subiect. Ținea un ziar în față, privind pe deasupra lui. Un pulover pe gât – clar mi-l imaginam purtând ceva pe gât. Maro-închis, cu un sacou peste el. Imaginea asta era atât de vie, încât părea reală.

— Până acum, Beth și-a respectat partea ei de înțelegere, am argumentat. Chiar acum mă duc să discut cu detectivul Joshua Black.

— Cel puțin nu trebuie să-mi fac griji pentru tine când ești cu el, a mărturisit Michael. Te invidiez, ca să fiu sincer. Black e o legendă în poliția din Claire Lake. E pensionat de ani de zile, dar încă se mai vorbește despre el. A închis nenumărați hoți și violatori, a lucrat la toate crimele mari pe care le-a văzut vreodată Claire Lake. Munca în cazul crimei Sherry Haines a fost practic un manual despre cum să prinzi un criminal.

Mi-a înghețat corpul și m-a luat cu amețeală. În urechi îmi bubuia un sunet de pulsație firavă. Am ținut telefonul în mână, tăcută.

— Shea? a întrebat Michael. Ești acolo?

— Da, am reușit să îngaim. A lucrat… A lucrat la cazul ăla? Nu știam.

— Sigur, el a lucrat, a spus Michael. Nu avem mulți detectivi în Claire Lake și nu avem atât de

multe crime. Mai ales crime asupra copiilor. Pari tulburată. Te simți bine?

— Sunt bine.

M-am uitat pe geam și am văzut debarcaderul și apa.

— Aici e stația mea. Trebuie să te las.

Am dat-o-n bară, m-am gândit în timp ce coboram din autobuz și inhalam mirosul rece și sărat al oceanului. Probabil că Michael a crezut că sunt nebună. Dar, din nou, el credea deja asta. Trebuia să uit și să-mi revin pentru interviul cu Joshua Black.

Adresa lui Black era una dintre bărcile-locuințe de pe cheiurile din centrul orașului. M-am plimbat de-a lungul grilajului din stinghii de lemn, urmărind indicatoarele cu nume ciudate precum Ocean Lane și Saltwater Avenue. Ambarcațiunea lui Black era aranjată și îngrijită, deși decorațiunile nu erau prea pretențioase. O locuință de om singur.

Am bătut la ușă și mi-a răspuns imediat. Deși avea acum peste șaptezeci de ani, Black semăna mult cu bărbatul chipeș pe care-l văzusem în fotografii. Avea aceiași pometi și ochi negri, dar părul îi era alb. Totuși, fața lui se schimbare oarecum. Era mai slabă, rotunjimea trăsăturilor tinerești dispăruse. Efectul era la fel de plăcut, dar într-un mod diferit.

M-am uitat la el și am încercat să-mi amintesc dacă-l recunosc, dacă fața detectivului Black era una dintre numeroasele pe care le văzusem după evadarea din mașină de la nouă ani. Dacă lucrase la caz, ca șef de anchetă, atunci cu siguranță am vorbit cu el la un moment dat. Dar totul a fost atunci de o neclaritate îngrozitoare, și au fost atât de multe fețe de necunoscuți în zilele și săptămânile care au urmat răpirii – polițiști, doctori, psihologi, asistenți sociali. Stătusem amorțită spunându-mi povestea la nesfârșit. Mă urcam în mașină cu părinții mei și mergeam de la un cabinet la altul. Nu știam pe nimeni și nu

pusesem prea multe întrebări. Nu-mi dorisem decât ca totul să se termine.

Dar era aproape sigur că eu și detectivul Black ne întâlniserăm cu douăzeci de ani înainte, că el era unul dintre cei care mă interogaseră și mă pusese să-mi spun povestea. Sigur îmi știa numele, pentru că nu mi-l schimbasem. Poate că uitase, se întâmplase cu mult timp în urmă. Dar când m-am uitat în ochii lui am știut că nu uitase deloc.

— Shea Collins?

Mi-a întins mâna și i-am strâns-o.

— Mă bucur să te văd din nou.

Mi se pusese un nod în gât și limba mi se împleticea în gura uscată.

— Nu-mi amintesc de tine, am spus, cuvintele revărsându-se din mine. Nu în mod special.

— Nici nu credeam că-ți amintești, a spus el.

Apoi a făcut un pas înapoi.

— Intră.

Interiorul ambarcațiunii era mic și îngrijit, un spațiu de burlac. Erau acolo o canapea și un televizor, o măsuță de cafea care probabil servea și pentru luat masa. În stânga era o chicinetă și în spatele ei se afla un perete despărțitor în spatele căruia se afla, probabil, un dormitor. De la fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie nu vedeam decât apă.

— Ia loc, a spus Black, arătându-mi canapeaua.

M-am așezat, realizând că mă conformam fiindcă îl percepeam drept polițist. Polițistul care lucrase – și rezolvase – cazul Sherry Haines. Bărbatul care, la un moment dat, mă interogase. Mi-am strâns palmele între genunchi.

— Te pot servi cu ceva? m-a întrebat Black, ducându-se spre chicinetă.

— Nu, mulțumesc.

— Să lămurim ceva de la bun început, a spus el în maniera relaxată a unuia care a realizat sute de interviuri cu necunoscuți, majoritatea ostili, în timp ce-și turna apă în pahar. Îmi amintesc de tine

din cazul Sherry Haines, dar azi nu suntem aici să vorbim despre asta.

— Nu, am reușit să-i zic.

— Înțeleg. Vrei să vorbim despre cazul Lady Killer. Ai mai cerut un interviu, cred. Acum aproximativ un an.

Am încuviințat.

— Sunt bloggeriță. Nu e jobul meu de zi cu zi, ci doar un hobby.

M-am oprit, realizând că, pentru prima dată, eram cu cineva care nu avea nevoie de explicații despre motivul pentru care îmi plăceau crimele adevărate. Dacă ar fi fost cineva pe lume care să înțeleagă, acela era detectivul Joshua Black.

El se întoarse, cu paharul în mână.

— Ți-am recunoscut numele când ai făcut prima cerere, a spus el cu sinceritate, dar mi-am făcut o regulă din a nu vorbi niciodată despre cazul acela cu nimeni. De data asta, însă, am primit o cerere personală de la Beth ca să mă întâlnesc cu tine și am fost prea curios ca s-o refuz.

Partea asta m-a lăsat complet năucă.

— Ai o relație cu Beth, am spus, și nu era o întrebare.

Detectivul Black s-a sprijinit de tejgheaua micuță a bucătăriei sale.

— Locuim în același oraș, a spus el. Amândoi am locuit aici toată viața. Claire Lake nu e un loc foarte mare.

— Și, deși ai investigat-o și ai depus mărturie la procesul ei de crimă, voi doi sunteți prieteni.

A râs, deși nu prea vesel. În schimb, am auzit straturi de complexitate pe care nu le înțelegeam.

— Nu suntem prieteni. A arătat spre priveliștea care se vedea pe fereastra de la bucătărie. Știai că ambarcațiunile-locuință au fost inițial puse aici de oamenii fără adăpost din Claire Lake?

Am clipit.

— Pardon?

— Greu de crezut, nu?

A zâmbit.

— La începutul anilor ’60, municipalitatea a vrut să amplaseze case unifamiliale lângă lac. Pentru a face asta, urmau să demoleze locuințele publice și să-i evacueze pe toți cei din cartier. Nimeni nu i-a oprit, așa că municipalitatea a evacuat peste două sute de persoane, care au fost nevoite să-și găsească o altă locuință. O minte luminată și-a dat seama că ar putea cumpăra o ambarcațiune cu destinația fier vechi la un preț mult mai mic decât o casă și, de asemenea, că legile de urbanism ale orașului permiteau, din punct de vedere tehnic, bărci rezidențiale pe chei. Așa că o mulțime de oameni evacuați, care acum erau fără adăpost, au cumpărat bărci vechi, le-au ancorat și au locuit în ele.

— Pun pariu că municipalitatea a fost mulțumită, am spus.

Black a zâmbit din nou.

— Municipalitatea a fost furioasă, dar nu puteau face nimic. Legile de urbanism erau în vigoare. De atunci, această zonă s-a îmbogățit atât de mult încât aici locuiesc doar artiști și pensionari ca mine. Dar primele bărci au fost deținute de niște bieți amărâți, oamenii care nu aveau unde să se ducă.

A clătinat din cap.

— Bănuiesc că nu te interesează lecția mea despre istoria Claire Lake.

— E interesant, i-am spus, ceea ce era adevărat.

Mi-am scos telefonul.

— E în regulă dacă înregistrez această discuție?

Detectivul Black a părut amuzat.

— Deci eu sunt de partea cealaltă a înregistrării de data asta. Sigur, îți dau permisiunea.

Am pus telefonul jos, sperând că va prelua conversația cu el, care stătea la câțiva metri distanță. Nu voiam să-i spun unde să se așeze în propria lui casă și nici să mă ridic și să-l înghesui.

Dar Black era polițist de treizeci și cinci de ani și mi-am dat seama că poziția lui era gândită înadins.

Gândul m-a intrigat, așa că am spus:

— Mi-ar plăcea să am acces la casetele cu interviurile originale din cazul Lady Killer, dacă te simți generos.

— Transcrierile au fost publicate online.

Bună încercare.

— Au apărut numai secțiuni. Nu casetele întregi.

— Adevărat, dar secțiunile publicate au fost destul de relevante.

— Conform spuselor tale, am replicat eu. Casetele întregi ar da o idee mai clară despre tehnica ta de interogatoriu.

— Vrei să spui a mea și a detectivului Washington.

Am încuviințat.

— Păcat că e prea târziu să-l intervievez și pe el.

Mi-a aruncat o privire ironică.

— Ar trebui să călătorești în timp până la începutul anului 1980 ca să faci asta.

Tonul lui lăsa de înțeles că nu-l plăcuse prea mult.

— Spune-mi cum ați ajuns să lucrați împreună, i-am cerut.

Sprâncenele lui Black s-au ridicat.

— Îmi faci încălzirea, a zis. Mă stârnești să vorbesc înainte să mă întrebi ce vrei de fapt să afli. E o tehnică consacrată. Uiți că stai de vorbă cu cineva care a făcut la greu asta.

Pentru numele lui Dumnezeu, fiecare persoană implicată în cazul ăsta urma să fie dificilă?

— Pot să stau aici toată ziua, i-am zis.

Cu asta l-am făcut să schițeze o urmă de zâmbet.

— Acum înțeleg de ce te place Beth. Pe Washington l-am întâlnit a doua zi după ce Thomas Armstrong a fost împușcat în față cu două gloanțe. Eram unul dintre puținii anchetatori din poliția Claire Lake și nu mai lucrasem niciodată la

o crimă. Nu se comiteau multe crime. Cel mai mult lucram la cazuri de agresiune, jafuri și violuri. Aveam doar treizeci și unu de ani.

— Așadar, poliția din Claire Lake a adus poliția de stat, am spus.

Black a încuviințat.

— Washington a fost detectiv de stat. Nici el nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu cazul Armstrong, deși avea mai multă experiență decât mine. Crima părea aleatorie, dar astfel de crime mai fuseseră comise înainte. Biletul a fost cel care ne-a dat peste cap.

Am dat din cap. *Sunt amară sau sunt dulce? Doamnele pot fi oricare dintre ele. Publică asta sau vor fi mai multe.* Toată lumea obsedată de cazul ăsta știa pe de rost acel bilet.

— Ce ați crezut tu și cu Washington că însemna biletul?

Privirea lui Black era ațintită în depărtare, iar cuvintele i-au venit cu ușurință în timp ce-și amintea.

— Ei bine, Zodiacul își făcuse treaba în San Francisco, a spus el, omorând oameni la întâmplare și trimițând biletele la ziare. Așa că mai văzusem un mod de operare similar. Dar biletul Lady Killer era scris de o mână de femeie, cu litere rotunjite, cu o estetică despre care grafologii au spus că un bărbat nu le-ar fi făcut. Crima Armstrong a fost comisă fără emoție și a fost crudă, deosebit de brutală. Oricine l-a ucis, s-a uitat în ochii lui când l-a împușcat în față. Asta nu e metoda unei femei.

— O să-mi spui că otrava e arma unei femei? am întrebat, punând accentul pe clișeu. Diane Downs și-a împușcat direct cei trei copii și apoi a condus încet spre spital, sperând că o să moară din cauza hemoragiei.

— Asta a fost câțiva ani mai târziu, a zis Black. În Washington, Bundy a ucis studente, iar în California, Ed Kemper a făcut același lucru.

Monștri amândoi, dar erau bărbați. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Am încuviințat. După cum știe orice iubitor de *true crime,* anii ’70 au fost un banchet de criminali în serie deosebit de brutali. Dacă citeai destul *true crime,* începeai să te gândești că pe vremea aia să fii femeie era ceva al naibii de periculos. Și era uimitor când supraviețuia oricine făcând autostopul.

— Deci, ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Am dat biletul presei, a spus Black. Trebuia să ne asumăm riscul. Nu a funcționat cu Zodiacul – au tipărit tot ce le-a spus el, dar a continuat oricum să ucidă. Nu prea aveam ce să facem. Au fost multe certuri în culise. Jumătate dintre polițiști credeau că biletul era o pistă falsă și că aveam de-a face cu un bărbat. Cealaltă jumătate credea că ucigașul era probabil o amantă a lui Armstrong, deși nu am putut găsi dovezi în acest sens. Nimeni nu a crezut că era de fapt ceea ce era.

— Adică?

— O adevărată criminală în serie.

Black și-a pus paharul cu apă pe tejghea și s-a uitat fix la el, fără să-l vadă.

— E dificil de explicat cât de greu ne-a fost să procesăm ideea asta în 1977. E greu și acum. Nu aveam niciun context, nu aveam idee cu ce aveam de-a face, nu știam la ce să ne așteptăm. Niciunul dintre noi nu avea nici cea mai mică pregătire în materie de crime în serie, cu atât mai puțin în crime în serie săvârșite de femei. A fost atât de neobișnuit, încât de patruzeci de ani încoace nu am mai avut niciun alt caz ca Lady Killer. O femeie care se plimba cu mașina împușcând bărbați ca să se distreze. Trăim într-o societate foarte diferită față de cea din 1977, dar partea asta nu s-a schimbat.

— Și apoi a fost ucis Paul Veerhoever, am spus.

Black a încuviințat, părând să-și amintească că eram acolo.

— Veerhoever avea doi copii, a zis el. A fost șase ani în armată înainte să se retragă cu onoruri. Soția lui suferise trei avorturi spontane, iar el îi fusese alături la toate. Primul glonte nu l-a ucis – l-a lovit doar în maxilar. A suferit o agonie inimaginabilă până când Lady Killer i-a tras un al doilea glonte în tâmplă și l-a lăsat pe marginea drumului.

Aveam gura uscată. Asta credeau ei că făcuse Beth. De la crima asta spusese un martor că o văzuse pe Beth fugind.

Detectivul Black s-a îndreptat spre singurul scaun, de cealaltă parte a măsuței de cafea, și s-a așezat. Afară, auzeam cum păsările strigă deasupra oceanului. Barca se legăna ușor, iar eu mă simțeam ca și cum aș fi fost un pic beată. Nu vedeam cum ar putea cineva să locuiască aici – prea multe moduri în care se putea intra prin efracție, prea mulți străini care treceau pe aici, niciun sistem de alarmă pe care să-l văd –, dar trebuia să presupun că lui îi plăcea. Polițiștii, chiar și foștii polițiști, puteau trăi în locuri unde eu n-aș fi putut, fără să-și facă griji.

— Am cunoscut-o pe Beth la primul nostru interogatoriu, a spus el, deși nu-l întrebasem nimic. A doua zi după ce a fost ucis Veerhoever. Aveam deja o identificare din partea martorului. Știam cine era Beth Greer, deși nu o întâlnisem niciodată. Știam cine erau părinții ei. Știam că locuia în Arlen Heights. Părea puțin probabil ca ea să fie o criminală, dar, cum am spus, habar nu aveam ce căutam. Nu știam cum ar trebui să arate o femeie Zodiac. Iar Beth nu semăna cu nicio femeie pe care o întâlnisem.

— Era tânără și sexy și inteligentă, am zis. Bogată. Deci asta o făcea să fie criminală?

Detectivul Black s-a aplecat în față și și-a pus coatele pe genunchi.

— În afară de identificarea martorului, gândește-te la asta, a spus el. Acest ucigaș, oricine

ar fi el, poate scăpa nepedepsit. Nu există nicio legătură cu victima, nicio amprentă, nicio probă de păr sau fibre, niciun strop de sânge sau de ADN. Fără martori. Această persoană tocmai a scăpat, la propriu, cu o crimă la activ. Și *hotărăște* să lase un bilet cu scrisul ei de mână. Hârtie care ar putea fi urmărită, scris de mână care ar putea fi analizat, posibil chiar să aibă amprente. Cine ar face așa ceva? Cineva orgolios. Cineva care se crede mai deșteaptă decât polițiștii. Cineva care crede că nu va fi prinsă niciodată.

— Cineva care vrea să fie prinsă, am argumentat. În adâncul sufletului ei, chiar dacă nu poate recunoaște asta. Vrea să fie oprită.

— Psihopații nu vor să fie opriți, a spus Black. Ei vor să continue să facă ceea ce fac atâta timp cât le dă satisfacție. Dar, în același timp, vor să râdă de toată lumea. Nu se pot abține. Sunt convinși că nimeni nu-i va prinde și, de multe ori, au dreptate.

— Pe al doilea bilet scria „Prinde-mă”.

— Al doilea bilet nu a fost o rugăminte, ci o batjocură. Pentru că cine l-a scris nu credea că putem reuși. Orgoliul ei nu o lăsa să creadă asta.

M-am gândit la vocea impunătoare, de fată bogată, a lui Beth, la felul în care dădea ordine ca o persoană care a avut toată viața bani și încredere în sine, și nu am răspuns.

— Beth era ca o specie necunoscută de pasăre, a spus Black. Nu era o soție, o mamă sau o fiică, nici măcar un adevărat copil sălbatic, în ciuda a ceea ce spuneau zvonurile. Ea nu era nimic, ceea ce însemna că putea fi orice. Nu simțea foame de bărbați, de bani sau de vreun alt fel. Bea prea mult, dar nu se droga și nu juca la pariuri. Era frumoasă, era deșteaptă și era rece. Era stăpână pe sine, imposibil de spart, la doar 23 de ani. Avea mijloacele și prilejul. O mașină și niciun alibi. Și apoi am făcut analizele balistice.

Testele balistice au arătat că arma folosită pentru a-i ucide pe Armstrong și pe Veerhoever fusese folosită și în spargerea când a fost ucis tatăl lui Beth, Julian, pe când Beth avea 19 ani.

Singura dată când m-au luat în serios a fost atunci când au crezut că o să le zbor creierii, îmi spusese Beth. *Aia a fost singura dată când i-am speriat.*

— Nu a avut niciun motiv pentru nimic din toate astea, am spus.

— Nu întotdeauna ai un mobil, a răspuns Black. Asta e ceva ce înveți în munca de poliție. Nu întotdeauna afli mobilul, mai ales în cazul crimelor mai ciudate. Am avut o carieră lungă după cazul Lady Killer și am lucrat la o mulțime de cazuri pe care nu le-am înțeles pe deplin. Dar tot le-am închis.

M-am gândit la faptul că lucrase la cazul Sherry Haines și mi-am lăsat privirea pe măsuța de cafea. Black avea talentul polițistului de a citi oamenii, iar eu nu voiam ca el să mă citească pe mine.

Apoi mi-am derulat din nou în minte ce spusese. Detectivul Black fusese foarte atent. Vorbise despre Lady Killer și despre Beth. Dar nu le pusese pe amândouă în aceeași propoziție.

— Nu crezi că ea a făcut-o, am zis, dându-mi seama în timp ce vorbeam că era adevărat.

Am ridicat privirea și am văzut ochii lui de polițist care mă priveau și am avut sentimentul că nu le scăpa nimic.

— Am fost anchetator, a spus el. Am văzut lucruri pe care nimeni nu vrea să le vadă vreodată. Am fost acolo în prima noapte, când am fost chemați la cadavrul lui Thomas Armstrong de pe marginea drumului. Mi-am dedicat cariera luptei împotriva răului. Crezi sincer că aș fi acceptat telefoanele lui Beth Greer, rugămințile ei, dacă aș fi crezut că ea i-a ucis pe bărbații aceia? Crezi că aș avea vreun fel de relație cu o criminală în serie?

Avea atâta convingere în glas, chiar și acum, după atâția ani.

— Nu, am spus. Nu cred.

— Am petrecut luni de zile investigând-o pe Beth, a spus Black. Am dezgropat fiecare parte a vieții ei, pentru că cineva l-a împușcat pe Julian Greer, apoi a folosit aceeași armă ca să comită alte două crime. După ce a sosit raportul balistic, Washington și cu mine am găsit tot ce am putut găsi despre Julian Greer, căutând legătura. Uciderea lui Greer părea o simplă spargere de domiciliu – ușa din spate a casei a fost forțată, iar Greer a fost împușcat în bucătărie și i-au fost furate portofelul și banii. Era ora 11:00, într-o sâmbătă dimineața. Mariana era la clubul ei de bridge, iar Beth a spus că era la cumpărături. Nimeni nu i-a verificat de două ori alibiul. Am încercat pe toate căile posibile să cred că o fată de nouăsprezece ani și-a împușcat propriul tată, apoi a făcut totul să pară o spargere. Pentru asta ar fi fost nevoie de planificare, de sânge rece și de genul de ură care mocnește ani întregi.

— Poate că tatăl ei era abuziv, a zis.

— Tocmai asta e. Washington și cu mine am trecut în revistă totul despre acest om. Era curat. Căsnicia lui era nefericită, după toate mărturiile, dar asta a fost tot ce am putut găsi. Nu avea dușmani, personali sau din breaslă. Fosta lui secretară a plâns când am chestionat-o. Încă nu trecuse peste moartea lui. A spus că el era un om minunat, dar o ura pe Mariana. Spunea că Mariana îi ruinase viața lui Julian.

M-am gândit la asta. Nu știam aproape nimic despre părinții lui Beth, cu excepția faptului că ambii muriseră devreme. Beth îmi spusese că nu voia să sfârșească la fel ca mama ei – nu, spusese că era îngrozită să nu sfârșească la fel ca mama ei. A spus că Mariana era prinsă în capcană. Asta suna jalnic și nu se potrivea cu descrierea secretarei.

— Deci nu ți-ai dat seama niciodată, am zis.

— Halal detectiv mai sunt, nu?

Părea chiar că regretă, ca și cum nu ar fi rezolvat cazuri și nu ar fi salvat viețile oamenilor timp de treizeci și cinci de ani.

— Singura legătură pe care am găsit-o între cele două cazuri a fost Beth. Beth locuia în casa aceea, iar un martor a spus că a văzut-o la locul crimei lui Veerhoever. Cazul ăsta m-a depășit, în cele din urmă. Sau poate că Beth m-a depășit.

— Și totuși nu crezi că e criminală în serie.

Mă luase cu amețeală.

— Mă doare capul.

— Bine ai venit în cazul Lady Killer, a spus Black cu ironie.

A urmat un moment de liniște, în timp ce îmi frecam ochii și mă gândeam la tot felul de lucruri. Black avea dreptate – potrivirea balistică însemna că Julian Greer era implicat cumva în asta. El era, într-un fel, prima victimă a lui Lady Killer.

— Secretara mai e în viață? am întrebat, cu ochii încă închiși.

— Habar n-am, a răspuns Black. Pe atunci era tânără.

— Cum o chema?

— Sylvia Bledsoe.

Bineînțeles că-și amintea din prima un nume de acum patruzeci de ani. Era genul acela de polițist. Mi-am lăsat mâinile jos și am deschis din nou ochii, doar ca să-l găsesc uitându-se la mine. Pe figură avea o expresie fericită, părintească. Propriul meu tată nu mă privise niciodată așa. Când tatăl meu se uita la mine, expresia lui era fie nedumerită, fie tensionată de durere.

— O s-o chestionezi, nu-i așa? a întrebat el.

— Dacă mai e încă în viață, aș putea să încerc.

S-a întors spre un sertar din bucătărie, a căutat un carnețel și un pix. A scris ceva și mi l-a înmânat. Era numărul lui de telefon.

— Nu-ți pot da dosarul cazului, pentru că ar însemna să încalc regulile, a zis el. Dar dacă ai

întrebări sau ai nevoie de mine, sună-mă oricând. O să-ți spun tot ce pot.

Am luat numărul.

— De ce mă ajuți? Datorită lui Beth?

Nu-mi plăcea ideea asta, că Beth plutea peste fiecare aspect din ce făceam, trăgând toate sforile.

Pentru prima dată, expresia lui Black a devenit mai dură și l-am întrezărit pe cel care-i înfruntase fără teamă pe unii dintre cei mai răi oameni din lume.

— Am fost de acord cu această întâlnire pentru că am vrut să mă întâlnesc cu singura persoană despre care m-a sunat suspectul meu principal, a zis el. Dar nu de asta te ajut. Te ajut fiindcă că tu ești Fata A.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

— Sunt ce?

— Nu te-am putut identifica după nume în analiza noastră a cazului Sherry Haines, a spus Black. Erai prea tânără, iar identitatea ta era protejată. Dar dosarul crimei, dosarul la care am lucrat, conținea numele tău. Îți știam numele pentru că te-am cunoscut. Îți ofer cea mai bună șansă de a rezolva în sfârșit acest caz, pentru că ești Fata A. Pentru că, de patruzeci de ani încoace, ești singura persoană cu care Beth a decis să vorbească. Dacă cineva poate afla adevărul, cred că tu ești aceea.

14.

Septembrie 2017

SHEA

Toată săptămâna aceea am avut vise ciudate. Vedeam conacul Greer în bezna ploioasă, întunecat și tăcut, încadrat de copacii cu ramuri negre. Vedeam priveliștea sumbră de la ferestrele din spate, peste marginea dealului dinspre ocean, și

vedeam urmele de pași în iarbă. Ca și cum cineva ar fi vrut să intre – sau ar fi putut deja să vină și să plece în voie – și nimic din ce aș fi fost în stare să fac nu l-ar fi oprit.

Vedeam pe cineva căzând în prăpastia aia. O pereche de picioare părăsind marginea, navigând în aerul rece de deasupra oceanului. Simțeam o rafală de aer rece de la o ușă spartă și vedeam sângele care se scurgea în spirală în chiuveta aceea, roșul devenind roz în apă.

Mă trezeam cu certitudinea că robinetele din baie sunt deschise, că perdelele de la fereastră și-au schimbat poziția. Apoi rămâneam trează, singură în întuneric, ascultând sunetele. Să fi fost un pas? O bătaie pe acoperiș, ca și cum cineva ar fi mers pe acolo? Era cineva în sufrageria mea chiar acum, dând târcoale în liniște? Dacă da, cât de proastă să fi fost să mă dau jos din pat și să mă duc să mă uit?

În timpul zilei stăteam la recepție și mă întrebam dacă dulapurile din spatele meu se deschid în timp ce eu stau cu spatele, dacă hârtiile se mută dintr-o parte în alta a biroului. Noaptea mă cufundam în Cartea Cazurilor Nerezolvate și îmi foloseam abilitățile de căutare Online ca să o găsesc pe Sylvia Bledsoe, femeia care lucrase cândva ca secretară pentru Julian Greer. Pentru că trebuiau să existe răspunsuri pe undeva. Oriunde.

— Vino la cină, mi-a spus Esther la telefon într-o noapte după serviciu.

— Nu cred că pot, i-am răspuns. Sunt cam ocupată.

— Făcând ce?

Nu-i spusesem lui Esther despre întâlnirile mele cu Beth Greer. Nu ar fi știut cine era Beth și, odată ce i-aș fi spus, probabil că ar fi avut un atac de anxietate.

— Lucrurile mele obișnuite.

— Shea, joc cartea de soră bună. Știi că nu o fac prea des. Vino la cină.

Am cedat. Chiar mă săturasem să stau aici singură, întrebându-mă ce erau sunetele acelea.

— Bine. Mâine. Vin după birou.

— Yay!

Chiar a spus asta, fără să fie ironică, din postura de femeie de 33 de ani.

— O să fac pui tetrazzini.

— Nu-i nevoie!

Știa că era mâncarea mea preferată, dar nu era simplu de gătit. Esther prepara sosul de la zero, ceea ce m-a făcut imediat să mă simt prost.

— O să dăm comandă de ceva. Nu-i nevoie să gătești tu. E în regulă.

— Mi-ar plăcea să o fac. În plus, oricum mâncăm tot timpul în oraș. Will va fi foarte încântat.

Am oftat. Aveau de gând să se dea peste cap, sau cel puțin Esther.

— Știi, Will are un coleg de muncă simpatic, spunea Esther. E singur. Poate că o să-l invit și pe el.

O, *Doamne!*

— Te rog, nu. Te implor!

— Mă gândesc doar…

— Esther, nu vreau să mi se facă lipeala.

— Nu este tocmai o lipeală. E doar o cină. Nu poți să fii singură pentru totdeauna.

— Ba pot. Literalmente pot. Se poartă.

Nimeni nu înțelegea oamenii singuri. Cum îți petreceai timpul în cazul în care nu aveai un partener și copii? Încercasem chestia cu căsătoria, dar rămăsesem tot eu. Doar că o versiune nefericită a mea.

— Bine, a spus Esther, dar nu e sănătos să fii fată bătrână. Tipul ăsta e avocat începător. E foarte drăguț.

— Știai că Ted Bundy a fost executat în 1989, dar nu i s-a testat ADN-ul până în 2011? am întrebat-o.

Esther a făcut o pauză. O surprinsesem.

— Ce?

— Nimeni nu știe de fapt câte femei a omorât, am spus. Cu ajutorul ADN-ului, pot încerca să închidă cazuri vechi și nerezolvate. Dar le ia ani de zile. Am putea afla despre victime ale lui Bundy despre care nici măcar nu știam.

— Shea! a exclamat sora mea.

— Știai că colegii lui Gary Ridgway îi spuneau Green River Gary? îl tachinau că ar fi fost în secret Ucigașul din Green River. Niciunul dintre ei nu știa că într-adevăr el era, de fapt. A ucis aproape cincizeci de femei. Trebuie să fi fost destul de ciudat pentru tipii ăia să citească în ziar că a fost arestat, nu crezi?

— Shea.

— Esther, dacă aduci un tip la această cină, jur că o să spun *exact chestiile astea* ca parte din conversația de la masă. Asta vrei?

— Bine, bine. Mă dau bătută. Tu câștigi. Vom fi doar noi și puiul tetrazzini, în regulă? Vino mâine.

Am deschis gura ca să încuviințez, dar s-a auzit o *lovitură* în holul din fața ușii mele, sunetul a ceva care se mișca. Apoi zgomotul ușii de la casa scării deschizându-se și închizându-se. De data asta nu mi-am imaginat nimic.

— Trebuie să închid, i-am spus lui Esther. E cineva la ușă.

— A, bun. Poate e un vecin care a venit să te salute. Poate că e singur și arătos.

— Poate că a venit cineva să mă omoare. Dacă e, îți las ție toate lucrurile mele.

— Shea.

— Vorbim curând, soro, am spus și am închis.

Am lăsat gluma să se disipeze în timp ce stăteam în tăcere, ascultând. Nimic timp de un minut lung, apoi un zgomot slab de deplasare, ca și cum cineva chiar ar fi fost în dreptul ușii. Mi s-a părut că-i aud respirația.

M-am ridicat în picioare, ținând telefonul în mână, gata să formez 911. M-am îndreptat ușor

spre ușă, mișcându-mă încet, astfel încât persoana de dincolo să nu mă audă apropiindu-mă. M-am uitat pe vizor, dar am văzut doar peretele de peste hol.

Coletele erau lăsate în camera de corespondență, deci nu era vorba de UPS sau FedEx. Cine avea un cod de acces la ușa clădirii mele? Am auzit un alt sunet delicat. Cineva era cu siguranță acolo.

— Sun la poliție, am spus cu voce tare. Trebuie să pleci acum.

Liniște.

— Nu deschid ușa, am spus. Nu poți intra aici. Poliția o să ajungă în treizeci de secunde. Pleacă!

Tot tăcere, dar știam că era cineva în hol. Am format 9, am așteptat o clipă, apoi am format 1.

În cele din urmă, s-a auzit un sunet. Plângăreț și răspicat, mai degrabă supărat. Un mieunat de pisică.

Am clipit. Am anulat apelul. Apoi am deschis ușa.

În dreptul ei se aflau o cușcă de plastic pentru animale de companie și două pungi mari de cumpărături. În timp ce mă uitam, cușca s-a mișcat, ca și cum pisica dinăuntru se învârtea în cerc, sătulă să fie prinsă în capcană.

Pe partea de sus a uneia dintre pungi era lipit cu scoci un bilet:

Ai avut dreptate. M-am hotărât să nu-mi vin în fire. O să locuiesc cu mama mea pentru o vreme.

Sunt de acord că nu ar trebui să primească pisica. Mama e alergică, așa că pisica e a ta acum. Îmi pare rău că îți fac asta, dar e castrat și nu mușcă. Cred că poți să-l lași la un adăpost dacă trebuie, dar eu n-am putut s-o fac. Dacă îl păstrezi, lasă-l să doarmă în pat, pentru că îi place la nebunie. O să facă orice vrei pentru niște recompense cu ton.

Scuze din nou,

Alison

P.S. Numele lui e Winston Purrchill.

Era un motan european gri. Mare și zvelt, cu dungi negre, cu o pată mare și albă pe gât și pe piept. Fața nu-i era drăguță, iar una dintre urechi era ușor îndoită aproape de vârf. Când i-am deschis cușca în apartament, a ieșit încet, privindu-mă disprețuitor cu ochii lui verzi-mâloși.

Pungile de cumpărături conțineau hrană, o litieră, un recipient cu nisip și trei pachete de gustări cu ton. Nu mai avusesem niciodată o pisică, nu avusesem niciun fel de animal de companie. Nu cerusem niciodată așa ceva. Ce naiba trebuia să fac?

Pentru prima dată l-am sunat pe Michael în legătură cu ceva care nu avea legătură cu vreo crimă. Esther îmi ținuse deja o prelegere și nu știam pe cine altcineva să sun.

— Ce știi despre pisici? l-am întrebat când a răspuns.

— Îmi plac, chiar dacă majoritatea sunt niște nemernice, a răspuns el. De ce? Are legătură cu ceva la care lucrezi?

— Nu. Are legătură cu o pisică.

I-am explicat ce s-a întâmplat. În timp ce vorbeam, Winston Purrchill se plimba prin perimetrul apartamentului meu ca și cum l-ar fi inspectat, cu mersul său nepăsător. Apoi a sărit pe masa mea din bucătărie și s-a așezat direct pe dosarul cazului Lady Killer, care se odihnea la locul său permanent pe masă. De acolo m-a privit în tăcere, cu coada înfășurată în jurul picioarelor.

— Stai puțin. Mă duc să-mi iau o bere din frigider, a spus Michael.

Am auzit sunetul ușii frigiderului care se deschidea și șuieratul unui capac de bere care era scos. Sunetul m-a făcut să cred că purta flanelă. Flanelă în carouri. Iar în minte mi-a venit

următorul gând, la fel de clar ca și cum cineva l-ar fi rostit: *Trebuie să-l cunosc personal pe tipul ăsta, pentru că am impresia că-mi place de el.*

Michael a revenit la telefon în timp ce eu încă mă gândeam la asta.

— Ai de gând să duci pisica asta la un adăpost? a întrebat.

— Nu știu.

M-am uitat în ochii lui Winston, încadrați cu precizie de negru. Părea să aștepte un răspuns, la fel ca Michael.

— Nu, am spus eu. Ar fi prea crud. O să-l păstrez o vreme.

— Poate o să-ți priască, a zis Michael. Mi-ar plăcea să am un animal de companie, dar sunt plecat prea mult de acasă.

— E doar temporar, i-am spus lui Winston, ca să fie limpede pentru amândoi. Dacă aș avea un animal, mai degrabă aș avea un câine. Un câine poate ține la distanță intrușii.

Winston a clipit la mine cu neîncredere.

— E ușor, Shea, mi-a spus Michael. Dă-i doar de mâncare și oferă-i un loc unde să doarmă. O fereastră pe care să se uite. Pisicile nu-s pretențioase.

— Bine.

Am întins o mână. Winston a mirosit-o, trecându-și nasul pe pielea mea. Mi-am relaxat degetele și am încercat să-l mângâi pe obraz, apoi pe creștetul capului. Nu a obiectat, așa că am continuat, îndoindu-mi degetele ca să-l scarpin. Winston și-a înclinat capul astfel încât degetele mele să se afle în spatele urechii lui, așa că le-am mutat ascultătoare. A închis ochii.

— Stai pe dosarul meu, i-am zis.

— Eu sau motanul? a întrebat Michael.

— Motanul. S-a așezat pe dosarul Greer și acum nu vreau să-l dau la o parte.

— Bine ai venit în lumea deținătorilor de animale de companie! Și, oricum, nu cred că mai

trebuie să treci prin el. Îl știi pe de rost.

Așa era. De la interviul cu detectivul Black, am revăzut iar și iar documentele despre Greer. Ultima dată citisem decupajele din ziare, care erau singurele documente publice despre tinerețea lui Beth Greer: anunțul de nuntă al părinților ei, anunțul nașterii ei și anunțurile scurte și respectuoase despre moartea părinților. Pe baza fotografiei de la nuntă, Julian Greer fusese înalt și chipeș, în timp ce Mariana era micuță și blondă, cu o față care semăna cu a lui Beth, cu excepția unei dulceți devastatoare în trăsături.

Amândoi arătau foarte protocolar în fotografia de nuntă și niciunul dintre ei nu părea fericit. Era tulburător să mă uit la fețele lor și să mă gândesc la faptul că mariajul avea să fie nefericit și că apoi viețile lor aveau să se sfârșească, mirele ucis într-o spargere de domiciliu, iar mireasa moartă într-un accident de mașină doi ani mai târziu.

— Ai mai vorbit cu Beth? m-a întrebat Michael.

— Nu.

Interviul cu detectivul Black mă perturbase și nu mă grăbeam să mă întorc la conacul Greer după ce văzusem acolo – sau ceea ce credeam că văzusem. În afară de asta, nu eram pregătită să mă aflu din nou pe orbita lui Beth. Data următoare când o vedeam, voiam să fiu pregătită.

— Cred că mai întâi vreau să o găsesc pe Sylvia Bledsoe.

— Vrei să spui Sylvia O'Hare, sau Sylvia Simpson.

— Corect.

Sylvia Bledsoe, secretara înlăcrimată pe care detectivul Black o chestionase în legătură cu tatăl lui Beth, fusese căsătorită de trei ori. Domnul Bledsoe, soțul ei pe vremea când a murit Julian, era doar soțul numărul unu. Lui Michael și mie ne luase ceva timp să săpăm ca să urmărim numele de familie al soților numărul doi și trei. Găsisem mai multe Sylvia Simpson, iar eu fie le telefonam –

atunci când reușeam să identific un număr –, fie le trimiteam mesaje pe Facebook, sperând să obțin un interviu cu cea potrivită.

— Nici măcar nu știu de ce pierd atât de mult timp cu asta, am spus, scărpinându-l pe Winston după cealaltă ureche, în timp ce ochii lui se închideau în extaz. Probabil e o fundătură. Ce cred eu că o să aflu de la ea?

— Nu o să știi până nu vorbești cu ea, a spus Michael. Sunt aici să te ajut, Shea. Doar spune-mi și o să vin cu tine la întâlnire.

Să-l întâlnesc pe Michael în persoană, față în față? Panica mi s-a răsucit în stomac. Reacția stupidă pe care o aveam întotdeauna. Acum, pe lângă paranoia obișnuită de zi cu zi, aveam teama că Michael în persoană nu se va ridica la înălțimea imaginației mele despre el – și că îl voi dezamăgi la rândul meu. Cu toate astea, o parte din mine dorea să-l vadă în sfârșit, iar o parte din mine chiar dorea ajutorul lui.

— O să mă gândesc la asta.

M-am uitat în ochii lui Winston în timp ce o spuneam, dobândind încredere din felul calm în care mă privea el. *Bineînțeles că poți s-o faci,* îmi spunea expresia lui. *Ce mare scofală?*

— Să te gândești la asta, Shea, a spus Michael. Între timp, eu mă întorc la muncă.

15.

Septembrie 2017

BETH

Uneori, chiar și acum, lui Beth îi trecea prin minte că ar putea să plece. De ce nu? Avea bani, o mașină. Nimic nu o oprea. Putea pur și simplu să plece.

Așa că se urca în mașină și conducea. Apăsa pe accelerație și își făcea un plan în minte, și totuși, indiferent unde credea că se duce, ajungea mereu la lac. Se trezea stând lângă mașina ei parcată, uitându-se la apa liniștită.

Nu mulți oameni mergeau la lac. Existau doar câteva locuri unde puteau parca mașinile și unde puteau veni să se bucure de apă. La capătul vestic al lacului trăia un grup mic de locuitori, dar capătul estic, aflat mai departe în interior, era încă dens și sălbatic, terenul fiind tăiat doar de mici drumuri secundare. Beth se trezea într-un tufiș, cu pielea zgâriată și țânțarii atacând-o în timp ce privea apa, fără să-și amintească exact cum ajunsese acolo. Știa doar că apăruse pur și simplu.

Faptul că nu-și putea aminti îi făcea mereu greață, așa că se urca în mașină și pleca acasă.

Și era reconfortant, într-un fel. Fusese sinceră când îi spusese lui Shea despre unele locuri care te țin strâns ca într-un pumn. Ceea ce nu spusese era că uneori, când era singurul lucru pe care îl cunoșteai, pumnul acela nu prea voia să te lase să pleci.

De data asta, ploua. Iar nu dormise, iar ea își dorea foarte mult să bea ceva și era obosită, atât de obosită. Luase o pungă de gunoi și aruncase în ea lucrurile părinților ei – demachiantul mamei ei, scrumiera pe care o ura atât de mult, cravatele tatălui ei, teancul de reviste de pe măsuța din sufragerie. Lăsase gunoiul lângă bordură și pornise cu mașina prin ploaie.

Ajunsese din nou la lac, ca întotdeauna.

Dar ceva se schimba. Ultima dată când venise aici, o simțise, iar acum o simțea din nou. Nu era ceva ce putea înțelege, dar era ca un parfum în aer sau ca o briză pe ceafă. Nu și-o imagina. Nu și de data asta. Schimbarea venea, iar ea nu o putea opri.

Nu pleci.

Nu vorbești.

Trebuia să vorbească din nou cu Shea.

Se urcă din nou în mașină și plecă acasă. La început, când opri contactul pe alee și se uită la bordura de unde dispăruse sacul de gunoi, se demoraliză. Apoi se înfurie – vechea furie rece ca gheața pe care o simțise toată viața ei, care o băgase în atâtea necazuri și care încă o făcea să se simtă vie.

Ieși din mașină și porni spre casă prin ploaie. Se uita la casă în timp ce mergea, lăsându-și privirea să se plimbe pe toate liniile ei urâte, detestând-o. Aproape că mârâia în timp ce ea și casa se priveau una pe cealaltă. Apoi intră pe ușa din față, care era deschisă, și pătrunse în întunericul tăcut din interior.

Primul lucru pe care îl văzu fură revistele stivuite din nou pe măsuță. Știa că, atunci când va urca la etaj, va vedea demachiantul mamei sale și cravatele tatălui ei exact acolo unde fuseseră, ca și cum nu le-ar fi pus niciodată la gunoi. Iar scrumiera… Scrumiera aia blestemată va fi pe noptieră. De câte ori, de-a lungul anilor, încercase să arunce nenorocitul ăla de demachiant? De prea multe ori ca să-și amintească.

Așa că Beth și casa vor mai lupta o rundă. Se așteptase la asta. Dar nu avea să dureze la nesfârșit. O știa acum.

Aproape că-și lăsase furia să se scurgă – aproape – când văzu sticla de vin de pe măsuța de cafea.

Vin roșu, preferatul ei. Deși, desigur, orice vin ar fi fost bun. Beth ar fi băut orice, dacă ar fi avut ocazia. Iar casa știa asta.

Se holbă la sticla aceea care strălucea în penumbra perdelelor trase, iar preț de o clipă își dori atât de mult acel vin încât ar fi făcut orice pentru el. Practic putea să-l simtă pe limbă, putea să simtă cum îi alunecă pe gât. Și-ar fi vândut sufletul pentru sticla aceea.

Închise ochii. *Lucrurile se schimbă,* își spuse.

Se îndreptă spre masă și apucă sticla, dorindu-și ca mâna să nu-i tremure. În bucătărie ignoră sângele de pe podea, călcând prin el în pantofii ei frumoși. Ignoră briza care intra prin ușa spartă și silueta ghemuită despre care știa că era trupul tatălui ei lipit de dulapurile de jos. Se îndepărtă de el și se opri la chiuvetă, smulgând dopul de la sticlă și vărsând-o peste scurgere.

Vinul gâlgâi în chiuvetă. Părea sânge. Cu coada ochiului, Beth văzu că trupul tatălui ei dispăruse.

— Du-te dracului! îi spuse ea casei, amintirilor sale, tuturor.

Rămase acolo până când tot vinul se scurse din sticlă. Până când sângele dispăru de pe podea, urmele ei se evaporară ca și cum n-ar fi fost niciodată. Până când ușa se închise și briza se opri. Până când totul se sfârși.

Apoi lăsă sticla jos și își sprijini capul în mâini, pentru că era din nou singură.

16.

Octombrie 1977

BETH

Polițiștilor nu le plăcu că de data asta veni însoțită de un avocat. Ransom părea să umple micuța cameră de interogatoriu, alura sa masivă ocupând tot spațiul. Detectivul Black părea că nu e în largul lui, iar detectivul Washington părea furios. Beth stătea tăcută, lăsându-i pe bărbați să se ia la harță.

— Vrem o mostră de scris de mână, zise Washington.

— Nu, a răspuns Ransom.

— Vom obține un mandat.

— Când îl vei avea, te rog să-l prezinți. Până atunci, refuzăm.

Washington se uită la ea. Ransom o avertizase, asta era tactica: să i se adreseze direct, ocolindu-i avocatul, și să o facă să reacționeze.

— Chiar putem să-ți obținem scrisul tău de mână, să știi, zise el. Cecurile tale de la bancă, orice scrisoare pe care i-ai scris-o unui iubit. Avocatul tău nu face decât să amâne.

— Las asta în seama lui, a spus Beth. E tare înțelept.

Washington arăta de parcă l-ar fi înjurat, și chiar și Ransom se uită la ea, cu ochii mijiți.

— Am percheziționat deja casă, spuse Washington. Procesăm tot ce am găsit. De asemenea, analizăm mașina centimetru cu centimetru. Orice vom găsi acolo te va pune sub acuzare. Ai înțeles?

— Nu răspunde la asta, a sfătuit-o Ransom. Nu răspunde nimic.

Beth rămase nemișcată. Nu se putea gândi la nimic din ceea ce ar fi putut găsi în casă, în afară de porțelanurile de familie ale mamei sale și de vechile documente ale tatălui ei, pe care nu avusese niciodată curajul să le citească sau să le arunce. Totuși, fusese un abuz ca polițiștii să golească sertarele și să răscolească saltelele. Îi împachetaseră și confiscaseră sticlele goale de vin ca și cum ar fi reprezentat o dovadă pentru ceva. Dovada că bea prea mult. Aveau de gând să folosească și asta împotriva ei? Probabil că da.

Detectivul Black își drese glasul. Era îmbrăcat în bleumarin, un costum care nu era nou, dar care părea bine îngrijit. Beth se întrebă dacă își călca singur costumele, din moment ce nu purta verighetă. Sau poate că avea o prietenă care făcea asta pentru el. Dacă ea îi călca costumele, cu siguranță trebuia să o ia de nevastă.

Era ceva în neregulă cu ea dacă se gândea la astfel de lucruri în timp ce era interogată pentru

crimă. Pe de altă parte, faptul că era ceva în neregulă cu ea nu era o noutate.

— Cred că ar trebui să ne calmăm puțin, spuse, rezonabil, detectivul Black. Suntem cu toții aici pentru o discuție. Pentru a clarifica unele lucruri. Certurile nu ne vor duce nicăieri.

— Toată această discuție este strigătoare la Cer, zise Ransom, scoțând la iveală replicile sale de mare avocat. Nu există nimic care să o lege pe clienta mea de această crimă, sau de crima anterioară, sau de oricare dintre aceste victime. Pierdeți timpul tuturor, când ar trebui să găsiți un criminal.

— Avem biletele, spuse Washington, privindu-l cu ostilitate pe Ransom.

Dacă ar fi fost posibil, sau legal, ca Washington să-l arunce pe avocatul lui Beth pe fereastră, era clar că ar fi făcut-o cu plăcere.

— Am putea cu ușurință să o eliminăm pe clienta dumneavoastră ca suspectă dacă ar da o mostră voluntară de scris de mână. Și am dori o analiză psihologică.

Discuția pendulă dintr-o parte-n alta, își jucară jocul lor masculin de putere, de a-și lua reciproc fața, în timp ce Beth nu mai era atentă. Se uită la Black, iar ochii lui îi surprinseră pe ai ei. El suspină puțin, astfel încât ea să vadă, așteptând ca partenerul lui să se descarce. În schimb, ea ridică din umeri: *Nu putem face nimic în privința niciunuia dintre ei*. Îi plăcea că el nu se agita, nu fuma și nu se fâțâia prin cameră; nu avea niciun fel de teatralitate în el. Privirea lui nu i se plimba pe corp, dar rămânea acolo suficient încât ea să simtă nevoia să tresară. Era lasciv? Nu-și putea da seama. Poate că, având opțiunea de a se uita ori la ea, ori la Washington și Ransom, el hotărâse că ea era persoana din cameră la care prefera să se uite.

Când apăru o pauză în discuția dintre Washington și Ransom, Black se aplecă spre Beth și îi spuse:

— Povestește-mi despre moartea tatălui tău.

Lumea ei se înclină. Pentru o secundă deveni tentant, chiar ușor, să se prefacă a fi doar ei doi, vorbind între patru ochi, fără nimeni altcineva împrejur. Doar ea și bărbatul acela înțelegător, care o întreba despre ziua în care murise tatăl ei. Ar fi putut să deschidă gura și să-i spună tot ce era în ea, toate lucrurile rele pe care le ținea închise.

Apoi se uită la reportofon, care înregistra în liniște pe masă. Se uită la Washington, care stătea în picioare, cu brațele încrucișate, și la Ransom, așezat pe scaunul pliabil de lângă al ei. Simțea miros de cafea veche și de fum de țigară stătut, și ceva sufocant și rânced, ca o respirație urât mirositoare. Și își aminti de ziua aceea. Își amintea senzația că se îneacă, senzația că se scufundă tot mai adânc și că privește în sus, știind că nu va ieși niciodată la suprafață.

Se întoarse înapoi spre detectivul Black și răspunse cu o voce mecanică:

— Cineva l-a jefuit pe tatăl meu și l-a ucis.

Black era încă aplecat în față, cu partea superioară a corpului înclinată spre ea, ca și cum ar fi fost singuri.

— Oricine a făcut-o, a folosit aceeași armă pentru aceste crime, a zis el. Analiza balistică va dovedi acest lucru.

Beth rămase nemișcată, fără să-și întoarcă privirea. Era un alt joc. Nu aveau raportul balistic, nu încă.

— Beth, spune adevărul, a cerut Black. Încercăm să te ajutăm.

Aici făcu o greșeală, pentru că ea știa că el minte. Se uită în ochii lui.

— Ba nu vrei să mă ajuți, a spus ea. Nimeni nu vrea să mă ajute. Nimeni nu a făcut-o vreodată.

A urmat o secundă de liniște, singurul sunet fiind cel al reportofonului. Detectivul Black păru chiar surprins. Avusese o viață bună, își dădu ea seama. Părinți, poate chiar bunici, care îl iubeau.

Un frate sau doi. Își putea imagina totul: echipa de atletism, profesori severi, dar iubitori, sărutări în spatele tribunei cu o fată drăguță. Câteva experiențe prostești la beție, puse pe seama bunei-dispoziții, apoi își pierduse virginitatea cu o altă fată drăguță. În cele din urmă, Academia de Poliție și postul de anchetator când abia împlinise 30 de ani. Avea fizicul suplu al unui bărbat care făcea exerciții fizice în loc să facă burtă și nu fuma. Vedea lucruri rele, desigur, dar salva oameni și îi băga la închisoare pe cei răi. Salva lumea.

Cazul acesta era o problemă pentru el, dar o problemă pe care avea să o rezolve. Pentru că, în cele din urmă, lumea se dovedea a fi întotdeauna așa cum voia el.

Beth se gândi la casa ei goală, liniștită acum că părinții ei nu mai țipau unul la altul. Se gândi la orele în care stătea singură în camera ei, când era copil, cu mâinile la urechi, încercând să facă totul din capul ei să dispară. Se gândi la sângele tatălui ei pe podeaua din bucătărie. Un lac de sânge, adânc și roșu, pentru că țâșnise din el în timp ce murea. Fusese nevoie de trei zile pentru ca o echipă de curățenie să-l îndepărteze. Ransom făcuse aranjamentele în timp ce Beth și mama ei rămăseseră la un hotel.

Iar când se terminase de curățat, Beth și mama ei se mutaseră înapoi în casă.

Întotdeauna i se păruse că, după aceea, casa mirosea a fier. Vedea umbre în bucătărie, simțea mirosul parfumului tatălui ei amestecat cu cel de sânge. Se credea că e o domnișoară necuviincioasă, pentru că nu știa să gătească, abia putea să facă pâine prăjită pe care o mânca la vin. Nimeni nu se gândise că pur și simplu ura bucătăria de la conacul Greer și nu suporta să se afle în ea.

Spune adevărul. Încercăm să te ajutăm.

Detectivul Black nu fusese niciodată atât de furios cum era Beth în momentul acela.

— Deții o armă? întrebă pentru a suta oară detectivul Black.

O ura, dar cel puțin furia lui era ceva ce ea înțelegea. Când nu-i răspunse, el continuă:

— Știm că tatăl tău a avut una.

Sub masă, Ransom îi atinse lui Beth genunchiul. O singură dată, doar cu partea laterală a degetului mic – semnalul prin care s-o liniștească. Beth se uită la Washington.

— Du-te dracului, zise ea cu o voce calmă și rece ca gheața.

Washington arăta de parcă l-ar fi pălmuit, iar Ransom suspină.

— Acum o să plecăm, zise el. Interogatoriul ăsta s-a încheiat.

•

De data asta în fața secției de poliție erau doi fotografi, plus un reporter care striga întrebări. Ransom părea neimpresionat, o luă de cot pe Beth și o conduse spre mașina lui.

— La naiba cu ziarele, zise el. Un idiot scrie chiar în clipa asta un rând despre o „lady killer”. Jur pe Dumnezeu că aș vrea ca măcar o dată să mă surprindă lumea.

Beth se urcă pe scaunul pasagerului.

— Nu ai nimic de spus în legătură cu ce am zis acolo?

Ransom se urcă, mașina săltând din cauza greutății lui. Scaunul era așezat cât mai în spate pentru a se potrivi cu picioarele sale lungi.

— Ar fi fost mai bine să fii puțin mai îngăduitoare, recunosc, zise el, dar a fost o lovitură sub centură așa că nu sunt genul care să dea lecții.

Răspunsul fu aproape amuzant. Ransom era genul de om care dădea lecții.

— O să mă urască indiferent ce aș face, spuse Beth. Nu-ți dai seama de asta? Aș putea fi drăguță, iar articolele alea cu „lady killer” tot se vor scrie.

Ransom părea gânditor când ieși din parcare, ratându-l la milimetru pe unul dintre fotografi.

Beth se gândi că fusese, probabil, o ratare intenționată.

— Ba îmi dau seama, spuse el. Oamenii au nevoie de cineva pe care să-și descarce problemele. Vezi asta foarte des când ești avocat. Din moment ce ești tânără, bogată și frumoasă, ești o țintă la fel de bună ca oricare alta. De-aici încolo, lucrurile se vor înrăutăți.

Semnaliză și vira, îndreptându-se spre Arlen Heights.

— Tot ce-ți cer este să nu mai înjuri când vorbești cu presa și categoric să n-o faci dacă vorbești vreodată cu un judecător.

— Crezi că o să mă aresteze, spuse Beth.

— Ei doresc foarte mult să te aresteze. Doi bărbați au murit, iar tu ești singura lor pistă. Raportul balistic ar putea convinge un judecător să semneze un mandat, sau poate că nu. Ăsta e pariul pe care trebuie să și-l asume.

Beth strânse din buze, uitându-se pe fereastră.

— O să facă rost de scrisul meu de mână, zise ea.

— Sigur, dar nu astăzi. Doar stai acasă, Beth, și nu lăsa asta să te înnebunească. E tot ce trebuie să faci.

— Nu pot să stau acasă! răbufni Beth. Am lucruri de făcut.

— Toate plimbările alea cu mașina? În care nu te duci nicăieri? Trebuie să încetezi asta, dacă nu vrei ca presa să te urmărească.

Nu lăsa asta să te înnebunească. E ușor pentru el să zică asta.

— Și dacă au dreptate? întrebă ea, enervată de înțelepciunea infatuată a lui Ransom. Dacă eu chiar i-am împușcat pe bărbații ăia și dacă, apărându-mă, îmi dai drumul ca să o fac din nou?

Ransom nici măcar nu clipi.

— Dacă tu ai făcut-o, n-au decât s-o dovedească, și nu băgându-te într-o sală de interogatoriu și aruncându-ți în față uciderea lui

Julian, încercând să te facă să plângi. Aia de adineauri a fost intimidare pură, așa că am să-ți reamintesc, Beth – să nu vorbești niciodată cu poliția fără mine. E valabil și pentru reporteri, dar e de zece ori mai valabil pentru polițiști. Dacă vorbești cu ei singură, nici măcar banii n-o să te mai salveze.

Ransom îi ținu mai multe prelegeri în timp ce o ducea acasă, versiunea lui de sfaturi părintești: Nu ieși la întâlniri. Nu vorbi cu necunoscuți de niciun fel, pentru că necunoscuții o să repete celui mai apropiat reporter tot ce le spui. Nu scrie scrisori, pentru că ar putea fi interceptate. Ai grijă ce spui la telefon.

Beth asculta în tăcere, privind pe fereastră. Cuvintele curgeau peste ea, pentru că era blocată pe un singur lucru pe care îl spusese deja.

În sala de interogatoriu, încercaseră să o facă să plângă în legătură cu uciderea tatălui ei. Dar ea nu simțise deloc că-i vine să plângă.

17.

Septembrie 2017

SHEA

Sylvia Simpson lucra la o firmă de avocatură din centrul orașului Claire Lake. Chiar dacă depășise de mult vârsta de pensionare, era trecută pe site-ul firmei ca asistentă a unuia dintre partenerii seniori. Dar cu siguranță o nimerisem pe Sylvia potrivită, lucru pe care ea l-a confirmat când mi-a răspuns la mesajul de pe Facebook.

Ne-am întâlnit într-o după-amiază din timpul săptămânii. Birourile noastre se aflau la doar câteva străzi distanță, iar eu am reușit să iau o pauză și să mă strecor de la masa mea de lucru.

„Zece minute”, îmi scrisese Sylvia pe Facebook. „Atât îți acord. Ne întâlnim în fața biroului meu la ora trei”.

Firma ei era una dintre cele mai frumoase din oraș, cu birourile într-o casă victoriană restaurată, cu etaj, aproape de ocean. La ora trei, stăteam pe aleea din față în bluza de la uniforma medicală, întrebându-mă dacă să intru, când ușa din față s-a deschis și a ieșit o femeie de vreo șaptezeci de ani. Era lată și tare ca un bloc de beton, cu părul alb dat pe spate și sprâncenele conturate ca niște arcade dramatice. Purta fustă și sacou de lână gri, probabil foarte scumpe, dar care nu reușeau, totuși, să o facă să arate bine. A scos un pachet de țigări din poșetă și mi-a făcut semn să mă duc după colțul casei fără să spună nimic.

— Surprinsă? m-a întrebat ea în timp ce își trăgea un scaun pe o mică terasă.

S-a așezat pe scaun și a scos o țigară și un pachet de chibrituri. Vocea îi era răgușită și joasă, intimidantă.

— O femeie bătrână ca mine să muncească… Te-am prins cu garda jos.

Nu se prezentase și nici nu-mi strânsese mâna. Mi-am tras un scaun și m-am așezat, simțind briza rece și umedă a oceanului trecând pe lângă noi.

— Nu chiar, am spus.

— Ha.

Sylvia și-a aprins o țigară, a tras în piept, apoi a expirat, fără să se obosească să sufle fumul departe de mine.

— Blufezi, dar e-n regulă. Dacă tu crezi că sunt bătrână, ar trebui să-l vezi pe șeful meu. E chiar mai bătrân decât mine. Sunt asistenta lui de treizeci și cinci de ani și, când el pleacă, plec și eu. Sunt singura persoană în care are încredere.

— E drăguț, am zis, scoțându-mi telefonul din geantă. Te superi dacă…

— Pune chestia aia deoparte.

Vocea ei era plată, ostilă. Am pus telefonul la loc.

— Totuși, câți ani ai?

— Douăzeci și nouă.

— Ești un copil, a spus ea, aproape furioasă. Julian Greer era deja mort când aveam 29 de ani, iar eu îmi căutam o nouă slujbă. Căutam și un nou soț, pentru că primul mă împinsese pe scări de prea multe ori.

A făcut un gest către mine cu capătul aprins al țigării ca să-și susțină punctul de vedere.

— Înregistrează *asta,* de ce nu?

Mi-am dat seama că urmează zece minute distractive.

— Vreau să te întreb despre Julian, am spus.

— Un bărbat tare drăguț. Și chipeș, pe deasupra.

Sylvia a mai tras un fum din țigară și a clătinat din cap.

— Am lucrat pentru el timp de patru ani. Am văzut totul – totul. Ești norocoasă, pentru că vorbești cu singura persoană care știa ce se întâmpla cu adevărat. Polițiștii care au venit la mine după ce a murit domnul Greer nici nu știau pe ce lume sunt și nici nu s-au sinchisit să întrebe. Cui îi pasă ce știe secretara, nu? Ei bine, permite-mi să-ți spun, noi știm totul. Așa că ascultă, domnișoară Douăzeci și Nouă…

— Numele meu e Shea, am zis.

— Ai de gând să asculți sau să vorbești?

Am oftat.

— Ascult. O să ascult.

— Bun. Primul lucru pe care trebuie să-l știi este că nimic n-a fost din vina domnului Greer. Totul a fost din cauza femeii cu care s-a însurat.

Am clipit.

— Mariana Greer?

— Ea a fost cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată. Toată lumea știa asta. Sigur, avea bani și presupun că era frumoasă, dar nu avea clasă. El venea la serviciu epuizat pentru că se

certau și nu dormea deloc. Îi făceam legătura la telefon cu ea, care era în lacrimi, țipând la el în legătură cu ceva. La serviciu. Mai mare rușinea.

Am privit-o. Sub exteriorul ei aspru, Sylvia era aprinsă și însetată de dreptate. Asta era cauza ei, lucrul despre care așteptase zeci de ani să vorbească. Am decis să intru în joc.

— Care era problema soției? am întrebat-o.

A fost exact întrebarea potrivită. Sylvia mi-a aruncat o privire și a mai tras un fum din țigară, prelungind pauza dramatică. Când a vorbit, și-a savurat cuvintele.

— O, chiar că avea probleme. Când mama doamnei Greer a murit, nu i-a lăsat averea fiicei sale. I-a lăsat-o domnului Greer, soțul fiicei sale. Ce-ți spune asta?

Mie mi s-a părut trist, dar mi-am păstrat expresia de confuzie. Sylvia m-a luat în derâdere și și-a bătut tâmpla cu vârful degetului.

— Că Mariana Greer era nebună? am întrebat.

— Altfel de ce ar fi lăsat propria ei mamă moștenirea pe numele soțului în loc să i-o lase ei? Ea nu era competentă. Domnul Greer avea un dosar cu actele pe care i le lăsase soacra. Nu le-am văzut pe toate, dar câteva aveau legătură cu faptul că soția lui fusese trimisă undeva când avea optsprezece ani.

Sylvia a făcut ghilimele cu degetele la cuvintele „trimisă undeva”, iar țigara ei s-a agitat în aer.

— El nu a știut despre asta înainte de nuntă – pot să bag mâna-n foc. Abia după ce s-au căsătorit și soacra lui a murit a aflat că soția lui fusese bolnavă mintal. La dracu’, bolnavă mintal – îți poți imagina? Mi-a părut rău pentru el.

Mă mânca să mă duc acasă, la laptop, sau să-l sun pe Michael. Nu văzusem niciodată dovezi că Mariana Greer ar fi fost bolnavă mintal.

— Ce s-a întâmplat cu documentele acelea? am întrebat-o.

— Domnul Greer a scăpat de ele cu ceva timp înainte de a muri. Probabil că le-a dat foc. De rușine.

— Dar cum rămâne cu fiica? Ai cunoscut-o vreodată?

— Nu. Dar știm cu toții ce i s-a întâmplat, nu? a spus Sylvia îngâmfată. Și știm cu toții de ce.

— Crezi că ea a comis acele crime.

Sylvia și-a stins țigara în scrumiera de plastic de pe masă.

— Cu un sânge rău ca al ei, cine altcineva să le fi comis? Moș Crăciun?

N-aș putea spune exact de ce mă enerva. Cu siguranță, nu eram un apărător al lui Beth, iar Beth nu avea nevoie sau nu dorea ajutorul meu. Din câte știam, Sylvia Simpson avea perfectă dreptate.

Cu toate astea, am spus:

— Te-ai uitat prin actele lui, nu-i așa? În dosarul privat al lui Julian Greer, primit de la soacra lui. Nu ți l-a arătat niciodată. Tu ai cotrobăit.

Sylvia nici măcar n-a clipit.

— Și ar trebui să-mi mulțumești pentru asta, pentru că acum știi adevărul.

Vocea îi era calmă, dar obrajii îi erau înroșiți și scaunul a făcut un zgomot puternic când l-a împins înapoi.

— Știu că sunt o hoașcă bătrână, dar am fost o secretară bună pentru domnul Greer. Se spune că propria lui fiică l-a împușcat cu sânge rece. E la fel de nebună cum era mama ei. Din punctul meu de vedere, ar fi trebuit să primească pedeapsa cu moartea. Acum mă întorc la muncă.

— La ce spital de boli mintale a fost internată? am strigat către spatele ei care se îndepărta în timp ce mă ridicam. Aș vrea să mă uit prin dosare.

Sylvia terminase cu mine, dar nu a putut rezista unei lovituri la despărțire.

— Crezi că familia ei bogată ar trimite-o la vreunul public? a întrebat ea, disprețuitoare, peste umăr. Bineînțeles că nu. Era un loc privat. Nu-mi

amintesc numele, dar era pe strada Linwood. Nu știu ce importanță are, dar baftă.

Cincisprezece minute mai târziu, mă aflam din nou în spatele biroului de recepție de la serviciu, simțindu-mă ciudat de epuizată. Ranchiunele Sylviei, păstrate deceniu după deceniu, erau grele. Nu-mi puteam imagina cum era să porți tot timpul o asemenea greutate.

Totuși, când nimeni nu se uita, mi-am luat o secundă ca să-mi scot telefonul și să-i trimit un mesaj lui Michael: *O să am nevoie de ajutor ca să scot dosarele de proprietate pentru Linwood Street. Mai exact din anii ’50.*

Acesta a fost singurul meu noroc: Linwood Street era o stradă din centrul orașului, care acum se gentrificase, și nu era foarte lungă. Cu siguranță acum nu avea vreo clădire de spital pe ea. Din câte îmi amintesc eu, era formată în mare parte din case ale vechii aristocrații. Una dintre acele case ar fi putut fi, în anii ’50, genul de loc discret unde o familie bogată își putea trimite fiica adolescentă să aibă o cădere psihică.

Nu știu ce importanță are, spusese Sylvia.

Nici eu nu știam. Nu eram sigură de ce luceam asta. Era un fel de instinct. Tatăl lui Beth fusese ucis de Lady Killer. Mama lui Beth era posibil să fie bolnavă psihic. Toate astea făceau parte din femeia care mă fascina, femeia care – puteam să recunosc – mă speria, nu în ultimul rând pentru că o parte rece din mine chiar o plăcea. Nici nu voiam să mă gândesc ce spunea asta despre mine.

•

Am împărțit dosarele de proprietate de pe strada Linwood cu Michael – el a luat jumătate, iar eu cealaltă jumătate. Mi-am petrecut cea mai mare parte a serii căutând prin arhive online în timp ce stăteam întinsă în pat cu laptopul, cu Winston lângă mine. Până la ora unu dimineața nu găsisem ce căutam și ochii mei abia se puteau concentra, dar nu eram gata să dorm.

Am deschis cu un clic fișierul digital pe care îl aveam cu filmul TV din 1981 realizat despre cazul Lady Killer. Se numea *Femeia mortală* și am privit-o pe Jaclyn Smith, în rolul lui Beth, confruntându-se cu un actor de telenovele care arăta de cel puțin patruzeci și cinci de ani și care trebuia să-l interpreteze pe detectivul Black.

— Spun adevărul, a zis Jaclyn.

Părul îi fusese vopsit în roșu pentru rol, iar machiajul ochilor era rece, cu genele încâlcite și întunecate.

— O să vedem noi, Beth, a spus actorul de telenovele în timp ce muzica dramatică se auzea în spatele replicilor sale.

Jaclyn s-a aplecat în față, iar camera de filmat s-a apropiat de chipul ei frumos. Muzica s-a amplificat.

— Trebuie să mă crezi! a strigat ea.

Purta o bluză crem, cu volane la gât și la manșete; pe pomeți îi fusese tamponat fard roșu.

Vocea ei a urcat o treaptă când a strigat:

— Trebuie!

— Ascultă, Beth, a zis actorul de telenovele. Aș vrea să te cred, dar nimic din ce spui nu se leagă. Tu ai scris bilețelele alea. Știi că tu le-ai scris. Minți atât de mult încât nici măcar nu mai știi care e adevărul. Dar eu știu. Și adevărul este că tu i-ai împușcat pe acei bărbați!

Am oftat și am pus pauză, oprind pe un cadru cu fața lui Jaclyn Smith chiar înainte să se enerveze. În *Femeie mortală,* Beth era o manipulatoare, o ucigașă fără inimă, o sirenă care încerca să-și folosească viclenia asupra bietului detectiv Black și nu reușea în fața superiorității sale morale. Totul era chiar acolo, în titlu.

Mi-am întins vârfurile degetelor pe creștetul capului lui Winston, apoi m-am răsucit în pat și am luat celălalt artefact al meu de la începutul anilor ’80, o carte intitulată *Cine a fost Femeia Zodiac?* A fost scrisă în 1984 de un jurnalist pe nume

Henderson Metterick și a fost singura carte scrisă vreodată despre cazul Lady Killer. Tirajul se epuizase de zeci de ani, dar găsisem un exemplar cartonat pe eBay cu un an înainte. Avea paginile îngălbenite și parfumate de peste treizeci de ani de vechime. Cartea era o lucrare de speculație inutilă, plină de redundanțe și de un misoginism aproape comic de ofensator, plină de cuvinte precum *diavoliță* și expresii precum *alura exotică și copleșitoare a lui Beth Greer.*

Aici, mi-am dat seama, era momentul în care lucrurile se complicau. Pentru că Beth pe care o cunoșteam era posibil să fie o criminală, o mincinoasă, o sociopată. Dar nu exista o altă modalitate de a spune asta: tot ceea ce se scrisese despre Beth în ultimii patruzeci de ani era exasperant. Nu eram o persoană nervoasă, dar *Cine a fost Femeia Zodiac?* m-a făcut să-mi doresc să-i dau un șut între picioare lui Henderson Metterick, chiar dacă era mort din 1991.

— Du-te dracului, Henderson, am spus cu voce tare, fiindcă mă făcea să mă simt bine.

Pe pat, urechile lui Winston Purrchill s-au înclinat spre mine, dar era prea leneș ca să-și deschidă ochii.

Cu laptopul încă înghețat pe fața lui Jaclyn, am răsfoit din nou cartea, deschizând secțiunea de fotografii din mijloc. Henderson poate că era un scriitor groaznic și un misogin, dar cumva făcuse rost de fotografii bune. Acolo era Beth în copilărie, pozată pe un scaun, purtând uniforma de la școală. Textul însoțitor spunea că avea șase ani.

Am întors paginile, uitându-mă la mai multe fotografii. Era una a conacului Greer, cu un text previzibil despre cât de bogați și de nefericiți erau soții Greer. Era și prima victimă, Thomas Armstrong, pozând cu familia sa, îmbrăcat într-un costum cu guler larg, cu perciuni pe obraji. Apoi a doua victimă, Paul Veerhoever, un bărbat cu fața rotundă și păr blond-deschis. Stătea alături de soția

sa, o femeie frumoasă cu părul șaten și creț, care îi cădea pe umeri. Se aflau undeva la o petrecere, fiecare dintre ei ținând în mână un pahar de vin și zâmbind stângaci. M-am întrebat ce se întâmplase cu soțiile celor doi, ce fel de vieți avuseseră după aceea. Știam că amândouă părăsiseră orașul. Nu reușisem să dau de urma niciuneia dintre ele.

Apoi, din nou, Beth. Fotografia aceea fusese făcută în ziua arestării, în decembrie 1977; o imagine în care era condusă pe treptele din față ale conacului Greer, cu mâinile încătușate la spate. Detectivul Washington, încruntat în spatele mustății, o ținea de un braț, în timp ce detectivul Black, cu un aer serios și tulburat, mergea pe partea cealaltă. Postura lui era aproape protectoare, ca și cum ar fi ocrotit-o pe Beth de tot ce o înconjura. Ea purta un palton cu cordon, care se termina la jumătatea coapsei, părul ei roșcat era despletit, cu cercei în urechi. Avea o expresie solemnă pe figură, dar nu exista un alt mod de a o descrie decât că era radioasă. Pielea ei era palidă și fără cusur, ochii mari și întunecați, gura dată cu un ruj roșu sexy, părul într-un nor senzual în jurul feței. Arăta ca o zeiță și era aproape nefiresc de calmă.

Puteam să văd asemănarea dintre Beth și Mariana în fotografia aceea. Mariana, despre care Sylvia Simpson a spus că fusese nebună.

M-am uitat îndelung la fotografie, studiind chipurile. Mă simțeam de parcă aș fi fost acolo în ziua aceea, de parcă aș fi simțit mirosul rece și umed al aerului de iarnă și aș fi văzut girofarurile poliției. În spatele lui Beth și al celor doi detectivi se aflau agenți în uniformă, tineri care păreau deopotrivă sobri și entuziasmați. Trebuie să fi fost o zi pe cinste.

M-am întins spre noptieră și mi-am luat telefonul. Nu reascultasem înregistrarea interviului meu cu Beth, Dacă tot nu puteam să dorm, măcar

puteam să-l transcriu. Am deschis aplicația de înregistrare, am găsit înregistrarea și am ascultat-o.

VOCEA MEA: Bine. Să vorbim despre crimele Lady Killer.

VOCEA LUI BETH: Să vorbim.

EU: Presupun că nu are rost să te întreb dacă le-ai comis sau nu.

BETH: Îți vei forma propriile concluzii. Toată lumea o face.

Winston a ridicat capul, urechile i se roteau și clipea.

— Îmi pare rău, amice, am spus în timp ce vocile continuau să vorbească. Știu că e târziu.

Dar motanul nu era doar enervat. S-a încordat, și-a tras picioarele sub el și s-a ghemuit, cu trupul său zvelt apăsat de teroare. Coada i s-a înfoiat când firele de blană de pe ea s-au ridicat. A șuierat, a mârâit slab, a fugit de pe pat și a ieșit din cameră.

— Winston? l-am chemat, și apoi am auzit ceva pe înregistrare.

Am ridicat telefonul și l-am apropiat de ureche. Beth și cu mine vorbeam – despre părinții mei, despre părinții ei. Dar pe fundal se auzea un sunet de șuierat. Am dat volumul mai tare și am apăsat telefonul la ureche, întrebându-mă dacă nu cumva înregistrarea prinsese vântul sau crease zgomot din cauza unei probleme tehnice.

Dar pe înregistrare nu se auzea vântul sau un zgomot alb. Era o șoaptă.

Cu un deget rece ca gheața, am derulat din nou.

Mama mea n-a vrut niciodată să se căsătorească. Dar erau anii ’50, iar bunicii mei erau bogați. Se așteptau să se mărite într-o familie bună. L-a cunoscut pe tata și aia a fost. Mai mult o afacere decât orice altceva. Iar un an mai târziu m-a avut pe mine. A fost prinsă în capcană.

O pauză, apoi am auzit-o clar. O voce de femeie, parcă șoptită, în difuzorul telefonului.

Încă sunt aici.

Am scăpat telefonul. A aterizat pe pat fără niciun zgomot. Din redarea înregistrării a ieșit vocea mea: *Unde e baia?*

Am respirat adânc și am ridicat din nou telefonul. Am ascultat din nou. Am auzit-o iar. *Încă sunt aici.* Mi-am amintit ce a urmat: robinetele de la baie pornite, dulapurile din bucătărie deschizându-se, sângele. Dar în acel moment telefonul fusese pe masă, între Beth și mine, la vederea amândurora.

Orice ar fi fost în casă în ziua aceea așteptase, privindu-ne, în timp ce noi vorbeam. Aștepta să fie auzită.

Am derulat din nou înregistrarea, gândindu-mă să o salvez și altundeva decât pe telefon. Să fac copii. Să-i trimit una lui Michael, cu teoriile lui despre pârghii și scripeți. Să i-l pun detectivului Black. Să i-l pun lui Beth și să văd care e reacția ei.

Dar, în timp ce degetul meu era încă pe cursor, telefonul s-a oprit. Se stinsese singur, cu bateria brusc goală, deși îl încărcasem cu o oră mai înainte. M-am grăbit să-mi găsesc încărcătorul, să conectez telefonul și să-l pornesc din nou.

Când am făcut-o, în sfârșit, întregul interviu dispăruse. Șters de pe telefon, din *cloud,* de peste tot, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Orice ar fi fost, oricine ar fi fost, spusese ce voia să spună. Iar acum tăcuse din nou.

18.

Octombrie 2017

SHEA

Eram în spatele plexiglasului de la serviciu și închideam telefonul când am auzit o voce cunoscută:

— Am venit să o văd pe Shea.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Beth Greer stând la ghișeu, mutându-și ochii de la Karen la mine. Purta o eșarfă de lână gri-închis, înfășurată elegant pe umeri și pe gât. Pe dedesubt purta pantaloni negri eleganți. Ochelarii ei de citit erau cocoțați pe frunte. Arăta uimitor, ca de obicei.

— Da? am întrebat-o surprinsă.

Nu aranjaserăm să ne întâlnim. Nu mai primisem vești de la ea de când mă întâlnisem cu detectivul Black.

Mi-a oferit unul dintre zâmbetele ei subtile, care abia dacă îi atingea buzele.

— Te invit la prânz, a spus ea. Hai să mergem.

Am clipit și m-am uitat la Karen. Se încruntase, mirată. Fără îndoială își amintea de conversația noastră, când întrebasem dacă Beth era faimoasă. Probabil că nu era sigură dacă să riște să fie nepoliticoasă cu o persoană celebră.

Beth a ridicat un deget și a arătat cu o autoritate discretă spre ușa cu balamale care mă lăsa să ies din cabină.

— Shea, te aștept.

M-am întins și mi-am luat poșeta de sub birou înainte să-mi formez un gând conștient. Mi-am împins scaunul înapoi și i-am spus lui Karen:

— Ne vedem mai târziu.

— Ne întoarcem peste o oră, a spus Beth, iar Karen a dat din cap în timp ce se răsucea.

— Îți iese întotdeauna? am întrebat-o în timp ce ne urcam în lift, cu poșeta ascunsă sub braț.

— Ce anume?

— Să dai ordine oamenilor.

Una dintre sprâncenele lui Beth s-a ridicat.

— Shea, este ora prânzului?

— Da.

— Ți-e foame?

— Cred că da.

— Atunci o să luăm prânzul. Nu văd ce e neclar.

Ușile liftului s-au deschis la parter.

— Nu ai prea mulți prieteni, nu-i așa? am întrebat-o.

— Nu am niciun prieten, a spus Beth pe un ton tranșant. Știi care este motivul.

— Au trecut patruzeci de ani.

— În orașul ăsta, n-au trecut.

Am urmat-o pe stradă, apoi am coborât spre debarcader. Beth m-a condus într-una dintre cafenelele de lux pe care le frecventau turiștii.

— Sunt în uniforma medicală, am spus stânjenită când am intrat.

Beth m-a analizat din cap până-n picioare.

— Nu văd nicio problemă.

Nu a fost. Am fost așezate imediat într-un separeu de pe colț și ni s-au dat pahare cu apă în câteva secunde. Nu mi-am putut da seama dacă am fost favorizate pentru că Beth era celebră sau pentru că era evident bogată. Cu siguranță nu am fost favorizate datorită mie.

— Ce e? m-a întrebat ea, privindu-mă peste ramele ochelarilor de citit în timp ce răsfoia meniul.

— Nu-mi dau seama dacă să te plac, să-mi pară rău pentru tine sau să mă enervez, i-am răspuns.

— Încearcă-le pe toate trei, a spus ea, ca și cum răspunsul ar fi fost simplu.

Apoi s-a uitat din nou la meniu.

— Cred că ți-ar plăcea supa cremă de homar.

Bineînțeles că urma să comande în locul meu.

— Bine.

Am închis meniul.

Beth a închis și ea meniul și și-a împins din nou pe frunte ochelarii de citit.

— Nu m-ai sunat.

Nu, nu o sunasem. După ce interviul cu șoapta fusese șters din telefonul meu, mă cufundasem din nou în cercetarea din lumea reală, care se baza pe

fapte verificabile. Și nu aveam nicio dorință să mă întorc în casa aceea.

— Am fost ocupată.

— Credeam că vrei să-mi iei un interviu.

— Chiar vreau.

— Ei bine, iată-mă.

A luat o înghițitură de apă.

— Presupun că Joshua ți-a spus câteva lucruri despre mine.

Mi-am dat seama că pescuia informații. Chiar dacă Beth însăși aranjase interviul, nu era pe deplin sigură de ce îmi spusese detectivul Black. Nu o sunasem să o pun la curent, iar ea voia să știe.

Ideea era surprinzătoare. Nu crezusem că Beth avea vreo slăbiciune. M-am gândit la vocea amară a lui Black când îmi spusese *Nu suntem prieteni* și m-am întrebat dacă el era un punct slab al ei. M-am întrebat și de ce îi spunea Joshua.

— A fost o întâlnire bună, cred, am spus eu jenată.

Beth m-a țintuit cu privirea peste masă. A apărut chelnerița, iar Beth a comandat pentru amândouă.

Nu eram pregătită pentru asta. Nu eram pregătită să mă cert cu Beth Greer în mijlocul zilei de muncă. Când fusesem la conacul Greer, mă pregătisem, intrasem cu un plan în spate. De data asta, ea mă prinsesese în ambuscadă. Instinctul îmi spunea că, dacă nu credeam că era ceva deliberat, probabil că eram proastă.

Dar pierdusem primul nostru interviu fără să am ocazia să-l transcriu, iar acum aveam un alt prilej. Voiam să aflu mai multe despre Mariana. Despre uciderea lui Julian. Despre crimele Lady Killer. Sursa tuturor acelor răspunsuri stătea vizavi de mine. M-am gândit că ar fi bine să nu o irosesc.

În timp ce chelnerița se îndepărta, mi-am scos telefonul mobil din poșetă și l-am pus pe masa dintre noi.

— O să înregistrez asta, am spus.

Beth nu a zis nimic când am apăsat pe ecran.

Când a început înregistrarea, am spus:

— Hai să vorbim despre copilăria ta.

Pentru o clipă, s-a uitat la lumina roșie de pe aplicația mea de înregistrare, apoi a ridicat din umeri.

— Sigur.

— Nu ai avut frați și surori, iar părinții tăi nu au avut o căsnicie fericită. Cred că trebuie să te fi simțit singură.

Vocea lui Beth era rece:

— E ca și cum ai spune că Muntele Everest este înalt, dar da.

— Sunt curioasă în legătură cu părinții tăi. Povestește-mi despre ei.

Beth s-a uitat din nou la telefonul meu, iar când și-a ridicat privirea, avea o expresie rece și goală ca piatra.

— E periculos să întrebi oamenii în vârstă despre copilăria lor, Shea. Lucrurile noastre îngropate au fost îngropate de mult timp.

I-am întâlnit privirea, apoi chelnerița s-a întors cu două boluri de supă cremă de homar. După ce a plecat din nou, Beth mi-a spus:

— Nu am întrebat niciodată: ești căsătorită? Verificarea mea nu a vizat viața ta amoroasă.

Mi-am ridicat lingura, încercând să mă scutur de senzația de frig de adineauri.

— Divorțată.

— Deșteaptă fată, a spus Beth. Dacă părinții mei ar fi avut curajul să divorțeze, totul ar fi fost diferit.

— Ai spus că mama ta a fost prinsă în capcană.

— A fost, la fel ca tatăl meu. Bărbații pot fi prinși în capcană în felul lor.

— Mama ta a avut probleme de sănătate mintală?

Beth s-a încruntat.

— Poftim?

— E ceva ce am auzit. Că e posibil ca mama ta să fi petrecut ceva timp într-un spital privat când era adolescentă.

Beth a clipit și a pus jos lingura.

— Shea, te rog să elaborezi.

Erau cuvinte simple, chiar politicoase, dar stomacul mi s-a răcit. Inflexiunea lui Beth era lipsită de viață, moartă, expresia de pe figura ei – goală. Aștepta un răspuns, iar eu aveam sentimentul că, dacă nu i-l ofeream, o să-mi pară foarte, foarte rău. Ceea ce era o nebunie, pentru că era o femeie de peste șaizeci de ani care lua prânzul într-un restaurant la modă.

Mi-am dres vocea.

— Am găsit o sursă care a spus…

— Cine? Cine a spus asta?

Pentru o secundă, nu am vrut să-i spun. Dar, din nou, de ce o protejam pe Sylvia Simpson și cei patruzeci de ani de judecată ai ei?

— Secretara tatălui tău, am recunoscut.

— Secretara tatălui meu ți-a spus că mama mea era nebună?

Acum tonul ei era neîncrezător.

— Ei bine, a spus…

— Asta e o prostie. Mama mea nu era nebună. Mama mea a fost o victimă. Și-a trăit întreaga viață în rușine.

— A fost victima cui? A tatălui tău?

— Părinții mei se certau, dar tatăl meu nu a fost niciodată abuziv. A fost bun, în felul lui.

Beth s-a lăsat pe spate în scaun și și-a luat lingura, amestecându-și supa ca și cum tocmai își amintise că era acolo.

— L-aș fi iubit mai mult pe tatăl meu dacă m-ar fi observat. Dar nu am avut niciodată prea multe să ne spunem unul altuia. Nu cred că m-am descurcat niciodată prea bine cu bărbații.

M-am uitat mirată la ea. Fusese acuzată de uciderea cu sânge rece a doi bărbați, așa că nu, poate că nu se pricepea prea bine la bărbați.

— Ei bine, am reușit să spun, cred că știu ce simți.

— Nici tu nu ești genul care se pricepe prea bine la bărbați, a spus Beth, judecându-mă fără să se preocupe o secundă de sentimentele mele. Ești destul de atrăgătoare, dar o să presupun că nu ai un iubit.

M-a cântărit din priviri.

— Familia ta încearcă să-ți aranjeze întâlniri? Pun pariu că da. Și, din cauza a ceea ce s-a întâmplat când erai copil, ești prea răvășită ca să spui da.

Simțeam cum îmi pulsează sângele în urechi. Cum de știa totul? Cum de mă vedea atât de clar când nimeni altcineva nu mă vedea?

— Există un singur bărbat de care sunt interesată, am spus, și nu l-am întâlnit niciodată în persoană.

Și-a ridicat sprâncenele când a auzit asta, subiectul părinților ei fiind uitat.

— Sunt curioasă. Povestește-mi.

Și, nu știu de ce, am făcut-o. I-am povestit despre Michael, despre aranjamentul nostru ciudat.

Beth a ascultat cu atenție, ca și cum acest lucru ar fi fost de un interes deosebit pentru ea. Dumnezeu știa de ce. Dar și-a mijit ochii în timp ce vorbeam, fiind foarte atentă. Ca și ultima dată când mă confesasem lui Beth, a fost ceva intruziv și eliberator în același timp. Când am terminat, ea a vorbit:

— Problema ta este un simplu dezechilibru de putere, a spus ea.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acest bărbat știe totul despre tine, iar tu nu știi nimic despre el. El știe unde locuiești, unde lucrezi, faptul că ești singură. Ți-a spus dacă e căsătorit?

— Spune că e divorțat.

— Ceea ce ar putea fi o minciună.

A făcut o pauză.

— Dacă este fost polițist, s-ar putea să știe despre ce ți s-a întâmplat în copilărie. Sau poate să afle cu ușurință.

Gândul ăsta mi-a dat fiori.

— Nu i-am povestit niciodată despre asta.

Beth a ridicat din umeri.

— În schimb, tot ce știi tu e ce ți-a spus el la telefon. Trebuie să crezi ce spune el, pentru că nu știi nimic altceva. Ăsta e un dezechilibru de putere, și tu știi asta.

Am clătinat din cap.

— Viața personală a lui Michael nu e treaba mea. Noi avem o relație profesională.

— Cu excepția faptului că ți-ar plăcea să i-o tragi.

— Beth, eu îl plătesc.

— Evident, nu l-ai plăti pentru partea asta, a spus ea. Partea asta ar fi voluntară.

Cu groază, mi-am dat seama că telefonul meu încă înregistra. Am întins mâna și am oprit înregistrarea.

Beth m-a privit.

— Se pare că nu vrei să vorbești despre sex, a spus ea.

— Aș prefera să vorbim despre viața ta sexuală, am ripostat eu.

— Încă nu am ajuns la partea asta a interviului, a răspuns ea, imperturbabilă. Poate mai târziu. Între timp, vorbim despre tine.

— Chiar aș vrea să nu o facem.

S-a uitat la mine. Ochii ei erau hipnotizanți, atât de mari și de profunzi, era ușor să te pierzi în ei, chiar și acum. Trebuie să fi fost imposibil să-i reziști când avea 23 de ani.

— Ca să știi, cred că detectivul ăsta este, probabil, exact ceea ce spune că este, a zis ea. Probabil că e chiar drăguț. Și chiar e singur. Dar n-o să știi niciodată dacă-l lași să rămână un mister, pentru că e mai confortabil așa. Ăsta e sfatul meu.

A ridicat din umeri.

— Tu decizi. Dar decide.

Abia câteva ore mai târziu, când supa de homar fusese terminată, nota de plată achitată, iar eu stăteam la birou, la sfârșitul zilei, mi-am dat seama de patru lucruri despre prânzul acela cu Beth:

Unu – ea chiar venise să afle ce se întâmplase la interviul cu detectivul Black. Și pentru că nu o sunasem. Deci avea cel puțin o slăbiciune.

Doi – spusese că mama ei își trăise toată viața în rușine. De ce?

Trei – mutase cu iscusință subiectul de la copilăria ei, apoi mă făcuse să închid reportofonul, împingându-mă să mă fac de râs.

Și patru – când am menționat posibila boală psihică a mamei ei, Beth s-a înfuriat. Asta era expresia ei rece, vocea moartă care îmi dădea fiori. Beth nu se arătase nedumerită sau disprețuitoare la sugestia că mama ei fusese nebună. Simțise brusc o furie glacială.

Eram pe drumul cel bun, ceea ce însemna că răspunsurile erau acolo. Trebuia doar să-mi dau seama unde mai exact.

19.

Octombrie 2017

SHEA

Sora mea era asistenta executivă a directorului general al unei bănci, unde și-a cunoscut soțul, unul dintre avocații băncii. Ea și Will locuiau într-una dintre noile clădiri de apartamente din centrul orașului, nu departe de malul mării, într-un cartier care fusese construit pentru oameni înstăriți ca ei. Când am ajuns la cină, Esther a răspuns la ușă în pantaloni de in și o bluză care, când eram noi mici, l-ar fi costat pe tata salariul pe o lună. Prin contrast, eu purtam blugi, un tricou, adidași și un hanorac, toate negre, și aveam părul prins în coadă de cal. Arătam de parcă tocmai terminasem de cutreierat prin cartier, uitându-mă la ferestrele tuturor, dar Esther nu a făcut niciun comentariu.

Probabil că nu ar fi trebuit să ne plăcem una pe cealaltă, Esther și cu mine. Eram atât de diferite, chiar dacă aveam același păr negru și aceiași ochi căprui. Esther își purta părul într-o tunsoare în scări la modă, care se termina la bărbie și îi stătea minunat, iar eu îl lăsam pe al meu lung și de obicei legat la spate. Probabil că ar fi trebuit să ne urâm una pe cealaltă, dar nu reușiserăm niciodată. Trecuserăm prin prea multe împreună.

Will m-a îmbrățișat în semn de salut. Mirosea a aftershave și a deodorant pentru bărbați, parfumuri cu care nu mai eram familiarizată.

— Mă bucur să te văd, a spus el.

I-am întins sticla de vin pe care o adusesem, caldă din poala mea, unde o ținusem în autobuz.

— Și eu mă bucur să te văd.

La douăzeci și ceva de ani, înainte de Will, Esther fusese cu un bărbat care o lovea. O ajutasem să-l părăsească, umplusem duba unei firme de mutări în mijlocul zilei, în timp ce prietenul ei era la serviciu, îndesând saci de gunoi cu lucrurile ei cât de repede puteam. Poate că acum, ani mai târziu, suntem foarte diferite – Esther are succes și e bine pusă la punct, iar eu sunt o epavă divorțată –, dar tot am trăit experiența sacilor de gunoi din dubă, a faptului că am dormit cu ea în primele nopți în apartamentul ei închiriat și am mâncat Pringles la cină. Când le împărtășești cu sora ta, astfel de lucruri nu te părăsesc niciodată, indiferent dacă asta e de bine sau de rău.

Will s-a dus în sufragerie ca să pună masa, iar eu am urmat-o pe Esther în bucătărie, unde a băgat în frigider sticla adusă de mine și a scos una deja răcită dintr-o frapieră.

— Îți mulțumesc că ai venit, a spus ea.

— Mulțumesc că nu mi-ai făcut lipeala cu colegul lui Will.

Mi-a oferit un zâmbet forțat.

— M-ai speriat tu, a spus ea. Bine lucrat. Cum a fost ziua ta?

M-am dus la prânz cu o posibilă criminală în serie notorie, dar m-am uitat la sora mea și nu am putut să aduc asta în discuție. Pentru prima dată, nu voiam să vorbesc despre crime.

— A fost bună, am spus. La fel ca întotdeauna, de fapt.

A strâmbat din nas.

— Ar trebui să te promoveze. Ești acolo de destul timp. Supervizor sau manager de birou. Sau, mai bine, să pleci de acolo cu totul. E o fundătură. N-ai nevoie de o carieră de mare putere, dar cu siguranță ai putea găsi ceva mai bun.

Banii în plus ar fi drăguți, am fost de acord, dar gândul de a avansa și de a conduce alți oameni mă oripila.

— Dacă apare ceva promițător, te anunț.

— Îmi cânți în strună.

Esther a pus puiul tetrazzini în boluri și a tocat niște ierburi pe care să le presare deasupra.

— Nu vrei să discuți în contradictoriu, așa că spui ce vreau să aud.

Exact asta făceam, dar nu voiam să mă cert.

— Ai vești de la mama și tata?

— Am vorbit cu ei ieri. Ar trebui să-i vizitezi. E frumos în Florida în perioada asta a anului.

— Esther, e literalmente sezonul uraganelor.

Am mai primit un zâmbet crispat, pentru că, în ciuda predicilor ei, sora mea avea simțul umorului.

— Bine, atunci ai putea să-i suni mai des. Sau pur și simplu să-i suni.

Am luat o înghițitură mare de vin. Avea perfectă dreptate – aș putea să-i sun mai des. Incidentul de la nouă ani îmi afectase relația cu părinții, chiar dacă niciunul dintre noi nu-și dorea asta. Ai mei se simțiseră vinovați că nu mă protejaseră cumva de răpitorul meu, deși, logic vorbind, nu făcuseră nimic greșit. Vinovăția lor, la rândul ei, mă făcuse pe mine, la nouă ani, să mă simt vinovată pentru că provocam probleme și îmi făceam părinții să se simtă prost. Esther se simțea foarte vinovată pentru că nu fusese acolo să mă protejeze, dar era și plină de resentimente pentru că o lungă perioadă de timp am primit mai multă atenție decât ea, iar apoi a fost copleșită de vinovăție din cauza resentimentelor. Iar ciclul a continuat, antrenând în el patru oameni iubitori și bine intenționați care habar nu aveau ce altceva să facă, și continua încă, douăzeci de ani mai târziu.

Uneori, mă gândeam că mi-ar plăcea ca acest ciclu să se oprească. Dar părinții mei erau acum în Florida, iar lucrurile mergeau destul de bine. Nu mai era niciun motiv să dezgropăm cadavre vechi.

Am privit-o pe Esther cum decora farfuriile cu mâinile ei frumoase și manichiurate, în timp ce stăteam în bucătăria ei aranjată. N-ar trebui să fiu aici, în cercul meu de întuneric, îngreunând

lucrurile pentru ea. Probabil că ar trebui să aibă o soră mai bună. Dar mă avea pe mine.

Will a apărut la bucătărie și s-a sprijinit de tocul ușii.

— Am așteptat destul de mult, i-a spus el lui Esther. I-ai zis?

Am rămas nemișcată, cu paharul în mână.

— Ce să-mi spui?

— Pregătesc terenul, a spus Esther, uitându-se încă la decorul pentru farfurii și nu la mine.

— Ai zis că o să-i spui, a insistat Will.

M-am uitat la sora mea, la liniile încordate de la colțurile ochilor ei, și mi s-a întors stomacul pe dos. Era ceva în neregulă?

— Ce să-mi spună? am repetat.

— Nu e mare lucru, a spus Esther.

— Ba este mare lucru, a răspuns Will, cu vocea lui calmă. A fost o mare problemă timp de doi ani.

— Spune-mi, am zis eu, încercând să nu intru în panică. Te rog, spune-mi.

Esther a oftat, respirația ieșind din ea atât de profund încât i-a schimbat forma umerilor. Emoțiile i se vedeau pe rând pe față: frică, stres, entuziasm încordat, un fel de tristețe goală. A încetat să se mai agite cu decorul pentru farfurii și s-a întors să mă privească.

— Începem FIV săptămâna viitoare, a spus ea.

Am încercat să procesez.

— FIV? Adică să faci un copil?

— Da.

M-am uitat de la Esther la Will, încercând să le citesc expresiile.

— Bine, am spus încet. De ce FIV? Există vreun fel de complicație?

— Nu știm, a spus Will.

Și el părea încordat, deși nu părea la fel de tensionat ca sora mea, care vibra practic ca o coardă de pian.

— Știm doar că nu am reușit să concepem natural. Încercăm de doi ani.

Mi-am pus paharul de vin pe tejghea.

— Doi ani?

M-am uitat la Esther. Se sprijinea de tejghea, privindu-și mâinile. Am observat pentru prima dată că nu-și turnase niciun strop de vin.

— Încerci să ai un copil de doi ani și nu mi-ai spus?

— Ea a vrut să-ți spună, a explicat Will. Am implorat-o să o facă. Doar că a fost dificil pentru noi. De fapt, am conceput de două ori, dar am pierdut copilul foarte devreme.

Mi-am frecat obrazul, simțindu-mi pielea amorțită. Însărcinată? Esther fusese însărcinată de două ori și nu-mi spusese nimic?

— Esther? am spus.

Sora mea s-a uitat fix la palmele ei.

— Ai trecut printr-o perioadă grea, a spus ea. Căsnicia ta nu funcționa, iar apoi ai trecut prin divorț. Nu am simțit că pot să te împovărez. Și nu credeam că pot vorbi cu tine despre asta. Toate chestiile astea cu crime…

A clătinat din cap.

— Ești atât de departe…

Nici dacă mi-ar fi înfipt un cuțit în burtă nu m-aș fi simțit mai rănită. Sau mai surprinsă. Întotdeauna crezusem că sunt apropiată de Esther. Nu, chiar eram apropiată de Esther. Locuiam în același oraș și vorbeam în fiecare zi. Ne vedeam de Crăciun. Luam micul-dejun duminica o dată la două luni. Am luat cina aici de cel puțin zece ori în ultimii doi ani.

Am băgat împreună sacii de gunoi în duba aia, am stat treze până când am simțit că ni se umplu ochii de nisip. Când Esther m-a sunat și m-a rugat să împachetez lucrurile în duba aia, am renunțat la tot. Iar înainte de asta… înainte de asta, ea fusese sora mea mai mare când trecusem prin cel mai rău lucru care mi se întâmplase vreodată.

Ești atât de departe…

Will a intervenit în tăcerea noastră dureroasă, așa cum se pricepea atât de bine să facă.

— Ți-am spus acum, a zis el cu blândețe. Am tăcut suficient. Acum știi și tu. Hai să luăm cina, bine?

— Sigur, am spus eu prostește. Sigur.

M-am uitat la Esther.

— Sper să vă meargă.

— Mulțumesc, a zis ea și ne-am luat hainele și am mers în sufragerie.

•

— Cred că a ieșit destul de bine, a spus Will.

Seara stânjenitoare se terminase, iar el mă conducea spre stația de autobuz în întuneric. M-ar fi condus cu plăcere acasă, dar știa foarte bine să nu se ofere, pentru că nu aveam cum să spun da.

Cunoșteam statisticile – stațiile de autobuz nu erau mai sigure decât mașinile. Dar luam rar autobuzul noaptea și mergeam în zonele populate și bine luminate. Nu ar fi fost mai sigur să merg pe jos printr-o parcare sau un garaj întunecat. Și, în plus, nu am pretins niciodată că fixația mea avea vreun sens.

M-am cuibărit mai adânc în hanoracul meu, în aerul rece și umed. Cartierul lui Esther era liniștit, toate familiile se pregăteau de somn. Nu era nimeni pe stradă în afară de noi.

— Sigur, am spus.

Will a suspinat în timp ce mergea alături de mine.

— Îmi pare rău că nu ți-a spus, dar știi cum e Esther. Trebuie ea să se ocupe de toate și să fie cea mai bună în acest sens. Dacă nu reușește să facă ceva, e foarte dură cu ea însăși. Și o parte din ea simte că ar trebui să aibă grijă și de tine.

— Nu trebuie să aibă grijă de mine.

Protestul a fost automat.

— Ei bine, într-un fel trebuie, a spus el fără menajamente. Și asta nu e o insultă, Shea. Nu e

rușinos să ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Și tu ai grijă de ea.

— Te are pe tine pentru asta, am spus eu. Cel puțin, acum te are.

— Și ți-ar plăcea să mă urăști pentru asta, dar nu o faci, a răspuns el. În plus, ea încă are nevoie de tine. Știi că are. Iar dacă vom avea un copil, va avea și mai multă nevoie de tine.

Ar fi fost frumos să-l urăsc pe Will – chiar ar fi fost. Dar adevărul era că, sincer, era cel mai bun dintre bărbați. Esther câștigase la loteria căsniciei și o merita.

Dar în seara asta simțeam prăpastia dintre noi ca pe o mare gaură neagră. Mă întâlnisem de săptămâni întregi cu o criminală achitată și nu-i spusesem surorii mele despre asta. Ea credea că sunt deja prea departe în întuneric și nu avea idee cât de departe ajunsesem. Cât de departe eram dispusă să merg. La fel cum nici eu nu știusem nimic când ea pierduse sarcina, de două ori.

A suferit, a suferit cu adevărat, când s-a întâmplat asta. O cunoșteam pe sora mea. Se prefăcea că-i e bine, dar în spatele aparențelor putea să sufere, și încă profund. Asta o duruse cel mai mult, și de aceea nu-mi spusese.

Ești atât de departe…

— O să am grijă singură de viața mea, i-am spus lui Will. Promit.

— Shea, nu despre asta e vorba.

Dar despre asta era. Era vorba despre cum cumnatul meu trebuia să mă conducă până la stația de autobuz pentru că nu puteam accepta să mă ducă cineva cu mașina. Era vorba despre faptul că, atunci când ajungeam acasă, urma să-mi verific din nou încuietorile și sistemul de securitate înainte să pornesc laptopul și să mă adâncesc în Cartea Cazurilor Nerezolvate. La fel ca întotdeauna. Singura diferență era că în seara aceea aveam compania lui Winston Purrchill.

Will a așteptat cu mine până când m-am urcat în autobuz. Pentru orice eventualitate. Și am știut că a mai stat acolo preț de o clipă, până când autobuzul s-a îndepărtat, dispărând pe stradă și în întuneric.

Când am cotit și nu l-am mai putut vedea, mi-am scos telefonul și l-am sunat pe Michael.

— Unde ești acum? am întrebat când a răspuns.

— Acasă, mă uit prin registrele de proprietate până când mi se încrucișează ochii, a spus el. De ce?

Am privit pe fereastră la oraș.

— Chiar ești divorțat?

— Având în vedere cât de proastă a fost căsnicia mea, sper din tot sufletul că da. Despre ce e vorba, Shea?

Am citit semnele de pe străzi în timp ce autobuzul înainta. Puteam vedea oceanul de aici, negru precum cerneala în întunericul de dincolo de luminile din Claire Lake.

— Sunt în autobuz, am spus. Tocmai am trecut pe lângă Sixth Avenue și Harbor Street. Dacă mă dau jos la următoarea stație, vrei să vii să bei ceva cu mine?

A urmat o scurtă pauză de surpriză.

— Dă-mi cincisprezece minute, a spus Michael. Da, o să beau ceva cu tine. Vin acum.

20.

Octombrie 1977

BETH

Barul se numea Watertowns, o încăpere mare, cu tavan înalt, cu lumină slabă și muzică tare de la un tonomat. Era la patruzeci de kilometri în afara limitelor orașului Claire Lake, motiv pentru care Beth se ducea acolo să bea.

Nu o arestaseră încă. Urma să se întâmple; putea simți asta așa cum simți electricitatea în aer când se apropie o furtună, când vezi norii coborând la orizont și simți cum se întețește vântul. Nu dormise prea mult. Viața ei, așa cum o știa, avea să se sfârșească în curând.

Ziarele din Claire Lake o condamnaseră deja: „MOȘTENITOARE DIN LOCALITATE SUSPECTATĂ DE CRIMĂ” și „OARE I-A OMORÂT EA?” Nimeni nu ieșea în față să spună că nu crede, că Beth nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Cu excepția lui Ransom – care fusese plătit să o apere. În afară, poate, de tatăl ei, care era mort, Beth nu se putea gândi la nimeni altcineva care ar fi spus asta.

În schimb, era un șir lung de oameni – vecinii, fetele cu care Beth fusese la școală, vânzătorii de la băcănie, câțiva dintre cei care se îmbătau la petrecerile ei – care voiau să spună presei că Beth era ciudată, că era înspăimântătoare, că avea accese de furie. Ieșeau la iveală povești despre zgomote la conacul Greer de pe vremea când părinții ei erau în viață – strigăte, mobilă răsturnată, porțelanuri sparte. Și, bineînțeles, toate aceste voci spuneau că Beth trăia singură acum, că nu avea prieteni sau soț, că își petrecea majoritatea timpului ca o pustnică, cu excepția momentelor în care petrecea.

— Nu pare să-i placă oamenii, declarase presei o fată care o cunoscuse pe Beth pentru scurt timp în clasa a șaptea. Cred că îi urăște pe toți.

Faptul că ura oamenii în clasa a șaptea o făcuse să devină o criminală. Faptul că a trăit singură pentru că ambii ei părinți erau morți o făcuse să devină o criminală. Piesele se îmbinau de minune. Beth mai ieșise cu mașina de câteva ori, dar când observase că un autovehicul o urmărea, făcuse cale întoarsă și se dusese acasă. Să fi fost presa? Poliția? Nu avea importanță.

Acum Beth rămânea acasă, așa cum îi spusese Ransom, cu draperiile trase, cu televizorul deschis. Se întinse pe canapea, bău și se gândi la ce i se întâmplase și de ce. La cât de curat era totul.

La cât de furioasă era. Cel puțin, lumea avea dreptate în privința asta.

Se săturase să bea singură pe canapea, așa că în seara aceea încălcă porunca lui Ransom. Se îmbrăcă, se urcă în mașina ei – un Cadillac, pentru că poliția confiscase Buickul – și merse la un bar să bea.

Îi venea natural. Amândoi părinții ei băuseră de dimineața până seara, iar Beth își băuse pe ascuns primul pahar la unsprezece ani. Acum stătea în barul întunecat, îmbrăcată cu un tricou de damă și blugi cu talie înaltă, cu părul răsucit la spate. Începu cu vodcă și pe asta și rămase. Bărbații se dădeau la ea, lucru la care se aștepta. Îi refuza. Tot ce o interesa era ca nimeni să nu o recunoască sau, cel puțin, ca niciunul dintre ei să nu dea de înțeles acest lucru.

Voia să se îmbete criță, dar la trei sferturi din drum i se declanșă o alarmă în adâncul stomacului, avertizând-o să se oprească. Nu-și putea permite să-și piardă controlul în preajma străinilor, nu-și putea permite să ajungă să se târască peste un bărbat pe bancheta din spate a mașinii lui și să-i spună totul. Fără greșeli, cel puțin nu unele mari. La ora unu își plăti consumația și ieși în parcare, încercând să-și păstreze pașii într-o linie convingător de constantă.

De mașina ei era sprijinită o siluetă care o aștepta.

Beth se opri, cu inima bătându-i în piept. O parte din starea de ebrietate se scurse, absorbită de adrenalină. Apoi îl recunoscu.

— Cred că glumești, zise ea.

— Nu conduci spre casă, a zis detectivul Black.

Beth își strânse degetele în jurul cheilor din mână.

— Ce te interesează?

— Sunt polițist, răspunse el. Nu te las să faci un accident.

În mod incredibil, purta costum, sau părți din el. Nu avea sacou, cravata îi era desfăcută până dincolo de claviculă, iar cămașa îi era descheiată în partea de sus. Dar pantalonii abia dacă erau șifonați, iar pantofii îi erau strălucitori. Avea fața obosită și părul ușor ciufulit, dar o privea cu ochi de polițist.

— Du-te dracului, spuse Beth, pentru că era obosită și beată și nu se putea gândi la altceva să-i spună. Pleacă și lasă-mă în pace.

— Nu am de gând să fac asta, zise el cu stoicism. Mașina mea e chiar acolo. Te duc eu acasă.

— De unde ai știut că sunt aici?

El nu-i răspunse, dar ea își dădu seama. Cu instinctele suspicioase ale bețivului, își dăduse seama.

— Mă urmăreai.

Black nu răspunse. Se uită în altă parte, incapabil să-i întâlnească privirea. Chiar și într-o parcare, la unu noaptea, era chipeș.

— Ei bine, la naiba cu asta, spuse Beth.

El se sprijinea de portiera șoferului, blocându-i calea, așa că ea ocoli mașina până pe partea pasagerului. S-ar fi urcat peste schimbătorul de viteze și ar fi plecat, lăsându-i fundul arătos să cadă pe beton. Dar Black ocoli mașina pe partea cealaltă și o opri din nou, punându-și mâna peste a ei în timp ce ea întindea cheia.

— Frumos Cadillac, a zis el.

Așa și era. Era mare și negru. Era o mașină frumoasă dacă erai bărbat, un bărbat mare și prost căruia îi păsa de mașini idioate. Fusese a tatălui ei – o cumpărase pentru că un om atât de bogat ca el, atât de sus-pus ca el, trebuia să aibă un Cadillac. Dar el nu iubise niciodată mașina asta, așa cum nu-și iubise niciodată casa cea scumpă sau soția cea

prețioasă. Nici măcar pe fiica lui dragă n-o iubise. Această mașină mare și strălucitoare nu-l împiedicase pe tatăl ei să sfârșească mort pe podeaua bucătăriei.

Beth rosti cuvintele spre detectivul Black ca pe un venin:

— Trebuie să o conduc pentru că nu mai am cealaltă mașină a mea. Tu o ai.

Ransom spusese că asta însemna că polițiștii aveau să caute amprente, sânge, păr. Era o pierdere de timp. Beth se întrebă dacă nu cumva vor găsi amprentele tatălui ei în mașina aceea, o umbră a lui rămasă de pe vremea când era în viață.

— O s-o primești înapoi, spuse detectivul Black.

— Nu te deranja.

— Beth, urcă-te în mașina mea. Nu te las să conduci.

— Cine îți lustruiește pantofii?

El păru surprins.

— Poftim?

— Pantofii tăi sunt strălucitori, a spus Beth. Hainele tale sunt călcate. Nu porți verighetă. Deci, cine o face?

Polițistul clipi.

— O fac eu însumi.

— Lustruirea și călcatul?

— Da.

Beth nu cunoscuse niciodată un bărbat care să facă asta.

— Nu ai o iubită?

— De fapt, ba da, am. Sunt logodit.

— Atunci de ce nu-ți calcă ea cămășile?

— Dacă ai fi logodită, ai vrea să calci cămășile logodnicului tău?

— Mai bine aș muri, dar n-o să fiu niciodată logodită.

— Bine, atunci, am stabilit asta. Urcă-te în mașina mea.

Îl lăsă să o conducă la mașina lui și să o ajute să urce pe partea pasagerului. Era foarte obosită și

probabil că era prea beată ca să conducă. Mai ales cu un polițist care o privea. Avea și așa destule probleme cu poliția.

— Cu ce se ocupă? îl întrebă pe Black când el intră pe partea șoferului și trânti portiera.

— Cu ce se ocupă cine?

— Logodnica ta.

— Aaa.

Întoarse cheia în contact.

— E profesoară.

Beth se lăsă pe spate în scaun și îl privi. Era amuzant să-l interogheze măcar o dată și ea, în loc să fie invers.

— Ce predă?

— La grădiniță.

Beth râse.

— Te întâlnești cu o educatoare de grădiniță?

El s-a încruntat când a ieșit din parcare.

— Ce e în neregulă cu asta?

— Chiar crezi că o să meargă?

— De ce nu ar funcționa? Ne iubim.

Beth nu era convinsă, dar e drept că nu știa absolut nimic despre cum arată dragostea. Avea doar exemplul părinților ei.

— Ea e profesoară, iar tu ești detectiv, explică ea.

— Cred că am stabilit asta.

— Lucrezi multe ore. Tu te ocupi de oameni morți. Nici măcar nu poți să-i spui despre tot ce faci. I-ai văzut pe bărbații ăia morți?

Black se încruntă, iar ea își dădu seama că îi văzuse, atât la locul crimei, cât și mai târziu, când cadavrele erau întinse pe mese într-o cameră rece, undeva.

— Iisuse, Beth, mare figură ești, zise el, și nu era un compliment.

Beth se linse pe buze, simțind gustul ultimului strop de vodcă de pe ele. Nimeni nu o plăcea. Era obișnuită cu asta. Avea frumusețe, bani și sex-appeal, și dormea singură în fiecare noapte, în timp

ce toți cei pe care îi cunoscuse vreodată spuneau presei că era, probabil, o criminală.

— Tu bei? îl întrebă ea.

— Beau ocazional câte o bere.

— Un pahar de vin de Crăciun spuse ea, gândindu-se la dulapul cu băuturi alcoolice al părinților ei, care era aprovizionat din podea până în tavan.

Toate sticlele acelea i se păruseră semn de bogăție când era copil, negre, maro și verzi, cu etichetele lor de culoarea bijuteriilor. Mamei ei îi plăcuse întotdeauna să bea, dar băutura îi scăpase de sub control după moartea lui Julian – începea în fiecare dimineață și nu se mai oprea niciodată. Încercase să golească dulapul, iar Beth făcuse la fel. Iar pastilele… Mama ei luase pastilele alea…

Black viră, îndreptându-se în întuneric spre Arlen Heights. Aici, în afara orașului, nu existau niciun fel de lumini stradale, nici faruri în spatele lor – abia dacă exista vreo lumină de orice fel.

— Știi, începu detectivul Black cu glas calm, suntem singuri în mașină și tot ce spui e neoficial. Există ceva ce ai vrea să-mi spui?

Dintr-odată, ea se înfurie. Văzu negru în fața ochilor. Faptul că el credea că ea o să cadă în plasă din pricina tuturor acestor lucruri – frumusețea lui, oferta lui de a o duce cu mașina, gestul lui de cavaler pe cal alb când ea era singură în mijlocul nopții… Cât de proastă o credea? Iar apoi înțelese.

— Nu mă urmăreai deloc, spuse ea, furia făcându-i vocea fermă. Altcineva mă urmărea – unul dintre polițiștii mai puțin buni. Și când m-a văzut intrând în barul ăla, te-a sunat.

Detectivul Black rămase tăcut.

— Ai ieșit, ai preluat comanda și i-ai spus să se ducă acasă, continuă Beth, pentru că ai vrut să vorbești cu mine între patru ochi. Te-ai gândit că e o ocazie bună, pentru că sunt beată și singură. Puteai să mă vrăjești, să mă faci să mă simt

specială. Să mă faci să mă simt ca și cum am fi prieteni. Să mă faci să vorbesc cu tine.

— Nu e ce crezi, spuse Black.

— Ba este, zise Beth, încă supărată pe el, dar și pe ea însăși pentru că se lăsase păcălită, chiar și preț de o clipă.

Ransom ar fi ucis-o dacă ar fi văzut-o acum. Îi spusese de o sută de ori să nu vorbească niciodată singură cu polițiștii, că erau periculoși. Avea dreptate. De ce era ea prea proastă ca să asculte?

— Lasă-mă să ies din mașină, zise.

Vocea detectivului Black era crispată.

— Beth, nu te las să cobori din mașină.

— Lasă-mă! strigă ea, apucând mânerul portierei.

Nu avea de gând să sară dintr-o mașină în mișcare – cel puțin, nu credea că o s-o facă. Dar era suficient de beată încât emoțiile îi scăpaseră de sub control, făcând ping-pong în capul ei, înnebunind-o.

— E întuneric beznă afară și e periculos.

Maxilarul lui Black era încordat; acum era și el furios, deși nici măcar nu încetinise.

— Suntem în mijlocul pustietății. Nu o să trag pe dreapta și nu o să te las să ieși. Te duc acasă.

— Futu-i, a spus Beth, doar ca să-l șocheze.

Apoi a mai spus-o de încă vreo zece ori, umplând mașina cu această expresie. Bărbații urau când ea spunea „futu-i”. Femeile urau și ele asta, dar era mai amuzant să-i șocheze pe bărbați, să urmărească expresiile de pe fețele lor pe măsură ce își schimbau părerea despre ea. Și întotdeauna se schimba. Chiar și cei care arătau bine, cei care începuseră privind-o cu apreciere – chiar și părerile lor se schimbau la fel ca ale celorlalți.

Detectivul Black aștepta, conducând cu încrâncenare mașina, în timp ce Beth își termină înjurăturile. Când, în cele din urmă, se prăbuși tăcută pe scaun, el zise:

— Ți-am spus, nu e ce crezi tu. N-am făcut asta ca să te prind în capcană. Am făcut-o pentru ca să te avertizez.

Beth nu se mai simțea beată. Se simțea dureros de trează, capul îi pulsa, gâtul o ustura de la toate strigătele pe care le scosese, își dorea să fie din nou beată. Era secătuită și obosită și nu voia să se mai uite la el pentru că, cu cât se uita mai mult, cu atât era mai tentată să-l roage să intre în casă cu ea, doar ca să vadă dacă va spune da. Simțea firul subțire al posibilității, muchia de cuțit că ar putea să-l roage și că el ar veni, chiar dacă totul era greșit, chiar dacă o avea pe educatoarea de la grădiniță. Poate, doar poate, el s-ar fi ruinat pentru ea. Își simțea gustul ăsta pe limbă și voia să-l scuipe.

— Ascultă, zise el când ea tăcu, ignorând tumultul din creierul ei epuizat. Arată rău pentru tine. Îți spun asta în calitatea mea profesională. Ai înțeles?

Ea încercă să se concentreze.

— O să mă aresteze.

— Pare probabil. Ești singurul lor suspect, iar ei trebuie să aresteze pe cineva. Publicul trebuie să vadă pe cineva învinuit pentru asta.

Asta o înfurie din nou pe Beth, pentru că înțelese sensul a ceea ce spunea el.

— Tu nu crezi că eu am făcut-o.

Black rămase tăcut pentru o secundă.

— Am stat treaz în fiecare noapte timp de o săptămână, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

Aproape părea că vorbește cu el însuși, nu cu ea. Acum se aflau în Arlen Heights, șerpuind prin cartierul ei întunecat.

— Nu pot să înțeleg de ce ai ucis din senin doi bărbați la întâmplare. Nu pot să înțeleg de ce mi se pare greșit, dar în același timp mi se pare corect. Când mă uit la tine, văd un ucigaș periculos, dar văd și o fată care a fost lăsată să rătăcească singură

după ce i-au murit părinții. Văd ambele lucruri în același timp și asta mă înnebunește.

Beth rămase tăcută, cu ochii arzându-i. Nu mai ținea minte când plânsese ultima oară.

— Apoi am înțeles în sfârșit, continuă Black.

În vocea lui era o uimire tăcută.

— La naiba, răspunsul mi-a venit în sfârșit, și e mai rău decât credeam. Ești foarte deșteaptă, Beth, și, nu-mi place să spun asta, dar ești și al naibii de curajoasă. Ceea ce nu știu încă este de ce ai făcut-o.

Acum intra pe aleea ei, farurile lui luminând conacul pe care ea îl ura atât de mult.

— De ce am făcut ce anume? întrebă ea, cu vocea stinsă și cu stomacul întors pe dos.

Poate că tot ce credea el că știe era greșit, dar speranța murea în ea cu fiecare minut. Începuse să se stingă de când se urcase în mașină.

— De ce ai acoperi crimele altcuiva? întrebă el.

Asta îi puse capac.

Beth deschise portiera, se aplecă în afara mașinii și vomită pe alee.

21.

Octombrie 2017

SHEA

Începuse să plouă în timp ce stăteam în barul de pe colț. Puteam să văd picăturile rostogolindu-se pe geamuri. Nici măcar nu era târziu; plecasem de la Esther imediat după cină. Apoi din seara aceea ciudată nimerisem direct în asta.

Mâinile îmi erau transpirate acolo unde se încolăceau în jurul paharului de sifon cu lămâie, dar în rest eram surprinzător de calmă. Chiar dacă nu văzusem decât o singură fotografie cu el, eram

sigură că-l voi recunoaște pe Michael De Vos când îl voi vedea. Și așa a fost.

Purta blugi, cămașă albă și un blazer maro-închis care se asorta cu șatenul închis al părului său. Avea sprâncenele încruntate când a intrat pe ușă și a scanat sala întunecată, apoi m-a văzut pe mine. Ne-am privit fix unul pe celălalt.

Michael a venit spre mine. Încă era încruntat, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de ceva, ceea ce probabil că așa și era. Pe măsură ce s-a apropiat, mi-am dat seama că era mai înalt decât credeam – peste 1,80 metri. Nu semăna deloc cu fostul meu soț, Van, pe care îl chema așa pentru că părinții lui erau fani Van Morrison. Van era zvelt și din când în când își lăsa o barbă care creștea în petice. Era genul de bărbat care arăta ridicol cu șepci de baseball. Umerii lui Michael îi umpleau sacoul și, cu toate că era bărbierit și tuns – cu excepția faptului că avea părul un centimetru prea lung –, avea cearcăne. Totuși, fotografia pe care o văzusem nu făcuse dreptate felului cum arăta în realitate.

A tras scaunul de vizavi de mine la măsuța mea și s-a așezat pe el.

— Ce surpriză, a spus el.

Era vocea lui, vocea pe care o știam atât de bine de la telefon.

— Mulțumesc că te-ai întâlnit cu mine, am spus eu.

— Glumești?

Sprâncenele i s-au ridicat.

— Ești de departe cel mai misterios client al meu. Nu puteam să ratez șansa să te cunosc în sfârșit în persoană.

M-am întrebat dacă mă tachina, dar nu era așa. Chiar credea că sunt misterioasă. M-am uitat în jos la blugii și hanoracul meu, m-am gândit la părul meu negru prins în coadă de cal și la faptul că eram nemachiată, cu excepția câtorva tușe de rimel. Nu semănăm deloc cu Beth, cu pantalonii ei

scumpi și cu frumoasele ei bluze cu guler înalt. Ea era întruchiparea femeii misterioase, sirena care intră în biroul detectivului și îl roagă să accepte cazul de a o proteja, aruncându-l direct în probleme.

Eu nu eram așa. Totuși, acum puteam canaliza un pic din Beth. Ce ar fi făcut ea în această situație?

Problema ta e un simplu dezechilibru de putere. Tu decizi. Dar decide.

— De ce nu mai ești polițist? l-am întrebat.

Chelnerița a plutit lângă noi, iar Michael a comandat o bere. Apoi s-a întors spre mine.

— M-am înrolat din cel mai clișeic motiv, a spus el. Ca să le fac pe plac tatălui și unchiului meu, care erau amândoi polițiști. Ca să le obțin aprobarea. Asta era important pentru mine și am încercat. Chiar am încercat.

— Și nu ți-a plăcut? am întrebat.

— Am urât-o. Mi-a luat ani de zile să recunosc asta. Să fiu polițist de patrulă a fost o meserie absolut nepotrivită pentru mine. Nu sunt genul care poate să scoată un bețiv de două sute de kilograme dintr-un bar sau cadavrul unui copil dintr-o mașină distrusă. Nu o critic. Pur și simplu nu era de mine.

— Ce fel de om ești tu, atunci? l-am întrebat.

— Sunt un tip de birou, un tip de cercetare. Un tip de puzzle.

Ar trebui să fie nepotrivit pentru un bărbat de peste 1,80 metri înălțime, dar când m-am uitat la Michael, cumva se potrivea. În spatele expresiei sale avea profunzimi de inteligență și știam că era adeptul cercetării, al scrierii, al teoretizării. În ciuda înălțimii și a mușchilor, în adâncul sufletului era un tocilar ca și mine.

— Trebuie să muncești mulți ani și să fii foarte bun ca să ajungi anchetator, dacă te acceptă măcar, a spus el. Eu nu am avut răbdarea sau talentul necesar. Așa că am rezistat dezamăgirii din partea

familiei și a soției mele de atunci, care credea că se căsătorește cu un polițist, și am renunțat. Acum, în schimb, fac asta.

— Faci filaje și urmărești oameni misterioși, am spus eu.

El a zâmbit puțin.

— A fost amuzant să te fac să fii curioasă în legătură cu cazurile mele, dar adevărul este că fac mai ales muncă de asigurare, pozez oameni care pretind că au dureri cronice în timp ce ridică mobilă sau merg la schi nautic. Nu e fermecător. De aceea îmi place să primesc misiunile tale – pentru că seamănă cel mai mult cu o adevărată muncă de detectiv. Și să lucrez la cazul Lady Killer este un vis pentru mine. Asta îți răspunde la întrebare?

— Da, am spus eu. Ai suportat multe din partea mea. Îmi pare rău că sunt atât de ciudată.

Michael a ridicat din umeri în timp ce chelnerița punea halba de bere în fața lui.

— Nu-i nimic. Probabil că ai motivele tale.

Nu voiam să vorbesc despre motivele mele. Nu în seara asta.

— Tatăl și unchiul tău au fost polițiști în Claire Lake?

— Da, au fost. Dacă mă întrebi dacă au lucrat la cazul Lady Killer, tatăl meu activa pe atunci. A făcut lucruri cum ar fi să cerceteze cartierele în căutare de martori, chestii de genul ăsta.

— Tatăl tău a lucrat la cazul Lady Killer și nu te-ai gândit să-mi spui? am întrebat, neîncrezătoare.

M-am gândit la fotografia arestării lui Beth, cu polițiștii în uniformă în fundal.

— A fost acolo în ziua în care Beth Greer a fost arestată?

Vocea lui Michael era crispată.

— Cea mai mare parte a poliției din Claire Lake a fost acolo în acea zi. Și, da, și tatăl meu a fost acolo.

— Faci mișto de mine? Pot să-i iau un interviu? Cred că amintirile lui ar fi valoroase.

Expresia lui devenise goală, deși postura îi rămăsese dezinvoltă.

— Nu-l poți intervieva pe tatăl meu, pentru că a fost un alcoolic care a murit la patruzeci și opt de ani.

Ce idioată puteam fi.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Chiar dacă tatăl meu ar fi fost încă în viață, nu ți s-ar fi părut foarte plăcut să-l intervievezi. Nu despre asta.

— De ce?

l-am citit expresia.

— Tatăl tău credea că Beth Greer era vinovată.

— E și ăsta un fel de-a o spune. Până în ziua în care a murit, s-a referit la Beth Greer ca la „o curvă criminală”.

Am clipit. Cuvintele n-ar fi trebuit să mă șocheze, dar m-au șocat.

— Dar unchiul tău? am întrebat. El ce credea?

— Unchiul meu Mike, al cărui nume îl port, a căzut de pe o scară în 1977 și a avut nevoie de o operație la spate. A stat departe de serviciu timp de șase luni, apoi a fost țintuit la un birou timp de opt luni. Așa că nu a lucrat la cazul Lady Killer în perioada lui de vârf. Asta l-a deranjat întotdeauna, pentru că în perioada cu crimele toată lumea din Claire Lake era speriată și erau desfășurate toate forțele. N-a suportat faptul că nu a luat parte la vânătoare. A murit anul trecut.

Am aruncat o privire la băutura mea, care era caldă acum, gheața din ea topindu-se în fâșii.

— Unchiul tău credea că Beth era o curvă mincinoasă?

— Mike era mai cumpătat decât tatăl meu, dar credea că Beth Greer era vinovată. Credea că a scăpat cu două crime la activ.

Michael s-a încruntat, amintindu-și.

— Spunea mereu că era greu de înțeles dacă nu te aflai în prezența ei, dar Beth era dură. Nu-i păsa de niciuna dintre victime, de niciunul dintre morți. Nici măcar nu a fost surprinsă când au arestat-o. Iar pe parcursul arestării, procesului, tot timpul, ea a știut întotdeauna mai mult decât a lăsat să se vadă. Mike a spus că și dacă nu ea a comis crimele, cu siguranță știe cine a făcut-o.

M-am gândit la asta. La faptul că Beth a venit la mine la birou să-mi facă cinste cu prânzul pe neașteptate, presupunând că o să merg cu ea. La cum a vrut ceva și cum a condus conversația ca să evite capcanele în care nu voia să intre. La cum nu a menționat nici măcar o dată victimele Lady Killer în conversațiile noastre, ca și cum nu ar fi contat pentru ea.

— Este o teorie interesantă, am spus, și mie Beth îmi dă fiori uneori. Dar oamenii duri, cărora nu le pasă de ceilalți, nu acoperă crimele altora. Nu se duc la proces într-un caz de pedeapsă capitală pentru altcineva. Asta nu se leagă.

— Sunt de acord, dar unchiul Mike nu era prost. Avea instincte bune de polițist. La fel și Joshua Black.

— Black nu crede că Beth este Lady Killer. Mi-a spus asta.

— Nici el nu crede că e complet nevinovată.

Michael a zâmbit.

— Și așa ajungem din nou la început. Iar și iar.

— Cât de departe ai ajuns în arhivele imobiliare de pe Linwood Street? l-am întrebat.

A luat o înghițitură mare din berea lui.

— Nu dai misiuni ușoare, nu-i așa? Să încerci să-ți dai seama ce se afla în fiecare clădire de pe Linwood în 1951, când Mariana Greer avea nouăsprezece ani, să cauți ceva care ar fi putut fi un spital psihiatric privat – asta e o provocare, chiar și pentru un tocilar al cercetării ca mine.

M-am afundat în scaun.

— Îți consum timpul, nu-i așa? Îmi pare rău.

Avea alte slujbe, alți clienți, iar eu îi ceream să lucreze la asta din cauza a ceva ce-mi spusese o bătrână ranchiunoasă.

— Nici măcar nu știu de ce mă ocup de asta. Nu sunt polițistă, nici jurnalistă, nici detectivă.

— Am citit Cartea Cazurilor Nerezolvate.

Vocea lui Michael era liniștită.

— Ești scriitoare, Shea. Nu ți-ai dat seama încă de asta?

Am înghițit în sec, obrajii mi se încălzeau. Nu mă gândisem niciodată la mine ca la o scriitoare – doar ca la o bloggeriță cu un hobby ciudat. Dar Michael credea că pot face asta. Detectivul Black credea că pot face asta. Poate că singura persoană care avea nevoie să fie convinsă eram eu.

— Măcar trimite-mi o factură, am spus.

Michael a clătinat din cap.

— Ți-am mai zis, șansa de a rezolva cazul Lady Killer după patruzeci de ani e o plată suficientă pentru mine.

A făcut o pauză și în clipa aceea – în clipa aceea perfectă și nemișcată – aș fi putut să-i spun totul. Michael îmi spusese atât de multe, îmi dăduse atât de multe. Aș fi putut să-i spun despre mine. Motivul pentru care aveam atâtea rețineri pe care el nu le înțelegea. Motivul pentru care îmi fusese frică să-l întâlnesc. Motivul pentru care eram singură. I-aș fi putut spune lui Michael că eram Fata A.

Bună. Ți-e frig?

Sângele din gura mea când bărbatul mă lovise în ziua aceea, mâinile mele care zgâriau mânerul portierei când încercam să sar în zăpadă.

Impactul șocant când am lovit trotuarul înzăpezit și pocnetul uscat când am reușit să-mi trag cizmele sub mine și am început să alerg.

Aburii respirației mele în aer când am alergat și m-am ascuns, convinsă că bărbatul dădea ocol blocului, ieșea din mașină și venea după mine. Frigul înfiorător când am fugit într-un șopron și

am rămas nemișcată, încercând să nu fac niciun zgomot.

Puteam să-i spun lui Michael toate astea, pentru că, de bine, de rău, acesta era adevărul despre mine. Dar, în sfârșit, stăteam aici față în față. Era chipeș și mă înțelegea – cel puțin o parte din mine – și încercam amândoi ceva nou. Nu era momentul să-i spun.

Nu-mi scăpa faptul că puteam vorbi despre orice fel de crime oribile, dar nu puteam vorbi despre crima căreia aproape că îi căzusem victimă eu. De fapt, puteam să vorbesc despre celelalte crime tocmai din cauză că nu puteam vorbi despre cea căreia aproape că îi căzusem victimă.

În plus, nici Michael nu-mi spunea totul despre el. Nimeni nu o făcea. Toată lumea păstra secrete, cel puțin o vreme.

22.

Octombrie 2017

SHEA

— Hai să vorbim despre probe, am spus, pornind reportofonul de pe telefon.

Era sâmbătă, ne aflam la conacul Greer, iar Beth stătea pe canapea. Purta colanți negri și un tricou negru și stătea cu picioarele goale. Era suplă și elegantă, fără vârstă. Arăta ca o vedetă de cinema – poate ca Meryl Streep – care se supunea cu grație unui interviu.

— De ce? m-a întrebat ea. Cred că ai citit transcrierile procesului.

— De mai multe ori, am spus.

Casa era tăcută în jurul nostru – fără țevi sau bâzâieli electrice, fără câini care să latre în depărtare. Cu excepția ticăitului unui ceas de pe

perete, conacul Greer era cel mai liniștit loc în care fusesem vreodată. Ochii mei călătoreau în continuare spre umbrele din colțuri, iar urechile mele se încordau la orice fel de sunet.

Nu voisem să mă întorc aici; gândul îmi făcuse groază. Dar, după ce m-a căutat la prânz, Beth nu a vrut să ne întâlnim în altă parte. Trebuia ori să vin, ori să renunț la șansa de a vorbi cu ea. În cele din urmă, nu am putut sta departe.

Măcar eram odihnită. Începusem să dorm cum se cuvine pentru prima dată după mult timp – lui Winston Purrchill îi plăcea să ocupe jumătate din pat, iar eu îmi petreceam fiecare noapte cu prezența lui caldă și statornică lângă mine. Mă trezeam în fiecare dimineață cu el uitându-se în ochii mei, în timp ce mă pipăia pe obraz cu lăbuța, insistând să-i dau micul-dejun. Niciodată nu m-am simțit dormind lângă propriul meu soț la fel de confortabil cum mă simțeam dormind lângă motanul acela. Habar nu aveam ce spunea asta despre mine.

— Atunci știi ce probe au fost, a spus Beth.

— Au fost probe suficiente pentru o acuzație, am spus eu. Nu a fost chiar nimic.

Beth a ridicat din umeri.

Am aruncat o privire în jos la notițele mele, deși nu era nevoie. Știam totul pe de rost.

— A fost analiza scrisului de mână. Compararea scrisului tău de mână cu biletele de la Lady Killer.

— Nu s-au potrivit, a spus Beth.

— De fapt, rezultatele nu au fost concludente.

Gheața din paharul ei a zornăit.

— Adică nu s-au potrivit.

Am dat din cap. Analiza scrisului de mână fusese considerată mană cerească în 1977, dar în zilele noastre fusese supusă la o mulțime de critici științifice.

— Și dacă m-aș oferi să plătesc o nouă analiză?

— Tot nu s-ar potrivi, a spus Beth.

Era de necitit. Mă întinsesem mai mult decât îmi era plapuma având de-a face cu cineva despre care se credea de patruzeci de ani că este o criminală. Totuși, am spus:

— Martorul, Alan Parks, te-a văzut plecând de la a doua crimă.

Parks locuia acum în Alaska și refuzase toate încercările mele de a vorbi cu el.

— A văzut ceafa unui cap cu părul roșcat, a spus Beth. Putea la fel de bine să fie Ransom cu perucă. Iar Alan Parks era beat.

— Dar a identificat fotografia ta. A recunoscut că a băut două whisky cu apă minerală înainte să iasă din casă pentru a-și plimba câinele. Nu era chiar cantitatea de alcool care să facă pe cineva să aibă halucinații.

— Fiind eu însămi alcoolică, cred că pot da o mărturie de expert în situația asta. Două whisky-uri nu înseamnă să fii treaz.

— Deci, dacă nu te-a văzut pe tine în noaptea aceea, atunci ce a văzut?

— Habar n-am ce a văzut. A fost acum patruzeci de ani.

Vocea lui Beth a devenit mai delicată în timp ce mă privea.

— Crezi că mă sperii cu genul ăsta de interogatoriu, Shea? Eu nu mă sperii ușor.

— Nu încerc să te sperii.

— Atunci ce încerci să faci?

— Să-ți văd perspectiva asupra lucrurilor. Așa cum am spus când ne-am întâlnit prima dată, vreau să știu cum e să fii tu.

— În regulă, atunci. Vrei să știi care a fost cea mai interesantă zi din viața mea? Ziua în care m-au arestat.

Mi-a privit expresia și a spus:

— Vorbesc serios. Nu am spus că a fost o zi bună. Am spus că a fost interesantă. Nu poți citi o relatare exactă a acelei zile în niciunul dintre ziarele de atunci, pentru că niciunul dintre ele nu a

tipărit povestea reală. Au spus doar că am fost arestată și au publicat fotografia aceea, în care îmi apar sânii.

Descrierea ei a fost brutală, dar nu complet greșită. Se referea la fotografia cu ea în fața acestui conac, condusă pe alee cu detectivul Black la un braț și detectivul Washington la celălalt. Fotografia din *Cine a fost Femeia Zodiac?* în care se apleca spre cameră, cu buzele întredeschise ca și cum ar fi vorbit. Poziția și unghiul, cu mâinile legate atât de strâns la spate, îi evidențiau rotunjimile, chiar și sub palton. Dacă era o criminală, era cea mai sexuală criminală pe care o văzuse cineva vreodată.

— E o fotografie destul de celebră, am spus.

— Nimic din fotografia aceea nu e așa cum pare, a spus Beth. Dar e drept că m-a făcut să arăt ca o scorpie. A alimentat narațiunea cum că aș fi fost o criminală în serie. Și a vândut ziare.

— Pistolul, am spus, încercând să rămân la subiectul dovezilor. A existat raportul balistic care spunea că aceeași armă l-a ucis pe tatăl tău și pe cele două victime ale Lady Killer. Cum îți explici asta?

Beth s-a uitat la mine cu aceeași privire.

— Crezi că eu mi-am ucis tatăl?

M-am uitat fix la ea.

— Adevărul?

— Bineînțeles.

Mi-am mușcat buza, gândindu-mă.

— Cred că e puțin probabil. Aveai nouăsprezece ani și a fost o crimă foarte violentă. Nu aveai nevoie de banii lui – erai deja moștenitoarea lui și aveai toți banii pe care ți-i doreai. Mi-ai spus că Julian nu era abuziv.

Beth a luat o înghițitură din băutura ei, ascultând. Părea încordată, dar, dacă ar fi fost să ghicesc, aș fi zis că într-o anumită măsură o distra explicația mea.

— Chestia e că, totuși, e posibil, am continuat eu. Copilăria ta nu a fost fericită – recunoști asta. Ai fost lăsată mult timp singură. Nu ai avut prieteni apropiați. Majoritatea criminalilor în serie care au fost studiați își pot urmări tendințele până în copilărie, iar a ta a fost cu siguranță izolată. Nu ai fost niciodată examinată psihologic prin ordin judecătoresc, așa că nimeni nu știe dacă ești sau nu sociopată.

— Doamne, ești o parteneră fermecătoare, a spus sec Beth.

Am ridicat din umeri în stilul lui Beth, stilul care spunea: *Poate că ai dreptate, dar probabil că nu.*

— Tu m-ai întrebat. Ceea ce-mi vine în minte când mă gândesc la asta e că, dacă într-adevăr ai fost tu, atunci ai comis crima aproape perfectă. Pentru că cine ar fi suspectat-o pe fiica adolescentă îndurerată?

A urmat un moment de tăcere, amândouă privindu-ne una pe cealaltă în livingul tăcut.

— Persoana care a comis acele crime, a spus Beth, cu voce joasă și calmă, era periculoasă. Cineva fără conștiință și fără frică. Cineva care voia să vadă oameni murind. Cineva care nu s-ar fi oprit.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei.

— M-ai întrebat despre părinții mei, despre copilăria mea. De ce nu te duci sus să-mi vezi copilăria cu ochii tăi?

— La etaj?

— Da. A doua ușă pe stânga a fost camera copilăriei mele. A fost lăsată ca atunci, ca să poți vedea ce vedeam eu când eram mică. Biroul tatălui meu e tot acolo, sus – actele lui sunt încă acolo, dacă vrei să le citești. Dormitorul părinților mei – acum dormitorul meu – se află la capătul holului. Hainele mamei mele sunt încă în dulap. Uită-te la tot ce-ți place.

O teamă bolnăvicioasă mi s-a instalat în stomac.

— Încă mai ai hainele mamei tale?

— Se pare că nu reușesc niciodată să scap de ele, a spus Beth. Ajung atât de departe, și apoi… în fine. Nu toate răspunsurile pe care ți le dorești cu atâta ardoare vor veni de la mine. Unele dintre ele vor veni din această casă.

Aerul era liniștit, ca și cum casa ar fi ascultat, așteptând. Nu voiam să urc la etaj, dar luasem o decizie încă dinainte să vin aici. Hotărâsem că, în ciuda a ceea ce văzusem ultima dată, în ciuda vocii pe care o auzisem în telefon, voiam să risc. Mă săturasem să fiu mereu în siguranță. Mă săturasem să fiu atât de speriată încât să nu-mi trăiesc niciodată viața.

Voiam să văd ce era sus.

Mi-am luat telefonul de pe măsuța de cafea și am oprit înregistrarea. Aveam de gând să-l iau cu mine și să fac poze. Nu i-am cerut permisiunea lui Beth.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre scări. Erau din lemn de esență tare, uzat, cu un covor așezat pe mijloc care era bine îngrijit, dar, evident, la fel de vechi ca și restul casei. Mi-am pus mâna pe balustrada din același lemn de esență tare și am urcat.

Conacul Greer părea mare din exterior, dar la etaj era un singur hol cu un rând de uși pe fiecare parte. Aerul era liniștit și pe jos se întindea un covor pufos, cu trandafiri prăfuiți. Nu existau tablouri pe pereți, nici fotografii de familie de-a lungul holului. Scândurile de sub covorul cu flori scârțâiau ușor sub picioarele mele.

Ușile de-a lungul coridorului erau toate închise. Am deschis-o pe a doua din stânga.

Era o cameră mică, ordonată, cu un singur pat dublu acoperit cu o pătură gri. Un birou ornamentat stătea lângă celălalt perete, genul de pe care l-ar folosi o fată tânără. Lângă el se aflau rafturi cu cărți, goale. În mijlocul podelei era un covor. Un ceas de lemn ticăia pe perete.

Beth Greer se născuse în 1954, ceea ce însemna că această cameră, camera ei de copil, stătea aici neschimbată de vreo șaizeci de ani.

Unele familii nu schimbau camerele copiilor. Păstrau paturile și rafturile cu cărți, mult timp după ce copilul în cauză crescuse și se mutase. Propria mea mamă păstrase intactă camera mea și a lui Esther până când părinții mei se mutaseră în Florida. Dar acela era un model născut din dragoste, din nostalgie și din gândul că, poate, într-o zi, nepoții vor dori să folosească camera.

Nu despre asta era vorba aici. Camera acestei fetițe nu fusese schimbată vreodată pentru că într-o casă cu atâtea camere și doar trei persoane nu era nevoie de spațiu. Era neschimbată pentru că Mariana Greer nu se sinchisise. Iar apoi rămăsese neschimbată pentru că atât Julian, cât și Mariana muriseră, iar Beth o lăsase să stea așa încă patruzeci de ani.

Ce naiba era în neregulă cu locul ăsta?

Am trecut de dormitor și am mers mai departe pe hol. Aerul era nemișcat, chiar mai sufocant decât la parter, de parcă aerul proaspăt ar fi fost străin de acest loc. Următoarea ușă pe care am încercat-o se deschidea spre o baie, dar cea de după era o cameră cu un birou din lemn masiv, cu un șervet pe el și un scaun din piele. Biroul lui Julian Greer.

Am pășit înăuntru. Mă simțeam ca un intrus în această încăpere, ca și cum bărbatul care o deținuse ar fi putut intra înapoi în orice clipă. *E mort de peste patruzeci de ani*, mi-am amintit când m-am apropiat de birou și mi-am pus mâna pe mânerul unui sertar. După o scurtă pauză ca să iau o gură de aer, am tras de sertar.

Înăuntru era un pachet de țigări. Winston, cu ambalajul roșu și alb caracteristic. Lângă el se afla o brichetă grea de metal. Pe birou era o scrumieră goală.

Am dat la o parte țigările, lăsate acolo de un om mort de zeci de ani, și am luat o bucată de hârtie din teancul de sub ea. Era o factură telefonică datată 3 ianuarie 1972, cu o listă a apelurilor către casă și în afara ei.

Doamne! Oare Beth nu aruncase nimic în toți anii ăștia? Asta era un fel de boală mintală, poate chiar o psihoză. Cum era posibil ca ea să arate atât de modernă când trăia în acest muzeu? Cum putea să fie stabilă psihic când timp de patruzeci de ani își trăise viața într-un altar închinat părinților ei?

Sub factura de telefon se afla o alta, și încă una, și încă una. Pe a treia factură, mi s-a părut că văd fantoma unui scris de mână întunecat pe spatele hârtiei. Am întors-o și am văzut trei cuvinte mâzgălite cu cerneală:

SUNT ÎNCĂ AICI

Respirația mi-a părăsit gâtul. Erau cuvintele pe care le auzisem șoptite în telefon. Am întors celelalte două facturi de telefon și am văzut aceleași trei cuvinte scrise pe verso. Dintr-odată, aș fi riscat să ghicesc că o să văd cuvintele acelea scrise pe fiecare bucată de hârtie din acest birou.

Cu degete amorțite, mi-am luat telefonul din buzunarul de la spate și am pozat cuvintele mâzgălite. Gândindu-mă la felul în care dispăruse ultimul interviu din telefonul meu, i-am trimis imediat pozele lui Michael prin SMS. Nici măcar nu m-am obosit cu un mesaj. El știa că acum mă aflam la conacul Greer.

Am apăsat butonul de trimitere, apoi am observat că aerul era rece. Și se auzea sunetul subtil al cuiva care respira chiar în fața ușii deschise a biroului.

— Beth? am strigat.

Aerul a devenit mai rece și s-a auzit un șuierat ușor. M-am uitat în jos și am văzut că toate sertarele biroului erau deschise.

Am făcut un pas stângaci înapoi, apoi am ocolit biroul ca să fug spre ușă. Aceasta s-a trântit și prin fanta dintre partea de jos a ușii și podea am văzut umbra a ceva mișcându-se. Nu picioare – ceva care aluneca lin pe ușă, dintr-o parte în alta și înapoi.

Am ridicat mâna spre clanță și ceva a izbit în cealaltă parte a ușii. *Bang. Bang.* M-am împleticit spre spate, șocată, iar telefonul mi-a căzut din mână, rotindu-se pe podea până sub birou. Am căzut în genunchi în timp ce bătăile continuau, grele și ritmice, un sunet aproape omenesc, dar nu chiar. Tresărind cu fiecare lovitură, am bâjbâit sub birou până când degetele mele au găsit telefonul. M-am uitat înapoi peste umăr și am văzut umbra netedă care încă se mișca înainte și înapoi. Cu siguranță nu erau picioare umane.

Mi-am tras telefonul spre mine. Ecranul era crăpat. Loviturile s-au oprit, iar camera a răsunat a tăcere. M-am ridicat în genunchi și am aruncat din nou o privire sub ușă. Umbra dispăruse.

În mâna mea, telefonul s-a aprins și o voce a ieșit din programul de înregistrare. O șoaptă aspră, așa cum auzisem și mai înainte:

— Sunt încă aici, a spus vocea.

Atunci m-am ridicat în picioare și am fugit.

•

Beth nu era la parter. Nu era în sufragerie. Paharul ei gol, cu gheața topită, era pe masă.

— Beth! am strigat.

La etaj, am auzit pași pe hol, îndreptându-se spre scări.

Mi-am luat geanta de pe canapea și am pus-o sub braț. Perdelele din sufragerie erau trase, dar puteam vedea umbra a ceva dincolo de ele, acolo, pe iarbă.

În mâna mea, telefonul s-a aprins din nou. Reportofonul a pornit, iar de data asta suna ca o înregistrare veche, sau poate ca un robot telefonic vechi.

— Ce părere ai? a spus o femeie prin ecranul meu crăpat. E amară sau e dulce? N-am putut niciodată să mă hotărăsc. Câteodată era atât de dulce, dar alteori… În fine, nu-mi place să mă gândesc la asta.

Voiam să fug, dar în schimb ceva m-a atras spre fereastră. Am făcut un pas înainte și am tras perdeaua.

Afară se vedeau gazonul întins, nemișcat, și oceanul gol. O fată stătea la marginea prăpastiei, cu spatele la mine. Era blondă, zveltă și tânără – o adolescentă, purta blugi și o bluză înflorată.

Avea picioarele goale. Părul i se ridica în vânt. A stat în picioare o clipă, apoi s-a înclinat înainte și a dispărut peste margine.

Am strigat și am bătut în geam.

— Se poate enerva atât de tare, a spus vocea de pe telefonul meu mort. Își pierde controlul. Dar cred că ar trebui să te uiți în spatele tău. Coboară pe scări.

În spatele meu se auzeau pași. M-am întors de la fereastră și am fugit din casă, coborând treptele din față spre alee. Aerul rece și umed m-a lovit peste față ca o palmă. Eram aproape de trotuar când m-am prăbușit la pământ, înghețată de panică, cu respirația tăiată și stomacul întors. M-am uitat fix la iarbă în timp ce umezeala îmi îmbiba genunchii blugilor și o pasăre a strigat deasupra mea. În depărtare a trecut o mașină. Lumea își vedea de treaba ei.

Niște pași s-au îndreptat spre mine pe trotuar. Era Beth. Își pusese balerini și un palton – nu vechiul palton din anii ’70, ci unul mai nou, albastru-închis, un Burberry scump. Avea cordon în talie, iar tivul îi cădea până dincolo de genunchi. În lumina tulbure, arăta ca femeia din videoclipurile de pe YouTube și din fotografii, dar și ca femeia pe care o cunoșteam. Ochii ei erau imposibil de citit.

Când a ajuns lângă mine, s-a lăsat pe vine. Mi-a atins obrazul cu vârful degetului, târându-l ușor pe piele, trăgându-mi o șuviță de păr liberă după ureche.

— Pentru cineva atât de paranoică, ar trebui să-ți alegi mai atent prietenii, a spus ea.

Începusem să respir din nou. Frica era încă acolo, dar stomacul meu își încetinise spasmele care-mi provocau greață.

— Cine este ea? am întrebat-o pe Beth.

— Ești foarte aproape, a spus Beth. Ai atât de multe întrebări, atât de multe lucruri pe care vrei să le știi… Te-ai apropiat mai mult decât oricine altcineva. Aproape ai terminat jocul, Shea. Aproape că ai câștigat. Doar folosește-ți creierul și dă-ți seama de ultima parte.

Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre conacul Greer. Când a ajuns la trepte, ușa din față s-a deschis.

Apoi Beth a intrat înăuntru, iar ușa s-a închis în urma ei cu un clic. Iar ea a dispărut.

PARTEA A DOUA

23.

Decembrie 1977

BETH

Încercă să iasă noaptea. Se furișă afară din propria casă ca un infractor, se urcă în mașină și se plimbă în jurul lacului Claire Lake în timp ce acesta dormea. Dar chiar și noaptea ieșea în evidență, în timp ce Cadillac-ul ei mare aluneca pe străzile tăcute. De la noaptea cu detectivul Black, poliția fusese aproape întotdeauna pe urmele ei și chiar și în timpul plimbărilor nocturne vedea faruri în spatele ei. Așa că renunță și se întoarse acasă.

Ieșise noaptea trecută, ajungând acasă abia pe la patru. Tensiunea avea să o omoare; alcoolul era singurul lucru care o scăpa de ea. Stătea întinsă pe canapea, cu o sticlă de vin pe jumătate golită, și se uita bleagă la televizor, cu toate perdelele trase la ora două după-amiaza, când sună telefonul. Întinse o mână spre măsuța din capăt și răspunse:

— Alo?

La celălalt capăt al firului se auzea un sunet de respirație. Pe fundal, vânt și trafic, de parcă apelul venea de la o cabină telefonică de la marginea drumului.

Și, uite-așa, își dădu seama cine era. Știa ce voce avea să fie la celălalt capăt al firului, chiar dacă nu o mai auzise de doi ani. Vocea pe care o căutase. Vocea pe care o ura. Ceața vinului începu să se risipească.

— Lily, spuse Beth.

Vocea de la celălalt capăt al firului era îndrăgită și terifiantă, ciudată și totodată la fel de familiară ca a ei.

— Vin după tine, a spus Lily.

Polițiștii. Vorbea despre polițiști.

— Vin acum?

— Da, acum vin.

— De unde știi?

— Ei cred că sunt atât de discreți…

Vocea era dezgustată.

— Mă lași? Puteam să-i văd de pe drum.

Beth se ridică în picioare. Dacă Lily vorbea despre drum, atunci era aproape de casă.

Nu, nu putea fi. Dar trecuse cu mașina pe lângă ea. În timp ce Beth stătea pe canapeaua asta, bând și așteptând, Lily trecuse cu mașina înainte de a găsi o cabină telefonică. De câte ori făcuse asta, când Beth o căutase de atâtea zile?

— Nenorocito, a spus Beth.

— Poate, dar eu stau aici în timp ce tu ești pe cale să fii arestată. E numai vina ta, Beth. Puteai să o oprești.

Nu era beată acum, deloc. Panica încercă să i se urce pe gât în sus.

— Nu eu am făcut toate astea, ci tu.

— Doar pentru că tu m-ai obligat.

Lily suspină în telefon.

— Am lăsat chiar și un bilet. L-ai citit?

Bineînțeles. Biletul fusese dat în toate ziarele. *Sunt amară sau sunt dulce? Doamnele pot fi oricare dintre ele.*

Care dintre ele ești tu astăzi? spunea Mariana când erau fetițe. *Ești amară sau ești dulce*?

Iar fetele trebuiau să aleagă. Lily alegea întotdeauna amarul, ceea ce o făcea pe Mariana să râdă și să clatine din cap.

Beth spunea că e dulce. Mariana nu râdea niciodată la asta. Doar dădea aprobator din cap și spunea: „Ce drăguț”.

— De ce mă suni?

Beth o întreba acum pe Lily, ascultând-o cum respiră la celălalt capăt al firului.

— Vreau să știu ce o să faci, răspunse Lily. Dacă o să fugi. Dacă o să cedezi. Dacă o să vorbești.

— Aș putea să le spun totul.

— O să le spui cum ai fi putut opri asta? întrebă Lily. M-ai căutat, nu-i așa? Ai condus pe străzi, m-ai căutat. Păcat că nu m-ai găsit. Ar fi trebuit să cauți mai bine.

Ar fi trebuit. Știa asta acum. Fusese panicată și pe jumătate beată și, dintr-un motiv oarecare, crezuse că o să aibă mai mult timp. Dar acum nu mai avea timp.

Să fi fost oare zgomotul pietrișului, zumzetul slab al unui motor? Mai mult de unul? Nu era prea mult trafic în Arlen Heights, mai ales în mijlocul zilei. Poliția sosea, iar timpul lui Beth se terminase.

Vocea lui Lily era clară, fără grabă, ca și cum ar fi știut că Beth se va supune chiar dacă poliția se apropia.

— Nu pleci, Beth, spuse ea. Nu vorbești.

— Te urăsc, zise Beth, cu gâtul înăbușit și cu ochii arzând de lacrimi neplânse.

— Ba nu, nu mă urăști, replică Lily. Chiar nu mă urăști.

Beth puse telefonul jos, cu respirația blocată în gât. Palmele o gâdilau de sudoare. Trebuia să-l sune pe Ransom.

Afară se auzi zgomotul unei alte mașini. Lily era o mincinoasă, dar nu mințea în legătură cu asta. Beth era pe cale să fie arestată pentru crimă.

E numai vina ta, Beth.

Nu pleci. Nu vorbești.

Și, la fel ca în timpul interogatoriului cu poliția, frica se risipi și furia preluă controlul. Furia aceea rece și reconfortantă.

Beth urcă la etaj, își schimbă hainele. Își puse blugi negri cu talie înaltă, o bluză crem cu un model de diamante maro pe ea, cămașa ei preferată. Ruj roșu. Cercei în urechi. Acum se

auzeau mai multe sunete, voci joase în partea laterală a casei. Oare credeau că se furișează? Lily avea dreptate; era ridicol. Credeau că ea o să fugă? Unde credeau că s-ar duce?

Beth își puse cizmele cu toc, iar apoi, ca un gest final, își îmbrăcă paltonul, legându-l cu cordonul în talie. Își luă poșeta. Se îndreptă spre ferestrele din sufragerie și trase perdelele.

Afară erau mai mulți bărbați. Polițiști în uniformă, pregătiți să intervină. Văzând-o, părură să se sperie.

Beth le făcu un semn cu mâna.

Merse calmă spre ușa principală și o deschise. Erau polițiști și aici, pe peluză. Un Pontiac maro, la capătul aleii, opri în spatele Cadillac-ului ei. Mașinile cu însemnele poliției parcară mai departe pe stradă. O mulțime de vecini se adunaseră, iar presa era deja aici, doi reporteri și doi fotografi îi făceau poze lui Beth, care stătea în pragul ușii. În timp ce ea privea, o dubă opri două uși mai jos și din ea coborî o reporteriță, urmată de un cameraman. Femeia îl lăsă pe acesta în urmă cu echipamentul greu și alergă pe stradă cu tocurile înalte când o văzu pe Beth.

Beth privi haosul care se crease în fața casei ei, simțindu-se ciudat de calmă. Se întrebă dacă Lily va trece din nou cu mașina pe acolo, doar ca să vadă scena pe care o crease. Ar fi fost o mișcare nebunească, dar nu se știa niciodată de ce era în stare Lily.

Portierele Pontiacului maro se deschiseră, iar detectivii Black și Washington coborâră din el. Purtau costume și amândoi păreau nemulțumiți. Circul ăsta nu era ce-și doreau; cineva, undeva, trebuie să fi scurs informații către presă. Beth simți o satisfacție sumbră la încruntarea de pe fețele lor, la nemulțumirea furioasă din ochii lui Washington. Ce-i păsa ei de câteva fotografii, dacă mizeria asta îi făcea pe ei de rușine?

În timp ce detectivii se apropiau pe alee, încă o mașină se opri la bordură. Din ea coborî Ransom, cu părul puțin ciufulit și cravata strâmbă. O văzu pe fata de pe verandă și arătă spre ea.

— Să nu spui nimic, Beth! strigă el. Niciun cuvânt!

— Domnișoară Greer! o strigă reporterița, alergând pe alee în spatele detectivilor, luându-l prin învăluire.

Se aprinse un beculeț.

— Domnișoară Greer, aveți ceva de spus în ziua arestării dumneavoastră pentru crimele Lady Killer?

— Pleacă de-aici, mârâi detectivul Washington.

Reporterița se dădu un pas în spate, dar nu plecă.

Beth își băgă mâinile în buzunarele paltonului și privi scena. Ransom începu să traverseze peluza spre ea, pantofii lui scumpi scufundându-se în iarba umedă.

— Detectiv Black! strigă un alt reporter. Ce dovezi aveți că Beth Greer este Lady Killer? Avea o relație cu victimele?

— Ce naiba se-ntâmplă? strigă bărbatul care locuia două uși mai jos.

Ieșise în stradă și era roșu la față.

— Ăsta e un cartier bun!

Ca și cum i-ar fi răspuns, o altă mașină de poliție apăru după colț, cu luminile aprinse și cu sirena în funcțiune. Cineva din Arlen Heights chemase poliția – asupra poliției. Polițiștii în uniformă de pe peluză strigară ceva, iar Black și Washington se întoarseră și fluturară brațele către mașina de patrulă, făcându-i semn să oprească semnalul. Aceasta trase și ea pe dreapta, iar sirena tăcu, deși girofarurile continuară să pâlpâie peste ziua însorită. Mai apăru un reporter și se porni încă o cameră de filmat. Cameramanul își pusese în funcțiune echipamentul voluminos și acum filma întreaga scenă.

Washington făcu un gest către unul dintre polițiștii în uniforme.

— Ajută-ne aici!

Polițistul se grăbi să se apropie, iar Washington zise:

— Vrem să-i pui cătușele.

— Nu avem nevoie de cătușe, pentru numele lui Dumnezeu, spuse detectivul Black.

— Este o arestare pentru crimă! lătră Washington la el. Nu-mi pasă cum arată, îi punem cătușele!

— Nu veți face asta!

Ransom urca acum treptele verandei din față. Nu mai avea suflare și pantofii îi erau uzi, dar Beth își dădu seama imediat că era în elementul său, că pentru momente de genul ăsta trăia el. Ridică vocea într-un bubuit teatral, ca să-l poată auzi reporterii.

— Poliția nu o s-o maltrateze pe clienta mea!

— Dă-te din drum, Wells! strigă Washington. Și să stingă cineva luminile alea nenorocite, în pizda mă-sii!

Beth se uită la fețele reporterilor și își dădu seama că auziseră cu toții înjurăturile, că fuseseră înregistrate de camera de televiziune.

— Fără cătușe, spuse Black când polițistul în uniformă scoase cătușele. Beth își ținu mâinile în buzunarele paltonului. Ransom se afla acum lângă ea.

Blițurile se declanșau, amestecându-se cu luminile de la mașina de poliție, și mai mulți reporteri strigau întrebări.

— Ba o s-o facem, zise Washington.

Luă cătușele de la polițistul în uniformă și urcă treptele verandei, întinzându-se să o apuce pe Beth de braț. Strânsoarea lui era brutală și dureroasă când îi smulse mâna din buzunar.

— Elizabeth Greer, ești arestată, spuse el, începând să trăncănească despre instanțele de judecată și despre dreptul de a păstra tăcerea.

— Ia mâinile de pe clienta mea! strigă Ransom. Ea nu opune rezistență! Înregistrați asta pe casetă? Ați prins imaginea?

Beth îl lăsă pe Washington să o răsucească, smulgându-i cealaltă mână din buzunar. Se lăsă moale, ca o păpușă, în timp ce strânsoarea lui o învinețea. Îi încătușă o încheietură, apoi o trase și pe cealaltă la spate. Beth surprinse tresărirea dezgustată și șocată de pe fața detectivului Black și își dădu seama că Washington se abătea mult de la scenariu. Nu ar fi trebuit să se folosească de cătușe, iar dacă le folosea, probabil că ar fi trebuit să-i prindă mâinile în față. Cu mâinile la spate, arăta ca o infractoare de rând, ca o persoană prinsă spărgând geamuri sau mângâind copii. Chiar dacă era acuzată de două crime, Black nu credea că Beth era o infractoare obișnuită. Vedea asta pe fața lui.

Cătușele erau reci și îi mușcau din încheieturi. Beth nu tresări, își răsuci umerii, își mută greutatea astfel încât cătușele să nu mai tragă atât de tare.

E numai vina ta, Beth. Ai fi putut s-o oprești.

— Vreau să se consemneze că clienta mea cooperează! urla Ransom. Avem aici, pe filmare, faptul că poliția o agresează! Clienta mea poate depune plângere!

Washington o trăgea acum pe Beth în josul scărilor, iar Black o luă rapid de partea cealaltă, în timp ce reporterii se înghesuiau mai aproape. Se declanșară mai multe blițuri care se amestecară cu girofarurile poliției. Mai multe microfoane i se îngrămădiră în față.

— Beth! strigă un reporter. Beth, ai ceva de spus? Ceva, orice?

Simțea mânia lui Ransom de la un metru distanță, îl simțea pe detectivul Black cum înțepenise pe partea ei dreaptă. Îi transmitea să nu spună nimic.

Ăsta era momentul, își dădu ea seama. Nu mai era doar un zvon. Nu mai era doar un titlu de ziar.

Acum era o criminală.

Lily o făcuse o criminală.

Beth se îndepărtă de Washington, înclinându-și corpul spre microfon. Postura, cu mâinile la spate, îi contura rotunjimile pentru camerele de filmat, chiar și cu paltonul pe ea. O știa la fel de bine cum își cunoștea propriul corp în oglindă. Își păstră vocea calmă, ca și cum ar fi vorbit cu cineva plictisitor la un cocktail.

— Poliția poate să mă maltrateze cât vrea, dar asta tot nu mă face vinovată, declară ea.

Urmă o reacție ca un murmur, mai multe întrebări strigate, iar apoi Washington o așeză pe bancheta din spate a Pontiacului maro, cu mâna pe capul ei.

— Ai grijă, îl auzi pe Black spunându-i.

— Beth, vin în urma ta! strigă Ransom. Să nu spui nimic!

Se întoarse și se grăbi la mașina lui, clătinând din cap în timp ce reporterii îl urmăreau, încercând să-l facă să comenteze.

Era ciudat să stea în mașină cu mâinile încătușate la spate. Beth se foi pe banchetă, încercând să se încordeze fără să-și prindă brațele și să-și răsucească umerii, în vreme ce detectivii se urcau în față, iar Washington porni mașina.

— Trebuie să-i schimbăm cătușele, spuse Black în timp ce mașina înainta pe aleea aglomerată de oameni.

— Ba nu, nu trebuie, ripostă Washington. O să supraviețuiască. Nu o scoatem înapoi din mașină acum.

Black rămase tăcut când se eliberă în sfârșit din mulțimea de oameni, care începea să se disperseze. Prin geam, Beth îi văzu pe reporteri alergând înapoi la mașinile lor, pe cameramanul de televiziune obținând o ultimă imagine a mașinii care se retrăgea înainte de a-și coborî camera și de a se întoarce la duba lui.

— Beth, te simți bine? o întrebă detectivul Black.

Ea îl ignoră. Vecinii vorbeau și, datorită reporterilor, arestarea ei urma să apară la toate știrile până la ora șase. Fusese arestată pentru crimă, o catastrofă care însemna că viața, așa cum o știa ea, se sfârșise. Toată lumea credea că ea e Lady Killer. Se afla în drum spre închisoare și apoi spre un proces, pe care putea foarte bine să-l piardă. Tocmai fusese umilită în public, târâtă de pe veranda din fața casei și împinsă într-o mașină de poliție, într-o arestare-spectacol. Totul se întâmplase din cauza lui Lily, care probabil că acum era în drum spre ieșirea din oraș, telefonul public de la care sunase rămânând gol.

Și totuși, în timp ce Arlen Heights se îndepărta în fundal, Beth nu se putea gândi decât la un singur lucru:

A fost al naibii de distractiv.

24.

Octombrie 2017

SHEA

În primele zile după ultima mea vizită la conacul Greer mi-a fost teamă.

Îmi țineam telefonul spart în fundul poșetei, fără să mă uit la el. Mergeam la serviciu și mă întorceam în liniște, stând singură în autobuz, cu geanta în poală. Am încetat să mai ascult cărți audio, pentru că nu mai voiam să aud despre moarte. În schimb, rămăsesem cu un vuiet în urechi, ca și cum ceva urma să se întâmple în orice secundă și trebuia să fiu pregătită.

M-am forțat să mă concentrez la muncă. Nu am ieșit niciodată din casă după lăsarea întunericului.

Mi-am verificat sistemul de securitate de mai multe ori înainte să mă culc. Iar când în sfârșit adormeam, visele mele erau pline de sânge și de o voce familiară care spunea: *Bună. Ți-e frig?*

Indiferent de câte ori mă trezeam zvâcnind și transpirând, Winston Purrchill era întotdeauna pe pat lângă mine, privindu-mă cu ochii lui somnoroși, întrebându-se ce s-a întâmplat. Am adormit de nenumărate ori cu mâna pe blana lui moale sau cu fața lângă curbura solidă a spatelui său, urmărindu-i respirația, ascultând cum sunetul scăzut și aspru al torsului se pierde în somn. În săptămâna aceea aș fi luat-o razna dacă nu l-aș fi avut pe motanul meu. Dacă Alison sau fostul ei soț ar fi apărut vreodată să-l recupereze, l-ar fi luat numai peste cadavrul meu.

Iar apoi ceva s-a schimbat. Poate că m-am săturat de frică; poate că pur și simplu și-a pierdut din strânsoare. Dar, în loc să mă mai tem, m-am înfuriat.

M-am gândit la loviturile acelea din ușa biroului lui Julian, iar în loc de teroare am simțit doar furie. Nu puteam să mi-o explic, și nici măcar nu puteam să-i găsesc o sursă – eram brusc furioasă pe orice. Pe Beth. Pe bărbatul care încercase să mă răpească în copilărie. Pe cel care îi omorâse pe Thomas Armstrong și Paul Veerhoever și îi lăsase pe marginea drumului ca pe niște gunoaie. Pe toți criminalii – atât de mulți – care au scăpat nepedepsiți și au lăsat victimele să ajungă, una după alta, în Cartea Cazurilor Nerezolvate. Totul s-a amestecat în mintea mea. Niciodată nu fusesem atât de furioasă, iar acum începusem să văd ce îmi scăpase.

Într-o zi, după ce m-am întors de la serviciu, am primit un mesaj de la Michael. A trebuit să-mi scot telefonul crăpat din fundul genții ca să-l citesc. *Sunt niște informații care lipsesc din arhivele de proprietate online. Va trebui să încercăm la birourile din centru să vedem dacă au arhiva.*

Bine, i-am răspuns prin SMS.

Îți trimit un e-mail acum, a scris el. *Sunt două adrese la care lipsesc înregistrările anterioare anului 1960. Îți trimit tot ce am.*

Bine, i-am scris din nou.

Următorul lui mesaj a venit imediat: *Ești bine?*

Bineînțeles că Michael știa că nu era în regulă ceva. M-am holbat la cuvinte, întrebându-mă care era răspunsul. Pe baza a ceea ce se întâmpla în capul meu, părea că o luasem razna. Dar, ca să fiu sinceră, nu eram atât de sigură.

M-am uitat la crăpătura de pe ecranul telefonului meu. Îl scăpasem când ceva – poate ceva mort – bătuse în ușa biroului lui Julian. Mă gândisem să-l repar sau să-l înlocuiesc, dar nu o făcusem încă. Dintr-odată, nu eram sigură că o s-o fac.

Am deschis un sertar din birou, am scos numărul pe care mi-l dăduse detectivul Joshua Black și l-am format înainte să-mi pierd cumpătul.

— Sunt Shea Collins, am spus când a răspuns.

— Shea.

După ton, părea mulțumit.

— Cu ce te pot ajuta?

Erau o sută de întrebări pe care aș fi putut să i le pun, dar nu pentru asta sunasem. În schimb, am spus:

— Ai urât-o vreodată pe Beth?

— De patruzeci de ani.

A spus-o fără să se gândească, iar eu mi-am dat seama imediat că am sunat persoana potrivită.

— Ești în faza asta chiar acum?

— Sunt atât de supărată, am recunoscut și am strâns mai tare telefonul crăpat. Nu mă pot opri. Nu știu ce să fac în privința asta.

Detectivul Black a tăcut un minut lung, respirația lui fiind cumva liniștitoare la celălalt capăt al firului. Apoi a spus:

— Shea, am să-ți spun ceva și n-o să-ți placă. Dar e treaba mea să spun adevărul.

Am înghițit în sec.

— Dă-i drumul.

— Anton Anders are o audiere pentru eliberarea condiționată.

A fost rândul meu să tac, emoțiile care mi se agitau în stomac răpindu-mi cuvintele.

— Nu vrei să te duci acolo, a spus Black. Am văzut asta de atâtea ori cu victimele. Și pentru unele dintre ele nu e bine să meargă. Dar tu trebuie să mergi la acea audiere.

— Nu.

Cuvântul a venit automat. Scrisoarea de la comisia de eliberare condiționată era încă îngropată într-un teanc de corespondență. Nu mă atinsesem de ea.

Dar nici nu o aruncasem.

— Gândește-te puțin, a spus detectivul Black. Pentru că adevărul este că nu ai de ce să stai acasă, cu frică. Și o poți urî pe Beth – Dumnezeu știe, eu am făcut-o. Însă, chiar dacă o urăști, trebuie să mergi mai departe. Pentru că adevărul va ieși la iveală.

I-am mulțumit și am închis câteva clipe mai târziu. Eram mai calmă acum. Mi-am deschis laptopul și mi-am verificat e-mailul.

Primul mesaj care a apărut a fost o alertă Google. Aveam câteva alerte setate pentru diverse cazuri de crime adevărate despre care scrisesem, în caz că apăreau actualizări. Aceasta era alerta mea pentru crimele din Claire Lake. Aveam să o citesc mai târziu.

Al doilea e-mail care a sosit a fost de la Michael – registrele proprietății de pe strada Linwood. Tot ce trebuia să fac era să deschid e-mailul și să încep munca de completare a părților lipsă.

În loc să fiu furioasă sau speriată, puteam să mă apuc de treabă.

M-am uitat din nou la mesajul lui Michael de pe telefon: *Ești în regulă?*

Am răsuflat ușurată și i-am răspuns la mesaj: *Acum sunt.*

•

A doua zi, am plecat de la serviciu cu o oră mai devreme. Încă îmbrăcată în bluza de uniformă și blugi, cu poșeta pe umăr, m-am grăbit patru străzi de la birou până la tribunalul orașului, ajungând la biroul de registre cu o jumătate de oră înainte de închidere. Cei de acolo m-au trimis la arhivă – care se pare că era ceva complet diferit – așa că am pierdut încă cinci minute rătăcind pe holurile de la subsol, căutând semnul potrivit.

În cele din urmă am găsit biroul arhivelor și am intrat. Cu excepția funcționarei, eram singura de acolo.

— Caut documentele pentru aceste două adrese, am spus, înmânându-i o bucată de hârtie cu adresele de pe Linwood Street. Am nevoie de cele de dinainte de 1960, care nu sunt disponibile online.

Funcționara din spatele ghișeului, o femeie de 40 de ani cu coafură bob, și-a strecurat ochelarii de citit și a scanat-o.

— Asta e de acum mai bine de patruzeci de ani. Tot ce depășește patruzeci de ani este păstrat într-o altă cameră. Durează mai mult.

Ar fi a treia altă cameră la rând.

— Nu le poți lua acum?

A aruncat o privire la ceas, fără să se obosească să o ascundă.

— Trimiteți un formular de cerere și o să vă contacteze cineva în următoarele câteva zile.

Încerca să fie fermă, dar am simțit o deschidere.

— Putem face asta în următoarele zece minute, am spus eu. Merg cu tine, citesc dosarele și tot o să pleci acasă la timp. Îți promit.

— Zece minute?

S-a uitat din nou la ceas, apoi s-a uitat la mine, de data asta cu curiozitate.

— De ce ai nevoie de ele atât de urgent, totuși?

— Sunt scriitoare.

Când s-a uitat la bluza mea, am adăugat:

— Seara. Scriu o carte.

A făcut ochii mari.

— O! Ceva de suspans?

— Da, ceva de suspans.

— Îmi place Lee Child.

— Și mie, am spus, ceea ce era adevărat. Scriu ceva asemănător și am o idee grozavă de poveste. Vreau doar să arunc o privire rapidă în dosar ca să rezolv o chestie de cercetare.

Ca să dau mai multă energie poveștii, am adăugat:

— Cred că una dintre clădirile astea a fost cândva un spital de psihiatrie.

— Un vechi spital de psihiatrie, nu-i așa? E un cadru destul de bun.

Expresia i s-a înmuiat. Nu era nimeni la rând în spatele meu, nu mai era nimeni altcineva în cameră.

— Bine, pune semnul „închis” pe ușa din spatele tău și mergem repede. Vreau să plecăm de aici la cinci fără cinci.

Mulțumesc, Lee Child, mi-am zis în gând când mi-a dat voie să trec în spatele tejghelei și m-a lăsat în camera cu dosare.

Era un loc întunecat și uscat, fără ferestre și claustrofob, luminat cu lumină fluorescentă și plin-ochi de cutii cu dosare. Funcționara, care acum mi-a spus că o chema Carole, a scos două cutii și le-a deschis.

— N-o să fie prea multe, m-a avertizat ea, pentru clădiri atât de vechi.

Am răsfoit dosarul pentru prima adresă, citind pe diagonală cât de repede am putut. În mod normal, aș fi urmat sfatul lui Carole, aș fi completat formularul și nu m-aș fi grăbit să caut ceea ce aveam nevoie, dar instinctul îmi spunea că nu mai am timp. Ori era ceva aici, ori nu era. Trebuia să știu.

N-am găsit nimic interesant în istoria primei clădiri și, cu cinci minute înainte de final, m-am dus la a doua cutie. În timp ce Carole a tras un oftat nerăbdător în semn de avertizare, eu am răsfoit înapoi în timp, căutând clădirea de la Linwood numărul 120.

Și am găsit-o: clădirea originală a fost construită în 1940, iar proprietatea a fost transferată către ceva numit Casa Elizabeth Trevor pentru Femei în 1949. Nu auzisem niciodată de Casa Elizabeth Trevor pentru Femei, dar am simțit că ar putea fi o pistă. Mi-am scos telefonul și am fotografiat pagina, apoi o alta, un raport, de impozit pe proprietate. Exista un proces-verbal de vânzare către o familie în 1956 și l-am fotografiat și pe acesta.

— Hei, a spus Carole. N-ai voie să faci poze.

— Încă un minut.

Am încercat să-i trimit fotografiile prin SMS lui Michael, dar în cameră nu era semnal. Am încercat să deschid browserul telefonului meu ca să caut „Casa Elizabeth Trevor pentru Femei”, dar nu se încărca nimic.

— Bun, eu trebuie să mă duc acasă, a spus Carole.

Era exasperată de mine. Nu puteam să-i fac vreo vină.

— Ai găsit ce căutai?

Nu știu.

M-am uitat în dosar după orice altceva care mi-ar fi putut da un indiciu; n-am văzut nimic. Am pus dosarul înapoi în cutie și am ajutat-o pe Carole să așeze cutiile la loc, simțindu-mă prost. Dădusem buzna și îi încurcasem ultimele cincisprezece minute din zi de parcă aș fi făcut ceva important, dar probabil că nu era decât o fundătură. Pun pariu că asta nu i s-a întâmplat niciodată lui Lee Child.

— Deci, nu a fost un spital de psihiatrie? a întrebat Carole în timp ce ieșeam din nou din

camera arhivelor și ea a încuiat ușa cu o cheie dintr-un set pe care îl avea în mână.

Mi-am încercat din nou telefonul, dar tot nu aveam semnal. Eram prea adânc în subsol.

— Nu știu. Era ceva numit Casa Elizabeth Trevor pentru Femei. Nu e semnal aici jos, așa că nu pot să-ți spun ce era.

Carole a făcut o pauză și se uita la mine cu o privire nedumerită.

— Casa Elizabeth Trevor? Nu am auzit niciodată de ea, dar n-are cum să fi fost o instituție psihiatrică. Nu cauți unde trebuie.

— Ce vrei să spui?

— Elizabeth Trevor nu a fost nebună, cel puțin din câte știu eu, așa că nu i-ar fi pus numele pe un spital de nebuni.

— Ce?

Am clipit la ea.

— Cine a fost Elizabeth Trevor?

Carole a scos un sunet dezaprobator cu plăcerea cuiva care cunoaște o banalitate obscură și care a devenit în sfârșit utilă.

— Ar trebui să-ți reîmprospătezi cunoștințele despre istoria Claire Lake a spus ea, în special despre istoria feministă. Elizabeth Trevor a fost o muncitoare la fabrică, concediată pentru că a rămas însărcinată când nu era căsătorită. Ea a militat pentru drepturile mamelor necăsătorite. Pe vremea aia, mamele singure erau discriminate de angajatori, proprietari, medici, de toată lumea. Elizabeth Trevor a încercat să schimbe toate astea. A fost o dură.

Carole a dat aprobator din cap.

— Nu cauți un spital de psihiatrie, ci un cămin pentru mamele necăsătorite. Am terminat aici? Eu mă duc acasă.

25.

Octombrie 2017

SHEA

— Iisuse, Shea, ce este? Am ajuns aici cât am putut de repede. Michael a alunecat în separeu în fața mea, dându-și părul de pe frunte.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind așa.

Panicată – așa trebuie să fi sunat. Emoționată. Vie.

Am cuprins cu mâinile ceașca de cafea fierbinte. Eram într-un restaurant, la colțul clădirii tribunalului. Oamenii veneau să ia mâncare la pachet în drumul spre casă de la serviciu. Eram încă în bluza de la uniforma medicală și îmi era greu să mă încălzesc. Șocul începuse să mă afecteze.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Michael. Știu că probabil erai ocupat.

A ridicat din umeri și i-a făcut semn chelneriței să îi aducă o cafea. Purta un tricou gri pe sub un sacou maro-închis, o ținută suficient de formală încât să știu că lucra când am sunat.

— Părea important. Am vrut să aud despre ce este vorba.

Am oftat.

— O să sune nebunește, am spus. Complet nebunește

— Bine. Sunt gata.

— S-ar putea să fi rezolvat cazul Lady Killer.

Chelnerița i-a adus cafeaua lui Michael și am privit-o cum îl examinează înainte să plece.

Michael nu a observat. De asemenea, nu s-a atins de ceașcă.

— Ce ai găsit? a întrebat, fixându-mă cu privirea.

— Mama lui Beth nu era bolnavă mintal, am spus. Sylvia a înțeles greșit. Locul în care a fost Mariana înainte de a se căsători, actele pe care le avea Julian… Ea nu a fost internată într-un spital

de boli mintale. A fost într-un azil pentru mame necăsătorite.

Am privit cum l-a lovit, așa cum mă lovise și pe mine. Așa cum încă mă lovea, aproape o oră mai târziu.

— Am găsit-o în dosarul pentru clădirea din Linwood 120, am spus, scoțând telefonul și accesând fotografiile pe care le făcusem din dosar.

Am întors telefonul pentru ca el să le poată vedea pe ecranul meu crăpat.

— Din 1949 până în 1956, acolo a fost Casa Elizabeth Trevor pentru Femei. Nu există niciun registru Online despre locul ăsta, dar există articole despre Elizabeth însăși. A fost o activistă pentru drepturile mamelor necăsătorite.

— Glumești.

Michael s-a uitat mai atent la fotografia mea, încercând să citească.

— O să mi-o trimit și mie, a spus el.

— Dă-i drumul.

L-am privit cum își trimite singur fotografiile pe telefon.

— Cronologia se potrivește, am spus. Mariana se afla la Casa Elizabeth Trevor înainte de nunta cu Julian. Era ținută în secret. După ce se căsătoresc, Julian și Mariana o au pe Beth. Apoi, câțiva ani mai târziu, mama Marianei moare, iar prin testament îi lasă totul lui Julian, nu Marianei. Inclusiv actele ei secrete.

— Julian ar fi aflat pentru prima dată de secret atunci, a spus Michael. Așadar trebuie să presupunem că acel copil de dinainte de căsătorie nu a fost al lui Julian.

— Probabil că nu, dar cine știe?

Mi-am luat telefonul înapoi.

— În orice caz, cu siguranță a fost furios, dar mai ales dacă nu era copilul lui.

— Deci Beth Greer are un frate vitreg.

Michael și-a luat cafeaua uitată și a sorbit din ea, gândindu-se.

— O soră vitregă, am spus eu.

A ridicat din sprâncene.

— De unde știi că era fată?

Pentru că am văzut-o stând la marginea prăpastiei din spatele conacului Greer, cu părul ei blond fluturând în vânt. Am văzut-o mergând. I-am auzit vocea pe telefon, spunându-mi că e încă aici.

— Gândește-te puțin, am spus. Scrisul de mână feminin de pe biletele de la crime. Femeia văzută la locul crimei care semăna cu Beth. Faptul că nicio dovadă fizică nu a legat-o vreodată pe Beth de crime. Pentru că ucigașa nu a fost ea, ci următoarea cea mai bună variantă. A fost sora ei.

— Avem nevoie de documente.

Michael s-a frecat la tâmplă.

— Un certificat de naștere. Fișele pacienților de la casa pentru mame necăsătorite. Un fel de acte de identitate ca să putem da de urma acestei femei și să aflăm unde este, ce viață a avut, dacă mai este în viață.

— Nu mai este în viață, am spus.

— N-ai de unde să știi asta.

Ba da. Erau unele lucruri pe care le știam mai bine decât Michael. Femeia care bătuse la ușa biroului lui Julian cu siguranță nu mai era în viață.

— Am lucrat la mostrele de scriere pe care mi le-ai trimis, a spus Michael, luându-și rapid notițe pe telefon. Poliția din Claire Lake nu a publicat niciodată o fotografie a biletelor originale, dar sunt sigur că pot găsi ceva. O fotografie pe care să o putem compara cu scrisul de mână pe care l-ai văzut în biroul lui Julian Greer.

A continuat să tasteze, uitând din nou de cafea.

— Este posibil ca primul copil al Marianei să fi murit și să fim complet pe lângă drum, motiv pentru care avem nevoie de acte. Dar ca să mergem mai departe pe pista asta – Doamne, Shea, avem atât de mult de lucru!

Avea dreptate. Aveam foarte multe lucruri de făcut și toate erau importante. Și era posibil să mă

înșel.

Dar nu mă înșelam. Auzisem vocea Marianei. *Este amară sau dulce?*

Câteodată era atât de dulce, dar alteori… Ei bine, nu-mi place să mă gândesc la asta.

•

Câteva ore mai târziu, la unu noaptea, când mi-a sunat telefonul, nu dormeam.

Știam cine sună. Am ridicat receptorul și am întrebat:

— Beth?

— Nu pot să dorm niciodată, a spus Beth. Tu poți?

M-am ridicat în picioare, complet trează.

— Am câștigat jocul, am spus.

— Ai câștigat?

Vocea ei nu avea forța obișnuită. Părea obosită, foarte obosită.

Totuși, am continuat:

— Mama ta a avut un copil înainte de a se căsători cu tatăl tău. Tu ai o soră. Am de gând să o găsesc.

Beth a oftat.

— O să regreți asta. Dar, oricum, e prea târziu. Ai cunoscut-o deja pe Lily.

Lily.

— Ăsta e numele ei adevărat?

— Ce întrebare curioasă, a spus Beth. E singurul nume sub care am cunoscut-o vreodată. Și o cunosc de foarte, foarte mult timp.

— E moartă, nu-i așa?

— Dacă știi deja răspunsul, de ce mai pui întrebarea?

Coloana vertebrală mi s-a încordat. Alături de mine, pe pat.

Winston Purrchill mi-a aruncat o privire nemulțumită că i-am deranjat somnul.

— Am văzut-o, am spus. În spatele casei. Era blondă. Drăguță, cred. A căzut în prăpastie. Asta s-a întâmplat, Beth? A sărit?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un râs scurt și amar.

— Lily nu s-ar fi sinucis niciodată. Ar fi fost prea ușor. Se dădea mare, încerca să te sperie. Ești norocoasă. Ar trebui să vezi ce le face oamenilor pe care nu-i place.

Și iat-o acolo – esența poveștii. Când te uitai dincolo de dosare și de înregistrări și de căutarea dovezilor, asta însemna că fata drăguță pe care o văzusem, cu părul blond fluturându-i în vânt, fusese cel mai mortal criminal în serie din istoria Claire Lake. Împușcase doi bărbați direct în față. Îl omorâse pe Julian Greer și îl lăsase să sângereze pe podea.

— Cine a fost ea? am întrebat-o pe Beth.

— Sunt atât de multe răspunsuri la întrebarea asta…

Vocea lui Beth era un pic mai îngreunată. Părea beată, dar ea nu bea. Probabil că luase o pastilă.

— Ea a fost rușinea vieții mamei mele. Ea a fost persoana care a ruinat-o pe a mea.

— Și totuși i-ai acoperit crimele. Te-ai dus la proces pentru ea. Aproape că ai fost condamnată la moarte.

— Am avut motivele mele, a spus Beth. Dacă ai fi cunoscut-o pe Lily, ai fi înțeles.

A făcut o pauză, apoi vocea ei a devenit o șoaptă bolborosită.

— Cred că o aud acum.

— Beth?

S-a făcut liniște la telefon, un foșnet. Apoi Beth a spus:

— Vino mâine și o să-ți povestesc. E timpul. Totul se va sfârși în curând și sunt al naibii de obosită.

Am simțit un fulger alarmant la această idee.

— Beth, nu vreau să vin în casa aia.

— Nu, dar o vei face.

În ciuda glasului amețit de pastile, încă mai avea acel mod imperativ de a vorbi.

— O să fii aici. Uite-o că vine.

A închis. Am privit în întuneric, gândindu-mă la Beth care urma să-și petreacă noaptea singură în casa aceea, alături de orice trăia acolo. La faptul că își petrecuse fiecare noapte acolo timp de patruzeci de ani.

Mâine – azi, de fapt – era sâmbătă. Puteam să mă trezesc în câteva ore, să mă urc în autobuz și să mă duc la conacul Greer ca să aud totul.

Sau puteam să stau acasă și să evit ce mă aștepta în casa aceea.

M-am întins pe spate în pat, m-am uitat în tavan și m-am întrebat ce o să fac.

26.

Noiembrie 1960

BETH

La vârsta de șase ani, îi spuseseră lui Beth că e norocoasă. Locuia într-o casă mare, deasupra oceanului, cu o curte care dădea spre apă. Avea o cameră numai pentru ea și nu avea frați cu care să se certe. Avea parte de toată atenția părinților și nu era nevoie să o împartă niciodată. Mergea la o școală privată, unde purta o uniformă formată dintr-o fustă bleumarin și un pulover verde-închis, care se potrivea foarte bine cu părul ei roșcat. *Beth este drăguță și extrem de inteligentă,* le spuneau profesorii ei părinților, *deși nu ne dăm seama de ce nu vorbește prea mult la școală.*

A, nu vă faceți griji în legătură cu asta, le spusese mama ei profesorilor. *Beth e doar singuratică. Așa a fost mereu.*

Seara, după școală, Beth stătea în camera ei și învăța puțin – totul era atât de ușor –, dar mai ales se uita pe fereastră. Părinții ei nu-i doreau

compania; copiii trebuiau să fie văzuți, nu auziți sau să li se vorbească cu adevărat. Părinții ei nu-și doreau niciunul compania celuilalt și, în cele mai multe nopți, unul sau altul dintre ei era plecat. Asta nu o deranja pe Beth, pentru că ea credea că așa erau părinții tuturor.

Așa că stătea singură pe scaunul de la fereastră, privind spre peluza întunecată din spate, care cobora în pantă spre ocean. Peluza era întinsă, verde și goală. Nu avea un balansoar și nici măcar o terasă. Casa se sfârșea, iar acolo era doar verde și apoi apă nesfârșită, de parcă lumea aștepta să înghită clădirea cu totul.

Beth nu se juca pe gazon. Nu se antrena să facă roata pe iarbă și nici nu cobora la ocean și nu-și băga degetele de la picioare în apa rece, făcând echilibristică în picioarele goale pe pietrele ude. Nu-și ducea păpușile afară ca să bea ceaiul și nici nu se prefăcea că este o exploratoare, cu animalele de pluș ca asistenți. Nu i se interzisese în mod expres să facă aceste lucruri – părinții ei nu prea acordau atenție activităților ei, nici chiar când erau acasă –, dar adevărul era că nu voia să le facă. Peluza nu era un loc bun.

De fapt, nicio parte din casa asta nu era un loc bun.

Dar, cu toate astea, oamenii spuneau că era norocoasă. Chiar era. Casa era atât de frumoasă, atât de mare… Faptul că nu era bună nu părea să conteze pentru cei care-i spuneau că e norocoasă. Oamenii aceia nu erau nevoiți să locuiască aici.

Dacă ar fi întrebat-o cineva – lucru pe care nu-l făcea nimeni – ce anume era în neregulă cu casă, ea nu ar fi putut spune. Nu scârțâia nimic, nu erau pânze de păianjen sau fantome care să geamă. Era ceva legat de tavanele înalte, de mulajele elaborate, de unghiurile ușor modificate ale încăperilor atunci când mergeai pe coridoare. Era o casă mai veche care fusese parțial dărâmată și remodelată ca să devină una mai nouă, iar casei

vechi nu-i plăcea asta. Încă suferea. Era un lucru prostesc, copilăresc, să crezi asta, și totuși, când stătea în pat noaptea, își imagina că e adevărat.

Tatăl ei, în timpul unei renovări de dinainte de nașterea lui Beth, pusese pereți din sticlă în living, cu vedere spre peluză, iar apoi pusese draperii de la podea la tavan peste ele, ca și cum ar fi constatat că nu prea era în stare să se uite pe ferestrele pe care le cumpărase. Beth nu-l întrebase niciodată de ce, pentru că nici ei nu-i plăcea să se uite pe acele ferestre. Când strecura o privire pe după draperii când ploua – și ploua în mare parte din timp –, apa se aplatiza pe geam și trasa forme în bătaia vântului, amintindu-i de niște palme și degete care curgeau pe geam. Peluza de dincolo era goală de parcă întreaga omenire ar fi dispărut, iar oceanul gri-închis din depărtare părea furios. Ceva în legătură cu priveliștea o făcea să se simtă ca și cum casa ar fi fost o corabie care naviga peste marginea lumii.

În sufragerie, canapeaua, joasă, îndesată și pătrată, nu se potrivea cu șemineul sculptat, complex, care părea de dinainte cu un secol. Niciunul dintre tablouri – pete moderne de vopsea aruncate pe pânză, care păreau scumpe și trebuiau să reprezinte cine știe ce – nu arăta bine pe pereți. Casa era a tatălui ei; încercarea de decorare era a mamei ei. La fel ca și căsnicia părinților, nimic din toate astea nu se potrivea. Și nimic din toate astea nu era al lui Beth. Camera ei era ca de fetiță, dar într-un mod atenuat. În conacul Greer nu existau spații de joacă sau locuri în care o fetiță să alerge. Alt lucru despre care Beth credea că e normal.

De la fereastra dormitorului ei de la etaj putea vedea copacii de la marginea peluzei și acoperișurile caselor de pe ambele părți. La etaj se simțea mai puțin ca și cum s-ar fi înecat, iar camera ei îi aparținea în totalitate. Neavând cu cine să vorbească în afară de păpuși, nu avea habar că se simțea singură, pentru că nu cunoscuse

niciodată altceva. Până în ziua în care văzuse urmele de pași.

Era dimineața devreme, undeva în preajma Zilei Recunoștinței. Beth se trezi devreme; poate că auzise un sunet, lucru neobișnuit în casa tăcută. Cerul era cenușiu-cretos și, pentru prima dată, nu ploua. Ridicându-se din pat, Beth se duse la fereastra dormitorului ei.

Gazonul era încărcat de rouă, umed și argintiu. Tulburând rouă, un set de urme de pași traversau iarba.

Urmele erau făcute de niște picioare mici, poate puțin mai mari decât ale ei. Desculțe. Un copil nu cu mult mai mare decât ea venise din partea stângă a peluzei, se apropiase de ferestrele de sticlă. Se plimba de-a lungul lor, ca și cum s-ar fi uitat înăuntru. Iar apoi, ca și cum ar fi fost frustrat de perdele, urmele se întorseseră pe unde veniseră și dispăruseră.

Beth privi urmele de pași în tăcere. Pe covorul din dormitor, degetele goale ale picioarelor i se încolăceau. Roua trebuie că era rece în perioada asta a anului, abia lichidă, aproape înghețată. I-ar fi amorțit picioarele goale. În casele vecine aflate de o parte și de alta nu erau copii. Și-atunci, de unde să fi apărut un copil?

Ieși din camera ei și coborî scările, mișcându-se în liniște prin casa tăcută. Tatăl ei plecase aseară, dar mama ei era acasă. Mama ei era o insomniacă, dormea de obicei până la ora unsprezece sau până la prânz, iar casa nu avea servitori. În cămașa de noapte roz cu alb, cu părul strâns la spate, Beth merse prin întuneric până la ferestrele de sticlă din sufragerie.

Trase marginea perdelelor grele. Urmele de pași erau încă acolo, în rouă, chiar în dreptul geamului. Iar la nivelul ochilor, ca și cum copilul care făcuse urmele ar fi suflat cu respirația fierbinte pe geam și ar fi scris în condensul format, se aflau cuvintele:

AM FOST AICI

Lui Beth îi luă o clipă să-și dea seama că, pentru ca acele cuvinte să poată fi citite, copilul de afară ar fi trebuit să le scrie invers. Ceea ce ea făcuse, fără cusur.

De unde știa că celălalt copil era o fată, n-ar fi putut spune. Pur și simplu știa.

Pulsul începu să-i bată în gât lui Beth. Împrejurul ei casa era întunecată și tăcută, mama ei dormea încă. Nu era nimeni prin preajmă, nimeni cu care să vorbească, probabil timp de încă ore întregi. Nu erau decât Beth și păpușile ei.

Se aplecă în față și suflă în geam până când apăru un petic de condens. Apoi, scriind cu atenție pe dos, trasă propriul ei mesaj:

INTRĂ

27.

Decembrie 1960

BETH

Pentru ceilalți copii din autobuzul școlar, Crăciunul era emoționant. Însemna cadouri și dulciuri și, cel mai important, vacanță. Astăzi era ultima zi dinainte de vacanța de Crăciun, iar ei se îndreptau spre casă.

Beth stătea singură, privind pe fereastră și ascultând strigătele și râsetele zgomotoase ale celorlalți copii. Deși avea o haină groasă de lână și o pereche de pantofi scumpi, o eșarfă de lână fină înfășurată în jurul gâtului și mănuși asortate, îi era frig. Răcoarea umedă i se strecura din picioare în sus și îi tremura prin tot corpul. Vârfurile degetelor îi erau amorțite.

Afară nu era zăpadă, dar era totuși o atmosferă de Crăciun. În centrul orașului, vitrinele magazinelor erau luminate, iar școala era decorată cu desenele copiilor. În ianuarie, hârtiile umede și îmbibate de vopsea aveau să fie scoase de pe pereți și trimise acasă cu copiii pentru ca părinții lor să le pună deoparte. Beth o arunca pe a ei la gunoi. Dar astăzi, în ultima zi de școală înainte de Crăciun, chiar și răcoarea rece a școlii păruse aproape festivă.

Întunericul se instalase, norii acoperind puțina lumină pe care o dădea soarele înainte să apună rapid. Casele din cartier aveau luminile de Crăciun aprinse, luminițele roșii, verzi și albastre clipind în timp ce autobuzul trecea pe lângă ele. Beth stătea în tăcere, privind. Niciunul dintre ceilalți copii nu vorbea cu ea, ceea ce-i plăcea. La începutul anului școlar, două dintre fetele mai mari o hărțuiseră, numind-o „fata bogată” – o insultă stupidă, din moment ce nu existau la școala lor copii săraci. Dar fetele mai mari erau hotărâte să se ia de Beth și, în cele din urmă, avusese loc o bătaie, iar Beth se alesese cu nasul însângerat. Cei de la școală o sunaseră pe mama ei, care avusese nevoie de mai bine de o oră pentru a veni să o ia pe Beth acasă. Mirosea ca după „băuturile ei de zi”, cum le numea ea, și strigase înjurături la adresa profesorilor, a directorului și a fetelor din curte. Nimeni nu o mai agresase pe Beth după aceea. Și nimeni nu a vrut nici să fie prieten cu ea.

Astăzi, pe casa Greer nu erau luminițe de Crăciun, dar ferestrele erau luminate, ceea ce reprezenta o surpriză. Deseori, Beth cobora din autobuz spre o casă goală, în care intra cu ajutorul cheii de pe lanțul de la gât. Uneori, unul sau celălalt părinte era acasă – rareori amândoi. Dar se părea că astăzi erau amândoi acasă, devreme pentru ei într-o vineri după-amiază, și chiar când coborî din autobuz și se apropie de casă Beth își dădu seama că se întâmpla ceva.

Gândul nu-i stârni vreun sentiment de anticipare. Nu se aștepta la o petrecere sau la vreo veselie de sărbători. Fusese ceva în neregulă în ultima săptămână. Bunica ei murise, iar Beth își auzise părinții certându-se jos până târziu în noapte, cu vocile lor apăsate și furioase. O auzise pe mama ei plângând, iar pe tatăl ei spunând: *Iisuse Hristoase, Mariana, ce mizerie nenorocită ai făcut!* Răspunsul mamei ei, plângând și furioasă, fusese: *Vreau s-o văd. Doar o singură dată. Vreau să o văd.*

Beth nu știa ce înseamnă asta. Menajerele veneau o dată pe săptămână și casa era la fel de îngrijită ca întotdeauna, așa că nu era dezordine. Iar mama ei o putea vedea pe Beth oricând dorea.

Uitându-se la ferestrele luminate în întunericul care cobora, avu senzația că era pe cale să afle ce era acea nenorocită de mizerie.

Intră în holul din față cu picioarele reci și amorțite. În sufragerie, luminile și lămpile erau aprinse. Draperiile erau trase. Beth își desfăcu eșarfa și intră în cameră. Mama ei stătea într-unul dintre fotoliile cu tapițerie portocalie, în timp ce tatăl ei stătea lângă fereastră, cu o băutură în mână și cu spatele la draperii. Când Beth intră în cameră, niciunul dintre părinți nu se uită la ea.

În colțul camerei se afla un brad de Crăciun, unul adevărat, care răspândea un miros rece și înțepător de pin. Fusese livrat în ziua aceea, montat de cineva angajat să facă asta, și nu era încă decorat. Sub el nu se aflau cadouri. Bradul stătea în umbră, nelalocul lui și un pic sinistru.

Pe canapea, din același set cu fotoliul mamei sale, stătea o fată.

Era poate cu un an sau doi mai mare decât Beth. Avea părul blond, lung și drept, pieptănat îngrijit pe spate. Purta o fustă bleumarin și o bluză în carouri albastre și albe, șosete de culoare închisă până la genunchi, iar în picioare avea pantofi

Oxford negri. Mâinile îi erau încrucișate politicos în poală. Se uită la Beth și zâmbi.

— Bună, spuse fata.

— Beth.

Mama ei se răsuci în fotoliu, zâmbind, ca și cum tocmai își dăduse seama că Beth era acolo. Zâmbetul ei era firav, în mare parte sobru, dar nu tocmai. Mariana își aranjase părul și purta un șirag de perle la gât. Beth nu mai văzuse șiragul acela de perle de când încercase mama ei să meargă la biserică ultima oară, de Paște. Le asortase la rochie, apoi se întorsese în pat și adormise când pastila pe care o luase în dimineața aceea își făcuse efectul.

— Bună, dragă. Mă bucur foarte mult că ești acasă. Ea este verișoara ta, Lillian.

Beth se holbă șocată. Ea nu avea o verișoară Lillian; nu avea niciun văr. Tatăl ei era copil singur la părinți – de unde și moștenirea mare – și mama ei avea o soră care murise. Lillian era al doilea prenume al lui Beth. Dar ea nu putea să vadă nicio urmă de minciună în zâmbetul fragil al mamei sale sau pe chipul neutru al tatălui ei. Se uită înapoi la fată.

— Bună, zise ea ascultătoare.

— Mă bucur să te cunosc, răspunse Lillian.

— A venit să stea aici de Crăciun.

Vorbise din nou mama ei, frecându-și perlele de la gât cu vârful degetelor.

— Nu-i așa că e drăguț? Vei avea o mică tovarășă de joacă. Două fete drăguțe și potrivite. Voi două puteți fi prietene.

Lângă fereastră, tatăl ei scoase un sunet dezgustat și luă o înghițitură din băutura lui.

— Îmi plac păpușile, zise Lillian. Ție îți plac păpușile?

Beth o privi și, preț de o clipă lungă, nu mai există nimic altceva. Părinții ei, cu toate problemele lor teribile de adulți și cu toate subînțelesurile confuze, dispăruseră. Camera pe

jumătate luminată din casa aceea neliniștită dispăruse. Chiar și răcoarea din picioarele ei, din oasele ei, dispăruse. Nu mai existau decât ea și Lillian.

— Îmi plac păpușile, a zis ea.

Lillian a alunecat de pe canapea, ca și cum ar fi fost de acord că adulții din cameră nu existau.

— Bine, a spus ea. Hai să ne jucăm.

•

— Câți ani ai? o întrebă Beth pe Lillian când ajunseră în camera ei.

Acum că erau singure, înconjurate de păpușile lui Beth, fata cea nouă părea să-și fi pierdut interesul pentru joacă. În schimb, se uită prin camera lui Beth, atingând patul și perna, uitându-se în sertarele ei. Beth se așeză pe marginea patului, privind fascinată.

— Opt, răspunse Lillian.

Părul ei blond era atât de perfect încât strălucea în lumina mohorâtă. Luă una dintre cărțile lui Beth – o carte veche cu Dick și Jane[1] de pe vremea când învăța să citească, ceea ce o făcu să se simtă brusc ca un copil mic – și răsfoi paginile.

— Toate astea sunt ale tale?

— Da.

— De ce ești singură aici?

Lillian puse cartea la loc și luă un ursuleț de pluș, întorcându-l, apăsându-și degetele în gâtul lui ca și cum ar fi crezut că era ceva înăuntru.

— Nu ai niciun prieten?

Beth a clipit. Privi mâinile palide și elegante ale lui Lillian apăsând în blana ursulețului de pluș. Nici măcar nu putea să se simtă jignită de intruziune; simțea, ca și Lillian, evident, că Lillian avea dreptul să fie aici.

— Nu, nu am niciun prieten.

— De ce nu?

— Am fost bătută de fete mai mari și a venit mama la școală.

Nu explică mai multe, și se părea că nu avea nevoie să o facă.

Lillian dădu din cap ca și cum ar fi știut deja care era restul poveștii.

— Asta pentru că nu te-ai ocupat singură de problemă, a spus ea.

— Cum? a întrebat Beth.

— Le faci să le fie frică de tine.

Lillian strânse scurt gâtul ursulețului de pluș, apoi îl puse jos.

— Atunci n-o să se mai ia de tine. E foarte simplu. O să-ți arăt cum.

— Nimănui nu-i este frică de mine, a spus Beth.

— Le va fi.

Lillian luă cel mai prețios ornament al lui Beth, o cutie de bijuterii cu o balerină în vârf.

— O să te ajut, spuse ea cu nonșalanță, uitându-se atent la balerină. Ești foarte norocoasă.

Beth înghiți în sec. Avu brusc senzația că Lillian voia să arunce cutia de bijuterii pe podea, să o spargă doar pentru că putea. Aproape că își putea imagina scena, cioburile de porțelan frumos, balerina spartă alunecând în bucăți sub pat. Se gândi că ar putea avea legătură cu lecția de a face oamenii să se teamă. Totuși nu se ridică în picioare și nu luă cutia.

— De unde ai apărut? a întrebat Beth.

— De nicăieri, spuse Lillian, ținând încă în mână cutia. Locuiesc cu niște oameni cărora nu le pasă de mine. Nu locuiesc într-o casă frumoasă ca asta.

Nu părea fericită.

— De ce ești aici?

Lillian se uită la ea. Ochii ei, observă Beth, erau de un verde-cenușiu, cu gene negre.

— Am vrut să vin aici, spuse ea. Am mai fost aici.

Și deodată Beth își aminti. Urmele de pași în rouă, cuvintele de pe fereastră: AM FOST AICI.

Nu o văzuse pe fata care scrisese acele cuvinte, dar deodată era sigură.

— Tu ai fost? întrebă ea în șoaptă.

Lillian se încruntă, pentru prima dată părând puțin nesigură.

— Știam de casa asta, zise ea. Am vrut să vin aici. Și într-o noapte m-am gândit la asta în timp ce mă duceam la culcare și… Cred că am visat-o.

Acum Beth era entuziasmată.

— Da, zise ea. Te-am văzut! Urmele tale!

— Aveam picioarele atât de reci, continuă Lillian. Nu am găsit pe unde să intru. Nu puteam să văd prin ferestre. A trebuit să renunț și să mă întorc la copaci. Și apoi te-am văzut pe tine.

Se uită la Beth.

— Uneori îmi imaginez lucruri care nu sunt reale. Dar tu m-ai văzut în noaptea aceea, iar eu te-am văzut pe tine. Mi-ai spus să intru.

Zâmbi.

— Și iată-mă aici. Acum putem fi surori.

Inima lui Beth bătea cu putere în piept. Era minunat și cumplit în același timp. Avea să fie un coșmar, dar avea să fie și cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Ea știa deja asta. Viața ei începea.

— Cine ești tu? o întrebă pe fata ciudată.

— Eu sunt Lillian, răspunse fata. Așa te cheamă și pe tine, nu-i așa?

— E al doilea meu prenume, zise Beth.

Ea era Elizabeth Lillian Greer.

— Ca și cum ai fi fost numită după mine, spuse Lillian. Mi se pare drăguț, dar nimeni nu-mi spune niciodată Lillian. Toată lumea îmi spune Lily.

28.

Decembrie 1960

BETH

În primul an, când Lily a venit să stea la ei, nu a fost un Crăciun adevărat. Părinții lui Beth făceau de obicei o tentativă de sărbători, cu mult lichior de ouă, câteva cadouri scumpe pentru Beth și o masă gătită în data de 24 de către personalul de menaj și mâncată a doua zi. Nu era distractiv, dar era totuși ceva.

Însă în anul acela, bradul rămase în colțul lui umbros, înțepător și nedecorat. Nu apăru niciun cadou. Fetele se jucară în camera lui Beth, în timp ce părinții aveau un fel de ceartă îngrozitoare la parter, purtată pe un ton furios și mârâit. La un moment dat, în miez de noapte, cu două zile înainte de Crăciun, tatăl ei ieși din casă, trântind ușa în urma lui. Întinsă în patul ei, strânsă lângă Lily, Beth ascultă cum mașina lui pornește și se îndepărtează.

În întunericul tăcut, Lily vorbi:

— Nu avem nevoie de el. Culcă-te.

Dimineața următoare, mama lui Beth le găsi în bucătărie. Avea părul aranjat și era machiată, deși ochii îi erau injectați. Purta un pulover roșu și o fustă în carouri care cădea sub genunchi, de parcă s-ar fi gândit că ar putea merge la o petrecere de Crăciun.

— Mă duc la cumpărături, zise ea cu o voce stinsă.

Își puse haina, își luă poșeta și ieși din casă.

Fu plecată timp de trei zile.

Nimeni nu le spusese celor de la menaj să pregătească o masă de Crăciun, așa că nu există niciuna. Fetele rămaseră singure în casă, în timp ce zăpada umedă cădea afară și se topea pe iarba rece. În prima zi dădură buzna în bucătărie, mâncând fursecuri și bând lapte cu ciocolată. Se uitară la televizor până târziu și se culcară după miezul nopții. Beth tresări la fiecare zgomot, așteptând ca unul sau ambii părinți să se întoarcă în orice

moment și să țipe la ele pentru că fuseseră neascultătoare, dar nu veni nimeni.

În dimineața de Crăciun, fetele mai mâncară ciocolată, se jucară cu păpușile și de-a probat diferite ținute. Se alergară una pe alta prin curte, răscolind zăpada umedă în timp ce oceanul mugea la poalele falezei. Beth se gândi la ceilalți copii de la școală și își dădu seama că nu avea parte de un Crăciun cum trebuie, de un Crăciun normal. Ea nu despacheta cadouri și nu lăsa fursecuri pentru Moș. Nu mânca friptură de curcan. Se simțea tristă, dar apoi ea și Lily făcură popcorn de șase ori, îl înăbușiră cu unt și mâncară din el toată ziua până când se culcară.

Ar trebui să-mi fie dor de ei, se gândi în timp ce ea și Lily săreau de pe măsuța de cafea cu brațele întinse, ca să vadă care dintre ele putea atinge prima tavanul. Și chiar îi era dor de părinții ei, un pic. Dar nu-i lipseau vigilența, așteptarea momentului în care părinții ei începeau să se înțepe politicos unul pe altul, uitând că ea se afla în cameră. Nu-i lipsea faptul că trebuia să meargă pe vârfuri peste tot, amintindu-și să nu atingă nimic, să nu ceară nimic și să nu facă niciun zgomot, pentru că trebuia să fie văzută, dar nu auzită. Nu-i lipsea să stea singură în pat în această casă ciudată, întrebându-se de ce îi era atât de frică de ea, de grinzi, acoperișuri și ferestre, ca și cum ea și casa s-ar fi urât reciproc.

— Nu ești tocmai verișoara mea, nu-i așa? întrebă Beth în seara aceea, în timp ce se înfășurau în cuvertură și mâncau ultimele bomboane pe care le găsiseră în cămară.

— Nu, nu sunt.

Lily arăta desăvârșit din profil în timp ce mușca o mică bucată de ciocolată.

— Tu nu ai nicio verișoară.

— Atunci cine sunt părinții tăi?

— Stau la părinți adoptivi, răspunse Lily. Asta e a doua familie cu care locuiesc. Probabil că anul

viitor o să locuiesc cu alta.

Beth nu-și imaginase niciodată că o să întâlnească un orfan în viața reală, nu doar să citească despre ei în cărți.

— Unde sunt părinții tăi adevărați? întrebă ea.

Lily se gândi la asta.

— Mama mea e în viață, răspunse. Tatăl meu, nu știu. Poate că e mort. Dacă nu e, plănuiesc să-l găsesc într-o zi.

— Dar mama ta? Ai de gând să o găsești?

Lily căzu din nou pe gânduri.

— Mama mea nu mă vrea, spuse ea. Dar poate că nu are de ales.

A doua zi rămaseră fără fursecuri, așa că încercară să-și prepare singure pe baza unei rețete dintr-o carte de bucate îndesată sub chiuvetă, cu paginile lipite între ele din cauza nefolosirii. Beth se pârli la un deget când deschise cuptorul încins, așa că fetele îl stinseră și mâncară, în schimb, aluatul crud. Se certară puțin în ziua aceea, când Lily luă o păpușă cu care Beth voia să se joace. Lily ieși triumfătoare.

Mama lui Beth veni acasă, purtând încă puloverul roșu și fusta în carouri. Părul îi fusese despletit și apoi prins la loc, iar rimelul i se scursese, arătând acum ca petele negre pe care le au ratonii sub ochi. Se uită la dezordinea din casă, la cele două fete care stăteau pe canapeaua din living, înconjurate de păturile pe care le luaseră de pe pat.

— Ce drăguț, spuse ea. Se pare că v-ați distrat. Îmi pare rău… Îmi pare rău că n-am fost acasă de Crăciun.

— Nu-i nimic, zise Beth.

Mama fusese foarte tristă de când murise bunica lui Beth. Probabil că plecase să fie tristă undeva, hotărî Beth, din moment ce Lily era aici ca să-i țină companie. N-avea cum să fie un Crăciun prea frumos dacă mama ta tocmai murise.

Beth îi explicase acest lucru lui Lily, care îi aruncase o privire goală. Beth trebuia să-și amintească faptul că Lily nu înțelegea nimic despre mame.

Mama ei privi dincolo de Beth la Lily și îi rosti numele, cuvântul părând să i se răsucească în gât.

— Lillian…

— Da, doamnă Greer? întrebă Lillian cu dulceață în glas.

Mariana nu făcu decât s-o privească. Beth observă că Lily și mama ei aveau părul de aceeași culoare, aceeași nuanță frumoasă de blond.

— Nimic, zise Mariana după o clipă. Distracție plăcută, fete dulci.

Urcă la etaj, iar Beth auzi ușa de la dormitorul părinților ei închizându-se.

Tatăl lui Beth veni acasă a doua zi, zdrențăros, obosit. Se uită la Beth și spuse:

— Cei de la curățenie o să fie aici într-o oră. Spune-le să strângă mizeria asta.

Apoi se întoarse spre Lily.

— Fă-ți bagajele. Te duci acasă.

— Nu! strigă Beth.

— Tu să taci, zise tatăl ei, și, chiar dacă nu era un tată prea cald, chiar dacă se aștepta ca ea să fie ordonată și tăcută și să nu se joace niciodată, nu-i mai spusese niciodată aceste cuvinte.

Se întoarse din nou spre Lily și îi zise:

— Ai cinci minute. O să chem un taxi la ușă să te ducă acolo unde mergi.

Lily se uită la el cu ochi mari și dulci.

— Da, domnule Greer, spuse ea.

Beth o urmă pe Lily la etaj ca să-și facă bagajele. Îi venea să plângă, dar Lily era imperturbabilă. Nici măcar nu părea îngrijorată de faptul că era trimisă în lume, într-un taxi, singură, la vârsta de opt ani. Beth nu voia să plângă de față cu ea, nu voia să pară un copil.

— O să te întorci? o întrebă în timp ce Lily își trântea pe umăr o singură boccea de pânză, având

înăuntru doar câteva haine și o periuță de dinți.

— Da, răspunse Lily. Nu mă pot ține departe de casa asta. Nimeni nu poate.

•

Într-o seară, la cină, o săptămână mai târziu, Beth își întrebă mama și tatăl cine erau părinții lui Lily.

Mariana se uită la Julian, apoi privi înapoi spre Beth.

— Mă bucur că voi două sunteți prietene așa de bune, spuse ea, atingând-o pe Beth pe cap. Lily nu are părinți. Nu-i așa că e trist?

— Toată lumea are părinți, replică Beth. Copiii nu sunt aduși de berze. Știu asta acum.

— Ei bine, nu, nici pe ea nu a adus-o barza, confirmă Mariana, ridicându-și furculița și studiindu-i dinții argintii. Doamne! Nu știu cu cine ai vorbit despre copii. Va trebui să sun la școală și să întreb ce se învață mai nou. Am vrut să spun că părinții lui Lillian sunt morți.

— Dar cine sunt ei? insistă Beth. I-ai cunoscut? De aia a venit în vizită?

Mariana părea nesigură.

— Da, spuse ea. I-am cunoscut. Mama lui Lillian mi-a fost prietenă, dar acum a murit și îmi pare rău pentru fetița aceea. Este, practic, verișoara ta. Bine?

De cealaltă parte a mesei, tatăl lui Beth își puse furculița jos și împinse scaunul în spate. Ieși din sufragerie fără să scoată un cuvânt.

Beth știa că mama ei o mințea, pentru că Lily îi spusese că mama ei nu murise. Și tatăl ei știa că mințea.

Dar Mariana se prefăcu că nimic nu era în neregulă, așa cum făcea întotdeauna deși totul era în neregulă.

— E doar furios, spuse ea despre Julian, zâmbind și atingând-o pe Beth pe cap. Nu-i plac fetițele așa cum îmi plac mie.

29.

Decembrie 1961

BETH

Lily se ținu de cuvânt. Se întoarse la conacul Greer Crăciunul următor. Și următorul.

La început, în fiecare an, timp de luni întregi, viața continua ca de obicei și nimeni nu pomenea nimic despre Lily. Apoi, pe măsură ce se instala întunericul iernii, starea de spirit a Marianei începea să cadă în spirală iar ea se apuca să bea mai mult. Creștea numărul băuturilor de zi, care începeau din ce în ce mai devreme, al certurilor pe care Beth le auzea în timp ce stătea în pat noaptea – pentru că părinții ei se gândeau că dacă se certau după ce se culca, ea nu-i mai auzea. Ca și cum ar fi putut să o păcălească să creadă că au o familie fericită dacă se certau doar după ce ea ar fi trebuit să doarmă.

Apoi, ca întoarsă cu cheia, Mariana se entuziasma de Crăciun. Se hotăra că anul acela Crăciunul avea să fie minunat și că o să-i rezolve toate problemele. Mergea și cumpăra teancuri de decorațiuni pe care nu le punea niciodată. Căuta cel mai mare și mai scump brad de Crăciun. Și o invita pe Lily în vizită. Dacă familia adoptivă a lui Lily ar fi avut vreo obiecție – ceea ce era puțin probabil –, obiecțiile lor ar fi dispărut în fața influenței Marianei și a banilor ei. Mai ales a banilor ei.

Lily venea întotdeauna elegantă și frumoasă ca o pisică, cu părul ei blond și moale periat și strălucitor. Era politicoasă și vorbea despre cât de recunoscătoare era, dar în timp ce vorbea se uita în ochii lui Julian, iar cei doi se priveau fix unul pe celălalt. Apoi Julian își făcea bagajul, spunea că merge în vizită la niște prieteni și pleca de acasă.

Beth își dăduse seama devreme că Lily și Julian se urau unul pe celălalt. Fusese nevoită să învețe asta. Cu ocazia Crăciunului curenții subterani din casă erau prea adânci, prea importanți, iar ea avea nevoie atât de Julian, cât și de Lily pentru a supraviețui. Nu-și putea permite să-l piardă pe niciunul dintre ei, așa că puse la cale strategii pentru a-i împăca pe amândoi. Nu vorbea despre Lily în prezența lui Julian, pentru că, dacă o făcea, el pur și simplu se ridică și părăsea camera. Făcuse o singură încercare de a o câștiga pe Lily de partea lui Julian, spunându-i că tatăl ei era, de fapt, foarte drăguț, că odată ce ajungeai să-l cunoști era amabil.

Lily nu se uitase la Beth decât cu ochi lipsiți de emoție.

— Tatăl tău m-ar lăsa să mor pe stradă ca un câine vagabond, replică ea. Dar nu poate, așa că e păcat pentru el.

După aceea, Beth nu mai vorbise cu ea despre Julian.

În unele Crăciunuri, Mariana ieșea din casă după soțul ei, iar cele două fete se jucau singure. Într-un an, în sufragerie fu instalat un televizor, iar de Crăciunul acela Beth și Lily se uitară la *My Three Sons, Bonanza* și *Bewitched.* Făcură concurs de roata pe peluza din spate, dar Lily ajungea întotdeauna mai aproape de marginea dealului decât Beth. Indiferent cât de aproape ajungea Beth – făcea parte din joc –, Lily se apropia întotdeauna atât de mult încât era înfricoșător, adidașii ei aproape alunecând peste marginea prăpastiei când punea picioarele jos. Fiecare competiție decurgea la fel, cu Lily forțând și Beth bolnavă de frică, până când Beth învăță, iar și iar, să nu lase frica să o deranjeze.

În alți ani, Mariana rămase acasă de Crăciun. Încercă să joace jocuri de societate și să coacă fursecuri cu ele, lucruri pe care nu le făcea niciodată când Beth fusese singură acolo. Se

prefăcea că era vesel Crăciunul și că totul era distractiv. Le citea povești, cele mai multe dintre ele fiind pentru fetițe mai mici decât Beth și Lily, dar ele ascultau oricum. Jucau jocuri inventate.

— Au fost odată ca niciodată două fetițe, spunea ea. Au fost răpite de o vrăjitoare rea care voia să le mănânce, dar una dintre ele era amară, iar cealaltă era dulce. Care fetiță credeți că este care?

Beth voia întotdeauna să fie fetița dulce, bineînțeles. Dar, oricât de dulce ar fi fost, Mariana nu juca niciodată aceste jocuri când Lily nu era acolo. În plus, chiar dacă Mariana nu spunea niciodată finalul poveștii, Beth știa că fata dulce era cea care ajungea să fie mâncată. Fata amară era cea care supraviețuia.

•

Lily era cea mai bună prietenă a lui Beth. Singura ei prietenă, de fapt. Beth nu avea nevoie de nimeni altcineva, pentru că Lily știa totul. Lily știa ce este sexul înaintea lui Beth; știa ce este moartea; știa care adulți sunt proști și care merită să fie ascultați măcar cât de cât. Știa cum să se descurce cu ceilalți copii de la școală. Ea o învățăpe Beth când să lupte, când să lingușească și când să flirteze, chiar și cu alte fete.

— E ușuratică, zise Lily când Beth îi descrise o colegă de clasă. Prefă-te că o placi și o să obții ce vrei.

— Nu-mi place de ea, zise Beth.

— Preț de treizeci de secunde, o placi. Zâmbește-i ca și cum i-ai zâmbi unui băiat.

Lily pocni din degete.

— Acum o să facă ce-i spui.

Funcționă. Tot ce-i spunea Lily lui Beth să facă funcționa.

Când Beth împlini zece ani, un grup de băieți din clasa ei o observă. Beth era înaltă încă de pe atunci, cu părul lung și roșcat și ochi mari. Băieții o încolțeau în curte, o ciupeau și o împungeau, o tachinau. Încercau s-o trântească pe jos.

— E din cauză că ești drăguță, îi spuse Lily, care avea doisprezece ani, când Beth se plânse de asta. Obișnuiește-te cu ideea.

— Urăsc să fiu fată, zise Beth, aruncând păpușa ei preferată prin dormitor.

Își împachetase majoritatea păpușilor cu un an înainte, dar o păstrase pe aceea pentru că o iubea foarte tare. Acum avea să scape de ea.

— Urăsc asta. E groaznic să fii fată.

Lily se uită la ea doar cu expresia aceea plată și moartă pe care o avea uneori în ochi, ca și cum n-ar fi simțit absolut nimic – nici bine, nici rău, nimic.

— Să fii fată e cel mai bine, zise ea, pentru că nimeni nu crede niciodată că ai face ceva rău. Oamenii cred că n-o să faci nimic, ceea ce înseamnă că poți să faci orice. O să-ți arăt.

În noaptea aceea se furișară afară la miezul nopții și se duseră la școală, cu cizmele scârțâind în zăpadă. Cu creta de șotron a lui Beth scriseră înjurături pe peretele școlii – cuvinte pe care Beth le știa în teorie, dar nu le rostise niciodată cu voce tare. Le scriseră cu litere de tipar pătrățoase care nu semănau deloc cu literele ondulate pe care le-ar fi scris vreo fată. Când Beth se întoarse la școală după vacanță, află că băieții fuseseră luați la întrebări în legătură cu înjurăturile, iar doi dintre ei intraseră în belele pentru asta. Nimeni nu le puse întrebări fetelor.

Beth s-a simțit puțin prost din cauza asta. Dar știa ce ar fi spus Lily: că băieții nu ar fi trebuit să o intimideze în primul rând. Și, de fapt, Lily avea dreptate. Beth învăța repede.

•

De Crăciun, când Beth avea doisprezece ani și Lily paisprezece, Mariana rămase acasă. Jucară *Șerpi și scări,* pentru care fetele erau prea mari, iar Mariana bău pe tot parcursul partidei. Până la sfârșit își bâlbâia cuvintele, înclinată pe canapea,

beată. Fetele o ajutară să urce la etaj, în patul ei, unde adormi imediat.

În lumina slabă a dormitorului, în timp ce ploaia pe jumătate înghețată lovea fereastra, Lily se uită la Mariana, tolănită pe pernă. Beth îi urmări chipul lui Lily, ochii, în timp ce fata o privea pe femeia din pat. Beth se holbă la forma nasului și a bărbiei lui Lily, care semănau atât de mult cu ale Marianei.

Întotdeauna știuse, în adâncul sufletului ei. Chiar și pe vremea când nu înțelegea cum se fac copiii, când nu înțelegea nimic despre propria ei mamă sau despre relația furioasă și complicată a părinților ei, știuse. Încă nu înțelegea totul, dar intuise suficient.

— Părinții tăi nu sunt morți, nu-i așa? o întrebă pe Lily, cu vocea blândă, ca să nu o trezească pe Mariana.

— Nu, răspunse Lily, privind în continuare în jos. Nu sunt. Asta e doar o minciună pe care ți-a spus-o mama ta.

— Mama *noastră.*

Cuvintele atârnară acolo, însemnând totul, schimbând totul. Sentimentele lui Beth erau enorme, prea mari pentru a le putea stăpâni: emoție, teamă, vinovăție, rușine. Dar în ochii lui Lily nu văzu nicio urmă de emoție când aceasta își ridică privirea spre ea. Pur și simplu părea din nou goală.

— Ea nu vrea ca tu să știi, zise Lily. Mă aduce aici în fiecare Crăciun pentru că se simte prost că m-a abandonat. Întotdeauna e prea mult pentru ea. Apoi o face din nou.

Beth forță cuvintele să iasă, cuvintele cel mai greu de rostit.

— Dar tatăl meu?

— Nu este și tatăl meu, răspunse Lily fără menajamente. Nu știu cine e tatăl meu. Nu știu unde se află. Nu cred că e mort. Nu știu ce s-a întâmplat între ei și nici de ce. Am de gând să aflu.

— Poate o să ne spună într-o zi, spuse Beth.

Dar amândouă se uitară la femeia care dormea, părul ei dat cu fixativ stand țeapăn pe pernă, și știau că nu avea să fie așa. Orice se întâmplase era atât de adânc îngropat în interiorul Marianei, încât poate că uitase ea însăși că era ceva acolo.

— Ea nu este a lui, spuse Lily referindu-se la Julian și Mariana. Este a mea.

Ba nu, e a mea, se gândi Beth. *Eu sunt fiica adevărată, pe care a avut-o după ce s-a căsătorit, fata cea bună. Cea dulce.* Dar ea știa deja că pierduse bătălia. Nu exista nicio îndoială cui îi aparținea Mariana. Îi aparținea fetei amare, cea care nu voia să fie mâncată.

— Și ce ne facem? o întrebă pe Lily, care era sora ei vitregă, și nu verișoara sau o prietenă îndepărtată de familie, așa cum susținea Mariana ori de câte ori vorbea despre ea cu alți adulți.

Dacă vreunul dintre ceilalți adulți bănuia adevărul, era prea politicos ca să spună ceva.

— Continuăm să ne prefacem că nu știm?

Lily întinse mâna și urmări cu degetul conturul unei părți din chipul Marianei. Beth se luptă cu instinctul de a-i îndepărta mâna, pentru a o împiedica pe Lily să o atingă vreodată pe mama ei.

— Deocamdată, răspunse ea la întrebarea lui Beth. Nu contează, de fapt. O să obțin ceea ce vreau. Tot ceea ce îmi doresc.

— Dar ce vrei?

Să trăiască aici? Să fie o fiică adevărată? Beth nu știa dacă asta era posibil sau dacă Lily ar fi vrut. A trăi acolo ar fi însemnat să trăiască alături de Julian.

— Vreau o mulțime de lucruri, spuse Lily.

Se uită împrejur.

— Casa asta, în primul rând.

Beth habar nu avea cum Lily, în vârstă de paisprezece ani, ar fi putut obține casă, dar zise:

— Urăsc casa asta.

— Asta pentru că nu o înțelegi.

— E urâtă.

— Este o abominație care nu ar trebui să existe, replică Lily, și știe asta. De asta îmi place. E exact ca mine.

— Nu poți deține o casă, observă Beth ezitantă, pentru că nu voia ca Lily să se supere. Ești prea mică.

— Nu pentru mult timp.

Lily se uită la Beth, o privi cu adevărat pentru prima oară după multă vreme.

— Dar tu ce vrei?

Vreau să pleci de lângă mama mea, se gândi ea. *Vreau să pleci și să nu te mai întorci niciodată.* Dar, nu, nu asta voia să spună. Lui Beth îi era doar frică. Ar fi fost singură și dezolată dacă n-ar fi avut-o pe Lily.

Avea nevoie de Lily. La fel cum avea nevoie de Julian și de Mariana. Beth trebuia să mai reziste încă o zi, și încă un an, și avea nevoie de toți trei ca să reușească. Dar cel mai mult avea nevoie de Lily.

Așa că spuse singurul lucru despre care știa că va funcționa, singurul lucru la care Lily era sensibilă. Singurul lucru care avea să o țină pe Lily de partea ei.

— Vreau să fiu ca tine, zise ea.

Urmă o clipă în care nu fu foarte sigură că Lily o crezuse. Iar apoi sora ei zâmbi.

30.

Decembrie 1968

BETH

De Crăciunul în care Beth avea paisprezece ani, Lily veni la casa Greer cu o vânătaie pe tâmplă și cu semne verzi-gălbui șterse sub pielea pomeților.

Mariana se prefăcu că nu observă, dar mai târziu, în acea noapte, ambele fete o auziră plângând în dormitor, în timp ce Julian îi spunea să se oprească, o ruga să se oprească. *E vina mea,* spunea Mariana. *E numai vina mea.*

Lily nu voia să vorbească despre asta, dar Beth știa că se întâmplase ceva la casa ei adoptivă. Lily nu era mai presus de a se preface că are vânătăi ca să obțină simpatie, dar în cazul ăsta nu se prefăcea. În anul acela fu mai tăcută decât de obicei, cu ochii goi și gura strânsă.

În mod surprinzător, Julian rămase acasă în anul acela, primul Crăciun în care făcea asta de când Lily îi vizitase prima dată. Ceva legat de faptul că o văzuse pe Lily vânătă și furioasă trebuie să-l fi făcut să se simtă mai confortabil să o aibă în preajmă, ca și cum ea ar fi pierdut o rundă în meciul lor nesfârșit. Se evitau unul pe celălalt și abia dacă vorbeau, dar Beth vedea cum privirea lui Lily îl urmărea pe Julian ori de câte ori îl vedea, și nu-i plăcea privirea lui Lily.

Acela a fost anul în care David a dispărut.

David era grădinar. Vara, o mică echipă de oameni veneau să întrețină peluzele și grădinile, dar iarna era doar David. El venea la sfârșitul fiecărei luni și petrecea câteva ore tăind plantele anuale moarte, îndepărtând zăpada și gheața de pe jos și greblând frunzele vechi. Trebuia să vină a doua zi după Crăciun, dar nu mai apăruse. Pe măsură ce zilele treceau, devenea clar că plecase și nimeni nu știa ce i se întâmplase. Poate că părăsise brusc orașul. Era doar un grădinar, totuși, așa că fu considerat un mister minor, ignorat de Julian și Mariana și despre care nu se mai vorbi niciodată.

Lily plecă acasă în data de 28 și, pentru prima dată, Beth se bucură să o vadă plecând, se bucură că n-o să mai vadă privirea plată din ochii lui Lily.

Îl găsiră pe David abia la sfârșitul lui aprilie, îi descoperiră trupul frânt pe stâncile de sub deal. Nimeni nu reuși să spună exact de cât timp stătea

acolo, dar trecuseră luni de zile. Fu declarată o sinucidere, dar Beth avea un sentiment de neliniște în stomac. Lily… Dar nu o văzuse niciodată pe Lily în apropierea lui David, nu o văzuse niciodată uitându-se la el sau vorbind cu el. Deci nu, nu era posibil. Care ar fi fost motivul? Nu era niciunul.

Beth își puse deoparte suspiciunile și nu se mai gândi la ele.

Anul următor, vânătăile lui Lily dispăruseră și era mai slabă, cu pomeții mai ascuțiți, cu șoldurile tari ca diamantele. Avea șaptesprezece ani, mai avea doar unul până să iasă din sistemul de plasament.

— Noua mea familie abia dacă îmi acordă atenție, zise ea ea. Mă lasă să fac tot ce vreau.

— Ce s-a întâmplat cu vechea ta familie? se interesă Beth.

— Lucruri rele, răspunse Lily și, pentru prima oară în ultimele luni, Beth se gândi iar la David.

— Ce lucruri rele? întrebă ea în timp ce frica i se încolăcea în stomac.

Lily nu făcu decât să scuture din cap.

— Nu contează. Oamenii își fac singuri lucruri rele. E vina lor. Hai să facem o cursă de-a roata pe gazon.

Nu mai făcuseră curse de-a roata de câțiva ani, iar Beth nu prea mai voia să se apropie de marginea prăpastiei acum, când se gândea la David acolo jos, cu oasele rupte. Dar se duse și făcu roata aproape de margine, aerul rece și emoția făcând-o să gâfâie. După o vreme, uită din nou de David.

În seara aceea, surorile vitrege ocupară noua cameră a lui Beth – trecuse cu câțiva ani mai înainte de la camera ei de copil la o cameră de adolescentă în capătul holului, deși camera de copil era încă intactă – ascultând discuri la pick-up-ul lui Beth. Lily stătea cu picioarele încrucișate pe patul mai nou și mai mare, cu picioarele ei subțiri și fără cusur în blugii strâmți, iar sânii ei ieșeau în evidență sub țesătura bluzei, făcând ca

dungile negre și albastre să se curbeze în forme ciudate.

— Am ceva pentru tine, zise ea.

Beth ridică privirea de la discul cu Neil Diamond pe care-l punea în aparat – Lily spunea că are gusturi atroce în materie de muzică, dar Beth nu era de acord – și văzu că Lily îi întindea mâna, iar în palmă avea o mică pastilă albă.

— Ia-o, o îndemnă.

Beth se uită la ea cu precauție. Ea și Lily furau cu regularitate din dulapul bine aprovizionat cu băuturi alcoolice al lui Julian și al Marianei, o făcuseră de ani de zile, dar Beth nu avea experiență cu pastilele.

— Ce face?

— Te droghează, prostuțo, zise Lily. Te face praf. E mai bună decât orice altceva am încercat.

Beth nu voia să se drogheze. Voia să asculte discuri și să se îmbete când părinții ei nu păzeau dulapul cu băuturi alcoolice. Să se drogheze cu Lily suna a ceva nu teribil de amuzant.

— Nu știu…

Privirea lui Lily deveni mai întunecată, mai plată.

— Ia-o.

Să o refuzi pe Lily era întotdeauna o variantă delicată. Era nevoie să o faci cum trebuie.

— Probabil că m-ar distruge, spuse Beth. M-ar nimici complet. Știi că sunt la categoria ușoară.

Lily râse – era sensibilă la complimente, dar trebuia să folosești tonul potrivit ca să nu suspecteze că minți.

— Chiar ești, zise ea. Probabil că ai fi la jumătatea drumului spre California înainte să-ți revii.

Puse pastila deoparte, iar Beth răsuflă silențios a ușurare.

I se părea că nici Lily n-ar trebui să ia pastilele, indiferent ce ar fi fost ele. Dar nu avea de gând să înceapă să-și cicălească sora vitregă. Asta ar fi

împins lucrurile prea departe. Cu Lily, totul era o chestiune de echilibru.

Câteva ore mai târziu, scoaseră bicicleta lui Beth din garaj, în toiul nopții. Merseră la casa unui vecin, unde fata care locuia acolo tocmai plecase la facultate, și intrară în garajul descuiat. Lily luă bicicleta fetei absente și ieșiră la plimbare, dând din greu la pedale pe dealuri și coborând cu viteză în cartierul umed și înghețat, zburând pe lângă casele întunecate în timp ce oamenii bogați dinăuntru dormeau.

Fiecare fată adusese câte o sticlă de vin – Lily roșu, Beth alb.

— Care fată este amară și care fată este dulce? întrebă Lily, imitând vechiul joc al Marianei când văzu vinul pe care îl alesese Beth. Fetițele nu pot fi amândouă, să știi. Trebuie să fie una sau alta.

— Iar noi trebuie să fim mâncate, se pare, răspunse Beth. Doar la asta suntem bune.

Beth simțea vântul rece pe obraji în timp ce se plimbau, suficient de rece încât să o doară și să-i facă ochii să lăcrimeze, dar îi plăcea la nebunie. Îi plăcea că ploaia îi îmbiba căciula de lână și vârfurile părului și că degetele îi amorțeau pe ghidon chiar prin mănuși. În ceasurile acelea din toiul nopții de Crăciun, fetele aveau lumea numai pentru ele. Puteau să fie orice, să facă orice, și nimeni nu le putea opri.

— Ce vrei să fii? o întrebă Lily când se opriră, sprijinindu-și bicicletele pe o bancă umedă din parc ca să ia niște înghițituri de vin. Actriță? Cântăreață? Ce?

Beth ridică din umeri. Viitorul ei era un gol. Era destul de drăguță, dar nu avea niciun talent deosebit pentru una sau cealaltă. Nu știa să cânte, să danseze sau să scrie. Hollywood-ul explodase cu filme precum „Butch Cassidy” și „Sundance Kid” și „Easy Rider”, dar filmele acelea erau despre bărbați. Citise un exemplar din *Pe drum* pe care îl furase de la bibliotecă, căutând farmecul și

emoția interzisă, dar nu văzuse în el decât o grămadă de băieți care se plimbau cu mașina și se înfățișau la prietenele lor când aveau nevoie de un loc unde să stea. Beth nu voia să fie o prietenă care să găzduiască un băiat falit, să-l hrănească, să-i dea bani și să facă sex cu el înainte ca respectivul să plece spre alte aventuri și alte femei. Asta nu suna a libertate, a dragoste liberă. Suna ca o plictiseală.

— Ceva trebuie să fii, spuse Lily.

— De ce?

— Pentru că altfel părinții tăi o să te mărite până la nouăspe ani și o să ai un copil până la douăzeci. Și asta va fi tot.

Îi aruncă lui Beth o privire plată.

— Dar, din nou, poate că asta vrei tu.

Asta o înfurie pe Beth pentru scurt timp, o străfulgerare de mânie care o făcu să vadă roșu.

— Ba nu vreau, a zis ea. N-o să ajung ca mama noastră. Și nici n-o să rămân însărcinată ca ea.

— Ba da. O să ai chiar și un soț, un bărbat care o să câștige mulți bani și o să-ți ia virginitatea, deși îți garantez că n-o să-ți facă plăcere. N-o să fie deloc distractiv.

Nu existau cuvinte care să descrie cât de înspăimântător era gândul acela, cum făcea să i se deschidă o gaură neagră de panică în stomac. Avea atât de multe sentimente pentru Mariana – iubire, disperare, dispreț, furie dar nu voia să ajungă ca ea. Să repete viața Marianei era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

Dar Lily nu se înșelase complet. Beth luă o înghițitură lungă de vin, sperând că o să-i atenueze teroarea.

— Trebuie să vorbim despre bani, spuse Lily.

Beth se încruntă.

— Ce?

— Despre bani, repetă Lily.

Luă o înghițitură din vinul ei, dar nu părea beată, în timp ce Beth simțea cum capul începe să i se învârtă.

— În curând o să împlinesc optsprezece ani și o să ies din sistemul de plasament. Câți bani crezi că o să-mi dea Mariana?

Beth nu înțelegea.

— Mariana o să-ți dea bani?

— Bineînțeles, spuse Beth. Trebuie. Îi pare rău de mine, ai uitat? Va trebui să mă gândesc de câți bani voi avea nevoie. Ea are destui.

— Mariana nu are bani, zise Beth.

— Ba are. Merge la cumpărături tot timpul și are portofelul mereu plin de bani.

Asta era adevărat. Văzuseră banii ieșind din portofel de multe ori.

— Sunt banii tatălui meu, explică Beth. Îi dă o alocație.

Pentru prima dată după mult timp, Lily chiar părea surprinsă, iar surpriza nu era plăcută.

— Beth, despre ce vorbești? Familia Marianei e la fel de bogată ca a lui Julian.

Beth mai luă o gură de vin.

— Așa e, dar Mariana e singura care a rămas. Iar mama ei i-a lăsat toți banii lui Julian.

— Lui *Julian*?

Beth încuviință dând din cap.

— I-am auzit vorbind despre asta. Bunica noastră s-a gândit că e mai bine ca soțul Marianei să se ocupe de toți, pentru că mama noastră nu știe să se descurce cu banii. Așa că el a primit toți banii și îi dă o alocație Marianei.

Nu se gândise niciodată cu adevărat la asta înainte; părinții ei nu se certaseră niciodată pe această temă, amândoi acceptând-o ca fiind ordinea firească a lucrurilor. Dar își dădea seama, după fața lui Lily, că era ceva în neregulă.

— Ce este?

Lily se uita în întuneric, gâfâind, cu pielea palidă pe fundalul nopții.

— Futu-i, a spus încet ca pentru ea însăși. Aș râde dacă n-ar fi atât de tragic.

Beth rămase cu gura căscată auzind expresia. Lily nu avea nicio problemă să înjure, dar chiar și ea folosea rar cuvântul cu „f”.

— Lily?

— Futu-i, a repetat Lily.

Beth începea să se sperie – să se îmbete și să se sperie – așa că zise:

— Putem vorbi despre altceva acum?

Ochii lui Lily aveau acea privire rece care o făcea pe Beth să vrea să se urce înapoi pe bicicletă și să fugă.

— Bineînțeles că nu vrei să vorbești despre bani, zise ea. Tu ai toți banii. De la Julian, de la Mariana. Pun pariu că ai un fond fiduciar, nu-i așa?

— Nu până nu împlinesc douăzeci și unu de ani, răspunse Beth. Și nu e cine știe ce. Tot trebuie să primesc o alocație de la tatăl meu.

— O alocație, repetă Lily.

Făcu un pas spre Beth și își scoase o mănușă.

— O să primești o alocație și o să te căsătorești cu un bărbat bogat, iar într-o zi, când Julian o să moară, o să primești și banii lui. Iar eu? Eu o să dispar pur și simplu.

Beth privi mâna goală a lui Lily. Ceva în legătură cu ea o deranja. Era atât de beată, iar acum își dădea seama că n-ar fi trebuit să vorbească despre asta, n-ar fi trebuit să-i spună lui Lily lucrurile acelea, dar nu-și dădea seama de ce.

— N-o să dispari, o contrazise Beth. O să rămâi aici. O să ne ai pe Mariana și pe mine.

— O să mă lași să te vizitez de Crăciun? întrebă Lily.

Mâna ei atinse părul lui Beth acolo unde ieșea de sub căciula de lână, mângâindu-i șuvițele roșcate și mătăsoase.

— O să am voie să mă așez pe un scaun în sufragerie dacă stau cuminte și port cea mai frumoasă rochie a mea?

— Despre ce vorbești?

Nu-i plăcea ca Lily să-i atingă părul. Lily nu era o persoană care să atingă; nu-i plăcea să fie îmbrățișată, nici chiar ținută de mână. Atingerea altora i se părea respingătoare, dar acum își trecea vârful degetelor prin părul lui Beth.

— Știi ce cred eu? întrebă Lily. Cred că o să te căsătorești cu un bărbat bogat și plictisitor și o să decizi că te simți vinovată pentru mine. Și o să mă inviți la tine de Crăciun, iar când o să ajung acolo n-o să știi ce să-mi spui.

Lacrimile îi înțepară ochii lui Beth, pentru că remarca o rănise.

— Știi că nu e adevărat. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni.

— O s-o faci, totuși, iar eu o să fiu un nimeni. O să tot iau pastile, apoi o să iau pastila greșită și n-o să mă mai pot opri, iar într-o zi o să iau destule încât să nu mă mai trezesc niciodată. Pentru că nimeni n-o să vină să ne salveze, Beth. Nu mai suntem fetițe și e timpul să recunoaștem că nimeni nu vine să rezolve lucrurile pentru noi și să le facă mai bune. Trebuie să decidem singure sau să dispărem în neant. Uneori cred că singurul mod de a fi cineva e să faci ceva rău.

Degetele ei încă îi atingeau părul. Beth își simțea mâinile amorțite în interiorul mănușilor și nu mai voia vin. În clipa aceea – în ciuda absurdității, în ciuda faptului că nu existau dovezi sau vreun motiv – o vedea pe Lily împingându-l pe David de pe buza prăpastiei. În starea aceea de spirit, Lily era capabilă de orice. Când fusese acasă anul trecut, când David dispăruse, Lily clocotea de furie. Iar anul ăsta era și mai rău.

— Lily, mă sperii.

— Noi, femeile n-avem dreptul să facem nici măcar asta, nu-i așa? zise Lily. Lucrurile cu adevărat rele. Noi ajungem să fim iubitele cuiva.

Ridică tonul, vocea îi era stridentă.

— „O, părea atât de drăguț! Părea atât de fermecător. N-am crezut niciodată că ar putea răni

pe cineva”. De ce n-ai auzit niciodată vreo știre despre o femeie care să se fi urcat într-un turn cu ceas?

Beth era confuză acum.

— De ce ai vrea să te duci într-un turn cu ceas?

Degetele își încetară mângâierea, iar Lily își puse mâna înapoi în mănușă.

— N-aș vrea, zise ea. N-aș avea niciun motiv. Ce-ar fi să mergem acasă acum? Cred că ești obosită.

Beth chiar era obosită. Iar când Lily plecă din nou, toată noaptea, acea conversație ciudată i se păru un vis. Lily era o adolescentă, nu o… orice ar fi crezut Beth că era. Era ridicol, într-adevăr. Nimeni n-ar fi crezut că o adolescentă blondă și drăguță ar fi capabilă de lucruri cu adevărat rele.

Nimeni n-ar fi crezut asta deloc.

31.

Decembrie 1970

BETH

De Crăciunul în care Beth avea șaisprezece ani, Lily nu veni în vizită. Mariana spuse că Lily era „ocupată”, dar Beth știa adevărul: Lily nu fusese invitată. În schimb, în anul acela, Julian și Mariana o duseră pe Beth la o petrecere de Crăciun.

Mariana îi cumpără o rochie pe care s-o poarte. Era cu guler înalt, fără mâneci, de culoare verde-închis, cu cordon în talie, lungă până la podea. Când o îmbrăcă, imaginea lui Beth dezvăluia exact ceea ce ea era: fiica celui mai bogat și mai prestigios cuplu din Claire Lake, o debutantă cu toți banii din lume. Se simțea ca o impostoare și luă pe furiș o sticlă de lichior din dulapul cu

băuturi al tatălui ei și bău cât putu de mult înainte să plece la petrecere.

Era foarte îngrijorată în privința lui Lily. Ea împlinise optsprezece ani – din punct de vedere legal era un adult care nu mai locuia cu părinții adoptivi. Oare se mutase deja? Unde locuia? Beth i-ar fi strecurat lui Lily bani pe furiș dacă ar fi știut unde era, cum să dea de ea. Dar în perioadele dintre Crăciunuri fetele nu avuseseră niciun contact. În parte era regula lui Julian, pentru că o ura pe Lily și nu voia ca Beth să vorbească cu ea. Dar în parte era și din cauza lui Lily. „Nu vrei să ai nimic de-a face cu oamenii ăia”, spunea ea despre orice familie adoptivă cu care locuia. „Nu vreau ca ei să vorbească cu tine la telefon sau să-mi citească scrisorile. E mai bine pentru mine așa”.

Beth respectase asta, chiar dacă uneori își dorea să vorbească cu Lily. Dar acum Lily dispăruse și nimeni nu știa unde. Nu lăsase nici măcar o adresă de corespondență. Asta o durea.

Julian conduse până la petrecere. Purta smoching, avea părul lung, pieptănat cu grijă, fața proaspăt bărbierită. Tatăl lui Beth era chipeș, dar ridurile din jurul ochilor și pielea lăsată care începea să i se formeze sub maxilar lăsau să se întrevadă adevărul: viața nu-i fusese întotdeauna ușoară. Își petrecea din ce în ce mai mult timp la serviciu, sau jucând golf vara, sau „întâlnindu-se cu clienții”. Beth era destul de mare ca să se întrebe acum dacă avea o amantă, sau mai multe. Era destul de mare ca să se întrebe unde se ducea când își „vizita prietenii” la fiecare Crăciun din copilăria ei. Era destul de mare ca să se întrebe și unde se ducea mama ei, din moment ce nu avea rude la care să stea, ci doar „prieteni de bridge” care nu păreau foarte prietenoși. Era, de asemenea, suficient de mare ca să știe că niciunul dintre ei nu-i va spune vreodată. Tăcerea era un mare talent al familiei Greer.

Mariana își îndreptase bine părul blond și îl fixase într-un aranjament perfect, care se ridica de la frunte, se întindea spre spate și cobora până la umeri, Rochia ei era din lame auriu; haina, din blană de nurcă. Ochii îi erau machiați atât de puternic încât părea deghizată, deși efectul era, de asemenea, ciudat de sexual. Mâinile ei elegante și subțiri i se agitau în poală, căutând o țigară în timp ce privea în tăcere pe geamul pasagerului.

Beth își dorea, pentru prima dată, să aibă una dintre micile pastile albe ale lui Lily. Poate că asta ar fi făcut-o să uite orice urma să se întâmple în seara aceea.

— Să nu uiți de bunele maniere, spuse Mariana în liniștea din mașină, ca și cum tocmai ar fi avut loc o conversație. Sunt oameni de la compania tatălui tău. Trebuie să ne păstrăm reputația.

La volan, Julian pufni. Beth era de acord cu el. Nu-și putea imagina ce fel de reputație credea Mariana că aveau.

— Să fii drăguță, continuă Mariana, cu vocea subțiată de exasperare, de parcă ar fi fost pe punctul să plângă. Să fii drăguță. Măcar o dată. Doar atât îți cer.

Pe bancheta din spate, Beth privea pe geam, incapabilă să se mai uite la mama ei. Chiulise de la școală timp de două săptămâni, până când cei de acolo o sunaseră în cele din urmă pe mama ei și o raportaseră. Nu avusese niciun motiv să o facă, în afară de faptul că la școală se plictisea și era curioasă cât timp dura până când școala își făcea curaj să sune acasă. Rezultatul fusese previzibil: Mariana apăruse la școală, îmbrăcată în nurcă, la ora unsprezece dimineața, cerând răspunsuri despre locul unde se afla fiica ei. Claire Lake nu avea niciun liceu privat, așa că Beth mergea la școala publică, ceea ce făcea ca scena să fie și mai palpitantă.

Beth știa că ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar în schimb simțise o curiozitate detașată, pentru

că totul era teatru. Nimănui, nici măcar Marianei, nu-i păsa de fapt unde se afla Beth. Școlii îi păsa să mulțumească cea mai bogată familie din oraș, iar mamei îi păsa că Beth nu se purta cuviincios. Totul era o dramă, ca la televizor.

Lily era singura căreia îi păsa cu adevărat de Beth, dacă era fericită, dacă obținea ce-și dorește. Iar acum Lily nu mai venea. Cel mai probabil, acum că era adultă și nu o fetiță neajutorată, nu avea să mai fie invitată niciodată.

Beth se întrebă unde era Lily atunci.

Petrecerea avea loc la o altă casă din Arlen Heights, un conac mare, de modă veche, cu o alee circulară. Casa era luminată de la fiecare fereastră, iar Beth auzi muzică clasică în timp ce trăgeau pe dreapta.

— E minunată, zise Mariana când coborâră din mașină, un compliment automat.

Julian strâmbă din nas și nu spuse nimic. Beth fu din nou de acord cu tatăl ei.

— Tom Fenegan va fi aici, spuse Julian. Trebuie să vorbesc cu el despre câteva lucruri. Mă aștept să ne petrecem o parte din noapte în birou.

— Bineînțeles, zise Mariana. N-am mai văzut-o pe Helen de mult timp. Va trebui să recuperăm timpul pierdut.

Ăsta era codul părinților ei: *Nu voi petrece seara în apropierea ta. Mie îmi convine.* Beth clipi cu greu și își urmă părinții pe alee, încercând să nu se clatine, beată, pe tocurile ei înalte.

Aerul de la petrecere era fals, de parcă toată lumea se îmbrăcase elegant, dar nimeni nu voia de fapt să fie acolo. Beth petrecu o jumătate de oră cu un pahar de șampanie în mână, dureros de beată, transpirând în rochia ei verde și întrebându-se ce căuta aici înainte ca răspunsul la enigmă să i se prezinte. Părea să aibă în jur de nouăsprezece ani, era chipeș, purta smoching și era fiul gazdelor. Se prezentă ca fiind Gray.

Beth îi strânse mâna, conștientă că a ei era rece ca gheața.

— Mi s-a spus să mă prezint, recunoscu Gray cu amabilitate când se afla lângă ea. Nu pot spune că mă deranjează, pentru că ești drăguță. De asemenea, suntem cei mai tineri de aici. Destul de plictisitor, nu-i așa?

Avea purtarea lejeră a unui băiat care știa de la naștere că va deține totul – o informație care îi curgea prin sânge. Nimeni nu-i spusese niciodată „Nu”. Nimeni nu-și dorise vreodată să o facă. *La fel ca mine*, se gândi Beth.

Beth știa că el era motivul pentru care fusese adusă aici, pentru că nici ea nu trebuia să-i spună „Nu”. Știa că arătau foarte bine împreună, el în smochingul lui și ea în rochia ei verde, și că adulții mai în vârstă se uitau la ei. Se gândea la Lily spunându-i: *Părinții tăi o să te mărite până la nouășpe ani și o să ai un copil până la douăzeci*. Își dorea deja un alt pahar, pe măsură ce efectul lichiorului se stingea.

Beth ascultă pălăvrăgeala relaxată a lui Gray care umplea golurile tăcerii ei.

Probabil că el credea că era atât de tăcută pentru că era timidă. De fapt, i se întorcea stomacul pe dos și i se făcuse rău de groază când realizase ce i se întâmpla: *Am șaisprezece ani, iar aceasta este harta restului vieții mele. Asta e tot. Dacă nu fac ceva.*

Se întrebă dacă o putea găsi pe Lily. Lui Lily îi putea spune că i se întâmplă asta… Și apoi ce? Ce credea că o să facă Lily? Că o să vină s-o salveze? Se uită la Gray, care strângea mâna unui bărbat mai în vârstă. Se uită în jur la casă – mare, urâtă, ostentativă, mai încolo pe stradă față de părinții ei. *Nu vine nimeni,* își aminti. *Nu vine nimeni.*

Căutase *turnuri cu ceas* după ce Lily le menționase în seara aceea pe banca din parc. Comentariul respectiv nu avusese niciun sens, iar Lily vorbea întotdeauna cu sens. Lily nu bătea

câmpii despre lucruri pe care nu le credea. Fusese nevoie de o călătorie reală la bibliotecă, un loc unde Beth nu mergea niciodată, iar după ce rătăcise neputincioasă și se simțise ca o idioată, cedase și îi spusese bibliotecarului că făcea o lucrare pentru școală și îl întrebase dacă avea ceva despre oameni în turnuri cu ceas.

Bibliotecarul păruse nedumerit.

— Turnuri cu ceas? Te referi la Charles Whitman? Ce lucru ciudat să faci o lucrare pe tema asta…

Dar îi arătă lui Beth câteva decupaje de ziar și articole de revistă despre bărbatul care intrase cu arme într-un turn cu ceas din Texas în 1966 și începuse să împuște oameni. Nu erau prea multe de citit, dar tot fuseseră prea multe. Beth tremura când plecase din bibliotecă.

Lily știa despre asta. Se gândise la asta. *De ce nu auzi niciodată de o femeie într-un turn cu ceas?*

Beth mai bău șampanie, apoi se scuză ca să meargă la una dintre băile imense de marmură și să vomite.

— Puteai să fi fost mai drăguță cu el, îi spuse Mariana la plecare, când se urcară în mașină și tatăl ei porni. Ai fi putut să râzi mai mult. Poți fi fermecătoare când vrei să fii.

Beth se așeză pe bancheta din spate, simțind aerul rece binevenit pe pielea ei supra-încălzită. Nu mai era beată și se pomeni întrebându-se cum ar putea fura sticla de vin roșu din dulapul cu băuturi.

— Lily ar trebui să fie aici, spuse ea.

— Nu e momentul ca fetițele să se joace împreună, zise mama ei brusc. Aveți lucruri mai importante de făcut.

— Cum ar fi ce? Să mă căsătoresc? Am șaisprezece ani.

— Trebuie să fii văzută de oameni importanți, zise Mariana. Ești destul de mare acum. Poți începe să-ți planifici viitorul.

— Ești incredibilă, îi spuse Julian soției sale. O pregătești să devină ca tine, nu-i așa? Asta îți dorești? Tu ai început la șaisprezece ani?

— Încetează!

Vocea Marianei era crispată și stridentă.

— Încetează!

În mașină era tăcere, noaptea rece aluneca afară.

— Vreau să vorbesc cu Lily, spuse Beth. Vreau să vorbesc cu ea la telefon sau să-i trimit o scrisoare. Vreau să-i spun că ar fi trebuit să fie aici.

— Nu ai de ce să faci asta, zise Mariana.

Beth simți cum i se încleștează maxilarul. Era suficient de matură ca să fie prezentată unor băieți pe nume Gray, dar nu suficient de matură ca să trimită singură scrisori.

— Unde este? insistă ea. Unde s-a dus?

— S-a mutat din casa părinților ei adoptivi, răspunse Mariana. Nu a lăsat nicio adresă, din câte știu eu.

— Trebuie să o găsim!

Beth a simțit cum o cuprinde panica.

Julian interveni în timp ce intra pe aleea vilei Greer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Sunt sigur că e bine.

Beth se holbă la ceafa lui. Era ceva în tonul încrezător al vocii lui – pentru o secundă, fu convinsă că Julian știa unde se afla Lily, chiar dacă Mariana nu. Lily era dușmanul lui Julian, iar Julian era departe de a fi prost. Nu ar fi lăsat-o pe Lily să dispară.

Însă chiar și dacă ar fi fost așa, el tot nu pricepea imaginea de ansamblu. Julian crezuse că Lily o să-i ceară bani sau ceva de genul. Dar nimeni nu știa cum de David, îngrijitorul terenului, se aruncase în prăpastie sau ce se întâmplase cu familia adoptivă care îi făcuse vânătăi. Lily era adultă acum, rătăcind undeva singură. Arăta ca o tânără blondă și drăguță de optsprezece ani, dar era de fapt o

armă încărcată. Nimeni nu înțelegea asta, cu excepția lui Beth.

Toată lumea presupunea că Lily era doar o altă fată care urma să dispară în anonimat.

De ce nu ai auzit niciodată de o femeie într-un turn cu ceas?

Nimeni n-ar fi crezut că e posibil. Beth însăși nu crezuse că e posibil – nici ea nu voise să creadă. Dar, de fapt, știa.

Avea să trimită o scrisoare. N-avea nevoie de părinții ei pentru asta. Târziu în noaptea aceea, când ei dormeau, Beth intră în biroul tatălui ei și răscoli prin sertarele lui. Găsi o bucată de hârtie scrisă de mâna lui, cu adresa lui Lily, o casă din Portland care era probabil o pensiune, pentru că bănuiala ei fusese corectă – Julian știa unde era Lily.

Beth îi compuse lui Lily o scrisoare cu scrisul ei îngrijit și bine școlit, o scrisoare plină de rugăminți panicate:

Eu voiam să fii aici de Crăciun. Nu a fost ideea mea să nu te invit. M-au obligat să merg la o petrecere și să cunosc un bărbat pe nume Gray, pentru că tot ce ai spus tu este adevărat. Ajută-mă. Scrie-mi și o să găsesc un mod să-ți dau bani. O să fac orice. Doar scrie-mi, te rog, și vino în vizită, și nu face nimic prostesc. Te rog, te rog, te rog.

Trimise scrisoarea prin poștă și așteptă. Nu primi niciodată vreun răspuns. Dar nici scrisoarea nu o primi înapoi, așa că știa că fusese livrată.

Poate că Lily nu-i scrisese pentru că era supărată. Poate că nu mai vorbea cu Beth. Poate că terminase cu familia Greer și începea o nouă viață.

Sau poate că Lily știa deja tot ce scrisese Beth în scrisoarea ei.

32.

Octombrie 2017

SHEA

— Oprește-te, am spus. Oprește-te.

Beth a încetat să mai vorbească și s-a făcut liniște. Ne aflam în sufrageria conacului Greer, înconjurate de mobilierul de epocă mucegăit. În spatele draperiilor, se lăsase întunericul. Ora cinei trecuse de mult, dar niciuna dintre noi nu mâncase. Beth vorbea de ore întregi.

Casa era liniștită, de parcă întregul loc o asculta pe Beth. Nu se vedea nicio mișcare dincolo de draperii, pe peluza de afară. Sirena și păstorița din ceramică stăteau nevăzute pe raftul din spatele canapelei, cu ochii lor sticloși și goi. Pe măsuța de cafea de lângă cotul lui Beth se afla o scrumieră de sticlă de mărimea unui cap de copil. Nu o observasem până atunci. Probabil că nu mai fusese folosită de zeci de ani, și totuși era încă acolo, strălucind în lumina slabă.

— Da, Shea? a spus Beth. Ai înregistrat toate astea?

Mi-am apucat telefonul, care încă înregistra, și l-am împuns cu degetul mare. Apoi mi-am luat hârtiile, deși știam toate datele pe de rost.

— Vorbești despre Crăciunul din 1970, am spus. Tatăl tău a murit în martie 1973.

Fața lui Beth era nemișcată, palidă și frumoasă.

— Da, a zis ea încet.

— Ce s-a întâmplat în acei doi ani? Unde a fost Lily?

— La Seattle pentru o vreme, a spus Beth. Salt Lake City. A fost câteva luni în San Francisco, apoi în Arizona. Astea sunt locurile pe care le știu, pentru că sunt locurile în care i-am trimis bani când mi-a scris în cele din urmă și m-a rugat.

— I-ai trimis bani?

Zâmbetul lui Beth era amar.

— Nu aveam prea mulți bani ai mei la șaisprezece ani, dar i-am trimis tot ce am putut să cerșesc, să împrumut sau să fur. Credeam că o ajut pe sărmana mea soră vitregă care fusese tratată atât de rău. Eram fraieră pe atunci. Tot ce pot spune în apărarea mea este că a fost ultima dată când m-a păcălit.

— Cum te-a păcălit?

— Pentru că și tatăl meu îi trimitea bani. Îl șantajase cu amenințări că o să înceapă să spună adevărul despre a cui fiică era. Tatăl meu o ura pe Lily, dar era mai ușor să o facă să tacă decât să se lupte cu ea. Cel puțin la început. Cred că s-a gândit că dacă o plătește ea o să stea departe pentru totdeauna. Dar nu am știut despre asta decât după ce a murit el. Am crezut, în mod stupid, că banii pe care i i-am trimis erau singurii bani pe care îi avea.

Beth și-a întors privirea de la mine, spre ferestre, fără să vadă nimic în timp ce vorbea.

— Ce nu înțelegi, Shea, este că totul e din vina mea. Totul. Nu eu am apăsat pe trăgaci, dar e ca și cum aș fi făcut-o. Totul e din cauza mea.

Aerul din cameră era rece acum, sufocant, greu de respirat. Simțeam cum încep să mi se formeze broboane de sudoare pe frunte.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că aș fi putut să o opresc, a spus Beth fără să se uite la mine. Știam ce era, chiar și atunci. Nu am vrut să recunosc asta în fața nimănui, dar am știut. Am fost singura care a bănuit-o în legătură cu David. Dar Lily a plecat din oraș, iar eu am ales să cred că se sfârșise. Am terminat liceul și am încetat să mă mai gândesc la ea, mai puțin când îi trimiteam bani. Am făcut aceeași greșeală ca și Julian, dar diferența era că eu știam mai bine. Eu o cunoșteam pe Lily, iar el nu. Așa că, în timp ce eu îmi făceam griji de testele la matematică și de faptul că părinții mei voiau să mă căsătoresc cu Gray, Lily…

Eram aplecată în față, fascinată în ciuda transpirației reci care îmi curgea pe piele.

— Ce făcea Lily?

— Nu mi-a spus niciodată, a zis Beth. Dar pun pariu că au fost comise crime în orașele alea, când Lily era acolo, crime pe care nimeni nu și le-ar putea explica vreodată. Crime nerezolvate, chiar. Au fost îngropate sub zeci de alte crime până acum uitate. Dar ele sunt acolo, la fel ca moartea lui David. La fel ca orice s-o fi întâmplat cu familia ei adoptivă.

Tăcerea din cameră era foarte apăsătoare. Acesta era miezul problemei, deci; asta era ceea ce voia Beth să cred. Voia să cred că la optsprezece ani sora ei devenise o criminală în serie.

Nu suna atât de ciudat, nu-i așa? La urma urmei, fusesem dispusă să cred și că Beth era criminală în serie.

— Ar fi trebuit să o caut, a spus Beth. Ar fi trebuit să găsesc o cale. Îmi dăduse adrese la care să trimit bani. Folosea nume false – Veronica Jenshak, încă unul sau două. Ar fi trebuit să-mi iau banii, să mă urc în mașină și să mă duc să o găsesc. Să încerc să o opresc. Să fac tot ce era nevoie. Cred că o parte din ea voia să fac asta – să-mi sfidez părinții, să părăsesc orașul și să mă duc să o caut, chiar dacă doar ca s-o închid. O parte din ea a vrut ca mie să-mi pese. M-a sunat și m-a implorat o dată. A fost singura dată în viața mea când am auzit-o îndurerată.

Aveam gura uscată. Eram pe muchie de cuțit, ascultându-i cuvintele.

— Ce te-a implorat?

Dar Beth a clătinat din cap.

— Asta a fost mai târziu – mulți ani mai târziu. Nu-i mai dădeam bani. Dar înainte de moartea tatălui meu eram tânără, speriată și proastă. M-am gândit că poate Lily s-ar fi purtat frumos, ar fi fost drăguță, dacă i-aș fi dat banii pe care-i dorea. Eu am stat acasă, și au murit niște oameni din cauza

asta. Nu trebuie să știu cine erau ca să știu că au murit. Pur și simplu știi.

M-am întrebat dacă era posibil să găsim vreo crimă care să fie comisă de Lily. Fără o cronologie exactă, era aproape imposibil.

— Și apoi ce a urmat? am întrebat.

— Și apoi s-au întâmplat două lucruri.

Beth și-a trecut o mână prin păr și s-a întors spre mine.

— Primul este că am terminat liceul. Toată lumea a înțeles că o să mă căsătoresc cu Gray, dar trebuia să termin mai întâi liceul. După aceea, a fost pur și simplu o chestiune de așteptare ca el să mă ceară în căsătorie. Doar la asta eram bună – să mă căsătoresc cu un om bogat. Nu se punea problema de facultate; părinții mei nu m-ar fi trimis niciodată, nu aveam banii mei, iar notele mele nu erau suficient de bune nici măcar pentru o bursă mică. Așa că asta a fost. Urma să fiu o soție.

A sunat groaznic.

— Și al doilea lucru?

— Al doilea lucru care s-a întâmplat a fost că Julian a decis că, Lily fiind plecată de atât de mult timp, iar viitorul meu fiind aproape stabilit, n-o să-i mai plătească lui Lily banii de șantaj. Și s-a oprit.

Mușchii mei erau încordați, mă dureau, mintea îmi gonea.

— Martie 1973, am spus.

În capătul holului, s-a auzit zgomotul unui robinet deschis în baie.

— Îi scrisesem lui Lily despre Gray de-a lungul anilor, a zis Beth. I-am spus că nu voiam să mă căsătoresc cu el, cu nimeni. Ea nu mi-a răspuns niciodată în legătură cu asta. Scrisorile ei erau întotdeauna scurte și la obiect: de câți bani avea nevoie și unde trebuia să-i trimit. Nici măcar nu a semnat vreodată cu numele ei adevărat. Își semna scrisorile doar cu „Pe curând”.

S-a uitat la mine.

— Înainte să întrebi, am ars fiecare scrisoare după ce am primit-o, așa că, nu, nu le poți vedea.

M-am lăsat pe scaunul meu. Mă cunoștea atât de bine.

Beth a înghițit în sec, cu maxilarul strâns.

— Chiar dacă Lily nu a spus niciodată nimic, știam că îmi citea scrisorile. Am fost egoistă. Nu m-aș fi dus să o caut, dar, într-un fel, îmi doream să se întoarcă și să mă găsească. Apoi, într-o sâmbătă, m-am dus la cumpărături, mama s-a dus la clubul ei de bridge, iar tata a fost împușcat în față, chiar în bucătăria de acolo.

A făcut semn spre hol, spre locul din care venea sunetul robinetelor. Mi s-a făcut greață, întrebându-mă dacă nu cumva în chiuveta aceea curgea sânge chiar acum. Ce aș fi văzut dacă aș fi intrat acolo?

— Lily, am spus.

— Am obținut ceea ce am vrut, nu-i așa? Lily s-a întors. A schimbat totul, a zis Beth. Totul. Mama mea s-a prăbușit. Familia lui Gray s-a speriat, pentru că tatăl meu era cel mai prestigios din familia noastră, directorul general. Fără el, noi eram doar o fată prostuță cu sâni frumoși și mama ei tristă și distrusă. Eram o rușine, ca și cum crima ar fi fost contagioasă. A fost ușor pentru Gray și pentru mine să ne despărțim – Mariana era atât de beată încât nici măcar nu a observat. Și, ca un beneficiu suplimentar, toți banii lui Julian au ajuns la Mariana. Și la mine.

— Beth, n-ai cum să știi, am spus eu. Poate că nu a fost Lily. Poate că…

— A fost Lily, a zis Beth. Știam că ea îl omorâse pe tata și nu am spus niciodată nimic, pentru că aveam nouăsprezece ani și nimeni nu m-ar fi crezut. Nu am spus nimic pentru că îmi era frică de ea. N-am spus niciodată nimic pentru că era vina mea. Îi spusesem lui Lily despre modul în care funcționa moștenirea, despre Gray. Eu am pus totul în mișcare.

— E o nebunie, am spus eu. Toate astea sunt o nebunie.

— Dar e adevărat, a zis Beth. Eu am provocat totul. Știam ce era sora mea și nu am oprit-o. Iar la șase săptămâni după ce Julian a murit, Lily a venit acasă.

•

O oră mai târziu, am ieșit împleticindu-mă din conacul Greer și am coborât pe aleea din față. Eram transpirată, gâfâiam după aer, amețită ca și cum aș fi fost bolnavă. Mi-am scăpat geanta pe trotuar și am stat un minut cu mâinile pe genunchi.

Era întuneric deplin acum. Nu intenționasem să rămân atât de târziu; nu stăteam niciodată afară după lăsarea întunericului decât dacă eram cu sora mea și cu Will. Acum eram blocată în Arlen Heights, pe întuneric, singură.

Am închis ochii și am încercat să-mi trag sufletul. Casa aia. Cum putea Beth să locuiască în casa aia? Ceva fusese în bucătărie chiar înainte să plec eu – ceva care tropăia puternic când se mișca, ceva care lovise podeaua suficient de tare încât să o simt. Nu avusesem curajul să mă duc să mă uit la ce era acolo, orice ar fi fost, orice trezise Beth spunând povestea lui Lily. Sau orice înfuriase, poate.

— De ce?

Întrebarea nu era adresată cuiva anume, doar am șoptit cuvintele în aerul întunecat. De ce îmi spunea Beth asta după atâția ani? De ce mie?

Nu era un capriciu, știam asta. Beth Greer nu avea capricii. Ea făcea lucrurile conform planului.

Poate că planul ei era să mă scoată din minți, să-mi provoace o cădere nervoasă. Dacă asta își dorea, funcționa.

Mi-am scos telefonul. Pulsul îmi bătea cu putere în gât. Eram singură noaptea, departe de casă. Puteam să chem un taxi sau un Uber. Puteam să-l sun pe Michael să vină să mă ia. Puteam să-i sun pe Esther și pe Will. Puteam să mă duc în cea mai

apropiată stație de autobuz și să aștept în întuneric, singură.

Degetul meu mare plutea deasupra numărului lui Michael. Ar fi venit după mine, știam. Dacă l-aș fi sunat, ar fi venit.

Am mai respirat o dată, și încă o dată. N-am format numărul lui.

Înfruntă-ți temerile, Shea. E momentul.

Era vocea lui Beth cea pe care o auzeam în capul meu? Mi-am șters fruntea, m-am ridicat în picioare. M-am uitat în sus și în jos pe strada liniștită. Nu era nicio mașină, nimeni nu se plimba la ora asta. Autobuzul spre Arlen Heights nu circula. Trebuia să merg pe jos până la capătul drumului, mai bine de un kilometru în jos, ca să prind autobuzul spre centru.

Undeva departe, o ușă s-a trântit. Vântul a foșnit în copaci.

În spatele meu, luminile s-au stins în conacul Greer, lăsându-mă într-un întuneric și mai adânc. M-am întors și m-am uitat înapoi spre casă, adidașii mei scârțâind pe pietrișul trotuarului.

Conacul Greer era nemișcat și tăcut. La o fereastră de la etaj se vedea o amprentă cețoasă de mână, ca și cum cineva tocmai își apăsase palma pe geam. În timp ce mă privea.

Am făcut un pas înapoi, pe urmă încă unul. Apoi mi-am pus telefonul în buzunar și am început lunga plimbare în josul dealului.

33.

Octombrie 2017

SHEA

Oceanul era blând la chei, unde bărcile-locuință se legănau pe apă, dar tot ocean era. Când vântul

se întețea și vremea devenea furtunoasă la orizont, ambarcațiunile se agitau și zdrăngăneau, gemând în timp ce apa încerca să le smulgă din ancorele lor. Spuma oceanului plesnea marginile scândurilor vechi care alcătuiau cheiurile, iar mirosul era intens și de pește, sărat și puțin putred. De pe banca din parc pe care stăteam la șapte și jumătate dimineața puteam vedea bărcile-locuință legănându-se, ultimele rămășițe ale jardinierelor lor mișcându-se în bătaia vântului. Unele aveau luminile aprinse, galbene în întuneric, în timp ce ocupanții lor își începeau diminețile. Mi-am strâns mai bine haina și puloverul pe mine.

— N-o să fie furtună, a spus bărbatul de lângă mine, de pe bancă. Așa arată, dar nu e cazul. O să treacă.

Bărbatul avea în jur de 70 de ani, dar părea mult mai în vârstă. Era înalt și prea slab, iar hainele atârnau pe el. Pielea îi era pătată și ochii înfundați. Arăta foarte rău și era foarte conștient de asta. Un baston era sprijinit de bancă, lângă el. Dar la câțiva metri distanță, în parcarea minusculă, un Mercedes elegant îl aștepta pe bărbat, cu un șofer angajat înăuntru. Bărbatul era Ransom Wells.

Mă sunase cu mai bine de o oră în urmă, în timp ce zăceam fără somn în pat.

— Sunt Ransom Wells, a spus el când am răspuns, ca și cum nu ar fi fost ora șase dimineața. Beth Greer dorește să vorbesc cu tine și se întâmplă să fiu de acord. Înțeleg că lucrezi în centru și nu doresc să-ți întrerup programul. Dacă ne întâlnim la banca din parcul Langland, lângă chei, voi fi acolo la șapte și jumătate și-ți voi spune tot ce doresc să îți spun.

— Bine, am zis, și am închis.

Apoi m-am ridicat, m-am îmbrăcat și am luat autobuzul spre chei.

Știam că Ransom fusese un bărbat masiv, sănătos și incitant, cu o prezență electrizantă. Cazul Lady Killer fusese doar unul dintre

numeroasele din cariera lui legendară. El continuase să apere clienți celebri și în alte cazuri celebre, făcând mereu vâlvă în presă. Dar cazul Lady Killer, victoria sa strălucită în apărarea lui Beth Greer, era cel care-l lansase.

Se pensionase cu doar zece ani în urmă, iar anii aceia nu fuseseră blânzi. Își pierduse cea mai mare parte din faimoasa alură, ca și cum ceva l-ar fi mâncat din interior. Arăta obosit. Dar avea spatele drept când stătea pe banca de lângă mine, iar mâinile, deși cu venele albastre și încheieturi proeminente, erau mari și puternice, ultimul lucru vital la el.

— Presupun că te-am șocat cu înfățișarea mea, a spus el.

— Un pic, am recunoscut. Dar o să mă obișnuiesc cu ea.

— Măcar unul dintre noi să se obișnuiască.

A oftat.

— Shea Collins. Ești bloggeriță, din câte am înțeles, și lucrezi la un cabinet medical. Unde trebuie să fii în mai puțin de o oră.

— Da.

Aveam bluza mea de la uniformă pe sub pulover și haină.

— De asemenea, ești Fata A.

Cu câteva săptămâni în urmă aș fi fost nerăbdătoare să obțin un interviu cu Ransom Wells; el era versiunea mea de star rock. Acum mă simțeam doar obosită și puțin tristă.

— S-a zis și cu identitatea mea ascunsă, am remarcat. Se pare că toată lumea știe.

— De fapt, secretul a fost luat foarte în serios la vremea aceea, a spus Ransom. Erai doar o fetiță și nimeni nu dorea ca publicitatea să-ți distrugă viața. S-a întâmplat doar să știu totul și pe toată lumea. Întotdeauna am știut.

S-a uitat la mine.

— Deși, fără îndoială știi că nu l-am apărat pe Anton Anders. Nu am lucrat deloc la cazul acela.

— Știu, am zis.

Dacă ar fi făcut-o, n-aș fi vorbit cu el acum. N-aș fi venit niciodată.

— Cazul Anton Anders a fost o treabă foarte importantă în acest oraș, a spus Ransom. Îmi dau seama că poți să deschizi televizorul sau să navighezi pe internet și să citești despre crime care au fost și mai oribile, criminali care au ucis o sută de oameni. Dar în Claire Lake, în special în rândul poliției și al anchetatorilor, cazul Anders a fost un paratrăsnet. A modelat felul în care poliția își desfășoară activitatea. Oricât de tragic ar fi fost, e văzut ca un model de muncă polițienească perfectă, de felul în care o investigație poate îndepărta răul din societate atunci când este făcută corect de la început până la sfârșit. Încă se mai discută, încă se mai predă după douăzeci de ani. Iar Fata A face parte din asta. Asta e moștenirea ta, fie că-ți place, fie că nu.

M-am gândit la cât de speriată fusesem, la douăzeci și nouă de ani, când îmi dădusem seama că eram singură în întuneric în fața conacului Greer. Cum simpla idee de a ajunge acasă mi se păruse insurmontabilă. Am scuturat din cap. Nu prea îmi păsa de pregătirea poliției.

— Nu am ales niciodată această moștenire. Nu am ales nicio moștenire.

— Asta pentru că nu întotdeauna avem posibilitatea de a alege. De fapt, rareori o avem.

M-am uitat la bărcile-locuință, care se mișcau în lumina cenușie. M-am întrebat dacă detectivul Joshua Black se afla în barca lui chiar acum, trezindu-se. Omul care îl prinsese pe potențialul meu ucigaș, trăindu-și singur ultima parte a vieții.

— Să înțeleg că l-ai cunoscut, a spus Ransom, urmărindu-mi privirea și citindu-mi gândurile. Pe Joshua.

— Da.

— Cât de fericit trebuie să fi fost, a zis Ransom. Să te vadă în viață, sănătoasă și atât de frumoasă,

douăzeci de ani mai târziu. Nu ar fi lăsat să se vadă, desigur. Dar întâlnirea asta i-a încălzit inima. E genul acela de om.

— De ce e singur? am întrebat.

— A fost căsătorit timp de vreo cincisprezece ani, dar nu a funcționat. La polițiști nu funcționează niciodată. Sunt o gașcă de nesuferiți, căsătoriți cu munca, iar majoritatea sunt nesimțiți și greu de digerat pentru perioade lungi de timp. Joshua a fost o excepție, dar nici măcar el nu a reușit să facă o căsnicie să meargă. Dacă te ocupi de moarte ca să-ți câștigi pâinea, duci o viață singuratică. Și nu a avut nici copii.

— Avea un fel de prietenie cu Beth, am spus eu.

— Asta pentru că el nu a crezut niciodată cu adevărat că ea i-a ucis pe bărbații aceia. Și a avut dreptate.

Mi-am întors privirea de la bărcile-locuință și m-am uitat la Ransom, observându-i profilul sălbatic.

— Dar nu știe cine a făcut-o cu adevărat, am spus. Beth nu i-a zis niciodată. Și nici tu nu i-ai spus.

Ransom a rămas tăcut, uitându-se la apă.

— De aceea te-a sunat acum? l-am întrebat eu. Pentru că am aflat despre Lily? Mă întreb cât de multe știai despre ea.

I-am urmărit profilul.

— Știai totul, nu-i așa? Și nu i-ai spus nici detectivului Black, nimănui.

— E adevărat, a recunoscut Ransom. Am lăsat-o să atârne ca un mister timp de patruzeci de ani. N-am făcut-o ca să fim cruzi. Am făcut-o pentru că, atunci când unui om ca Joshua Black i se dau prea multe informații corecte, se va băga singur în pământ urmărindu-le. Și apoi va afla lucruri pe care nu vrea să le știe. Nu ar fi fost bine să-i dăm lui Joshua răspunsurile, Shea. I-ar fi cauzat doar durere și oricum nu conta. Pentru că totul se terminase deja.

— Dar asta *este* o cruzime, am spus.

Ransom a încuviințat.

— Da, așa e. Dar totul în această poveste este crud. Începutul, mijlocul, sfârșitul. Totul.

A suspinat.

— Am fost avocatul familiei Greer în anii de dinainte de a mă ocupa cu normă întreagă de apărare. Julian a venit la mine în anul în care am preluat cabinetul tatălui meu. Lily venea la conac de câțiva ani. Mariana o prezenta mereu drept o rudă îndepărtată, dar, bineînțeles, Julian știa adevărul. A aflat despre Lily când mama Marianei a murit și i-a lăsat lui toate actele ei. Când secretul a ieșit la iveală, Mariana a vrut ca fetița să o viziteze de Crăciun. Asta a distrus căsnicia pentru el. Nu a iertat-o niciodată.

— Cred că e tulburător să afli că soția ta a avut un copil înainte să te cunoască, am spus.

Ransom mi-a aruncat o privire dezgustată.

— O fată de optsprezece ani dintr-o familie bună, complet ferită de realitățile vieții, nu rămâne însărcinată pentru că așa decide ea, a spus el. Ție ți-a fost vreodată rușine?

Întrebarea a fost atât de surprinzătoare încât nu m-am gândit la nimic de spus.

Privirea înlăcrimată și inteligentă a lui Ransom era fixată pe mine.

— Ți-a fost, a spus el, citindu-mi expresia. Tuturor ne-a fost. Rușinea este corozivă și epuizantă și nu ne lasă niciodată în pace. Tatăl Marianei a plecat – și-a părăsit familia la scurt timp după ce s-a întors acasă din război. Sora ei a murit într-un accident, înecată. De Mariana s-a profitat pur și simplu. A fost practic un copil. Iar apoi i-a fost rușine și a plătit cu această rușine pentru întreaga viață. A plătit iar și iar, în fiecare zi.

M-am uitat la chipul lui în timp ce vorbea și am putut să văd. Era atât de ușor de văzut atunci când știai ce cauți…

— Ai iubit-o, i-am spus.

Vântul a suflat și i-a ridicat părul alb și rar.

— Presupun că nu mai contează acum, a zis el. E moartă de peste patruzeci de ani. Dar, da, dacă Mariana ar fi ridicat măcar un deget spre mine, mi-aș fi părăsit soția pentru ea. Dar nu a făcut-o niciodată. Stai liniștită, nu există nicio aventură toridă despre care trebuie să scrii după atâta timp. Mariana habar n-avea cum mă simțeam și nu i-am spus niciodată. A fost ciudat de inocentă, în felul ei.

Inocentă și tristă. Nu m-am putut gândi la nimic altceva de spus decât:

— Îmi pare rău.

Ransom a ridicat din umeri.

— Timpul trece, iar lucrurile astea încetează să mai conteze. Sunt doar gânduri care plutesc în vânt. N-am nevoie să-mi transmiți tu emoțiile mele prostești către generația următoare. În schimb, am informații pe care vreau să le transmiți.

Mi-am simțit coloana vertebrală înțepenind, o parte din vechiul entuziasm trecându-mi prin vene. Era parte din mine, acea emoție, și așa avea să fie întotdeauna.

— Ce informații?

— O să ți le dau la momentul potrivit. Ești aici la invitația mea și o să fac asta așa cum vreau eu. Ceea ce încercam să spun este că Julian a venit la mine în legătură cu copilul nelegitim al soției sale. Voia să știe dacă fata avea dreptul legal la banii lui. Răspunsul a fost nu, iar eu i-am spus asta. Amândoi am râs la gândul ăsta. Îmi amintesc foarte clar. Și-a bătut degetele pe baston, apoi le-a liniștit din nou. Lily era o rușine, dar era doar o fetiță. Sincer, mi-am scos-o din minte. Abia dacă m-am mai gândit la ea până când m-a găsit în biblioteca de Drept, la șase săptămâni după ce Julian a murit. A intrat pur și simplu și s-a așezat vizavi de mine, la masa la care citeam.

— Lily a venit să te caute? am întrebat.

— O, da. Dumnezeu știe cum de a aflat unde eram, dar a aflat. Până atunci mi se păruse minunată și foarte senzuală, într-un mod ciudat. Dar când am văzut-o față în față pentru prima dată în viața mea, nu mi s-a părut deloc drăguță. Radia ceva… respingător. O răceală. E greu de explicat când nu ai fost în prezența ei. Știu că Beth o iubea pe Lily, că erau surori, dar eu am iubit-o pe Beth de aproape cincizeci de ani, iar Lily mă făcea să vreau să mă târăsc afară din propria piele. M-a făcut să verific camera, căutând ieșirile și întrebându-mă cât de repede aș putea ajunge la una dintre ele. M-a făcut să vreau să-mi sun copiii, să mă asigur că știu unde sunt. Putea păcăli mulți oameni cu înfățișarea ei drăguță și tânără. Dar pe mine nu mă putea păcăli.

— „Recunosc răul pur când îl văd”, am spus, citând ceea ce spusese Ransom în interviul dat cu atâția ani în urmă.

— A fost o scăpare, a spus Ransom. Reporterul mă întreba despre Lady Killer. Eu mă gândeam la Lily când am spus asta.

Reporterul a presupus că mă referam la Beth. Și, bineînțeles, odată ce a apărut, n-am mai putut să-l corectez, așa că declarația a intrat în istorie.

— Beth s-a supărat din cauza asta?

— Nu. „Măcar e dramatic”, a spus ea. „Întotdeauna ai avut fler pentru dramatism, Ransom”.

S-a uitat la mine.

— Beth are foarte multe defecte, după cum sunt sigur că ai observat. Are răceala și egoismul ei, care provin din condițiile teribile în care a crescut. Poate fi egoistă și secretoasă, certăreață, tranșantă. Înțeleg toate astea și o s-o apăr în continuare pe Beth Greer până când închid ochii. Ceea ce nu va mai dura mult.

— Ce a vrut Lily? am întrebat. Când a venit la tine în biblioteca de Drept?

— Voia bani. Atât Beth, cât și Julian îi trimiteau de ceva vreme, dar Julian îi tăiase banii, iar Lily voia mai mulți. Acum Julian era mort, așa că știa că banii trebuiau să fie ai Marianei. Lily voia să afle dacă o poate face pe Mariana să semneze ceva ca să aibă acces la ei. Nu doar bani oferiți din vinovăție – ceva permanent. „Știi cine sunt”, a spus ea, iar eu a trebuit să recunosc că da, știam. A spus că o să se ducă la ziare și o să spune cine e. Voia bani contra promisiunii că o să păstreze tăcerea. La fel cum făcuse cu Julian.

Am încercat să mă imaginez la douăzeci și unu de ani încolțindu-l pe Ransom Wells, poruncindu-i să mă aranjeze pe viață. Poate că Lily era o psihopată, dar era și destul de curajoasă.

— Ce i-ai spus? am întrebat.

— I-am spus să se ducă dracului, a zis Ransom. De altfel, sper că acum chiar e acolo. Pentru că am vorbit serios. I-am spus că o blondă prostuță n-o să mă sperie. Ea a zis: „Asta a crezut și Julian până când l-am împușcat în față”.

Iisuse!

— Ai crezut-o?

— Dacă am crezut-o?

Ransom s-a gândit la asta.

— A trebuit să fac o recalculare rapidă când a spus asta. Pentru că, dacă ea o făcuse, atunci eram în pericol. Și, da, am crezut-o. Aveam aceleași preconcepții și prejudecăți ca orice bărbat de vârsta mea în 1973, dar am fost întotdeauna mai dispus decât alți oameni să înfrunt adevărul. Iar adevărul era că fata asta îmi omorâse clientul, prietenul, pentru banii lui, iar pentru ea nu însemna nimic. M-a lăsat să văd adevărul despre ea în clipa aceea. Nu cred că a făcut asta prea des.

Eram captivată. Soarele răsărise și nu știam dacă o să întârzii la serviciu, dar nu-mi păsa.

— Ce ai făcut?

— I-am spus că nu o cred. I-am spus că Julian fusese ucis de un hoț în timpul unei spargeri

întâmplătoare. I-am spus că, dacă l-a ucis pe Julian în speranța de a-i lua banii, a fost o mișcare teribil de proastă. Mariana a avut o cădere nervoasă după moartea lui Julian și mi-a încredințat toate afacerile ei. Iar eu nu aveam nicio intenție să mă supun șantajului, așa că moartea lui Julian ar fi fost în zadar – dacă, desigur, ea chiar îl omorâse. Ceea ce, am spus, mă îndoiam.

Și-a încrucișat mâinile peste baston.

— A fost o mișcare riscantă să vorbesc cu ea în felul acela, dar toată viața am făcut mișcări riscante. Am insultat-o, dar, în același timp, i-am oferit o ieșire. A profitat de ea. A plecat și nu am mai văzut-o niciodată în persoană.

— Dar asta nu a fost ultima dată când ai auzit de ea.

— Nu. Dar nu vreau să mă mai gândesc la Lily. Ea e problema ta acum.

A scos un plic sigilat din geanta lui de piele și mi l-a înmânat.

— Aici sunt niște hârtii, puținele care au mai rămas. Julian le-a distrus pe majoritatea. Mai sunt și alte câteva lucruri ale mele pe care trebuie să le citești. Întreabă-te de ce Beth a decis să spună totul acum, după toți acești ani.

— De ce? am întrebat, luând plicul.

— Există un motiv în spatele a tot ceea ce face Beth, a spus Ransom. Nu mi i-a spus, dar știu că există unul. Nu am întrebat-o despre el. Sunt o mulțime de lucruri despre care nu am întrebat-o pe Beth. Am supraviețuit atât de mult timp și am avut atât de mult succes pentru că nu întreb despre lucruri pe care aș prefera să nu le știu.

M-am uitat în jos la plicul din mâna mea.

— Eu nu cred că am talentul ăsta. Poate că mi-ar fi mai bine dacă l-aș avea.

— Cred că e timpul ca totul să iasă la iveală, a spus Ransom. Nu știu de ce a sosit momentul, dar așa este. Orice ai afla, Shea, fă-mi o favoare și nu-mi spune nimic.

34.

Mai 1973

BETH

La șase săptămâni după moartea lui Julian, Beth făcu ceva ce nu făcuse aproape niciodată: își petrecu ziua la cumpărături cu mama ei.

Mariana fusese întotdeauna o cheltuitoare. Cu asta se ocupa: cumpăra lucruri frumoase, pentru ca apoi să cumpere alte lucruri frumoase. Uneori, ca de Crăciun, se entuziasma pentru scurt timp de ceea ce cumpăra, dar în restul timpului făcea cumpărături cu o curioasă absență, uitând adesea de ele și lăsându-le îngrămădite într-un colț, încă în pungile lor. Cumpărăturile nu erau cu siguranță o activitate veselă între mamă și fiică și, de îndată ce obținu permisul, Beth obișnui să ia una dintre mașinile familiei și să meargă singură la cumpărături.

De la moartea lui Julian, lucrurile scăpaseră de sub control. Mariana bea fără oprire; Beth bea aproape la fel de mult. Cele două rătăceau prin casă ca niște fantome, uneori dormind până la prânz, alteori trezindu-se la patru dimineața. Beth alterna între încercările de a se convinge că Lily nu-l omorâse cu adevărat pe Julian și frica înghețată, ametitoare pe care o simțea. Își dorea atât de mult să repare lucrurile pentru mama ei, să le îndrepte din nou, dar știa deja că nu ea era cea care îndrepta lucrurile în situațiile grave; ea era cea care, cumva, le înrăutățea.

Terminase liceul, ceea ce nu avea niciun sens. De ce se deranjase? Nu urma să meargă la facultate. Nu avea de gând să devină profesoară, asistentă medicală sau o persoană normală. Partenerii de afaceri ai tatălui ei urmau să preia compania lui, Greer Pharmaceuticals, deși e drept

că Beth urma să primească o parte din profituri pe viață.

Ar fi trebuit să se căsătorească cu Cray și să fie o soție de societate, dar și asta se terminase. Timp de șase săptămâni, Beth privi la nimicnicia viitorului ei cu o amorțeală neputincioasă, temperată de sclipiri de furie care se mai domoleau doar atunci când făcea din nou ravagii în dulapul cu băuturi al Marianei.

Ar trebui să fac ceva, se gândea Beth în mod repetat. Dar nu se putea obliga să facă nimic.

Iar apoi, într-o zi de mai, când soarele strălucea și Mariana era temporar trează, își aranjă părul, se machie și îi spuse lui Beth;

— Hai să ieșim la cumpărături!

Beth acceptă.

Merseră cu mașina până la Edengate Piaza, un centru comercial nou-nouț de la periferia orașului Claire Lake. Mariana purta o rochie lungă, drapată și își legase o eșarfă colorată în părul blond. Beth purta un tricou de damă și blugi cu talie înaltă, șlapi, și avea părul despletit. Aerul era atins de prima promisiune a verii, căldura se strecura în umezeala rece, aproape fierbinte sub soarele direct și în mașina închisă. Beth simți cum mahmureala i se scurge afară din corp sub lumina soarelui. Neil Diamond cânta la radio în timp ce conduceau.

— O să fie atât de distractiv! zise Mariana cu o voce entuziasmată.

Beth îi zâmbi timid mamei sale și se gândi că, poate, chiar avea să fie distractiv. Edengate Piaza era nou, încă un loc interesant de vizitat. Era o clădire lungă, din cărămidă maro prăfuită, cu o colonadă de-a lungul unei laturi, și un acoperiș din tablă maro-închis. Fusese construită pentru clientela mai bogată din Claire Lake, cu magazine de încălțăminte la modă, de rochii și de bijuterii care se înșirau de-a lungul colonadei. Pe panoul din față era un desen cu trei femei cu alură de clepsidră, în rochii Chanel și pălării de tip

„pillbox”, care se plimbau pe colonadă pe tocuri înalte, cu sloganul „Singura experiență de cumpărături de care aveți nevoie!”

— Uite, iubito, spuse Mariana arătând spre panou când opriră mașina. E singura experiență de shopping de care avem nevoie!

Beth râse, mai degrabă încântată de faptul că Mariana folosise acel cuvânt drăgăstos decât de glumă. Nu-și putea aminti când îi vorbise așa ultima oară.

Se alăturară cumpărătorilor de pe colonadă. Probară pantofi, rochii. Mariana cumpără un ruj de un roșu intens, vibrant, genul de culoare pe care ai fi văzut-o pe Marilyn Monroe sau pe Hedy Lamarr. Când Beth găsi un șal de mătase în aceeași nuanță de roșu, Mariana strigă de emoție.

— Ar trebui să-l cumperi, zise ea. E perfect pentru tine!

— Crezi? întrebă Beth.

— O, da.

Mariana luă șalul, îl înfășură pe umerii lui Beth și făcu un pas în spate.

— E foarte frumos. Arăți ca o femeie care poate cuceri orice.

Beth nu se simțea ca o femeie care poate cuceri orice, dar în acel moment nu conta. Asta vedea Mariana când o privea, iar asta o făcea să se simtă mai bine decât se simțise de câteva săptămâni încoace, poate dintotdeauna. Cumpără șalul.

Cei câțiva bărbați de la Edengate Piaza se uitară la ele în ziua aceea. Se uitară la Mariana, frumoasă, blondă și palidă, cu eșarfa înfășurată în păr. Se uitară la Beth, de nouăsprezece ani și senzuală fără măcar să se străduiască. Pentru prima dată, Beth nu se supără. Era plăcut să fie privită, să fie admirată. Mâncară hamburgeri la un local din apropiere și mai făcură câteva cumpărături înainte să meargă în cele din urmă acasă.

Iar apoi, când intrară pe alee, Mariana strigă de bucurie:

— Lily!

Beth se uită într-acolo, iar răceala reveni, întunericul începând să coboare din nou. Pentru că Lily stătea pe treptele din fața conacului Greer, îmbrăcată în blugi și cu un poncho, așteptându-le să vină acasă. Iar bucuria Marianei nu mai era forțată sau falsă. Era autentică.

Lily aşteptă în picioare cât Mariana coborî din mașină, închizând portiera în urma ei, uitând de pachete, uitând de Beth. Aproape că alergă spre prima ei fiică, iar expresia i se lumină. Se opri la câțiva pași de Lily, fără să vrea să o îmbrățișeze, deși era clar că își dorea asta. Lily respingea îmbrățișările, așa că Mariana o atinse ușor în schimb, trecându-și vârfurile degetelor pe umerii și fața ei.

— Ești foarte slabă, spuse Mariana în timp ce Beth cobora încet din mașină.

Lily slăbise. Fața îi era subțire și deloc machiată. Poncho-ul era uzat și avea găuri la cusături, iar Beth își dădu seama că nu era o înscenare; Lily trebuie că era falită. Ea însăși nu-i trimisese lui Lily niciun ban de luni de zile.

— Unde ai fost? întrebă Mariana, prea entuziasmată ca să mai aștepte un răspuns. Va trebui să-mi povestești totul. Ești bine? Mi-am făcut atâtea griji pentru tine. Când te-ai întors?

— Azi-dimineață.

În timp ce vorbea, Lily se uită pe lângă mama lor la Beth, cu un zâmbet în ochi. *Știm un secret,* spunea zâmbetul acela.

Ea ruina totul, totul. Era un monstru.

— Mamă, spuse Beth, susținând privirea lui Lily.

— Beth, te rog.

Mariana abia dacă se uită la ea. Lui Lily îi spuse:

— Hai să intri. O să-ți fac o limonadă.

— Mamă, spuse Beth mai tare.

Mariana se întoarse și se răsti la ea, buna-dispoziție de pe urma ieșirii lor dispărând:

— Beth, ești nepoliticoasă!

— Nu, te rog, interveni Lily.

Își puse mâna pe brațul Marianei, iar Mariana privi atingerea, uimită.

— Vreau să aud ce are de spus. Ce ai vrea să ne spui, Beth?

Beth se uită lung la ele. La Lily, atât de slabă și de bolnăvicioasă sub poncho-ul ei, după ani întregi petrecuți departe. La Mariana, radiind la această mică atingere din partea fiicei sale, prima ei născută. Fata cea amară, nu cea dulce.

Ea l-a ucis pe Julian. Beth ar fi trebuit să spună cuvintele. *A intrat în casă și l-a împușcat în față. L-a împușcat pe soțul tău și l-a lăsat mort pe podeaua bucătăriei. Chiar nu-ți pasă? Chiar nu-i pasă nimănui?*

Nimeni n-ar fi crezut-o. Iar dacă ar fi putut dovedi vreodată că era adevărat, lucrul ăsta ar fi ucis-o pe Mariana. Ar fi zdrobit-o pentru totdeauna.

Se terminase. Ziua aceea frumoasă, atenția mamei ei, posibilitatea să se întâmple ceva bun. Beth fusese nebună să se bucure, chiar și pentru câteva ore, dar nu se putea îndura să regrete. Încă mai simțea soarele care o încălzea în păr, încă îl mai auzea pe Neil Diamond la radio, încă o mai auzea pe Mariana spunând „iubito”.

Încă mai putea simți acel ecou al momentului în care i se păruse că putea cuceri orice.

Încă îi plăcea iluzia, chiar dacă știa adevărul. Ea nu putea cuceri absolut nimic.

— Bine ai revenit, Lily, zise. Cât o să stai?

35.

Decembrie 1977

BETH

La închisoare nu se dovedi atât de rău pe cât crezuse Beth că va fi.

În primul rând, nu trebuia să stea de vorbă cu alții. Nu trebuia să se certe, să se justifice sau să facă impresie bună. Nici măcar nu mai trebuia să ia decizii – Ransom, undeva, acolo, în libertatea lumii reale, lua majoritatea deciziilor în locul ei. Nu mai trebuia să-și planifice un program sau să decidă ce să poarte sau ce să mănânce. Nu mai trebuia să se trezească în fiecare zi în conacul Greer, respirând aerul sufocant al acestuia și să se uite la amintirile părinților ei din fiecare cameră. Nu trebuia să vadă podeaua bucătăriei, să-și imagineze felul în care arăta sângele adunat pe ea. Nu trebuia să vadă hainele frumoase ale Marianei în dulapul ei, care nu aveau să mai fie purtate niciodată. Nu trebuia să se gândească la nimic.

Nu că Beth nu s-ar fi gândit – se gândea. Amintirile ei erau ascuțite și detaliate, chinuitoare în precizia lor. Ar fi trebuit să fie o confuzie copleșitoare, prea mult pentru a o asimila, dar pentru prima oară creierul lui Beth nu se oprea, nu dispărea în panică sau amorțeală. Era trează acum, poate pentru prima dată în viața ei.

Ransom îi spuse că arestarea avusese loc din cauza armei. Raportul balistic stabilise că arma de la uciderea lui Julian se potrivea cu cele două crime ale Lady Killer. Nu aveau arma în sine, dar aveau pe cineva care o văzuse pe Beth la locul celei de-a doua crime. Așa că își asumaseră riscul.

Beth era furioasă – știa asta. Îngropați adânc, undeva sub zumzetul și gândirea nesfârșită din creierul ei, se aflau cărbunii încinși ai furiei, care alimentau totul. Starea de trezire făcea lucrurile mai clare – o stare de trezire impusă de faptul că era încarcerată, fără acces la alcool. Abia după câteva zile în celula ei Beth își dădu seama că mahmureala îi dispăruse complet, că pentru prima

dată nu era ușor beată sau foarte beată sau nu trăia urmările unei beții. Dormi profund, în ciuda lucrurilor din jurul ei, și mâncă fiecare îmbucătură din mâncarea de închisoare. Putea să gândească, pentru prima dată după ani de zile. Nu era plăcut – dacă cineva i-ar fi întins o sticlă de vin, ar fi dat-o peste cap pe toată, fără să pună întrebări –, dar era inevitabil. Dacă tot era forțată să gândească limpede, putea la fel de bine să încerce să elaboreze un plan.

În plus, cât timp se afla în adâncurile acestei celule, era în siguranță față de Lily.

Beth știa că nu se purta cum ar fi trebuit să se poarte o femeie îngrozită, acuzată pe nedrept – mânca, dormea, nu plângea și nu se prăbușea. Știa că fiecare gardian care vedea în celula ei, fiecare persoană cu care vorbea, își făcea și răspândea o impresie păguboasă despre ea. *E rece. Nu vorbește, nu plânge. Nici măcar nu pare îngrijorată. Nu-i pare rău că bărbații aceia sunt morți.*

Detectivul Washington o ura pe Beth, mai ales după circul de la arestare. Era furios, ca și cum toată treaba asta ar fi fost din vina lui Beth. Ransom era călare pe un val de indignare, lucrând la cel mai expansiv nivel de decibeli. Polițiștii în uniformă o tratau cu un amestec de libidinozitate și nesimțire, de parcă nu era deloc o persoană, ci o poză de *pinup* într-o revistă. Iar detectivul Black se simțea mizerabil, dureros de nefericit din cauza lucrurilor nedemne la care era supusă Beth, deloc în largul lui alături de partenerul său și de ceilalți polițiști, fără să poată face nimic în acest sens. Era atât de frământat, încât lui Beth aproape că îi părea rău de el. Aproape.

Nu-și putea permite să-i pară rău de cineva în momentul acela. Nici măcar de ea însăși.

Știa că refuzul ei de a vorbi îl irita pe detectivul Black. El credea că, acum că se întâmplase ce era mai rău – că stătea într-o celulă de închisoare

purtând o salopetă mult prea largă –, Beth ar fi trebuit să fie în sfârșit o femeie ca la carte și să cedeze sub presiune. Beth stătea în celula ei și știa că detectivul Black era obligat să fie dezamăgit de ea. Să fie în spatele gratiilor, să mănânce mâncare de rahat, să i se spună că e o târfă criminală – acestea nu erau cele mai rele lucruri care i se puteau întâmpla. Cele mai rele lucruri se întâmplaseră deja cu ani în urmă.

Într-o zi își ridică privirea și îl văzu pe Black cum e lăsat să intre pe ușa celulei ei, gardianul în uniformă închizând-o în urma lui. Beth nu fusese anunțată că va veni.

El purta un costum albastru-închis. Ea se întrebă dacă iubita lui, educatoare la grădiniță, îl ajutase să îl aleagă. Era bărbierit, cu părul pieptănat cu grijă, deși cam lung pentru un polițist. Beth prinsese o foarte slabă adiere de affershave când el mersese lângă ea în timpul arestării și știa că, dacă s-ar fi putut apleca și i-ar fi mirosit gâtul, parfumul ar fi fost înțepător și masculin. Aftershave-ul, credea Beth, era unul dintre cele mai importante mirosuri din lumea oricărei fete. Era mirosul taților, sau al unchilor, sau al profesorilor, sau al preoților, sau al soților. Tatăl lui Beth folosea affershave, dar mirosul era diferit la detectivul Black, pentru că uneori aftershave-ul era mirosul unui bărbat care nu era, și nu avea să fie niciodată, al tău.

Se uită lung la ea, așezată pe marginea patului din celulă, îmbrăcată în salopeta albastră de denim de la închisoare. Era frig aici, dar Beth nu-și încrucișă brațele. Își ținea mâinile pe pat, lângă șolduri, strângând marginea în timp ce îl privea în ochi.

— Unde e arma? o întrebă el.

— Nu știu, zise Beth.

Adevărul, pentru prima dată.

— De ce ai fost la locul celei de-a doua crime?

— Nu am fost.

Și cam gata și cu adevărul. Ransom ar fi făcut un atac de panică dacă ar fi putut să o audă acum.

Detectivul Black își frecă fața cu o mână.

— Acoperi pe cineva, spuse el. Știi că știu asta. Știi că e singurul răspuns care are sens. Întrebarea este pe cine. Și de ce.

Beth nu zise nimic.

— Voi găsi răspunsul, să știi. O să aflu pe cine acoperi.

Te va ucide dacă o faci.

— N-o vei face.

— Nu prea ai încredere în mine. Sunt foarte bun în meseria mea.

— Dacă o să fiu condamnată, nu va trebui să te deranjezi.

Oare avea să fie condamnată? Ransom era singura ei speranță.

Îi spusese să o scoată din asta și știa că el avea de gând să folosească toate trucurile posibile. O făcea pentru că ea îl plătea, așa că nu avea niciun atașament sentimental față de Ransom. Totuși, în clipa aceea, numai pe el îl avea.

— Trebuie să-mi spui, continuă detectivul Black, aflat cu câteva mișcări în urmă, încă. Beth, nu ești proastă. Știi cât de gravă e situația. Toată lumea, efectiv toată lumea, crede că tu ai fost. Eu sunt singurul care vede ce se întâmplă cu adevărat. Vei fi condamnată, înțelegi? O să-ți petreci restul vieții în închisoare. Eu sunt singurul care te poate ajuta.

Un discurs bun, dar Lily o învățase bine pe Beth. Toată lumea vrea ceva – asta fusese una dintre lecțiile lui Lily. Detectivul Black voia să o ajute, da. Dar voia, de asemenea, să rezolve cazul. Voia să fie el cel care descoperă adevărul. Voia dreptate. O voia pe Lily.

Nu. Nimeni nu trebuie să o aibă pe Lily. Nimeni în afară de Beth.

— Jocul de-a Hamlet se învechește, îi zise Beth detectivului Black. Ești așa de rupt în două, nu-i

așa? Crezi că nu am făcut-o, dar crezi și că sunt o cățea mincinoasă.

El arăta de parcă tocmai l-ar fi scuipat brusc.

— Nu cred asta.

— Ba da, crezi. Nu i-am ucis pe bărbații aceia, dar aș fi putut să o fac. Aș fi putut să-i împușc în timp ce mă uitam în fața lor, să-i privesc cum mor și să nu simt nimic. Asta e ceea ce crezi tu, dar știi că nu am făcut-o, de fapt. Te înnebunește și e atât de plictisitor!

Black clătină din cap. Avea pete roșii pe pomeți.

— Încerci să mă enervezi. Dar, Beth, eu încerc să te ajut.

— Nimeni, începu Beth clar, încet, lăsând cuvintele să răsune în celula rece, nimeni nu încearcă să mă ajute. Nimeni nu vine după mine.

Black deschise gura, dar Beth vorbi peste el. Se săturase atât de mult ca oamenii să vorbească peste ea, ca bărbații să o întrerupă și să vorbească în numele ei… De parcă ar fi știut măcar o fracțiune din ceea ce se întâmpla în mintea ei, de parcă ar fi știut cum era să fie ea, pentru o zi, pentru o oră. Uneori, era atât de furioasă încât își dorea să-i fi împușcat chiar ea pe bărbații aceia, lucru pe care Lily îl înțelegea perfect despre ea.

— Mă pot ajuta singură, îi spuse Beth. Nu am nevoie de tine. Du-te acasă la educatoarea ta de la grădiniță. Du-te și căsătorește-te cu ea și fă-ți o viață mică și convențională. Și să nu te mai întorci niciodată aici.

Acum Black avu propria lui explozie de furie, rară și binevenită, cel puțin pentru Beth.

— Te porți ca o idioată nenorocită! Eu sunt singurul care vrea să te scoată din asta – nu pentru că mă plătești cu un onorariu, ci pentru că chiar vreau să o fac! Dacă ești condamnată, viața ta s-a terminat!

— Și ce dacă? Eu nu sunt nimic pentru tine. Ieși afară.

Se ținu tare.

— Nu renunț. Dacă nu tu ai făcut asta, atunci oricine a făcut-o este liber să o facă din nou. Oricine are arma aia. Oricine a scris biletele alea și i-a împușcat pe bărbații aceia. E o femeie, nu-i așa? Știi că este. Dacă nu ești tu, Beth, atunci va ucide și mai mulți bărbați până când va fi oprită. Ai de gând să iei parte la asta?

— Ieși afară, zise Beth.

— Beth…

— Ieși afară!

Plecă. Beth îl privit cum iese în timp ce o ușă se închidea în interiorul ei și o altă parte din ea murea. Apucă salteaua rece și subțire a patului din celula ei și se gândi: *Nu am de gând să-mi trăiesc restul vieții aici. Se înșală în privința asta. Și nici Lily n-o să mai ucidă vreodată pe altcineva.*

Beth avea să se asigure de asta.

Era în închisoare, arestată pentru două crime, avocatul ei era acasă cu soția și copiii. Era singură, la capătul unei vieți care avusese o mulțime de finaluri, privind la restul vieții ei în închisoare. Era, din toate punctele de vedere, cel mai rău moment din viața ei.

Și, pentru prima dată, Beth Greer știa în sfârșit exact ce avea de făcut.

•

Șase zile mai târziu, Beth fu scoasă din celulă și dusă într-o încăpere plină de mese pliabile, fiecare dintre ele încadrată cu sticlă murdară. Pe fiecare masă se afla un telefon, mare și negru, înșurubat, cu cablul ascuns sub o apărătoare de plastic pentru a nu putea fi folosit ca armă. În câteva dintre celelalte cabine se aflau femei, îmbrăcate în haine de deținuți și aplecate asupra telefoanelor, vorbind cu avocați, soți sau copii. Vocile din încăpere erau joase, ascuțite și tensionate, iar aerul – la fel ca aerul de peste tot de acolo – mirosea a transpirație.

Toată lumea se aștepta ca viața în închisoare să o doboare. Chiar și Ransom, care o cunoștea atât de bine, avea îndoieli. Când zgomotele se mai

liniștiră, o întrebă dacă poate să-i aducă ceva: cărți, o pernă, o pătură în plus.

— Nu lăsa asta să te afecteze, îi spuse el îngrijorat. Oamenii se uită. Asta își doresc. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi cu colegele tale de închisoare.

Nu era nicio șansă să se întâmple asta. Beth îi ceruse un pulover și exemplarul din *Moby-Dick* pe care voise să-l citească dintotdeauna. Cartea i se păruse mereu prea densă și plictisitoare pentru ea, ceea ce o făcea să fie lectura perfectă pentru închisoare, își petrecu zile întregi în celulă încercând să descifreze proza impenetrabilă despre balene, ignorând tot ce o înconjura. Singurul lucru de care îi era dor, intens și profund, așa cum altor femei le era dor de copiii lor, era alcoolul.

În închisoare, Beth primi puține telefoane. Ransom venea întotdeauna în persoană, iar ea nu avea pe nimeni altcineva pe lume în afară de Lily. Avusese două apeluri înainte de acela, amândouă încheiate imediat ce ajunsese la telefon, așa că știa că Lily era pe urmele ei. Își făcea jocul.

De data aceasta, când Beth răspunse, la celălalt capăt al firului era vocea familiară a lui Lily, deși părea înăbușită și îndepărtată, ca și cum ar fi vorbit printr-un radio cu două căi.

— Pun pariu că nu mai ești dulce, zise ea.

Beth crezuse că era pregătită pentru asta – știa că Lily nu se va putea abține să o sune. Dar primul lucru la care se gândi când auzi vocea surorii el fu acea ultimă zi cu Mariana, ziua în care merseseră la cumpărături la Edengate Piaza. Beth trăia de douăzeci și trei de ani, dar aceea era singura zi dintre toate pe care ar fi readus-o înapoi, dacă ar fi putut. Gândul o sufocă, făcând ca durerea și furia să-i urce din stomac în gât. Era prima dată când își permitea să se simtă furioasă de când fusese arestată.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Cum este? întrebă Lily.

Părea veselă, nepăsătoare.

— Recunosc că sunt curioasă în legătură cu închisoarea. Probabil că nu e așa de rău. E plină de lesbiene?

— Predă-te și află, zise Beth.

Lily râse.

— Ți-e frică acolo? Mereu ai fost atât de lașă, Beth…

Cândva, înainte ca atâția oameni să moară, cuvintele acelea venite din partea lui Lily ar fi fost dureroase. Dar Beth nu mai avea șase ani. Nu se simțea înțepată. Simți doar un calm glacial și certitudinea că Lily o subestima.

Slăbiciunea lui Lily – poate singura ei slăbiciune – era că se credea mai deșteaptă decât toți. Mai ales decât Beth.

— Am avut mult timp să mă gândesc, spuse Beth.

Ca și cum ar fi avut o conversație normală. Pentru că în lumea lui Lily, totul era în regulă.

— Povestește, zise Lily.

— Mi-am amintit de noaptea în care a murit mama noastră.

La celălalt capăt al firului se lăsă liniștea.

— Care dintre noi crezi că a ucis-o? își întrebă Beth sora vitregă. Tu, sau eu?

Mai multă tăcere.

Nu vorbiseră niciodată despre asta. Nu avuseseră niciodată timp. După ziua în care venise acasă, Lily locuise la conacul Greer, când da, când nu, timp de doi ani. Apărea când avea nevoie de bani, stătea până când ea și Mariana se certau și apoi pleca din nou. Iar și iar. Când Lily era plecată, Mariana era bolnavă de îngrijorare. Când Lily se întorcea acasă, Mariana o întâmpina întotdeauna cu bucurie.

Beth privea totul neputincioasă. Mariana nu voise niciodată să audă adevărul despre Lily: că era o profitoare, o manipulatoare. Că nu o iubea așa cum o iubea Beth. Că în perioadele în care era

plecată, departe de ochii ei, Beth era convinsă că mureau oameni. Niciodată nu putuse dovedi asta, niciodată nu o găsise pe Lily atunci când ea voise cu adevărat să se piardă. Dar Beth o cunoștea pe sora ei vitregă și știa că atunci când Lily era într-una dintre stările ei reci și furioase, cineva, undeva, avea să moară.

— E doar singuratică, spunea Mariana în apărarea lui Lily, la nesfârșit. Toate acele case adoptive… Tânjește după dragostea unei mame.

Eu tânjesc după dragostea unei mame, voia Beth să strige, copilul ei interior de șase ani încă suferind. Dar nu ar fi contat; Mariana nu ar fi auzit-o. Abia acum ajunsese pe teritoriul în care putea să recunoască, chiar și indirect, că era mama lui Lily. Era prea fragilă pentru ceva mai mult.

Beth păstra tăcerea pentru ca mama ei să fie în siguranță. Dar, când era acasă, Lily întotdeauna îi făcea rău mamei ei, tăind-o cu vorbe, lovind-o cu acuzații: *Uită-te la tine. Ce e în neregulă cu tine? Nu-ți pasă de mine! Nu ți-a păsat niciodată! De asta m-ai trimis departe în fiecare an.*

Într-o noapte, cele două țipaseră una la cealaltă, Mariana cu lacrimi șiroindu-i pe chip. *M-ai dezamăgit!* strigase Lily, în timp ce Beth stătea în ușa sufrageriei, neputând să le oprească pe niciuna dintre ele. *Nu m-ai iubit niciodată! Te urăsc! Tot ce mi s-a întâmplat e din vina ta!*

Și Mariana: *Nu am știut ce altceva să fac… Te-am iubit atât de mult, Lily! Te-am iubit mai mult decât orice! N-am știut ce altceva să fac…*

Se terminase, ca întotdeauna, cu Lily plecând, trântind ușa în urma ei. Mariana, deja pe jumătate beată, băuse și mai mult. Dar Mariana lua pastilele acelea – ce erau? Stimulente? Calmante? De unde le luase? Fusese mereu foarte secretoasă, mai ales cu Beth.

Poate că Beth ar fi putut s-o oprească pe mama ei să bea atât de mult și să ia pastile.

Poate că ar fi trebuit să o facă. Dar se uitase la ochii stingheriți ai Marianei și la fața ei plină de lacrimi, iar cuvintele îi răsunaseră în cap: *Te-am iubit mai mult decât orice.* Și Beth s-a dus la culcare.

Când o auzise pe mama ei ieșind din dormitor în mijlocul nopții, mormăind singură în timp ce mergea pe coridor spre scări, Beth se ridicase și o urmase. Privise cum Mariana, captivă într-o iluzie paranoică pe care numai ea o putea vedea, ieșise pe ușa din față și se urcase în mașină. Beth ascultase cum mașina se îndepărta și nu făcuse nimic.

Te-am iubit mai mult decât orice. Cuvintele i se învârteau în cap lui Beth în timp ce stătea acolo.

Într-o oră, Mariana era moartă. Lily nu sunase și nici nu venise acasă, iar Beth era complet singură.

— Câteodată am impresia că eu am fost cea care a ucis-o, zise Beth acum, răsucind cuțitul în sora ei vitregă. Dar atunci nu ar fi amestecat pastilele cu alcoolul dacă nu i-ai fi spus că te-a dezamăgit. Că o urăști.

— Asta e o minciună, replică Lily.

— Spune-ți asta dacă vrei.

Mâna lui Beth de pe receptor era alunecoasă de atâta sudoare rece.

— Tu ești cea nebună, nu eu.

— Te face să te simți mai bine să te gândești că eu sunt nebună?

Vocea lui Lily era tăioasă.

— Te face să te simți îngâmfată? Ești sigură că tu ești cea sănătoasă la cap, Beth?

Era atât de hipnotică vocea aceea… Atât de convingătoare… Beth se frecă pe frunte. Da, ea era cea sănătoasă la cap. Nu omorâse niciodată pe nimeni. Cu excepția Marianei, în noaptea aceea când rămăsese pe loc și o privise cum pleacă.

Cu excepția celor care veniseră după, pentru că ea nu o oprise pe Lily când avusese ocazia.

— Cât timp a trecut până când ai aflat că e moartă? întrebă Beth. Ai fost plecată. Când ai aflat în sfârșit?

Mai urmă o scurtă pauză, apoi Lily îi spuse, pentru prima dată, adevărul:

— Trei luni. Dar o parte din mine a știut. Trăisem de parcă ea era deja moartă. Apoi i-am căutat necrologul în exemplarele vechi ale ziarului și l-am găsit. Și mi-am dat seama. De-aia începusem să mă uit la necrologuri.

Preț de o clipă, Beth simți că propria ei durere și durerea surorii sale se amestecă. Era încă atât de crudă, chiar și acum… Mariana, cu toate defectele ei, fusese singurul lucru pe care amândouă și-l doriseră vreodată. Oare o iubiseră? Oare vreuna dintre ele știa măcar ce e dragostea? De fapt, oare Mariana știuse vreodată?

Da, Mariana știuse ce e dragostea. *Te-am iubit mai mult decât orice.*

O iubea Beth pe Lily? Poate. Dar sentimentele ei pentru Lily semănau prea mult cu sentimentele ei față de ea însăși. Ură, milă, teamă și furie. Atât de multă furie…

Iar Lily… Nu era sigură că Lily știa cum să iubească pe cineva.

Totuși, deschise gura să vorbească. *Mama noastră este încă în casă,* vru să-i spună surorii ei. *O aud uneori. Vrea să deschidă ușa de la dormitor.* Poate că Beth era cea nebună. Totuși, era posibil ca Lily să înțeleagă.

Dar Lily vorbi prima.

— E vina ta, zise ea, iar momentul de durere împărtășită se termină când își scoase la iveală vechile arme, furia și vinovăția. Ai lăsat-o să moară în noaptea aceea. Știi că ai făcut-o.

Beth deveni rece și își lăsă mărturisirea deoparte.

— Am de gând să plec de aici. Știi asta, nu-i așa?

— Probabil că o vei face. Te eschivezi din orice lucru rău. Întotdeauna ai făcut-o. Presupun că ar trebui să-mi cer scuze că te-au arestat pe tine în locul meu, dar nu-mi pare rău deloc. E plăcut să te văd suferind măcar o dată.

Beth cunoștea tonul acela. Lily se simțea victorioasă, de neatins. Era momentul de maximă slăbiciune.

— Când o să ies, o să-ți dau destui bani ca să pleci pentru totdeauna. Și apoi n-o să ne mai vedem niciodată.

Acum Lily părea interesată.

— În sfârșit îmi primesc jumătatea mea?

— Orice, spuse Beth, cu o notă de disperare în glas. Orice-ți dorești. Orice ca să încheiem asta.

— Atunci ieși repede, prostuțo. Te aștept.

— Când ies, cum te găsesc?

— N-o s-o faci, zise Lily. O să te găsesc eu.

Când Beth se ridică ca să se întoarcă în celulă, știa că expresia ei era dură. Știa că gardiana o urmărea, că avea să se ducă acasă și să-i spună soțului ei că Beth Greer, infama Lady Killer, era cea mai rece femeie pe care o văzuse vreodată. Știa că, într-un fel, chiar dacă urma să câștige jocul acela cu Lily, avea să fie vătămată pentru totdeauna.

Dar asta nu mai conta acum, în măsura în care ar fi contat vreodată. Din dimineața aceea de noiembrie, cu atât de mult timp în urmă, când văzuse scrisul de pe fereastră, numai asta urma să se întâmple. Acum își dădea seama. Ea și Lily fuseseră blocate în asta împreună, ea și Lily, în toți acești ani. Și acum se apropiau de final. În sfârșit.

Beth se întoarse în tăcere în celula ei și începu să citească din nou *Moby-Dick.*

36.

Octombrie 2017

SHEA

Plicul de la Ransom Wells era o comoară de informații. Michael și cu mine nu am putut să le procesăm pe toate stând la masa de la restaurantul unde ne-am întâlnit după serviciu.

— Am nevoie de laptopul meu, spusese Michael. Trebuie să verific asta.

Așa am ajuns aici, în apartamentul lui. Doar noi doi, singuri. Încălcam încă una dintre regulile mele, dar nu conta. Trebuia să fiu aici, să mă uit prin dosarul ăsta.

Totul despre apartamentul lui Michael spunea că e un tip divorțat care s-a mutat în grabă. Canapeaua era la mâna a doua, cu siguranță cumpărată după mutare, dar televizorul era mare și nou – îl adusese cu el. Frigiderul era plin, dar nu avea foarte multe vase. Erau cutii nedeschise stivuite lângă un perete, dar și o lucrare de artă aleasă de el, deasupra canapelei, un tablou tipărit, înrămat, cu oceanul. Imaginea era surprinsă din vârful falezei, cu păsările de mare rotindu-se pe cer, cu valurile albe care se spărgeau într-un model frumos și nesfârșit. Pe o măsuță se afla o fotografie înrămată cu Michael în uniformă de polițist, stând alături de doi bărbați care semănau cu el, evident tatăl și unchiul său.

— Ignoră dezordinea, a spus el cu sfială când m-a văzut că mă uit în jur.

S-a îndreptat spre un birou aglomerat și uzat din colț – Ikea, probabil cumpărat și asamblat în grabă – și a luat un laptop, aducându-l spre canapea.

— E în regulă, am spus cu toată seriozitatea. Am trăit mizeria asta.

Sprâncenele lui s-au ridicat.

— Adică?

— Ți-ai adus lucrurile preferate când te-ai mutat, am spus.

Am arătat cu degetul.

— Fotografiile de familie, televizorul, afișul cu oceanul. Calculatorul tău de la serviciu. Ai lăsat toate celelalte.

— Ea ne-a ales canapeaua, iar eu am urât-o întotdeauna, a spus el, vorbindu-mi pe limba mea. Așa că acum am asta. Printul cu oceanul e o fotografie pe care am făcut-o chiar eu. Nu sunt fotograf și nici măcar nu am cel mai bun aparat, dar am avut noroc în ziua aia. Întotdeauna mi-a plăcut foarte mult fotografia aceea. Fosta mea soție nu a înțeles niciodată de ce am dat bani ca s-o măresc și s-o înrămez. Așa că, da, am luat-o cu mine.

Înțelegeam asta. Se vorbea mult despre efectele psihologice ale divorțului, despre emoții și suferință, dar nimeni nu vorbea vreodată despre lucruri. Cum trebuia să treci în revistă fiecare obiect pe care îl deținei, chiar și în mintea ta, și să-ți dai seama dacă era cu adevărat ceva de-al tău sau nu. Cum trebuia să-ți împachetezi lucrurile, să le muți, să le cari. Să-ți arunci lucrurile. Van și cu mine ne vânduserăm casă, ceea ce însemna că trebuise să golim fiecare dulap, fiecare cameră, una câte una, să decidem ce se va întâmpla cu fiecare plantă în ghiveci și cu fiecare ramă de fotografie. Fusese chinuitor, atât de rafinat de dureros și de îndelungat, încât nu voiam să o mai fac niciodată.

Trăiam cu Winston Purrchill, iar asta era suficient pentru mine.

Totuși, eram foarte conștientă că eram singură cu Michael. El purta blugi închiși la culoare, un tricou pe care era imprimat un logo decolorat al Rolling Stones și o jachetă lungă de piele într-un stil care, la un moment dat, fusese numit „haină de mașină”. Întotdeauna mi-l imaginasem în mintea mea cu un *look* retro, și se pare că într-adevăr îl avea. Și – trebuia să recunosc – îmi plăcea.

— Vrei ceva de băut? a întrebat el fără să-și dea seama cât de încurcată eram.

Și-a pus laptopul pe măsuța de cafea și și-a dat haina jos.

— Nu, mulțumesc. M-am așezat pe canapea, lângă el, dar cu câteva zeci de centimetri de spațiu între noi. Purtam încă bluza de la uniformă și puloverul, deși îmi scosesem haina.

— Să începem cu certificatul de naștere, am spus.

Acesta era primul cadou pe care ni-l făcuse Ransom Wells: certificatul de naștere al lui Lily. Conform acestuia, numele lui Lily era Lillian Knowles și se născuse în ianuarie 1952. Mama ei era Mariana Pattinson, în vârstă de nouăsprezece ani. Tatăl ei era necunoscut.

— Knowles, a spus Michael, pornindu-și laptopul și începând să lucreze. Ăsta e numele pe care i l-au dat copilului Marianei. Nu i-au dat lui Lily numele de fată al Marianei, probabil pentru că nu au vrut să aibă o legătură publică cu familia. Dar de unde a apărut Knowles?

Am găsit numele mai în urmă în arborele genealogic; era numele de fată al bunicii Marianei. Așadar, Lily își începuse viața fără numele mamei sale, și nici al tatălui ei.

Lily își petrecuse viața în centre de plasament. Dosarele erau sigilate – chiar și pentru Ransom Wells –, dar exista un rezumat de o pagină dintr-un raport întocmit în 1969, când Lily fusese mutată de la o familie la alta. „Comportament ostil”, preciza laconic raportul la rubrica „Note”. La motivul transferului era trecut doar sinuciderea unui membru al familiei.

Îmi venea să scutur adevărul de la cel care scrisese acele cinci cuvinte și nimic altceva. Sinuciderea unui membru al familiei? Lily ar fi împlinit șaptesprezece ani în 1969 – la un an după ce venise să o viziteze pe Beth cu vânătăi pe față. În anul următor, când Beth o întrebase ce s-a

întâmplat cu familia ei adoptivă, Lily a spus: *Lucruri rele.*

Poate că acele lucruri rele fuseseră de fapt o sinucidere. Poate că fuseseră o crimă. Dacă era vorba despre crimă, fusese acest membru fără nume al familiei prima victimă a lui Lily? Sau prima victimă fusese David, îngrijitorul?

— Am mai multe întrebări decât răspunsuri, i-am spus lui Michael când i-am înmânat hârtia. Chestia asta o să mă facă s-o iau razna.

— Mie-mi spui? a zis Michael. Citește asta.

Era un decupaj de ziar din 1975. Un bărbat pe nume Lawrence Gage fusese împușcat în dormitorul său din Phoenix, Arizona, într-o aparentă spargere de domiciliu. Gage era divorțat și se afla singur în pat. Intrusul intrase printr-o ușă-paravan, îl ucisese pe Gage și luase niște bani și obiecte de valoare. Nimeni nu se putea gândi la vreun dușman pe care Gage, un pensionar, l-ar fi putut avea. Crima fusese deosebit de tulburătoare pentru că Gage fusese împușcat în față.

— Încă o victimă, am spus eu.

— Citește ultima parte, a spus Michael.

În ultimul paragraf se spunea că Gage locuia în Phoenix de patru ani, de când se pensionase. Se mutase din Claire Lake, Oregon, unde își petrecuse toată cariera gestionând un magazin.

Dacă Gage era din Claire Lake, iar Lily îl omorâse în Phoenix – dacă ea era criminalul lui, ceea ce Ransom părea să creadă –, atunci nu fusese întâmplător. Lily îl urmărise pe Gage într-un alt oraș. Îl vizase. De ce?

Ransom Wells păstrase articolul în dosarul său în toți acești ani. De ce?

M-am uitat în sus. Ochii mei s-au intersectat cu ai lui Michael și ne-am pus reciproc întrebarea în tăcere, înainte să o rostesc cu voce tare.

— Tatăl lui Lily?

— Am verificat datele, a spus Michael. Mariana avea nouăsprezece ani când s-a născut Lily.

Lawrence Gage locuia atunci în Arlen Heights. Ar fi avut patruzeci și trei de ani.

M-am gândit la Ransom spunând că *de Mariana s-a profitat, pur și simplu. Era practic un copil. Și apoi i-a fost rușine.*

— Ar fi putut să cunoască familia Marianei, a spus Michael. Era bogat și conducea un mare magazin. S-ar fi învârtit în aceleași cercuri.

Ar fi putut fi un prieten de familie, ceea ce însemna că ar fi putut să o cunoască pe adolescenta Mariana. Poate că o agresase; poate că doar o păcălise. Rezultatul fusese același în ambele cazuri. Lawrence Gage își continuase viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar Mariana fusese trimisă la Casa Elizabeth Trevor pentru Femei ca să nască în secret. O fetiță.

Și apoi, ani mai târziu, se pomenise cu acea fetiță devenită femeie, aplecată deasupra lui în timp ce el stătea în pat, cu un pistol îndreptat spre fața lui?

Ce o împinsese pe Lily la extremele la care ajunsese? Era convenabil și atât de modern să spui pur și simplu că motivul fusese o boală psihică. Când boala psihică e combinată cu o copilărie trăită în neglijență și posibil în abuz, obții rețeta pentru un criminal în serie, sau cel puțin așa spun cercetările. Aveai pe cineva pe care îl puteai pune într-o cutie, cineva pe care puteai să-l arăți cu degetul și să spui: *Vezi? Uită-te la persoana aia. Persoana aia nu sunt eu.*

Dar nu era nimic în aceste documente care să spună că Lily fusese vreodată diagnosticată de un profesionist. Nu era nimic care să spună că fusese la un psihiatru. Cu toată dragostea ei pentru Lily, Mariana nu o dusese niciodată la un medic sau la un asistent social. Nu era nimic care să arate că Mariana sau Beth încercaseră vreodată să o ajute. Nimic care să vorbească despre cât de mult ar fi putut suferi Lily. Nimic care să arate că, după ce se

născuse în secret din femeia nepotrivită la momentul nepotrivit, Lily ar fi avut vreo șansă.

— Tatăl lui Lily nu este menționat în certificatul de naștere, am spus eu. Dacă Lily a aflat cine era, trebuie să fi aflat de la Mariana.

Michael s-a uitat la data de pe decupajul de ziar.

— Lawrence Gage a fost ucis la trei luni după moartea Marianei Greer. Dacă Mariana îi spusese lui Lily că Gage era tatăl ei, Lily știa asta deja de trei luni. Mă întreb de ce i-a luat atât de mult timp.

Mi-am frecat fruntea, încercând să procesez totul. Eram obosită. Erau prea multe goluri în cronologie – prea multe luni și ani în care Lily dispăruse pur și simplu de pe hartă într-un mod încă posibil la mijlocul anilor ’70, când nu exista internet și nu existau telefoane mobile. În 1975, un simplu act de identitate fals și o trecere a granițelor dintre state îți permiteau să începi o viață nouă, anonimă.

Michael, care îmi urmărea șirul gândurilor fără să-și dea seama, a continuat să vorbească în timp ce amesteca hârtiile:

— Între uciderea lui Gage în 1975 și uciderea lui Thomas Armstrong în 1977 este un gol complet. Unde a fost Lily? Ce a împins-o să înceapă crimele Lady Killer? Și unde se află acum?

— Ți-am spus, e moartă, i-am zis.

Michael și-a îngustat ochii la mine. Dacă bănuia că Lily era ființa pe care o văzusem, prezența pe care o simțisem la conacul Greer, a hotărât să nu întrebe. În schimb, a spus:

— Aș vrea să văd o dovadă în acest sens.

— Aș vrea să văd o mulțime de lucruri, am răspuns eu. Hai să o adăugăm pe listă.

•

Ultimele pagini pe care mi le dăduse Ransom Wells erau actele unor trusturi caritabile. Unul dintre ele era o organizație caritabilă pentru fete orfane; altul avea ca scop sprijinirea mamelor

singure defavorizate. Un altul era o organizație caritabilă care oferea servicii de sănătate mintală „pentru adolescentele aflate în situații de risc”. Un altul era pentru victimele violenței. Toate organizațiile caritabile erau conduse de companii înregistrate doar sub un număr, nu sub un nume. Și, potrivit documentelor lui Ransom, toate erau deținute de Beth Greer.

Mă întrebasem de mai multe ori ce făcuse Beth cu timpul ei în ultimii patruzeci de ani, din moment ce nu se căsătorise niciodată, nu avusese copii și nu avea nevoie să muncească. Acesta era răspunsul.

— De ce crezi că ne-a dat asta? a întrebat Michael, citind hârtiile pe diagonală.

Laptopul lui era așezat pe măsuța de cafea, iar afară se întunecase de mult.

— Asta e povestea, am spus, simțind amărăciune în timp ce mă uitam la dosare.

Am arătat spre articolul de ziar despre Lawrence Gage.

— Lily e personajul negativ.

Am arătat spre actele trusturilor de caritate.

— Dar nu și Beth. El vrea ca noi să o vedem pe Beth drept o eroină, drept cea care salvează în mod dezinteresat orfani și mame singure. Ea e cea dulce, nu o criminală ca sora ei.

N-ar trebui să fiu surprinsă. Ransom îmi spusese că îi va fi loial lui Beth până la capăt. Michael a pus dosarul jos.

— E târziu.

M-am uitat la ceasul de pe telefon. Era aproape zece și jumătate.

— Îmi pare rău, am spus, ridicându-mă și apucându-mi haina, cu obrajii arzând. Am stat prea mult peste program.

— Bineînțeles că nu, a zis Michael, ridicându-se în picioare. Eu sunt pasăre de noapte. Doar că nu vreau să pierzi ultimul autobuz.

Mi-am închis fermoarul hainei, mi-am luat geanta și am început să pun hârtiile în ea.

— Pentru că o să iei autobuzul, nu-i așa? a spus Michael cu glas încet. Nu ai de gând să accepți oferta mea să te duc cu mașina.

— Știu că e ciudat, am spus. Eu doar…

— Știu.

Și-a pus din nou haina pe el.

— Ce faci?

— Te conduc până la stația de autobuz.

— Nu-i nevoie.

Părea amuzat.

— Tu, dintre toți oamenii, ai de gând să-mi spui asta?

Era frig afară, aerul era plin de promisiunea iernii care se apropia, dar pentru prima dată nu ploua. Mi-am tras fermoarul gulerului până sus în timp ce mergeam.

Nu mai era nimeni în stația de autobuz. Luminile caselor și clădirilor de apartamente străluceau gălbui în noapte, amintindu-ne că, deși era un loc retras, existau oameni în apropiere. Nu-mi doream sub nicio formă să locuiesc în afara orașului, în întunericul neîntrerupt, unde nu era nimeni în jur. Aveam nevoie de luminile și de zgomotul oamenilor, chiar dacă nu vorbeam cu ei.

M-am întors și l-am văzut pe Michael uitându-se la mine. Cum de era atât de chipeș? Chiar și linia maxilarului îi era frumoasă. De când mă holbam la maxilarele bărbaților? Nu-mi stătea în fire.

Pe de altă parte, poate că-mi stătea.

Nu am gândit. Pentru prima dată, nu am alunecat din proprie inițiativă pe panta nebuniei. Pur și simplu m-am întins spre el, mi-am pus mâinile pe umerii lui și l-am sărutat.

Buzele îi erau moi, pielea ușor aspră de la barbă. M-a sărutat și el, fără să ezite, înainte să mă cuprindă cu brațele de talie și să mă tragă mai aproape. A adâncit sărutul, trecându-și mâinile pe

spatele meu, iar corpul meu a început să vibreze într-un mod pe care nu-l mai simțisem de ani de zile, sau poate niciodată. Totul s-a încălzit, chiar și în frigul umed al unei nopți de toamnă din Oregon. Eram lipită de el ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Apoi, când am auzit autobuzul oprindu-se, el a oprit sărutul și și-a trecut ușor degetele prin părul meu.

— Ai grijă, a spus el. Ai grijă.

Am dat din cap, m-am îndepărtat cu reticență și m-am urcat în autobuz. Simțeam furnicături pe piele, iar buzele mele erau în continuare calde. M-am așezat și m-am uitat în față, cu geanta în poală. Încă îi simțeam gustul.

Încet, mi-am revenit în fire. Am privit orașul Claire Lake pe fereastră, luminile care treceau, iar telefonul meu a vibrat cu un mesaj.

Era de la Beth Greer.

Era o fotografie. Una veche, alb-negru, o poză cu două adolescente așezate pe canapeaua din conacul Greer – exact aceeași canapea pe care se așezase Beth de fiecare dată când o intervievasem. Una dintre fete era Beth, în vârstă de aproximativ treisprezece ani. Cealaltă fată era Lily.

Ambele purtau pulovere și fuste de lână. În spatele lor se afla un brad de Crăciun neclar. Beth era ușor de recunoscut, chiar dacă fotografia era de atât de veche – pomeții, buzele, ochii mari și întunecați. Era aplecată spre sora ei, cu un zâmbet ezitant și totuși atât de plin de speranță încât îți frângea puțin inima. Aceasta era Beth când încă mai credea că lucrurile ar putea funcționa cumva. Beth când încă mai avea doi părinți în viață – chiar dacă nefericiți. Beth care se afla în mijlocul mult așteptatei vizite anuale a surorii ei, care stătea ascultătoare la o fotografie de Crăciun făcută – evident – de Mariana.

Lily, cu doi ani mai mare, era blondă. Stătea dreaptă, cu mâinile încrucișate în poală, cu umerii drepți, cu bărbia înclinată numai o idee. Privea

drept la aparatul de fotografiat, cu ochii întunecați ca ai Marianei. Fața ei era mai îngustă decât a lui Beth, buzele mai subțiri, dar fetele erau atât de clar înrudite – se vedea în fizionomie, în pomeții lor, în mâinile lor identice. Dar Lily stătea mai încrezătoare, iar zâmbetul ei juca doar la colțurile gurii. Nu-i ajungea până la ochi, care erau curios de lipsiți de emoție în timp ce se uita la fotograf – mama ei.

După fotografie a mai venit un SMS. *M-am gândit că ți-ar plăcea asta,* a scris Beth. *Este Crăciunul din 1967.*

Dulce și amară, m-am gândit, uitându-mă la Lily și amintindu-mi de articolul despre Lawrence Gage, împușcat în față în propria casă. Amintindu-mi că Julian Greer avea să moară în același mod câțiva ani mai târziu. Voiam să mă întorc prin ușa deschisă de această fotografie și să… Ce? Să o opresc pe Lily? Să schimb totul? Să-i salvez viața lui Julian și poate Marianei?

Mi-am pus telefonul deoparte. Nu i-am răspuns lui Beth. Nu era nevoie să o fac. Ea știa că am văzut poza și probabil că a ghicit fiecare gând care mi-a trecut prin cap în timp ce mă uitam la ea. Știa că mă obseda mai mult ca niciodată.

Ai grijă, spusese Michael. *Ai grijă.*

Fetița dulce din acea fotografie a stat deoparte și nu a făcut nimic după ce tatăl ei a fost ucis, după ce mama ei a murit cumva în urma căderii nervoase, după ce doi bărbați au fost împușcați cu focuri de armă în timp ce se întorceau acasă de la serviciu. Ea știa cine era criminalul și nu făcuse nimic în privința asta. Trecuse chiar printr-un proces pentru omor deosebit de grav ca să acopere crimele surorii ei.

De ce? m-am întrebat. Ce era atât de atrăgător la Lily Knowles încât să o facă pe Beth să depună atâtea eforturi ca s-o protejeze?

Dacă aș fi aflat că Esther era o criminală? Ce-aș fi făcut?

Ceea ce trebuie, bineînțeles. Aș fi făcut ceea ce trebuie.

Dar nu mai știam ce înseamnă asta. Poate că nu știusem niciodată.

37.

Extras din transcrierea procesului
Statul versus Elizabeth Greer,
februarie 1978

Examinarea de către acuzare a doctorului Oliver Da Sousa, psihiatru

CHARLES MANKOWSKI (procuror): Domnul doctor Da Sousa, ați examinat-o pe acuzată, pe domnișoara Greer?

OLIVER DA SOUSA: Nu.

MANKOWSKI: Dar ați oferit consultanță în alte cazuri similare cu acesta?

DA SOUSA: Da, am lucrat mult cu nebuni criminali, inclusiv cu femei criminale cu tulburări majore.

MANKOWSKI: Care au fost concluziile dumneavoastră atunci când vi s-au prezentat faptele din acest caz?

DA SOUSA: După părerea mea, aceste crime au fost comise de o femeie bolnavă mintal, posibil delirantă și care are o ură patologică față de bărbați.

RANSOM WELLS (avocat al apărării): Obiecție.

JUDECĂTORUL HEIDNIK: Se respinge. O voi permite deocamdată. Domnule doctor Da Sousa, vă rog să continuați.

MANKOWSKI: Mulțumesc, Onorată instanță. Domnule doctor Da Sousa, spuneați că criminala din acest caz este

bolnavă mintal.

DA SOUSA: Da. După părerea mea, această persoană, această femeie, are tendințe violente provocate de fanteziile din mintea ei. Este disociativă, sociopată și posibil psihotică.

MANKOWSKI: Cum ar părea o astfel de persoană celor din jurul ei? Ar părea ca fiind normală?

WELLS: Obiecție!

[Rumoare în sala de judecată]

JUDECĂTORUL HEIDNIK: Liniște!

WELLS: Obiecție!

[Încetează rumoarea]

JUDECĂTORUL HEIDNIK: Voi permite întrebarea, deoarece face apel la cunoștințele medicului. Domnule doctor Da Sousa, vă rog să continuați din nou.

DA SOUSA: Bine. Vă mulțumesc. Da, o astfel de persoană poate părea normală pentru oamenii din viața ei. Poate părea chiar de succes și fermecătoare atunci când alege să o facă. Este o formă de camuflaj pentru ea. Dar, sub această aparență, această femeie ar fi foarte furioasă, s-ar simți scăpată de sub control.

MANKOWSKI: Ați studiat-o pe domnișoara Greer și acest caz, chiar dacă nu ați examinat-o direct?

DA SOUSA: Da, am studiat-o.

MANKOWSKI: Și care este concluzia dumneavoastră?

DA SOUSA: Având în vedere că ambii ei părinți au murit în mod violent, domnișoara Greer, sau o persoană ca ea, ar putea fi disociativă. Posibil chiar sociopată. E posibil să fi început de la o vârstă fragedă.

WELLS: Obiecție!

JUDECĂTOR HEIDNIK: Se admite. Juriul este rugat să nu ia în considerare această întrebare și acest răspuns.

MANKOWSKI: Bine, ne vom întoarce la femeia care a comis aceste crime. Domnule doctor Da Sousa, ați spus că în opinia dvs. profesională această criminală, oricine ar fi ea, ar putea părea normală?

DA SOUSA: Da. De fapt, este chiar probabil, din moment ce ambele victime au găsit-o suficient de inofensivă încât să se apropie de ea.

MANKOWSKI: O astfel de femeie simte remușcări pentru ceea ce a făcut?

DA SOUSA: Nu, nu simte.

MANKOWSKI: Atunci e posibil să nu se oprească din ucis. Ea poate fi periculoasă pentru alții.

DA SOUSA: Este foarte probabil că va continua să mai ucidă bărbați, da. O astfel de femeie este foarte periculoasă.

Fragment din examinarea de a doua zi de către apărare:

RANSOM WELLS (avocat al apărării): Domnule doctor Da Sousa, aveți vreo explicație pentru faptul că biletele găsite alături de victime au fost comparate cu scrisul lui Beth Greer și s-a constatat că nu se potrivesc?

DA SOUSA: Nu am.

WELLS: Aveți vreo explicație pentru faptul că nu au fost găsite probe fizice care să facă legătura între aceste crime și domnișoara Greer?

DA SOUSA: Nu am.

WELLS: Aveți vreo explicație pentru faptul că i-ați spus colegului dvs., domnul doctor Anderson Jermyn, că Beth Greer era, citez, „al dracului de sexy și probabil o târfă”?

[Rumoare în sala de judecată]

JUDECĂTORUL HEIDNIK: Liniște! Ordine!

MANKOWSKI: Onorată instanță, obiectez și cer ca această ultimă întrebare să fie eliminată din dosar!

JUDECĂTORUL HEIDNIK: Se respinge. Liniște!

[Încetează rumoarea]

WELLS: Îmi cer scuze pentru limbajul brutal, doctore, dar a fost un citat direct. Vreți să repet întrebarea?

DA SOUSA: Acest lucru a fost rostit în mod confidențial.

WELLS: Vă rog să răspundeți la întrebare. Aveți vreo explicație?

DA SOUSA: Nu, nu am.

Examinarea de către acuzare a detectivului Joshua Black, Departamentul de Poliție din Claire Lake.

CHARLES MANKOWSKI (procuror): Domnule detectiv Black, care ați spune că a fost comportamentul domnișoarei Greer atunci când dumneavoastră împreună cu detectivul Washington ați intervievat-o pentru prima dată?

BLACK: Nu sunt sigur la ce vă referiți.

MANKOWSKI: De exemplu, ați descrie-o ca fiind isterică?

BLACK: Nu.

MANKOWSKI: Ați descrie-o ca fiind calmă?

BLACK: Cred că așa aș descrie-o, da. Era calmă.

MANKOWSKI: Când dumneavoastră și detectivul Washington ați venit la ușa ei pentru a solicita un interogatoriu, domnișoara Greer a fost surprinsă să vă vadă?

RANSOM WELLS: Obiecție! Martorul nu poate judeca starea de spirit a acuzatului.

MANKOWSKI: Este o întrebare validă, Onorată instanță. Îi cer unui detectiv cu experiență să ne spună impresia sa de specialist asupra evenimentelor.

JUDECĂTORUL HEIDNIK: O voi permite de data aceasta, dar vă rog să vă limitați la întrebări factuale de aici încolo, domnule Mankowski.

MANKOWSKI: Mulțumesc, Onorată instanță. Detectiv Black, vă rog să răspundeți la întrebare. Domnișoara Greer a fost surprinsă de faptul că poliția a venit să o interogheze?

BLACK: Nu știu.

MANKOWSKI: Nu știți cum arată o persoană surprinsă?

BLACK: Nu am întrebat-o dacă a fost surprinsă, așa că nu pot răspunde la această întrebare.

MANKOWSKI: Înțeleg. Atunci mă voi limita la observații factuale. Când ați venit la ușa ei cu detectivul Washington și în timpul primului interogatoriu, domnișoara Greer a plâns?

BLACK: Nu, nu a plâns.

MANKOWSKI: S-a zbătut sau s-a comportat ca o isterică?

BLACK: Nu.

MANKOWSKI: A întrebat despre ce este vorba, ce se întâmplă?

BLACK: Cred că era destul de clar ce se întâmpla. Doi polițiști au cerut să vorbească cu ea.

MANKOWSKI: Vă rog să răspundeți la întrebare. A întrebat Beth Greer ce se întâmplă?

BLACK: Nu, nu ne-a întrebat asta.

MANKOWSKI: A cerut un avocat?

BLACK: La primul interogatoriu, nu, nu a cerut.

MANKOWSKI: Beth Greer s-a conformat și a răspuns la întrebările dumneavoastră la acea primă chestionare?

BLACK: Da, în prima parte.

MANKOWSKI: Și ce s-a întâmplat după prima parte?

BLACK: E un lucru înregistrat pe casetă și notat în transcriere. S-a ridicat și a plecat.

MANKOWSKI: Beth Greer părea că ia totul în serios?

BLACK: Habar n-am dacă lua lucrurile în serios. Presupun că da.

RANSOM WELLS: Obiecție, Onorată instanță!

JUDECĂTOR HEIDNIK: Se admite. Juriul este rugat să nu ia în considerare această întrebare și acest răspuns.

MANKOWSKI: Voi mai pune o întrebare factuală. A folosit Beth Greer înjurături furioase în primul interviu?

BLACK: A fost o situație stresantă.

MANKOWSKI: Vă rog să răspundeți la întrebare.

BLACK: Eu nu…

RANSOM WELLS: Obiecție, Onorată instanță!

JUDECĂTORUL HEIDNIK: Este o chestiune factuală, așa că o voi permite.

MANKOWSKI: Vă rog să răspundeți la întrebare, domnule detectiv. Cu toții putem auzi înregistrarea și citi transcrierea, dar aș dori să răspundeți. A folosit Beth Greer înjurături când ați interogat-o?

BLACK: Da.

MANKOWSKI: Puteți să citiți, vă rog, acest rând din transcrierea interviului? Chiar acolo.

BLACK: Aici?

MANKOWSKI: Da, se vede clar. Rândul de aici.

BLACK: „N-am fost eu, idiotule. N-am fost eu în mașina aia nenorocită".

38.

Februarie 1978

BETH

Beth rămase în sala de judecată pe tot parcursul procesului, privind. Până atunci, fusese atât de amorțită încât nu i se părea real. Asta i se întâmpla altcuiva, la televizor sau în filme. Ransom îi aduse haine – bluze, fuste tivite sub genunchi, pantofi cu toc – și Beth le purta. Își legase părul la ceafa și se machiase, dar nu prea mult.

Treaba ei era să stea în tăcere și să nu vorbească. Ransom nu o chemă la bară. *Fără supărare,* spusese el, *dar asta ar fi fost culmea idioțeniei. Așa că nici vorbă să te duci acolo.* Ransom înjura rar.

Presa înaintă o moțiune pentru ca procesul să fie televizat. Ransom se opuse și câștigă. Beth se simți

ușurată, deși nu pentru că își dorea intimitate sau se temea de vreun circ mediatic. Nu se putea spune nimic despre ea care să fie mai rău decât ceea ce se spusese deja. Nu, se temea ca nu cumva Lily să urmărească totul la televizor. Ar fi absorbit fiecare cuvânt, fiecare gest, la fel ca oricine altcineva. Ar fi savurat haosul pe care îl provocase. Ar fi făcut mișto de ținutele lui Beth, ar fi râs în fața televizorului. Beth nu voia ca Lily să știe exact cât de confuză era toată lumea, în ce direcție incredibil de greșit o luaseră. Nu voia să-i dea lui Lily satisfacția asta.

Nu voia ca Lily să vadă mărturia despre femeia psihotică și periculoasă care făcuse asta și, eventual, să se înfurie.

Și nu voia ca Lily să-l vadă pe detectivul Black.

Arăta la fel de chipeș ca întotdeauna la bară, într-un costum albastru-închis și cu o cravată albastră largă. Se tunsese, iar ei îi era dor de părul ușor prea lung pe care îl avea de obicei. Tuns scurt, arăta mai mult a polițist, deși avea riduri superficiale la marginea ochilor și era dureros să-l vezi cât de nelalocul lui se simțea acolo. Își ținea privirea ațintită asupra procurorului, Charles Mankowski, și nu o privea niciodată, dar ea putea să simtă totuși că era conștient de prezența ei.

La jumătatea mărturiei sale, Ransom se mișcă pe scaun și scrise ceva în carnețelul său, înclinându-l astfel încât ea să-l poată vedea. *Ostil,* scria pe bilet. Black trebuia să fie un martor al acuzării, dar refuza să-l ajute pe Mankowski, nu urma scenariul. Beth ascultase până acum destule din înțelepciunea lui Ransom ca să știe că era o problemă pentru Mankowski ca unul dintre propriii martori să fie în dezacord cu el. Bineînțeles, următorul lucru pe care îl scrise Ransom fu: *Asta e de bine.*

Beth își ridică din nou privirea spre boxa martorilor. Black răspundea dacă o luase în serios atunci când fusese interogată, iar Ransom se ridică

să obiecteze. Judecătorul răspunse, iar pentru o secundă Black se întoarse spre ea și privirile li se întâlniră. Părea și suna rece când răspundea la întrebări, dar în acea scurtă privire Beth văzu că era nefericit și rupt în două. *Trebuie să spun toate astea,* îi transmitea privirea aceea. *Nu pot să spun nimic altceva, pentru că nu mi-ai dat nimic.* El știa că ea nu omorâse pe nimeni. Știa că cea care îi împușcase pe bărbații aceia în față era încă în libertate, poate pe cale să împuște pe altcineva. Dar nu avea nicio dovadă, niciun indiciu, nicio pistă de urmărit, iar asta îl omora.

Mankowski se reîntoarse la terfelirea caracterului lui Beth, întrebându-l dacă folosise înjurături. Era atât de stupid încât ar fi râs dacă n-ar fi fost viața ei în joc. Black răspunse, deși nu voia să o facă. *E-n regulă,* îi telegrafie, chiar dacă el nu se uita la ea. *Nu sunt supărată*. Își dădu seama pentru prima dată, privindu-l, că avea în față, probabil, singura persoană bună pe care o întâlnise în viața ei. O persoană care se trezea în fiecare dimineață chiar dorind să îndrepte răul, o persoană care nu urmărea să se servească pe sine, să se îmbogățească sau să se retragă în alcool și droguri atunci când lucrurile deveneau prea grele. Cineva care urma să se căsătorească cu o educatoare de grădiniță, să aibă copii drăguți și să fie un tată bun. Singura persoană din viața ei care nu mințise când îi spusese că încearcă să o ajute. Chiar încercase.

Dacă i-ar fi dat-o pe Lily, dacă i-ar fi dat-o lui pe mână, ar fi fost cel mai frumos cadou pe care l-ar fi primit vreodată. Ar fi pus capăt tuturor întrebărilor și îndoielilor sale, iar el ar fi știut că aduce o criminală adevărată în fața justiției. Dar dacă nu aveau nicio dovadă împotriva lui Beth, atunci nu aveau nici împotriva lui Lily. Nici armă, nici amprente, nici vreo modalitate de a dovedi că fusese acolo sau măcar în oraș. Dacă Beth putea să scape de asta, să-și scoată gâtul din ștreang, atunci

și Lily putea face la fel. Diferența era că, odată ce Lily ar fi fost din nou liberă, ar fi început să se gândească să ucidă. Ar fi început să plănuiască ceva rău.

Iar dacă Beth îl făcea dușmanul lui Lily, detectivul Black ar fi fost mort înainte să-și dea seama ce-l paște. Chiar dacă ea l-ar fi avertizat.

Nimeni nu ar fi ascultat avertismentele ei despre Lily. Asta ea știa deja.

Mărturia lui Black se încheie. Ransom refuză să-l chestioneze, nevrând să se bage cu bocancii peste dezastrul lui Mankowski și dorind să lase în mintea juraților amintirea acelui martor ostil. Black fu lăsat liber și părăsi atât boxa acuzaților, cât și sala de judecată.

Toată lumea privea.

Beth se uita înaintea ei, la nimic, cu o expresie goală și ușor plictisită, ca și cum detectivul Black nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Nu trebuia să-l privească pentru ca să știe că nici el nu se uita la ea. Nu era nimic de văzut pentru nimeni. Chiar și Ransom își lua notițe rapide, fără să se uite cum Black iese din cameră. Fără ca nimeni să vadă, cavalerul ei se luptase cu morile de vânt pentru ea atât cât putuse, iar acum se terminase. Era singură.

Beth nu se uita la nimic, în timp ce sala de judecată bâzâia liniștită în jurul ei, și se întrebă: *Ce o să fac dacă ies de-aici?*

Două săptămâni mai târziu, era achitată. Juriul deliberase timp de patru zile.

Îi înapoiară lucrurile, o puseră să semneze niște hârtii. O făcură să aștepte într-o cameră, apoi în alta. Știa că era un moment epocal, că totul se schimba din nou, dar nu se putea gândi decât că îi era incredibil de foame și că voia să bea ceva. Se întrebă dacă Ransom o să-i dea bani de un hamburger sau dacă o să aibă din nou banii ei. Se întrebă unde era Lily. Sora ei nu avea cum să lipsească de la așa ceva. Probabil că nu era departe.

Ransom veni în cele din urmă să o ia. Era o zi triumfătoare pentru el.

— Afară e o mare de presă, o preveni.

Se uită la ea.

— Așa te-ai îmbrăcat?

— Da, răspunse Beth, aranjându-și în jurul umerilor șalul roșu pe care îl cumpărase de la Edengate Mall.

Îl pusese pe Ransom să i-l aducă într-o valiză, împreună cu o listă de alte haine. Se terminase. Nu mai trebuia să se întoarcă niciodată în celula ei din închisoare, nu mai trebuia să mănânce mâncarea aceea sau să vorbească la telefonul acela îngrozitor. La conacul Greer exista un dulap cu băuturi care era complet aprovizionat în ziua în care fusese arestată.

Știa că nu era posibil, dar dacă inhala mirosul șalului roșu, dacă se concentra asupra lui, i se părea că simte mirosul mamei ei.

Se dădu și cu rujul roșu al Marianei. Apoi plecă să dea ochii cu reporterii.

39.

Octombrie 2017

SHEA

— Întrebarea este, a început vocea din urechea mea, ce anume face pe cineva să devină criminal? Criminalii se nasc sau sunt făcuți? Pot fi opriți, sau sunt pur și simplu o anomalie umană, un risc genetic? Poate că omorul însuși este îngropat adânc în psihicul lor, așteptând prilejul să iasă la iveală. Sau poate că potențialul criminal poate fi salvat, iar cursul vieții sale poate fi schimbat. Poate că s-a întâmplat de un milion de ori și,

pentru că nu a ucis niciodată pe nimeni, nu am știut niciodată că este posibil.

Mi-am scos căștile din urechi. Ascultam un podcast de data aceasta, în loc de o carte audio, în timp ce stăteam în sala de recreere de la serviciu. Rămășițele sandvișului meu pe jumătate mâncat stăteau pe masa din fața mea.

Karen băgă capul pe ușă, cu o privire supărată.

— Pauza de prânz s-a terminat, Shea.

— Corect, am spus, împingându-mi scaunul înapoi.

Eram pierdută în ceață astăzi, uitam detalii, nu ascultam. Trebuia să-mi păstrez cumpătul, să ies din întuneric în viața mea reală. Aveam nevoie de această slujbă. Aveam facturi de plătit. Nu mă puteam gândi tot timpul la crime.

Mi-am aruncat mâncarea la gunoi și am ieșit din nou în partea din față a cabinetului medical, luându-mi locul în spatele plexiglasului. În sala de așteptare erau șase persoane, care citeau sau vorbeau încet sau, într-un caz, dormeau. Era liniște și sufocant. Pentru prima dată mi-am dat seama că Esther avea dreptate în legătură cu această slujbă: îmi petreceam literalmente toată viața într-o sală de așteptare.

— E liniște, a spus Karen. Doctorul a trecut în revistă dosarele pacienților de dimineață. Poți să le pui deoparte cât timp îmi iau prânzul.

A făcut semn din cap către un cărucior, apoi s-a întors să-și ia geanta cu prânzul și să plece. În timp ce o făcea, căruciorul s-a mișcat și un teanc de dosare a căzut pe jos.

M-am ridicat de pe scaun și m-am ghemuit, ridicând dosarele în timp ce Karen se îndepărta. Aveam unul în mână când mi-am dat seama că era al lui Beth.

Karen plecase și nu era nimeni care să mă vadă. Eram ghemuită pe podea, în spatele biroului, departe de ochii tuturor, departe de camerele de

supraveghere care filmau sala de așteptare. Aveam la dispoziție poate zece secunde.

A fost ca în cazul sărutului cu Michael – nici măcar nu m-am gândit. Am deschis dosarul și m-am uitat la pagina de sus, scanând-o. Am început să mă uit la ea. Am citit diagnosticul, observațiile medicului. Analiza rezultatelor testelor.

Of, Beth, m-am gândit.

Există un motiv în spatele a tot ceea ce face Beth, spusese Ransom Wells. *Întreabă-te de ce Beth s-a hotărât să spună totul acum, după atâția ani.*

Am închis dosarul, l-am stivuit împreună cu celelalte și le-am pus deoparte, cu mintea încercând să cuprindă ceea ce tocmai citisem. Când Karen s-a întors din pauza de masă, i-am spus:

— Nu mă simt bine.

S-a uitat la mine.

— Nu arăți prea bine.

— Cred că am febră.

Mi-am adunat lucrurile, mi-am pus puloverul pe mine. Ăsta era un cabinet medical; ultimul lucru pe care trebuia să-l facem era să răspândim boli printre pacienți.

— O să mă duc acasă și o să mă culc.

A ridicat din umeri și s-a întors în timp ce un pacient se apropia de fereastra ghișeului.

Am ieșit din cabinet și am rămas pe trotuar. Ceea ce citisem adineauri în dosar încă mi se învârtea în minte, dar mi se părea și ciudat. Avea ceva de-a face cu faptul că Beth acceptase să vorbească cu mine, dar nu era singurul motiv. Trebuia să mai fie și altceva.

Mi-am scos telefonul și mi-am deschis e-mailul, derulând înapoi după mesajul de la Michael despre dosarele de proprietate de pe Linwood Street. Aveam o presimțire că îmi scăpa ceva, un detaliu care era o piesă importantă din puzzle. Poate că era îngropată în trecut, în registrele de proprietate.

M-am oprit din căutare când am văzut alerta Google care îmi intrase în căsuța de e-mail cu câteva zile în urmă. Era o alertă pe care o aveam de ani de zile, setată să-mi livreze orice avea legătură cu crimele din Claire Lake, în caz că exista o poveste suculentă pe care aș fi putut să o folosesc pentru Cartea Cazurilor Nerezolvate. Aici erau atât de puține crime încât nu primeam alertă prea des. Uitasem de ea aproape imediat ce sosise și era încă nedeschisă.

Simțind ceva ciudat în adâncul stomacului, am deschis-o.

Era un articol de știri pescuit din Claire Lake Weekly Press, unul dintre puținele ziare – dacă i se putea spune așa – rămase după eviscerarea presei locale din ultimii douăzeci de ani. De obicei avea articole axate pe viitoarele festivaluri de stradă și piețe agricole, amestecate cu paragrafe laconice despre spargerile și furturile ocazionale de biciclete. Orice infracțiuni mai sumbre care se întâmplau în Claire Lake – violență domestică, supradoze de droguri – erau ignorate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

The Weekly Press relatase despre acest subiect pentru că aerul său de mister era de genul sigur, confortabil, care nu i-ar fi supărat prea tare pe turiști. Știristul prost plătit care o scrisese făcuse minimul obișnuit pentru onorariul său minuscul:

RĂMĂȘIȚELE NEIDENTIFICATE
VOR FI SUPUSE TESTELOR ADN

Rămășițe umane, posibil vechi de câteva decenii, au fost găsite lângă malul estic al lacului Claire Lake de către doi copii care se jucau în pădure, luna trecută, potrivit Departamentului de Poliție din Claire Lake.

Rămășițele au fost găsite pe partea nelocuită a lacului la începutul lunii septembrie. Acestea se aflau într-o stare de descompunere avansată și au fost recuperate doar câteva părți. „Încă nu știm cine este această persoană”, a declarat

agentul Martin Furlong de la Poliția din Claire Lake într-un comunicat. „Nu există reședințe în apropierea locului unde a fost găsit cadavrul. Se pare că este vorba despre un excursionist care e posibil să se fi rătăcit, sau e un cadavru lăsat acolo de cineva necunoscut". Întrebat dacă trupul ar putea fi victima unei crime, ofițerul Furlong a răspuns: „Nu știm încă și, având în vedere starea rămășițelor, s-ar putea să nu aflăm niciodată. Asta depinde de medicul legist".

Medicul legist din regiune, Tamara Li, a declarat că rămășițele sunt cele ale unei femei caucaziene care a murit de 25-45 de ani. Avea în jur de 20 de ani când a murit. Biroul medicului legist nu a făcut publice alte detalii, dar a confirmat că rămășițele sunt testate pentru ADN pentru a ajuta la stabilirea identității femeii.

Întrebat de cauza morții femeii necunoscute, biroul medicului legist a refuzat să comenteze.

Este posibil ca nicio cauză a morții să nu poată fi determinată cu rămășițe atât de vechi. Poliția încearcă să stabilească o corespondență între cadavru și rapoartele de persoane dispărute, iar oricine ar putea avea informații despre femeia neidentificată este rugat să sune la Departamentul de Poliție din Claire Lake.

Era chiar acolo, în căsuța mea de e-mail: motivul pentru care Beth Greer acceptase să vorbească cu mine, pentru ca întreaga poveste să iasă la iveală chiar acum.

Lily fusese găsită.

Știam asta la fel de sigur cum îmi știam propriul nume. Lily era cea de acolo din pădure, de la marginea lacului. Aveau să verifice ADN-ul, și apoi… ce? În 1977 nu existau teste ADN, dar sângele și saliva lui Beth ar fi putut fi prelevate când fusese arestată. Sau poate că aveau să găsească o altă legătură prin arborele ei genealogic. Poate că nu stabileau legătura între cadavru și Beth mâine, sau săptămâna viitoare, sau luna viitoare, dar mai devreme sau mai târziu aveau să o facă. Iar Beth știa asta.

I-am trimis articolul lui Michael, cu mesajul: *Vreau să știu totul despre asta.* Am pornit spre stația de autobuz, picioarele mele mișcându-se încet la început, apoi mai repede. Acum povestea asta nebună începea să capete sens. Dar încă mai lipseau piese. Piese pe care nu aveam de ales decât să le găsesc.

Ajunsesem atât de departe – era timpul să merg până la capăt, înainte de sosirea autobuzului, am mai făcut un ultim lucru: am sunat-o pe Esther pe telefonul mobil.

A răspuns la al doilea apel.

— Shea? E totul în regulă?

— Îmi pare rău că te deranjez, am spus. Știu că ești la birou.

— E în regulă. Ce s-a întâmplat?

Pentru că ea știa că se întâmpla ceva. Întotdeauna știa.

— Voiam să-ți spun, i-am zis surorii mele, că am cunoscut o femeie. A fost achitată de crimă acum patruzeci de ani. Nimeni nu a fost niciodată sigur că este nevinovată. A fost de acord să-mi acorde un interviu. Vorbesc cu ea de câteva săptămâni.

— Singură?

Esther părea alarmată.

— Da. M-am gândit că va fi bine. Mi-a povestit lucruri. Unele dintre ele ar putea fi minciuni, dar cred că majoritatea sunt adevărate. Nu cred că ea a comis crimele, dar cred că ceea ce s-a întâmplat cu adevărat ar putea fi mai rău. În casa ei sunt fantome care mă îngrozesc. L-am întâlnit pe Michael, detectivul meu particular, pentru prima dată față în față și l-am sărutat. A doua oară, nu prima oară. Și mi-am luat un motan din greșeală. Îl cheamă Winston Purrchill.

— Așa… a spus Esther.

— Deci și eu am avut multe pe cap, am spus eu. Lucruri pe care nu ți le-am spus. Ai spus că am fost atât de departe, și știu că este adevărat. Nu mai

vreau să fiu departe. Vreau să-ți spun totul. Dacă o să ai un copil, vreau să fac parte din viața lui, atât cât o să mă lași. Ești cea mai bună prietenă a mea. Dacă m-ai suna și mi-ai spune să-ți aduc din nou o dubă să te muți și niște saci de gunoi, aș face-o. Aș face-o ori de câte ori mi-ai cere să o fac.

— O…

A urmat o pauză și am știut că Esther plângea.

— Of, Shea. Bineînțeles că vei face parte din viața lui. Și tu ești cea mai bună prietenă a mea. Dar îmi fac griji pentru tine. Chestia asta în care ești implicată pare periculoasă. Trebuie să te îndepărtezi de ea. Trebuie să renunți la asta.

— Nu pot.

Oamenii treceau pe lângă mine pe trotuar, ignorându-mă. Autobuzul se apropia.

— Trebuie să merg până la capăt.

— Nu o face. Nu-mi place cum sună. Te pot salva de data asta, Shea. Lasă-mă să o fac.

Am scuturat din cap, chiar dacă nu mă putea vedea.

— Pot să termin asta. Trebuie să o fac. Și apoi o să schimb lucrurile, Esther. Îți promit.

Am închis înainte să mă răzgândesc și s-o implor pe sora mea mai mare să vină să mă ia și să repare totul. Imediat, mi-a sunat telefonul. Michael.

Am răspuns.

— Ai primit mesajul meu?

— E ceea ce cred eu că este?

Părea emoționat.

— Dacă te referi la Lily, atunci da. Ea e.

Autobuzul a oprit, iar ușile s-au deschis. M-am urcat, cu telefonul încă la ureche.

— O să-mi sun contactele, a spus Michael. Unul dintre ei sigur știe ceva. Medicul legist probabil că are o teorie despre cauza morții. Doar că nu a împărtășit-o cu presa.

— Vreau să știu dacă sângele sau saliva lui Beth au fost prelevate în 1977. Dacă nu, pot să vă aduc

o mostră.

M-am gândit la paharul din care a băut Beth, la sucul de grape-fruit și la sifonul ei. Poate că era încă pe masă.

— Stai puțin, a spus Michael. Unde ești acum?

— Mă duc la conacul Greer.

— Te duci să vorbești cu ea?

— Nu. Nu e acolo.

Asta era în dosarul pe care îl citisem.

— A plecat la Portland la niște analize medicale. Nu se întoarce până mâine.

— Deci te duci ca să… ce? Să intri prin efracție? Nu-i o idee bună, Shea.

— E singura cale să obțin răspunsuri. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai suna la poliție. Nu am de gând să fur nimic, promit.

— Iisuse, Shea…

— Are un anevrism, am zis.

Puteam să-mi pierd slujba pentru că îi dezvăluisem asta, dar nu-mi mai păsa.

— E periculos și e inoperabil. Dacă se sparge, ea moare. Ar putea muri mâine, sau ar putea trăi încă zece ani de-acum încolo. Nu avem de unde să știm.

— Doamne! Deci și de asta a decis să vorbească acum…

— Dar nu și motivul pentru care m-a ales pe mine.

Am privit pe fereastra autobuzului în timp ce Claire Lake trecea pe lângă mine.

— Încă nu știu de ce m-a ales pe mine. Voi fi bine, Michael. O să te sun când ies de acolo.

Nu i-am dat ocazia să răspundă. Am oprit apelul, am închis telefonul și am privit cum Claire Lake se îndepărtează sub mine în timp ce autobuzul urca spre Arlen Heights.

40.

Octombrie 1977

BETH

O căuta pe Lily.

Nu era prima dată. De-a lungul anilor, în perioadele în care Lily dispăruse, Beth angajase uneori un detectiv particular ca să o caute. Îl plătise din banii care îi rămăseseră după moartea lui Julian. Dar fusese întotdeauna fără rezultat, pentru că atunci când Lily voia să dispară, pur și simplu dispărea.

Totuși, Beth o căutase. Când Lily dispăruse din nou după moartea Marianei, o căutase. Și când simțea că sora ei era aproape – cu aceeași certitudine onirică pe care o avusese cu ani în urmă, uitându-se la urmele de pași ale lui Lily în iarba plină de rouă – se urca în mașină și se plimba în jurul lacului Claire, întrebându-se dacă o va vedea pe Lily la următorul semafor, la următorul colț de stradă.

Lily era aproape acum. Beth o simțea, dar nu de asta conducea în seara asta. Conducea pentru că Lily omorâse un bărbat.

Fusese lăsat pe marginea drumului. Împușcat în față, ca și Julian. Dar acest bărbat nu era cineva pe care Lily îl cunoștea. Alesese pe cineva la întâmplare și lăsase un bilet: *Sunt amară sau sunt dulce? Doamnele pot fi ambele.*

Lily urcase în sfârșit în turnul ei cu ceas.

Beth primise un telefon cu patru luni înainte, când Lily era plecată deja de mai bine de un an. *Sunt într-un spital,* spusese Lily, linia telefonică scârțâind. *Nu-mi cunosc numele real. Nu am niciun*

act de identitate. Vreau să plec de aici, Beth. Vreau să vii să mă iei. Te rog. Te rog, te rog.

Fusese adevărat? Întotdeauna exista această întrebare cu Lily, dar lui Beth nu-i păsa. Simțise o amorțeală auzindu-i vocea, urmată de o ușurare crâncenă că, oriunde ar fi fost, era posibil ca Lily să fie închisă într-un spital. *Slavă Domnului că are cineva grijă de ea ca să nu fiu nevoită să o fac eu,* se gândise Beth. *Cineva o împiedică să facă rău oamenilor.*

Ar fi putut fi o minciună ca să-i obțină compasiunea și, mai ales, banii, dar ceva din vocea lui Lily îi spunea lui Beth că era posibil să nu fie așa. Pentru prima dată în viața lui Beth, Lily chiar părea îngrijorată de ceva. De fapt, la sfârșitul apelului, când auzise disperarea din vocea lui Beth, o implorase.

Scoate-mă de aici! Te rog, Beth. Te rog, Beth.

•

Beth conduse până în centru. Lily nu avea prea mulți bani, așa că trebuia să găsească o cameră ieftină de închiriat. Beth începu cu cele mai ieftine moteluri din Claire Lake, apoi trecu la YWCA. *Ați văzut-o pe femeia asta?* Folosi una dintre puținele fotografii pe care le avea cu Lily, de la ultimul lor Crăciun împreună. Era ridicol de învechită, dar Lily ura să i se facă poze, iar Beth nu avea nimic mai recent.

Lily Knowles? întrebă ea din loc în loc. *Veronica Jenshak? Amy McMaster?* Încercă pseudonimele pe care le cunoștea, dar nimeni nu le-a recunoscut, nici pe ele, nici fotografia.

Așa că Beth se urcă din nou în Buickul tatălui ei și se gândi iar. Lily era aici; era sigură de asta. Știa, de asemenea, că Lily se aștepta ca Beth să o caute. Biletul lăsat lângă cadavrul acelui bărbat fusese foarte clar. Lily voia ca Beth să intre în panică, să o găsească, să o oprească. Pentru Lily era un joc.

Scoate-mă de aici. Te rog, Beth. Te rog, îi spusese Lily la telefon cu patru luni înainte.

Iar Beth spusese: *Nu.*

Nu știa ce o adusese pe Lily într-un spital de boli mintale și nici nu o întrebase. Ceea ce conta era că Lily fusese închisă, îngrijită, incapabilă să facă rău cuiva. Beth închisese telefonul cu un sentiment de ușurare. Lily nu mai era problema ei.

Și, pentru o vreme, chiar nu fusese. Dar acum asta.

Oriunde ar fi fost, Lily era liberă.

Beth își alungă mahmureala din spatele ochilor și încercă să se oblige să gândească, dar era foarte obosită. Asta era vina ei. Ar fi trebuit să afle în ce spital se afla Lily, să se asigure că va rămâne acolo pentru totdeauna, ca să nu mai moară nimeni. Ar fi trebuit să facă… ceva. Orice.

Gândește-te, Beth, gândește-te. Unde altundeva s-ar duce cineva când nu are bani? Apoi își dădu seama. Bărcile-locuință de pe chei – urâțenia din Claire Lake. Dacă ar fi existat o cameră de închiriat pe una dintre bărcile alea vechi și șubrede, ar fi fost locul perfect.

Beth conduse Buickul până la chei și coborî, legându-și mai strâns paltonul în vântul rece.

A treia barcă fu câștigătoare. Lily își folosise numele Veronica Jenshak și închiriase o cameră, o fărâmă imposibil de mică de spațiu, cu bani gheață. Își făcuse bagajul și plecase cu doar o oră înainte.

Beth căută în camera goală, răscolind salteaua de pe pat și scotocind în dulapul sărăcăcios, înjurând în sinea ei pentru că știa deja că nu va găsi nimic.

Proprietara reuși totuși să descrie mașina surorii ei: un Pinto albastru cu bara de protecție din spate ruginită. *Vin după tine, Lily,* se gândi Beth urcându-se în Buickul scump al tatălui ei și pornind din nou. *Condu repede, pentru că vin.*

Își cunoștea sora. Lily părăsise definitiv locuința plutitoare – o înșelase pe proprietară cu o parte din chirie – și nu avea să se mai întoarcă la chei. Plecase în croazieră, la vânătoare pe undeva, dar Beth nu credea că Lily părăsise încă orașul. Cumpără o sticlă de vin și continuă să conducă.

Soarele apunea. Bărbatul fusese împușcat după ce plecase de la serviciu. Oare Lily avea să încerce din nou aceeași tactică? Beth scrută străzile din centrul orașului care se goleau încet. Văzu un Pinto albastru și îl urmări timp de o jumătate de kilometru înainte să reușească să-l zărească pe șofer, care nu era Lily. Apoi se întoarse în centru. Prima sticlă de vin era aproape terminată, așa că o cumpără pe a doua.

Ajunse la marginea Claire Lake, pe un drum lateral pe care nu-l folosea nimeni. Coborî din mașină, ascultând liniștea de deasupra apei. Lily era aici, pe undeva. Beth era pe jumătate beată, iar vinul o înroșise de amărăciune și furie, tristețe și o durere aproape insuportabilă. Era atotputernică, și în același timp era o pată insignifiantă. Știa totul și nimic, deopotrivă. Alcoolul îi făcea întotdeauna asta la început – de aceea îl iubea atât de mult.

Zări o străfulgerare de faruri la celălalt capăt al lacului, printre copaci.

Beth se urcase din nou în mașină și era pe punctul să trântească portiera când auzi o pocnitură răsunând pe deasupra apei întunecate și pustii, ca un foc de artificii. Sau ca o împușcătură.

Băgă în marșarier și merse cu spatele pe cărarea care ducea spre drumul principal.

Conduse repede, Buickul tăindu-și drumul în sus și în jos peste brazdele altor cauciucuri. *Oare chiar am auzit asta?* Gândurile ei se învârteau nebunește. *Oare?*

I se păru că aude un alt pocnet – sau era mașina? Se înclină într-o curbă, apoi în alta, ieșind pe drumul principal din Claire Lake. În față staționa o mașină, cu motorul pornit și farurile aprinse. O a

doua mașină se îndepărta în timp ce Beth veni după colț. Era un Pinto albastru.

Luă o decizie rapidă și opri lângă mașina trasă pe dreapta. Deschise portiera și scoase un picior ca să iasă, ca să ajute persoana, oricine ar fi fost ea. Îngheță.

Deja se terminase. Un bărbat era mort pe jos. Și fața lui… fața lui…

Beth fu cuprinsă de un fior rece. *Am ajuns prea târziu.*

Trebuie să fug. Trebuie să o prind.

Beth se urcă din nou în Buick și băgă în viteză, accelerând pe șosea, căutând stopurile Pinto-ului.

În spatele ei, un bărbat care-și plimba câinele ieși dintre copaci și o privi cum pleacă, apoi fugi spre cel mai apropiat telefon.

41.

Octombrie 2017

SHEA

Conacul Greer se înălța semeț în nuanțe de gri și alb, ca o fotografie de epocă. Vântul se întețise, rece și umed, deși ploaia nu începuse încă. Nu era nimeni prin preajmă când am coborât din autobuz și am urcat pe stradă, nu trecea nicio mașină, nimeni nu-și plimba câinele. Arlen Heights era liniștit și tăcut.

Nu era nicio mașină pe alee. Stăteam cu fața la casă, încă îmbrăcată în hainele de lucru și palton, cu cureaua genții trecându-mi pe umăr și pe piept. Mi-am acordat un minut să privesc urâțenia învolburată a casei, pretențiile, liniile stângace și tristețea ei. Un lucru îngrozitor care era tolerat pentru că fusese făcut cu bani și pretindea că are clasă. *Este o abominație care nu ar trebui să*

existe, zisese Lily, conform lui Beth. *De asta îmi place.*

Mi-am scos telefonul și l-am pornit. Am ignorat toate SMS-urile și mesajele necitite de la Michael, de la sora mea. Am sunat-o pe Beth.

— Sunt la tine acasă, am spus când a răspuns.

— Știu, a spus Beth.

— De unde știi, când ești în Portland?

— Deci te-ai uitat în dosarul meu, a zis Beth. Mă întrebam dacă ai făcut-o. Te admir pentru asta. La fel aș fi făcut și eu în locul tău.

— De unde ai știut că sunt la tine acasă?

— Am un senzor de mișcare care se declanșează ori de câte ori vine cineva pe alee. Aș vrea să știu dacă are cineva de gând să dea foc la casă. În felul ăsta pot să-i încurajez.

Am scanat partea din față a casei.

— Sunt camere de luat vederi?

— Lily a distrus toate camerele cu mult timp în urmă. Nu am mai încercat niciodată.

— Nu-i place să fie fotografiată, am spus eu.

— Nu i-a plăcut niciodată. Fotografia pe care ți-am trimis-o e una dintre puținele pe care le am cu ea. Lui Lily nu-i plăcea să se vadă în fața camerei.

— Poate că pot face o reconstrucție computerizată a feței ei, am spus eu. Asta dacă i-au găsit craniul.

A urmat un moment lung de tăcere la celălalt capăt al firului.

— Of, Shea, a spus Beth, iar vocea ei era imposibil de interpretat. Văd că ai fost atentă.

— Ce ai făcut? am strigat în telefon.

— Am oprit-o.

În fața mea, o lumină s-a aprins la etajul de sus al conacului Greer, unde nu era nimeni acasă.

— Ai oprit-o? am spus.

— Da. Fără poliție, cu povara lor de a aduce dovezi. Fără procese și fără avocați. Gata cu spitalele care nu o vindecau, apoi o lăsau din nou să iasă. Eu am oprit-o. Eu. Pentru că eu eram

responsabilă, și am fost întotdeauna. Am fost responsabilă pentru fiecare moarte, așa cum și tu te-ai simțit responsabilă încă de când ai scăpat din mașina răpitorului tău.

A fost o lovitură neașteptată. Pentru că avea dreptate – mă simțeam responsabilă. Nu avea niciun sens, dar vinovăția nu e obligatoriu să aibă. Pur și simplu există, te apasă și te sufocă până când nu mai poți respira.

O altă lumină se aprinse în casă, pe partea cealaltă, raza ei ieșind pe fereastră și strălucind pe frunzele copacilor. Ar fi trebuit să fie o priveliște reconfortantă, dar nu era așa.

Am privit cum se aprinde lumina jos, în sufragerie. Luminile din casă deveneau din ce în ce mai strălucitoare, strălucirea albă se revărsa prin ferestre și în întunericul care se așternea tot mai dens. Obrajii îmi erau amorțiți acum, la fel și mâinile, mâna care ținea telefonul îmi era atât de rece încât nu mai simțeam punctele unde vârfurile degetelor mele atingeau plasticul. Vântul s-a întețit, iar primul strop de ploaie mi-a lovit pielea, aspru și rece.

— Cum ai făcut-o, Beth? am întrebat. Cum ai ucis-o?

— Ai atâtea întrebări, a spus Beth. Du-te și întreab-o pe ea. O să-ți spună ea.

Lily era înăuntru, luminând ferestrele și rătăcind pe holuri. Dacă aș fi intrat, am fi fost doar eu și cu ea.

Dar poate că pentru asta venisem aici. Ca să vorbesc cu Lily singură.

Ca și cum cineva ar fi știut la ce mă gândeam, ușa din față a conacului Greer s-a deschis cu un declic. S-a deschis larg, iar lumina s-a revărsat pe veranda din față. Mă invita să intru.

Știam că nu trebuia să merg. Mă întrebam dacă mă va ucide. Mă întrebam dacă va încerca.

Nu aveam s-o las. Lily nu avea dreptul să ucidă pe toată lumea.

— Poți s-o faci, mi-a spus Beth Greer la ureche. Ea vrea să o faci, iar tu știi că nu o să o refuzi.

— Asta vrei? am întrebat.

— Ce vreau este ca totul să se termine. Vreau să nu mai fac penitență. E timpul ca adevărata poveste să iasă la iveală, iar tu ești cea care o va spune. Dacă ai curaj.

M-am uitat la casă. Ce aveam de gând să fac? Să mă duc acasă? Să-mi încui ușile și să mă ascund, așa cum făcusem timp de douăzeci de ani? Să-mi petrec restul vieții ascunzându-mă?

Dacă aș fi făcut asta, pentru ce aș mai fi trăit? Ce fel de viață îmi alesesem din acea zi rece de iarnă, când aveam nouă ani?

— La naiba cu asta, i-am spus lui Beth și am închis telefonul.

L-am aruncat în geantă și m-am îndreptat spre ușa din față, fără să-mi dau timp de gândire. Mă gândisem prea multă vreme, prea mult. Nu făcusem altceva decât să mă gândesc. Unde mă dusese asta?

Am pășit dincolo de ușă, așteptându-mă să fiu orbită de lumina puternică din interior, dar conacul Greer arăta la fel ca întotdeauna. Era întunecat și curat, neatins și ușor mucegăit. Am pășit pe coridor în timp ce ușa de la intrare s-a închis în urma mea.

— Lily? am spus.

Nu am primit niciun răspuns. Am intrat în sufragerie, observând canapeaua portocalie, măsuța de cafea butucănoasă cu picioarele ei înclinate, raftul cu figurine îngrozitoare de pe perete. Draperiile de la ferestre erau trase. Tăcerea era sufocantă, ca și cum cineva mă privea.

M-am întors spre coridor, spre scări. Puteam să intru în bucătărie, dar nu voiam să o fac. De acolo venea un miros urât, de cupru, și mi s-a întors stomacul pe dos. Aveam sentimentul că dacă aș fi intrat în bucătărie aș fi văzut ceva ce nu voiam să

văd. Cum de se întorsese Beth în casa asta? De ce nu o demolase, cărămidă cu cărămidă?

Scările scârțâiau sub tălpile adidașilor mei în timp ce urcam. Am ajuns pe palier și m-am uitat pe coridor. Holul de la etaj era întunecat și tăcut, cu ușile închise. Liniștea era atât de grea, încât părea un lucru viu, apăsându-mă pe piele și încercând să se împingă în gâtul meu.

Am mers până la capătul holului, la ultima ușă – dormitorul matrimonial. Am împins ușa și am văzut un pat de stejar *king-size,* noptiere asortate, comode mari, un dulap. Pe noptiere erau scrumiere, o carte îngălbenită lângă una dintre ele, iar prin ușa pe jumătate deschisă a dulapului am putut vedea mâneca unei rochii roșii.

Beth doarme aici, m-am gândit cu groază. Era ca un muzeu al unei epoci trecute, al unor oameni care muriseră demult. Singurul semn că Beth locuia în această cameră era patul nefăcut și un tub de cremă de mâini de la Sephora, cu eticheta modernă stridentă, precum ceva dintr-un vis.

M-am îndreptat spre dulap și l-am deschis. Am recunoscut câteva haine ca fiind ale lui Beth, dar aici erau rochii din poliester, bluze cu imprimeu de leopard și pantofi cu talpă de plută. Hainele Marianei.

Beth Greer trăia așa, îngropată în lucrurile părinților ei. Trăise așa în toți acești ani.

Locul ăsta era sufocant și mort. Abia puteam să respir; nu aveam nicio idee de ce Beth trăise așa atâta timp. De ce ar fi vrut asta.

Poate că nu-și dorise.

Am luat un pumn de umerașe din dulap, apoi altul, apoi altul. Am aruncat un teanc de rochii pe pat – mătase, vâscoză, poliester. Aurii, albastru-cobalt, roșu aprins, ca de mașină de pompieri. Am deschis un sertar al comodei și am găsit chiloții și sutienele vechi ale Marianei, lenjeria ei cu talie înaltă. Le-am aruncat și pe toate astea pe pat. Dacă

Beth nu putea să scape de toate aceste lucruri, atunci aveam s-o fac eu.

Am ieșit din dormitorul principal și am intrat în camera următoare – camera adolescenței lui Beth. Avea un pat îngust, cu o pătură în carouri. Un casetofon scump din anii ’70 era într-un dulap cu uși de sticlă cu un pick-up peste el, iar un teanc de discuri stătea pe jos, sprijinit de mobilă, de parcă cineva tocmai le răsfoise, alegând ce să pună.

Strângând din dinți, am apucat discurile și le-am aruncat în hol, lăsându-le să se prăbușească pe podea. Peter Frampton, Neil Diamond, Fleetwood Mac. Am deschis garderoba și am găsit aici hainele de adolescentă ale lui Beth, blugi și bluze înflorate și înfășurate. Le-am aruncat în hol împreună cu discurile, lăsându-le să se șifoneze când cădeau de pe umerașe. Mă simțeam bine să distrug locul ăsta, să-i deschid rănile. Mă simțeam bine să fac praful să se împrăștie. Dacă aș fi putut să trag aer adânc în piept, aș fi țipat în liniștea aceea.

Am terminat de distrus camera de adolescentă a lui Beth și m-am întors pe hol. Ușa de la dormitorul principal era deschisă. M-am îndreptat spre ea și am privit înăuntru.

Tot ce smulsesem din dulap era la locul lui. Camera arăta de parcă nu o atinsesem niciodată.

Frica mi-a încleștat stomacul și am înțeles. Aceasta nu era casa lui Beth, ci a lui Lily.

Am simțit o respirație rece pe ceafa și ceva m-a izbit de perete. M-am lovit puternic de perete, respirația mi s-a scurs din mine de surpriză, iar niște mâini înghețate mi s-au înfășurat în păr, trăgându-mi capul pe spate.

Atunci am țipat, sunetul țâșnind din mine. Mă uitam la tavan, având capul tras pe spate de o mână pe care nu o puteam vedea. Ceva respira pe mine, respirația îi era atât de rece încât am tresărit de repulsie.

Privește, a spus.

Ținându-mă în continuare de păr, mâinile m-au împins pe hol. Ușa din dreapta mea s-a deschis brusc. Ușa către camera copilăriei lui Beth. M-am zbătut și am țipat din nou, încercând să scap din strânsoare, dar era imposibil. Am fost împinsă spre prag, apoi prin el.

Iar când am păși dincolo, nu mai eram în conacul Greer.

Era frig. Stăteam pe marginea drumului și mă uitam în jur în întuneric. Pietrișul scârțâia sub picioarele mele, iar vântul mi se strecura prin guler până la gât. Vedeam drumul, copacii și, printre copaci, suprafața întunecată și îndepărtată a unui lac.

Mă aflam la marginea lacului Claire. La câțiva metri de mine, o mașină era trasă pe dreapta – un Pinto albastru. Capota era deschisă, iar o femeie stătea în fața ei, privind în jos, în măruntaiele mașinii. Părul ei blond îi ascundea fața. Îți ținea mâinile în buzunarele paltonului de lână.

Iar atunci mi-am dat seama: era în noaptea de 15 octombrie 1977, iar Lily Knowles era pe cale să ucidă pe cineva.

— Nu! am spus, dar nu m-a auzit nimeni.

Nu eram aici; eram în vechiul dormitor al lui Beth. Dar atunci de ce simțeam gustul lacului în aer și de ce știam exact ce urma să se întâmple?

S-a auzit sunetul unui motor, zgomotul farurilor și pocnetul pietrișului. O voce de bărbat a strigat:

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, am spus din nou, dar chiar dacă mi-am văzut respirația formând aburi în aerul nopții, nimeni nu m-a auzit.

Lily și-a ridicat privirea și un zâmbet i-a apărut pe față când l-a văzut pe bărbat. Era fata din poza de Crăciun, doar că acum era o femeie în toată firea, cu fața plină și corpul cu forme sub palton. Părul ei blond era moale și strălucitor, iar zâmbetul ei era la limita cochetăriei. Era irezistibilă.

Ransom Wells spusese că Lily îl făcuse să vrea să se târască afară din propria piele, iar acum puteam să văd de ce. Nu era nimic în spatele ochilor lui Lily – absolut nimic.

— Sigur, a spus Lily. Mi-ar plăcea să mă ajuți.

Am țipat, deși tot nu m-a auzit nimeni. M-am aruncat în față, încercând să opresc ceea ce urma să se întâmple, dar mâinile mele au izbit în sticlă. M-am împins de ea, am lovit-o cu piciorul. Thomas Armstrong a ieșit din mașină și a închis ușa în urma lui, zâmbindu-i lui Lily.

— Dă-mi voie să te ajut, a spus el.

Am țipat și am țipat, lovindu-mă de geam.

Lily s-a întors spre el, cu mâinile încă în buzunarele paltonului. A făcut un pas pe pietrișul de pe marginea drumului în pantofii ei negri. Auzeam totul – portiera trântită a mașinii lui, pietrișul de sub picioarele lor, zumzetul unei mașini îndepărtate pe autostrada cu două benzi care se intersecta cu drumul la câteva sute de metri distanță. Puteam să văd cum părul lui Lily i se ridică de pe gât în vântul umed, puteam să văd rimelul gros de pe genele ei și fardul de ochi albastru-deschis. Avea un luciu roz pe buze și fard pe pomeți. Deasupra zâmbetului, ochii îi erau întunecați și reci când a făcut încă un pas spre Armstrong, care mergea înainte. Apoi și-a scos mâna înmănușată din buzunar.

Acum îmi curgeau lacrimi pe față. Am bătut cu pumnii în sticlă de nenumărate ori, strigând „Nu”, dar știam că nu o să conteze. Era 15 octombrie 1977 și ceea ce avea să se întâmple avea să se întâmple. Se întâmplase deja.

Încă mai țipam când pistolul s-a descărcat de două ori. Încă țipam și mă loveam de geam când Lily a pășit peste cadavru și a scăpat un bilet pe el. Încă mai țipam când a trântit capota mașinii, s-a urcat în ea și a plecat.

M-am sprijinit de geam, iar gâtul mă ardea de durere. Plângeam; nu puteam spune de ce. Thomas

Armstrong era mort de patruzeci de ani, iar acesta era un fel de film bolnav, o reluare pentru ca Lily să mă tortureze. Trebuia să plec de aici. Nu voiam să fiu în locul ăsta, în timpul ăsta.

Am făcut un pas înapoi și mă aflam în vechiul dormitor al lui Beth, cu mâinile pe geamul ferestrei care dădea spre curte. Pielea îmi era rece și umedă, iar fața îmi era udă. Am clipit din ochii care îmi ardeau și mi-am ridicat mâinile de pe geam.

— Pentru ce a fost asta? am strigat în liniștea dinăuntru. De ce mi-ai arătat asta? Știam deja finalul!

În spatele meu, niște pași veneau pe holul dinspre dormitorul principal, aproape în fugă.

O siluetă a trecut fulgerător pe lângă ușă și am zărit părul blond, asemănător cu al lui Lily. Doar că nu era Lily.

Am ieșit din cameră în timp ce pașii coborau grăbiți pe scări.

— Nu, s-a auzit o voce ușor panicată. Îmi pare rău, Lily. Îmi pare atât de rău.

— Mariana? am strigat-o.

M-am grăbit pe scări, urmând-o. Nu-mi păsa că era moartă de zeci de ani, că urmăream o fantomă. Vocea ei părea îngrozită, aproape zdrențuită de durere. Am zărit-o în holul din față, care era rece ca gheața. Am coborât ultima treaptă, respirând greoi pe gură.

Mariana Greer – cu siguranță era Mariana, femeia pe care o recunoscusem din fotografia de la nuntă – stătea la ușa din față. Era îmbrăcată într-un neglijeu de mătase pe sub un halat de baie alb și avea picioarele goale. Avea părul legat la spate cu o eșarfă, genul pe care femeile obișnuiau să o poarte în pat ca să-și păstreze coafura, cu părul blond revărsat în spate. În acel moment, chiar dacă murise în 1975, era la fel de reală ca și mine. Puteam să văd lacrimile care îi alunecau pe față în timp ce bâjbâia cu stângăcie la ușă.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea. Unde te-ai dus, iubito? Te rog să nu pleci. Îmi pare atât de rău!

Ce se întâmplase? O ceartă? Lily plecase? De ce nu încerca nimeni să o oprească pe Mariana să plece în cămașă de noapte în starea în care se afla?

— Nu pleca, i-am spus, dar acum își dăduse seama cum să deschidă încuietoarea și învârtea clanța.

M-am aruncat în față, gândindu-mă să țin ușa închisă, dar nimic din ce am făcut nu a contat. Mariana Greer a deschis ușa și a fugit afară, îndreptându-se spre mașină, încercând să-și găsească fiica. Se îndrepta spre accidentul care avea să o ucidă.

Am ieșit pe ușa din față după ea, dar Mariana dispăruse. Aerul rece și umed m-a lovit în față. Cerul era mohorât și gri, de parcă cineva l-ar fi decolorat; norii erau de un negru închis. Ce oră era? Ce zi era? De cât timp mă aflam în casă?

Trebuia să plec de aici.

Am respirat sacadat și am pășit pe verandă, apoi am privit în jos. Erau urme umede aici, amprente de adidași de cauciuc. Oare Mariana purtase adidași sau avusese picioarele goale? Cine stătuse pe verandă cu pantofii uzi? Urmele duceau în iarbă, care era tasată acolo unde cineva călcase pe ea. Picăturile de ploaie fuseseră scuturate de-a lungul unei cărări care ducea spre copaci și pe lângă casă.

Totul fusese prea ciudat de prea mult timp și nimic nu mai conta. Am coborât de pe verandă și am intrat pe gazon, urmărind urmele de pași printre copaci.

Într-o clipă, copacii umezi, aspri și negri s-au subțiat și priveliștea din spatele casei s-a deschis în fața mea, iarba goală, prăpastia, cerul gri. A avut același efect ca întotdeauna: era îngrozitoare și hipnotică în același timp, ca o priveliște de la mare înălțime. Am vrut să merg spre ea; simțeam

atracția. Mi-am obligat picioarele să stea nemișcate și mi-am încrucișat în sfârșit privirea cu a lui Lily Knowles.

Ea stătea în mijlocul peluzei, cu picioarele încălțate în adidași prin iarba rece. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani; avea fața îngustă pe care o văzusem în fotografia de Crăciun, cu câțiva ani în plus, deși în realitate – era asta realitatea? – era mai frumoasă. Purta blugi și o haină de culoare verde militar, iar ambele atârnau pe ea de parcă le primise împrumut de la cineva mai mare sau slăbise. Părul ei blond era lăsat în jurul umerilor și se ridica în vânt ca și cum ar fi fost cu adevărat aici.

— În sfârșit ai ajuns, a spus Lily.

Vocea ei era ireală, un ecou. Și totuși, știam că era vocea ei reală, venind de oriunde ar fi venit.

Iar pentru o clipă nu am mai fost îngrozită. Stăteam pe gazon și mă uitam la Lily Knowles, care era motivul pentru care venisem. Ea fusese motivul pentru care venisem încă de la început, deși la momentul respectiv nu știusem de existența ei.

— Ai murit, i-am spus.

Lily, care nu era reală, care nu era în viață, a ridicat din umeri în felul acela pe care l-am recunoscut instantaneu la sora ei vitregă. Era modul în care învățasem și eu să ridic din umeri: *Poate că ceea ce spui e interesant, poate că nu e.*

— Toată lumea moare, a spus ea, vocea răsunându-i.

— De ce ești încă aici?

— O aștept pe Beth, și ea știe asta.

— Spune-mi de ce, am zis, pentru că mă uitam la o criminală în serie și habar nu aveam cât timp aveam la dispoziție. Te rog, spune-mi de ce.

— Nu există niciun motiv, a spus Lily. Există doar ceea ce s-a întâmplat. Există doar ceea ce am făcut.

Am clătinat din cap. Trebuia să fie mai mult. Trebuia să fie.

— Nu înțeleg.

Vântul s-a întețit în rafale, tare și rece, iar Lily a întins mâna. Stătea la câțiva metri de mine, nu mă ajungea, dar tot am simțit cum frica începe să mă cuprindă din nou când am privit mâna aceea. Nu aveam de gând să o iau, în niciun caz.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Te-ai întors aici cu un motiv, a spus Lily.

— Ba nu.

— Ba da.

Mâna ei era încă întinsă și stârnea aceeași fascinație și repulsie pe care o stârnea priveliștea de peste prăpastie. Am avut impulsul să fac un pas spre ea, și totuși era ultimul lucru pe care-l voiam.

— Vino cu mine, a spus Lily.

— Nu.

— E prea târziu. Ești deja aici.

Știam că ar trebui să fug, dar nu puteam. Am gemut de groază în timp ce încercam să-mi fac picioarele să se miște, dar nu mă ascultau.

— Nu, am spus din nou.

— Vino cu mine.

De data asta un șuierat, aspru și furios, iar apoi mâna lui Lily m-a apucat. Eu nu mă mișcasem; nu o văzusem mișcându-se. Dar m-a prins, iar strânsoarea ei era înghețată și atât de tare, ca betonul sau ca osul. Degetele ei le-au strivit pe ale mele.

— Te rog, am implorat-o, înnebunită de frică, în timp ce a început să mă tragă încet pe iarbă. Te rog, Lily. Unde mergem?

— Pentru asta ai venit.

Nu mă puteam elibera de ea; mă ținea prea strâns, trăgându-mă către prăpastia spre ocean.

— Eu mă duc acolo, iar tu vii cu mine.

Am început să țip, sau cel puțin am încercat să o fac. Nu știam dacă îmi ieșea vreun sunet din gât sau dacă totul era doar în mintea mea. Dar am

deschis gura și am încercat, cu toate puterile, să țip în timp ce ea mă trăgea înainte.

M-am luptat cu ea. Chiar m-am luptat. Dar am aflat în sfârșit ceea ce Beth știa dintotdeauna despre Lily: nimic nu putea să o oprească atunci când își dorea ceva. Ea lua mereu ce voia. Iar acum mă lua pe mine.

M-a adus la buza prăpastiei. Vârfurile adidașilor mei trecuseră deja de ea, și m-am uitat în jos. Nu era un perete neted, erau și cornișe, tufișuri, bolovani. Iar mult mai jos, țărmul stâncos și oceanul, cu valurile care se târau până la poalele stâncilor când venea mareea.

— Frumos, nu-i așa? a spus Lily.

Am țipat.

Dar ea mă ținea strâns, răcoarea ei de gheață străbătându-mă complet. Zbaterile mele erau zadarnice.

Am încercat să o implor pe Lily să-mi cruțe viața, dar nu mai aveam suflare.

Vocea ei era în urechea mea, la fel de intimă ca a unui iubit:

— Să mergem, a spus ea.

Și m-a tras în jos.

42.

Martie 1978

BETH

Ninsese cu o noapte înainte și pe jos erau cristale umede, care se topeau în gazon. Adidașii lui Beth erau umezi și picioarele înghețate când întoarse cheia în ușa conacului Greer și intră.

Era ora trei dimineața. Din ziua în care fusese achitată, Beth se ascunsese într-un motel timp de aproape o săptămână, în timp ce reporterii campau pe strada din fața casei ei. Prin bunăvoința lui Ransom, stătuse singură într-o cameră dărăpănată,

dormind și, uneori, uitându-se la televizor. Gândindu-se.

În cele din urmă, vecinii ei bogați se săturaseră; chemaseră poliția, iar acum presa plecase. Oricum, nu mai era nimic de văzut – nicio întoarcere dramatică acasă despre care să se vorbească. Doar aceleași titluri obosite în fiecare zi:

„POSIBILA «LADY KILLER» ESTE ELIBERATĂ. LUI BETH GREER NU-I PARE RĂU. VERDICTUL DE NEVINOVĂȚIE ZGUDUIE UN ORAȘ DIN OREGON”.

Fie că Beth Greer i-a ucis cu sânge rece pe acei bărbați, fie că a făcut-o altcineva, spunea unul dintre editorialele ziarelor, *rezultatul rămâne același: un ucigaș se plimbă pe străzile noastre chiar acum, liber.*

În seara aceea, Arlen Heights fiind iarăși liniștit, Beth îl puse pe Ransom să o lase în josul străzii, ca să nu o vadă nimeni venind acasă. Purta blugi, un pulover vechi de culoare închisă și un palton de lână. Avea părul prins într-o coadă de cal și nu era machiată. Avea o singură geantă cu lucruri pe umăr. Șalul roșu și rujul roșu dispăruseră de mult.

Se strecură tăcută în casă și încuie ușa în urma ei.

Era frig aici. Mucegai. Beth se îndreptă spre sufragerie, iar primul lucru spre care își ațintă privirea – chiar înainte să-și arunce geanta – fu dulapul cu băuturi. Privi sticlele strălucitoare, aliniate la perfecție, micul frigider care conținea vin rece și gheață. Putea să simtă gustul, vodca rece alunecându-i pe gât, aroma decadentă a vinului roșu. Putea să simtă toate gusturile.

Acum ieșise din închisoare. Putea să bea. Putea să se lase de băutură pentru totdeauna și să înceapă o viață nouă. Putea să facă orice.

De la etaj se auzi sunetul apei curgând la robinet și un pas.

Beth închise ochii. Se așteptase la asta. În zilele acelea în care stătuse la motel, așteptând, era conștientă că asta avea să se întâmple. Era timpul.

Aerul rece deveni mai aspru, ca și cum o ușă ar fi fost deschisă sau o fereastră spartă undeva, lăsând să intre un curent de aer. Ignorând robinetul care curgea la etaj, Beth deschise din nou ochii și se îndreptă spre bucătărie. Rămase în pragul ușii, privind amorțită scena din fața ei. Sângele. Cadavrul.

Julian.

Nu fusese acasă în ziua în care el murise, așa că, de fapt, nu-l văzuse. Nu simțise aerul rece și nici nu văzuse sângele, așa că nu era o amintire. Ea și Mariana veniseră acasă după ce plecase echipa de curățenie pe care o angajase Ransom, deși își imagina că bucătăria rămăsese întotdeauna cu un miros ciudat după aceea.

Totuși, nu-l văzuse niciodată. Nu știa dacă îl vedea acum, dacă era real sau își pierdea mințile. Nu era sigură că-i păsa.

După o vreme, se îndepărtă de bucătărie și urcă la etaj. Ușa de la dormitorul principal era deschisă. În fața dulapului deschis al Marianei, cu spatele la Beth în timp ce se uita printre haine, se afla Lily.

Beth vedea cu siguranță acest lucru. Știa asta.

Lily purta un kimono de mătase care îi cădea până la genunchi, țesătura fiind acoperită cu flori stridente roz și mov. Părul ei blond îi curgea pe spate. Picioarele ei de sub tivul kimonoului erau goale, iar Beth își dădu seama că era goală pe dedesubt. În baia lipită de cameră, apa curgea în cadă. Kimonoul era unul dintre cele ale Marianei.

— Mama noastră avea niște haine atât de frumoase, îi spuse Lily lui Beth fără să se întoarcă. Majoritatea mi se potrivesc, să știi. Cred că o să le port.

— Ce faci? îngăimă Beth.

Chiar dacă știa că asta avea să întâmple, se așteptase la asta – o momise pe Lily să vină să o caute tot era șocant să o vadă în dormitorul acela, purtând hainele Marianei. *Chiar nu-i pasă,* se gândi Beth. *Chiar nu crede că o să fac ceva.*

— Mă duc să fac o baie.

Lily se întoarse și se uită la ea. Fața ei avea acea privire curioasă și goală de care Beth învățase de mult timp să se teamă.

— Acum locuiesc în casa asta.

Era greu de suportat să o vadă pe Lily după atâta timp. Semăna cu Mariana, cu Beth, cu ea însăși. Beth cunoștea fiecare linie a acelui chip, din copilărie până la maturitate. Iubise acel chip și fusese îngrozită de el. De-a lungul anilor avusese coșmaruri în care Lily era moartă, trupul ei neidentificat zăcând undeva într-un spital. Avusese și coșmaruri în care Lily se întorcea acasă. Nu știa care era mai înfricoșător.

Iar acum Lily stătea aici, goală sub halatul Marianei, iar o parte din Beth voia să țipe și să fugă, să uite tot ce plănuise. O altă parte simțea că toate piesele se așezau în sfârșit la locul lor, de parcă în ultimele luni fusese o păpușă neasamblată cum trebuie. O cunoștea pe Lily așa cum își cunoștea propria inimă.

Nu exista decât o singură cale de ieșire din asta. O singură cale de a merge mai departe. Își dăduse seama de când stătea în celulă, privindu-l pe detectivul Black cum pleca.

— Nu poți locui în casa mea, spuse ea printre buzele amorțite.

— Va fi casa mea, replică Lily. Acum ai ieșit din închisoare. O să-mi cedezi locul ăsta și o să fie al meu.

— Nu.

Vocea lui Lily era plată.

— Nu ai de ales, Beth.

Fă ce-ți spune ea. Instinctul era atât de vechi încât era automat. *Fă ce spune Lily și n-o să se*

supere. Dar de data asta Beth se împotrivi.

— Și unde ar trebui să mă duc?

Avu impulsul să plece de acolo, să iasă pe ușă.

Putea să meargă oriunde și ar fi fost liberă. Putea să se prefacă, așa cum făcuse de atâtea ori, că Lily nu mai exista.

Iar între timp, Lily s-ar fi întors la crime. Întotdeauna o făcuse.

— Nu pleci nicăieri, spuse Lily. Rămâi aici cu mine. Rahatul ăla de proces de crimă s-a terminat – a fost distractiv o vreme, dar acum putem merge mai departe. Tu și cu mine, în casa asta. Un fel de primul Crăciun.

Făcu un pas spre Beth și, chiar dacă era aproape goală, părea amenințătoare. Beth încercă să nu tresară.

— Suntem surori, spuse Lily. Două jumătăți ale aceleiași persoane.

Ba nu suntem, îi veni lui Beth să spună, furioasă că lucrul prin care tocmai trecuse fusese redus la „rahatul de proces de crimă”. Dar vechile instincte bolborosiră din nou, persistente. Când Lily era în starea asta – când Lily era cam în orice stare, la drept vorbind – era mai bine să o liniștească. Dar trebuia s-o facă astfel încât ea să nu-și dea seama.

— Tocmai am ieșit, zise Beth, punându-și o notă de slăbiciune în glas. Nu știu ce să fac. Nu m-am gândit la asta.

— O să faci ce-ți spun eu, răspunse Lily. M-am săturat să fiu o jumătate de persoană. M-am săturat să fiu fata care nu există. Casa asta e a mea. Iar dacă vrei să n-ai probleme, atunci și tu ești a mea.

Beth își imagină că-și va petrece restul vieții acolo, făcând orice voia Lily. Mai devreme sau mai târziu avea să-și mânjească mâinile cu sânge. Lily nu ar fi vrut să continue să-și comită crimele singură.

— Știu ce ai făcut, spuse Beth, încercând să nu intre în panică. Cei doi bărbați. Iar înainte de asta –

Lawrence Gage, așa îl chema? A fost tatăl tău și l-ai ucis și pe el.

Urmă o secundă rapidă în care Lily rămase surprinsă, acea mirare neplăcută pe care Beth o mai văzuse pe chipul ei doar o singură dată. Apoi își dădu seama.

— Avocatul, zise Lily.

— El știe cine a fost tatăl tău. Asasinarea lui Lawrence Gage a apărut în ziare, iar Ransom mi-a arătat.

Făcu un pas mai aproape de sora ei.

— Ai intrat în casă și l-ai împușcat, așa cum ai făcut și cu tatăl meu. Cu Julian.

Îi era greu să pronunțe numele tatălui ei și tresări, gândindu-se la ceea ce tocmai văzuse în bucătărie. Se sforță să-l rostească din nou.

— L-ai ucis pe Julian.

Lily era absolut calmă și o privea.

— Tu ai vrut să o fac, replică ea. Voia să te facă să te măriți cu băiatul ăla. Nu te-a iubit așa cum ai vrut tu. Când s-a terminat, Beth, tu nu ai rostit niciun cuvânt. Nici Marianei, nici măcar prețiosului tău polițist. Nu ai spus nimănui. La fel cum nu ai făcut nimic în noaptea aceea când ai văzut-o pe Mariana urcându-se în mașina ei.

Cuvintele acelea o tăiară, zgândărind cea mai adâncă rană, care nu se mai vindeca. În noaptea aceea, Lily plecase deja furioasă. Cu toate astea, știa că Beth rămăsese pe loc, privind-o pe mama lor cum pleacă. Poate chiar erau două jumătăți ale aceleiași persoane, așa cum spusese Lily.

Dacă Lily era o criminală, atunci și Beth era la fel. Dacă rămâneau aici împreună, era o chestiune de timp până când Lily avea să o facă pe Beth să comită ea însăși următoarea crimă. Iar dacă Beth încerca să se ducă la poliție, primul om de pe lista lui Lily ar fi fost detectivul Black. Al doilea ar putea fi Ransom.

— De ce? își întrebă Beth sora. De ce faci lucrurile astea? Poți măcar să-mi spui de ce?

Lily o privi curioasă.

— Vrei un motiv? Pot să mă prefac că există unul, dacă vrei. Pot să-ți spun că e din cauza copilăriei mele sau a faptului că tatăl meu a violat-o pe mama. Pot să-ți spun că e din cauza centrelor de plasament. Sau pot să-ți spun că sunt pur și simplu rea. Alege, Beth. Pot să-ți spun orice vrei.

— Asta e tot? strigă Beth. După tot ce s-a întâmplat, asta e tot ce poți spune? Ai făcut totul doar pentru că așa ai vrut?

— Nu știu, răspunse Lily. Chiar am vrut. A fost ușor, să știi. Credeam că o să fie greu.

Clătină din cap, încruntată.

— E îmbătător să ucizi pe cineva. Dar uneori… uneori există un moment în care ai putere asupra vieții și a morții, iar apoi îți dai seama că asta nu te face diferită de cum erai înainte.

Se frecă la tâmplă.

— Mă duc să fac o baie. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Se întoarse cu spatele și, brusc, totul în Beth muri. Dragostea, loialitatea, chiar și frica. Revăzu chipul Marianei în ultima zi în care merseseră la cumpărături, cu eșarfa în părul ei blond. Văzu chipul lui Julian în oglinda retrovizoare în timp ce se îndreptau spre petrecerea de Crăciun, când Beth avea șaisprezece ani, văzu ridurile de la marginea ochilor lui nefericiți. Îl văzu pe Paul Veerhoever prăbușit pe marginea drumului, cu fața lui ca o pastă însângerată în întuneric.

Te-am iubit mai mult decât orice, o auzi pe mama ei spunând.

Nu simțea nimic. Nimic.

Nimeni nu va veni să ne salveze.

Suntem două jumătăți ale aceleiași persoane.

Nu vine nimeni.

Știa că trebuia să facă asta, oricât de greu ar fi fost. Era timpul.

O făcu repede. În timp ce apa curgea în cadă, în timp ce Lily se întorcea cu spatele, Beth luă

scrumiera tatălui ei de pe noptieră. Menajerele goliseră scrumiera într-o zi demult apusă, dar încă mirosea a cenușă, mirosul care era al lui Julian și al Marianei. Era mare și extrem de grea, făcută din sticlă solidă și groasă. O năpusti cu fiecare fărâmă de putere în ceafa lui Lily.

Cu forță. *Tare.* Lily se împletici în față, dar nu căzu de tot, iar Beth trebui să o lovească iar. Și iar. Mâinile îi erau înghețate și amorțite. O durea brațul. Mintea ei se dusese în altă parte, undeva unde nu se întâmpla asta, unde timpul nu avea niciun sens. Poate că fusese nevoie de câteva secunde ca să o lovească pe Lily cu scrumiera; poate că fusese nevoie de ore. Beth nu avea să știe niciodată.

Era sânge, iar Lily era pe podea, dar nu era moartă. Se răsuci pe spate și o lovi pe Beth în față, pumnul ei izbindu-i obrazul, iar de data asta Beth trebui să o lovească pe Lily în frunte. I se păru că țipa.

Când Lily tăcu, sângerând și gemând încet, Beth o târî în baie. Apa din cadă dăduse pe afară și curgea pe podeaua de gresie. Beth trase corpul lui Lily spre cadă și o împinse sub apă, ținându-i ceafa însângerată până când sora ei rămase în sfârșit nemișcată.

A fost ușor, să știi, spunea Lily. *Am crezut că va fi greu.*

Există un moment în care ai putere asupra vieții și a morții, iar apoi îți dai seama că asta nu te face cu nimic diferită de cum erai înainte.

Beth nu mai plângea acum. Nu mai țipa. Nu scotea niciun sunet.

Nu-și mai simțea mâinile în apa caldă. Genunchii îi erau uzi. Brațele o dureau, iar stomacul îi era fierbinte și lichid. Pentru o secundă umilitoare, crezu că o să facă pe ea, dar cumva nu se întâmplă asta. Închise apa și se așeză pe spate, gâfâind respirație după respirație, ca și cum ar fi alergat.

Casa era liniștită, foarte liniștită. Dacă Beth ar fi țipat – i se părea că țipase între timp –, niciunul dintre vecini nu ar fi auzit. Era singură.

Nu venea nimeni.

Își trase sufletul o vreme, apoi se gândi la asta, simțindu-se ciudat de calmă. Iată scrumiera. Sângele de pe podeaua dormitorului. Fulgi de scrum vechi. Apa care zvâcnea pe gresia din baie. Cadavrul.

Va trebui să curețe totul.

Va trebui să o pună pe Lily într-un loc unde nimeni nu o va găsi. Va trebui să facă asta singură.

Dar se gândi că poate avea să reușească.

Se uită la trupul prăbușit al lui Lily, încă în kimono, și se gândi să plângă. Se gândi să ia mâna rece a surorii ei în mâna ei, să-i spună lui Lily că-i pare rău. Nu făcu nimic din lucrurile astea, pentru că Lily n-ar fi suportat.

Întinse mâna și atinse cu vârful degetelor talia lui Lily, lăsându-le acolo doar pentru o secundă înainte să le îndepărteze din nou. Lily nu suportase niciodată să fie atinsă.

Beth se ridică în picioare și se apucă de treabă.

43.

Octombrie 2017

SHEA

Mă înecam. Am deschis gura, iar apa sărată a intrat înăuntru, împingându-mi-se pe gât. Nu puteam să respir, nu puteam să deschid ochii. Fiecare parte a corpului mă durea.

M-am zbătut, iar mâinile mi s-au lovit de stâncile de sub apă, reci și alunecoase. M-am agățat de ele, încercând să-mi scot capul deasupra apei, care îmi zvâcnea de parcă urma să explodeze. Eram atât de dezorientată încât nu am știut care e

drumul spre suprafață până când tălpile picioarelor mele au lovit în stâncă și m-am împins, țipând.

Am ieșit la suprafață și am țipat în aer. Nu mă puteam abține – durerea radia de la genunchi în sus și în jos pe picior, pulsând în timp ce picioarele mele apăsau în stânci. Apa îmi venea doar până la brâu, dar picioarele nu mă mai țineau. M-am scufundat din nou, sprijinindu-mă pe genunchiul meu bun în timp ce încercam să-mi dau părul de pe față și să-mi deschid ochii înțepeniți. Nu îmi puteam folosi decât brațul drept; cel stâng era inutil, atârnând în apă ca o masă inertă străbătută de agonie.

Mi-am împins părul înapoi, gâfâind și scuipând, clipind din ochi ca să scap de sarea care îmi intrase în ei. Mă aflam la baza stâncii, sub conacul Greer. Căzusem pe stânci, acolo unde venea mareea. Valurile înghețate se împingeau spre mine, smucindu-mi brațul inutil și încercând să mă dezechilibreze de pe singurul picior bun. Mi-am amintit de mâna lui Lily care mă prinsese, de felul în care mă trăgea. *Să mergem,* spusese ea. Dar nu-mi aminteam căderea în sine. Să fi fost un instinct de protecție în creierul meu, blocând căderea? Sau era Lily?

Pentru că, în timp ce cădeam, ea mi-a arătat totul.

Ultima noapte în conac. Confruntarea cu Beth. Scrumiera. Cada de baie.

Cât timp am căzut? Trei secunde? Cinci secunde? Le văzusem pe toate, așa cum poți visa un an de vise într-un somn de douăzeci de minute. În loc să văd stâncile și oceanul care se năpusteau asupra mea, am văzut-o pe Lily murind.

Valurile mă împingeau mai tare pe măsură ce mareea continua să urce, iar eu am încercat să mă îndrept spre țărmul stâncos. Genunchiul și brațul țipau la mine, chiar dacă ambele erau sub apa înghețată. M-am uitat în jos și am văzut că brațul stâng atârna într-un unghi nebun sub cot, cotul

însuși având o formă greșită. M-am forțat să mă uit în altă parte, în timp ce dinții îmi clănțăneau. Trebuie că mă lovisem de pietrele de pe fundul apei când aterizasem, deși nu-mi aminteam asta. Probabil că avusesem noroc că venise fluxul, pentru că, dacă m-aș fi lovit de stânci fără ca apa să-mi amortizeze căderea, aș fi murit.

Mi-am mișcat piciorul și brațul bun, trăgându-mă înainte. Am alunecat și am căzut, apoi m-am ridicat din nou. Durerea era atât de mare încât am țipat, la nesfârșit, pe măsură ce înaintam încă un pas, apoi altul.

Mi-a atins ceva gâtul?

M-am târât mai repede, lăsând durerea să mă cuprindă. *Asta e,* m-am gândit cu încrâncenare. *Înec sau hipotermie – așa o să mor. Sau poate că Lily o să mă apuce și o să mă termine.* Ar putea să-mi împingă capul sub apă, să mă omoare așa cum o omorâse Beth. Dacă se sinchisea să facă asta, nu aveam să pot opune prea multă rezistență.

Corpul meu tremura – adrenalina, frica, durerea, șocul și frigul au pus stăpânire pe mine. Vederea îmi era încețoșată. Mi s-a părut că văd cu coada ochiului o formă mișcându-se, dar nu puteam fi sigură. M-am trântit spre stânga, în timp ce genunchiul meu vătămat s-a îndoit din nou, și m-am întins cu mâna mea bună ca să-mi opresc căderea. Acum ieșeam încet din apă, în porțiunea mai puțin adâncă de pe malul stâncos, învingând fluxul care se apropia.

Cotul îmi era rupt. Știam asta; durerea era prea mare și simțeam cum osul se macină de os în timp ce șchiopătam pe stânci. Am clipit și mi-am dat seama că aveam ceva roșu în ochi. Mi-am atins fruntea și am găsit o tăietură, deschisă, sărată și sângerândă. Mi-am apăsat degetele pe ea, amintindu-mi de un sfat de prim-ajutor de demult despre cum să închizi o rană. Făcusem întindere la gât și chiar și dinții mă dureau. Unde aveam de gând să mă duc de aici? Unde era cea mai

apropiată casă? Geanta și telefonul meu dispăruseră de mult, în ocean și, în ciuda situației, am deplâns toate acele interviuri, toate notițele mele, care pluteau în derivă, undeva, purtate de curent.

Am reușit să ajung în apă adâncă doar până la genunchi, apoi am schimbat direcția de-a lungul țărmului, paralel cu faleza. Sângele a început să nu-mi mai curgă așa puternic în ochi și am putut vedea că mă îndreptam în direcția lacului Claire propriu-zis, îndepărtându-mă de Arlen Heights. Mult mai încolo, stâncile coborau spre lacul interior care dădea numele orașului. În dreapta mea se aflau stâncile, iar în stânga mea era oceanul. Singura cale era înainte.

Nu știam cât timp îmi va lua și nu știam dacă voi reuși înainte ca fluxul să ajungă până la punctul maxim. Picioarele îmi amorțiseră de mult în adidași.

Dar am pus un picior în fața celuilalt și am început să merg.

•

Nu știam de cât timp mergeam – mi s-a părut că trecuseră ore întregi. Șchiopătam și mai tare, abia reușeam să pun greutatea pe genunchiul vătămat, iar acum că brațele îmi erau afară din apă cotul meu stâng începuse să se umfle. Mâneca bluzei devenise din ce în ce mai strâmtă, iar apa fluxului îmi ajungea acum până la coapse.

Mi-am dat seama cu greu că peretele de stânci din dreapta mea se micșorase. Era acolo o cărare care ducea în sus, iar apoi un gard scund din fier forjat. Am putut să întrevăd ceva albastru și galben strălucitor dincolo de gard – un tobogan pentru copii, mi-am dat seama. Era un loc de joacă.

Cerul se întuneca, deși încă nu aveam nicio idee cât era ceasul. Am schimbat direcția, ieșind din apă și trăgându-mă cu greu pe cărare. Pe terenul de joacă nu era nimeni. Am șchiopătat până la

leagăne și m-am lăsat pe unul dintre ele, tremurând de frig.

S-a auzit un scârțâit, apoi am văzut o mișcare cu coada ochiului și a apărut un băiețel. Avea în jur de șapte sau opt ani, purta cizme de cauciuc, o haină groasă de lână și o căciulă. Venise după colțul cu barele de maimuță și stătea și mă privea cu ochii lui mari și căprui, păstrând precaut distanța.

— Bună, am reușit să spun, întrebându-mă cum să par neamenințătoare când stăteam pe un leagăn pentru copii, tremurând și sângerând, cu brațul răsucit la un unghi nefiresc. Sunt rănită. Poți să mă ajuți?

Băiatul și-a frecat degetele într-un gest agitat, privindu-mă, dar fără să se apropie. Nu a vorbit.

— Unde e mama ta? l-am întrebat.

A arătat cu degetul în spatele lui, deși eu nu vedeam decât barele și cealaltă parte a gardului.

— Cum te cheamă? l-am întrebat în timp ce durerea îmi pulsa în picioare, care nu mai erau la fel de amorțite ca în ocean.

Și genunchiul îmi era cuprins de convulsii; nu aveam cum să mă mai dau jos din leagănul ăsta.

Băiatul a vorbit încet la început, apoi a repetat:

— Toby.

— Toby, am spus eu.

Iar apoi m-a lovit – locul ăsta singuratic, băiețelul, absența altor copii sau părinți.

— Ești real?

Ochii lui s-au făcut mari.

— Dar tu ești?

O fantomă m-ar fi întrebat așa ceva? Nu știam. Poate că nu.

— Da, am spus. Sunt reală și numele meu este Shea. Am nevoie de ajutor. Poți să o găsești pe mama ta pentru mine?

Toby a făcut un pas înapoi, dar se holba în continuare la mine.

— Te rog, i-am spus, cu vocea sfârșită de durere.

— Toby!

O femeie a intrat pe poartă, alergând. Purta blugi, un pulover și o haină groasă. Semăna cu fiul ei, avea părul răsucit scurt, și părea alarmată.

— Toby, ți-am spus să nu te duci la bare! Pleacă de lângă doamna aceea!

S-a oprit când a ajuns la băiat și s-a uitat la mine.

— O, Doamne.

Privirea mi s-a estompat pentru o secundă, apoi a revenit.

— Am avut un accident, am reușit să zic în timp ce femeia își scotea telefonul mobil din buzunarul de la spate. Puteți să chemați o ambulanță, vă rog?

Rămâi trează, m-am gândit în timp ce femeia forma 911. O altă pastilă de înțelepciune pe jumătate uitată – nu-i așa că trebuia să eviți să leșini? Se aplică în caz de comoție sau de hipotermie?

Nu-mi puteam aminti. M-am prins de lanțul rece al leagănului și am încercat să rămân dreaptă. M-am uitat la Toby, care se lipise cu spatele de picioarele mamei sale. Încă mă privea.

— De ce nu ai rugat-o pe doamna? întrebă el în timp ce mama lui vorbea la telefon.

— Ce? i-am zis.

— Doamna din spatele tău. De ce nu ai întrebat-o pe ea? Nu a vrut să te ajute?

M-am holbat la el. Nu am vrut să mă întorc. Nu puteam.

— E o doamnă în spatele meu? l-am întrebat pe băiat, aproape în șoaptă.

El a clătinat din cap.

— Nu acum. Mai devreme.

A arătat spre un loc chiar în spatele leagănului. Era chiar acolo.

Puteam auzi o sirenă, departe, dar apropiindu-se tot mai mult. Mama lui Toby ținea telefonul la ureche cu o mână, iar pe cealaltă o lăsase să cadă absentă pe umărul fiului ei, ținându-l aproape.

Totul se învârtea, iar eu am apucat mai tare lanțul leagănului.

— Toby, am spus, vreau să-mi promiți ceva. Dacă o mai vezi vreodată pe doamna aceea, să nu vorbești cu ea. Fugi.

Mi s-a părut că a încuviințat. Dar nu puteam fi sigură, pentru că lumea a dispărut și am închis ochii.

44.

Octombrie 2017

SHEA

Când m-am trezit, primul lucru pe care l-am văzut a fost Michael.

Stătea lângă patul meu de spital, absorbit în lectura a ceva ce nu puteam vedea. Purta un hanorac negru cu fermoar și glugă, iar pe maxilar avea o barbă închisă la culoare, crescută de câteva zile. Era încruntat din pricina concentrării, dar când m-a auzit mișcându-mă cuta dintre sprâncene i-a dispărut.

— Medicamentele își pierd efectul, a spus el cu o voce blândă.

Își pierduseră efectul de ceva vreme. Mai deschisesem ochii o dată, deși nu aveam idee cu cât timp în urmă. De data aceea, nu fusese nimeni în cameră. Am văzut ceașca de cafea goală de lângă Michael și am ghicit de ce plecase mai devreme.

— Nu pot să mă mișc, am spus, cu vocea răgușită.

Michael s-a întins spre o masă aflată în afara câmpului meu vizual și a adus o cană de apă cu un pai, pe care mi l-a dus la buze.

— Ai cotul rupt, a spus el în timp ce beam. La fel și genunchiul. Două coaste fracturate, pentru tăietura de pe frunte a fost nevoie de zece copci și mai aveai un pic și făceai hipotermie. Cu toate astea, ai mers cinci kilometri. Nimeni nu știe cum ai reușit.

Lily, m-am gândit dând drumul paiului. Dar nu, nu era corect. Lily fusese acolo, undeva, în timp ce eu mergeam, dar nu o făcuse pentru mine. O făcusem singură.

Poate că Lily mă împinsese în prăpastie, dar tot ce se întâmplase după aceea fusese prin voința mea.

— Sora ta a fost aici, a spus Michael punând paharul cu apă deoparte. A vrut să-și ia concediu, dar i-am spus să plece și că o sun dacă te trezești. Ceea ce o să fac în scurt timp.

Esther trebuie că era îngrijorată. Foarte, foarte îngrijorată. Ceea ce nu știa încă era că acum, în ceea ce părea a fi cel mai de jos punct al meu, era în sfârșit timpul ca ea să nu-și mai facă griji pentru mine.

— Trebuie să-ți spun ceva, i-am zis lui Michael.

— Da, trebuie, încuviință el.

Era calm, încrezător și sigur, îngrijorat fără să fie zdruncinat, iar eu știam până în măduva oaselor că alesesem omul potrivit. Că el avea să fie ceea ce aveam nevoie să fie.

— Sper că e o poveste despre cum ai căzut de pe stânca din spatele conacului Greer și ai ajuns în ocean.

— De unde știi că acolo am căzut?

— Pentru că Beth Greer spune că senzorii ei de mișcare s-au declanșat și i-ai spus că ai fost la ea acasă.

Am simțit primul puls de neliniște.

— Beth e aici?

Michael mi-a aruncat o privire.

— Bineînțeles că nu. A sunat pe cineva, deși nu pe mine, și i-a spus. Am aflat prin surse oficiale.

Chiar părea mâna lui Beth: manipula cât de mult putea, fără să se implice direct. Am simțit o arsură adânc în stomac. Răzbunare, poate.

— Ascultă, i-am spus lui Michael.

Și-a întors ochii negri spre mine.

— Te ascult.

Am inspirat adânc, organizându-mi gândurile, apoi am început:

— Când aveam nouă ani, mă întorceam acasă de la școală. Un bărbat a oprit lângă mine în mașina lui.

Nu era povestea la care se aștepta. Am văzut o sclipire de recunoaștere în ochii lui, dar nu m-a întrerupt.

— M-a întrebat dacă mi-e frig, apoi mi-a spus că mă așteaptă părinții mei și că trebuie să mă ducă la ei. Mi-a spus să mă urc în mașina lui și așa am făcut.

M-am întins pe spate pe perne. Analgezicele își pierduseră cu siguranță efectul și totul începea să mă doară, dar acum eram obișnuită cu durerea. Trebuia să scot asta din mine înainte ca ei să-mi dea din nou pastile care să mă adoarmă.

— Mi-am dat seama aproape imediat că nu e ceva în regulă, i-am spus lui Michael. A fost o presimțire, chiar dacă eram doar un copil. Nu ne îndreptam în direcția casei mele. Am întrebat dacă pot să cobor, iar bărbatul a spus că nu. Apoi și-a pus mâna pe piciorul meu, încercând să mi-o împingă pe sub fusta uniformei.

În cameră era liniște, cu excepția murmurului agitat al spitalului, venind de dincolo de ușă. Michael părea încordat dar nu m-a întrerupt, și din nou am știut că alesesem omul potrivit.

— Nu o să intru în detalii, am spus. Ne-am luptat. Nu a reușit să mă agreseze sexual, pentru că încă mai conducea mașina. Dar m-a lovit suficient de tare încât să-mi dea sângele. Mașina a încetinit și am reușit să deschid portiera. Am sărit afară și am fugit.

Michael a închis ochii. Respirația îi era puțin mai anevoioasă.

— Eram convinsă că bărbatul mă urmărește, am spus. Credeam că o să iasă din mașină și o să fugă după mine sau o să dea ocol blocului, căutând să mă prindă din nou. Nu credeam că o să mă lase să fug pur și simplu.

Durerea îmi pulsa în sus din cotul rupt și am încercat să nu tresar.

— Am fugit în curtea unui străin și m-am ascuns în șopronul din grădină. M-am ghemuit acolo, abia îndrăznind să respir, tresărind la fiecare sunet. Habar nu am cât am stat acolo, dar am aflat mai târziu că trecuseră trei ore. Era iarnă, iar când am ajuns acasă era întuneric beznă și nu-mi mai simțeam mâinile sau picioarele.

Michael a deschis din nou ochii, cu maxilarul încleștat, abținându-se să spună ce voia.

— Părinții mei au fost disperați, am spus eu. Au fost polițiști la mine acasă. Tata plângea. Nu-l mai văzusem niciodată pe tata plângând. Nu credeam că e posibil. Intraseră în panică pentru că nu venisem acasă de la școală, iar când au sunat la poliție în legătură cu asta, poliția a apărut în câteva minute. Erau alarmați pentru că o fată fusese găsită moartă la vreo douăzeci de kilometri de oraș și voiau să fie siguri că nu eram eu.

În cele din urmă, Michael a vorbit și, deși vocea îi era încordată, a păstrat un ton jos:

— Anton Anders, a spus el.

— Nu m-a urmărit, am spus eu.

Cuvintele erau mai greu de scos, pentru că strângeam din dinți prin durerea tot mai puternică.

— Nu a venit deloc după mine. Când eu am fugit, el a mers cu mașina într-un alt cartier și a așteptat lângă curtea unei școli. A luat o fată pe nume Sherry Haines. Avea nouă ani, la fel ca mine. A violat-o, a ucis-o și i-a aruncat cadavrul pe marginea unei autostrăzi cu două benzi. A făcut

toate astea în cele trei ore cât eu am stat ascunsă în șopron.

M-am uitat la Michael.

— Cunoști cazul Anton Anders, presupun, din moment ce ai fost polițist, la fel ca tatăl și unchiul tău.

Când a dat din cap, am spus:

— Eu am fost Fata A. Eu sunt Fata A. Ea sunt eu.

— M-am întrebat în legătură cu asta, a recunoscut Michael. Felul în care ai reacționat când am spus că Joshua Black a rezolvat cazul Sherry Haines. Mi s-a părut cumva personal. Ai vârsta potrivită pentru a fi Fata A. Aș fi putut avea acces la dosare, să-ți găsesc singur numele. Dar n-am făcut-o.

— Parcă trebuia să fii curios, am spus eu.

S-a uitat la mine și a văzut că încercam, oricât de puțin, să am umor. Un zâmbet a atins colțurile gurii lui frumoase.

— Curios în mod profesionist, m-a corectat el. Mi-am dat seama că o s-o faci singură, dacă voiai să-mi spui.

Avea dreptate.

— Dacă nu m-aș fi ascuns în șopron, am spus, dacă m-aș fi dus direct acasă și părinții mei ar fi sunat la poliție, poate că Sherry Haines ar fi fost încă în viață.

— Sau poate că nu, a zis Michael. Poate că ar fi găsit o altă victimă într-o altă zi. Nu au reușit niciodată să-l lege pe Anton Anders de alte cazuri, dar nimeni care se uită la cazul Sherry Haines nu crede că ea a fost prima lui victimă. Era prea versat. Tu erai o fetiță de nouă ani îngrozită care tocmai fusese agresată, Shea. Nimic nu a fost din vina ta. Absolut nimic.

— Știu, am spus. M-am gândit la fiecare perspectivă în ultimii douăzeci de ani. Știu că nu sunt de vină. Dar de data asta nu mai sunt o fetiță.

M-am mișcat în pat pe măsură ce durerea devenea mai puternică.

— Nu chema încă asistenta, am spus când Michael a întins mâna spre butonul de apelare. Ascultă-mă doar. Beth Greer și-a ucis sora vitregă, pe Lily, în 1978. A lovit-o pe Lily în cap cu o scrumieră în dormitorul principal al conacului Greer, și a înecat-o în cadă. Apoi a aruncat cadavrul lui Lily în pădurea de la capătul lacului Claire. Lily a stat acolo în tot acest timp, până când i-au fost găsite rămășițele acum câteva săptămâni.

— Iisuse Hristoase, Shea, a spus Michael, șocat. Beth a mărturisit?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci de unde știi asta?

Am clătinat din cap.

— Nu contează.

În spatele lui Michael, ușa s-a deschis și a intrat o asistentă. A tras cu ea o tavă pe roți: o manșetă pentru tensiunea arterială și pastile într-un pahar mic de carton. Am ignorat-o și mi-am pus mâna bună pe brațul lui Michael.

— Sună-ți prietenii polițiști, am spus. Și sună-l pe Joshua Black. Spune-le tuturor că Beth a omorât-o pe Lily Knowles pentru că Lily era Lady Killer. Ale ei sunt rămășițele descoperite, cele despre care ți-am trimis un mesaj. ADN-ul va dovedi asta dacă vor face un test. Din câte știu eu, Beth va încerca să găsească o cale de a opri toate astea. Sună-i acum.

— Te-ai trezit, a spus asistenta, venind pe partea cealaltă a patului meu. Avem nevoie de un moment, vă rog, i-a spus ea lui Michael.

— Shea, asta e o nebunie. Dacă Beth nu a mărturisit, nu ai de unde să știi asta.

— Lily i-a omorât pe toți, inclusiv pe Julian, am spus eu. Le vom da tot ce ne-a dat Ransom. Trebuie să recreăm cronologia și să căutăm crimele despre care nu știam până acum. Mariana

a fost un accident. A băut prea mult, sau poate a luat medicamente, după o ceartă cu Lily. A crezut că o va găsi pe Lily, ca să-și ceară iertare, când s-a urcat în mașina aceea.

— Ăăă… a spus asistenta, probabil șocată.

Dar eu nu mă uitam la ea. Mă uitam la Michael. Privirea lui o susținea pe a mea. Poate că a ghicit cum aflasem. Aveam prea multe detalii. O văzusem.

Dar, așa cum spusese mai înainte, dacă voiam să-i explic, aveam s-o fac.

— Ăsta e, nu-i așa? întrebă el. Ăsta e sfârșitul, după atâția ani.

— Ăsta e începutul, am spus eu, în timp ce asistenta mi-a ridicat brațul. Sună-i. Acum.

45.

Din Claire Lake News Online, octombrie 2017:

„ANCHETA POLIȚIEI DIN ARLEN HEIGHTS STÂRNEȘTE ÎNTREBĂRI”

Polițiștii au fost văzuți recent intrând în casa din Arlen Heights a lui Beth Greer, care a fost achitată de o serie de crime în 1978. Aceștia au stat în casă timp de câteva ore, în aparență cu autoritatea unui mandat.

Carl Contreras, șeful poliției din cadrul Departamentului de Poliție din Claire Lake, a refuzat să dea o declarație, cu excepția faptului că a spus: „Nu pot comenta nicio anchetă în curs de desfășurare”.

Greer a fost arestată și judecată pentru uciderea lui Thomas Armstrong, 31 de ani, și Paul Veerhoever, 36 de ani, în 1977. Ea a fost găsită nevinovată. Crimele nu au fost niciodată rezolvate.

„Este liniștită”, a spus o vecină, Winifred Platts, despre Greer, care de la achitare locuiește în casa ei din copilărie. „Presa a stat prin preajmă după proces, dar au plecat și de atunci e liniștită. Nu o vedem prea des, doar la magazin sau

mai știu eu ce. Nu pare să aibă prieteni. Nu suntem fericiți că avem o criminală în cartier, dar a fost judecată. Dacă au achitat-o, atunci bănuiesc că chiar nu a făcut-o. Dar nu-mi place deloc această percheziție a poliției".

Poliția din Claire Lake nu vrea să comenteze dacă mandatul are legătură cu așa-numitele crime Lady Killer. Din cauza legilor privind dubla incriminare, Greer nu poate fi acuzată a doua oară de acele crime.

„Și atunci, ce înseamnă asta?" întreabă Timothy Garge, un alt vecin care era ocupat să grebleze gazonului. „A ucis pe altcineva? Nemaipomenit, ce să zic. Dacă ea nu vinde, s-ar putea să fim nevoiți să o facem noi".

Din Oregon News, octombrie 2017:

„Nu e nimic de găsit la mine acasă", a declarat Beth Greer.

…Legea dublei incriminări s-ar aplica în cazul crimelor lui Armstrong și Veerhoever, deși nu s-ar aplica în cazul altor infracțiuni de care ar putea fi acuzată domnișoara Greer, rezultate din ancheta de la domiciliul ei.

Domnișoara Greer a emis o declarație prin intermediul biroului avocatului ei, Ransom Wells: „Percheziția din casa mea a fost o persecuție legală, pur și simplu". Declarația nu a fost dată personal de Wells, despre a cărui stare de sănătate personalul său spune că este în declin, ci a fost trimisă prin e-mail către mass-media locale. „Am trăit o viață liniștită timp de patruzeci de ani, de când am fost achitată la proces. Nu am făcut rău nimănui. Acest lucru a fost provocat de o bloggeriță pe nume Shea Collins, care caută faima pe baza unor minciuni despre infracțiuni pe care pretinde că le-aș fi comis. Toate acestea sunt categoric false și mă gândesc să iau măsuri legale pentru a mă proteja".

Se pare că Shea Collins are un site web numit Cartea Cazurilor Nerezolvate, care conține mai multe articole despre crimele Lady Killer, alături de articole despre alte crime celebre nerezolvate. Collins pare să locuiască în Claire Lake, deși încercările de a o contacta pentru a comenta au fost întâmpinate cu tăcere…

— Își bate joc de mine, am spus.

Eram îmbrăcată complet în camera mea de spital, așezată într-un scaun cu rotile, vorbind la telefon, în timp ce asistenta îmi punea geanta în poală. Eram externată după o ședere de o lună care a inclus operații la cot și la genunchi. Brațul meu era bandajat și urma să stau în cârje cel puțin câteva luni, dar în sfârșit plecam acasă. Ar fi trebuit să fie un moment emoționant, dar eram prea ocupată să vorbesc cu Joshua Black ca să observ.

— Își bate joc de tine? a zis el. Mie mi se pare doar furioasă.

Bineînțeles că Beth era furioasă. Tot personalul poliției din Claire Lake se abătuse asupra ei. Ce legătură avea Joshua Black cu toate astea, nu puteam decât să ghicesc; pentru un om care se pensionase de zece ani, părea o figură centrală. Nimeni din departament nu avea mai mult respect sau mai multă influență.

— Se joacă cu mintea mea, am spus când asistenta a început să-mi împingă scaunul pe hol. A ieșit în presă să le spună tuturor cine sunt și că intenționează să mă dea în judecată. A trimis atât de mult trafic pe site-ul meu încât serverul s-a blocat. Am peste două sute de e-mailuri în căsuța de mesaje, iar telefonul meu nu încetează să sune cu cereri de interviuri. Tocmai m-a făcut celebră.

— Mie-mi sună groaznic, a spus Black.

— Chiar e groaznic. Nu am vorbit încă cu șefii mei, dar aș putea fi concediată cu ușurință din cauza publicității. Iar eu nu mi-am dorit niciodată să fiu în atenția publicului.

Chiar și acum, tot ce-mi doream era să mă duc acasă, în apartamentul meu, și să-l iau pe Winston Purrchill înapoi de la Esther, care îl găzduise în timp ce eu fusesem internată. Îmi doream una dintre nopțile mele liniștite, cu laptopul, motanul și neliniștile mele familiare, și aveam sentimentul că nu o să mai am niciodată vreo noapte ca acelea.

— Iar în același timp, i-am spus lui Joshua, am sunat de dimineață la compania mea de asigurări de sănătate. Am crezut că o să am datorii pentru tot restul vieții mele, dar ghici ce? Nu sunt. Totul e plătit.

— Uau, a spus Joshua. Și tu crezi că asta a fost Beth?

— Ea este singura persoană bogată pe care o cunosc.

Fusesem operată de două ori, inclusiv cu piese de titan introduse în cotul stâng zdrobit. Luasem medicamente și antibiotice și făcusem fizioterapie, pe care urma să o continui luni de zile după externare. Chiar și cu asigurarea de la locul de muncă, crezusem că o să fiu lefteră pentru totdeauna. Numai factura pentru cheltuielile deductibile era probabil mai mare decât salariul meu pe un an. Și totuși, nu datoram niciun ban.

Practic, puteam să aud vocea lui Beth, uscată și puțin nerăbdătoare: *Ei bine, sora mea moartă a încercat să te omoare. Presupun că sunt oarecum responsabilă.*

Îmi plătise factura de la spital, apoi făcuse o declarație prin care mă amenința că mă dă în judecată și mă aruncase în groapa cu leii publicității. *Să înceapă jocul, Beth.*

— Numai Dumnezeu știe la ce se gândește, a spus Joshua. Eu n-am știut niciodată.

Și el era furios. De la accidentul meu, mă vizitase la spital de câteva ori și vorbisem la telefon. Îmi plăcea atât de mult de el, încât era puțin înfricoșător. Își petrecuse patruzeci de ani crezând că Beth nu era o criminală, iar acum nu mai era atât de sigur. Știam că intuiția lui inițială fusese corectă – Beth nu era o criminală, cel puțin cât timp fusese acuzată și judecată. Crima venise după aceea. Dar nu puteam să-i explic cum de știam asta, pentru că Joshua Black nu părea genul care să creadă în fantome.

Îi dădusem tot ce știam despre existența lui Lily Knowles, începând cu certificatul ei de naștere. Lily Knowles, care nu lăsase nicio urmă legală de când ieșise din sistemul de plasament la optsprezece ani. Lui Black îi luase poate o jumătate de minut să se întrebe dacă sora vitregă dispărută a lui Beth avea legătură cu rămășițele găsite lângă lac. Acum, el și poliția din Claire Lake preluaseră controlul.

— Nici eu nu știu la ce se gândește, am spus, deși era o minciună.

Știam exact la ce se gândea Beth. Voia să mă dezechilibreze, în timp ce se întreba ce avea de gând să facă în continuare. Voia ca eu să înțeleg câtă putere avea. Și voia o luptă.

— Ai de gând să-mi spui ce au găsit în dormitorul principal? l-am întrebat. Poliția o să spună doar că orice dovadă pe care o vor găsi va fi trimisă pentru testare. E frustrant de vag.

— Știi că nu pot să-ți spun asta, a zis el, deși nu mă îndoiam că Joshua cunoștea fiecare detaliu al anchetei. O să te întreb din nou, totuși, cum ai știut exact unde să cauți și ce am putea găsi noi. Mi se pare că știi multe despre ceva ce s-a întâmplat înainte să te naști.

— Beth mi-a spus, am zis eu.

Asistenta mă împinsese în lift, iar acum coboram.

— Mi-a povestit despre Lily Knowles în interviurile noastre, iar Ransom Wells mi-a dat documentația, inclusiv certificatul de naștere. Din câte spune Beth, Lily e responsabilă pentru uciderea lui Julian Greer, Thomas Armstrong, Paul Veerhoever și Lawrence Gage. Și probabil că mai sunt și alții, inclusiv un grădinar. Trebuie doar să-i găsim pe ceilalți.

A urmat un moment de tăcere la celălalt capăt al firului. Joshua juca precaut, lucru la care se pricepea atât de bine. Nu-mi spusese cum se simțise aflând, după patruzeci de ani, că Beth avea

o soră vitregă. Era atent când îmi vorbea despre caz. Am bănuit că, poate, pentru prima dată după mult timp, legendarul detectiv Black era furios. Foarte furios.

— Deci te-ai dus singură la conacul Greer, mi-a spus acum la telefon, în timp ce ușile liftului se deschideau și asistenta mă împingea pe holul aglomerat.

— Da, am răspuns eu.

— Și ai căzut în prăpastie.

Mai discutasem despre asta, de mai multe ori, dar polițistul rămâne mereu polițist.

— Da, am căzut.

— Și Beth nu era acasă în acel moment.

— Știi că nu era. Își făcea niște analize. E un alibi de fier. Beth nu m-a împins, jur.

— Mi se pare ciudat că ai căzut singură de pe o stâncă periculoasă. Ești sigură că nu erai sub influența alcoolului?

— Sunt sigură. A fost un accident, bine? Am stat în locul nepotrivit și m-am aplecat în direcția greșită, și am căzut. Chiar ar trebui să pună un gard acolo. E periculos. Acum, ce-ar fi să-mi spui ce se testează la laborator și cât o să dureze?

Schimbarea de subiect a funcționat.

— Nu am spus niciodată că se fac teste de laborator.

— Era în declarația de la știri.

— Nu, acolo se spunea că tot ceea ce se va colecta va fi trimis pentru teste de laborator. Ești la fel de rea ca reporterii ăia. Nu e nimic de raportat.

— Nu? Atunci de ce aud că se grăbesc testele ADN pentru cadavrul găsit lângă lac?

— De unde ai auzit asta?

— Unele e-mailuri din căsuța mea de mesaje sunt de la oameni care aud lucruri. E adevărat?

— O să închid acum. Te rog să ai grijă, Shea. Asta e tot ce-ți cer.

I-am mulțumit și am închis, spunându-mi în sinea mea: *Bineînțeles că o să am grijă, doar le-*

am supraviețuit deja lui Anton Anders și lui Lily Knowles, doi dintre cei mai răi criminali din Claire Lake. Pot să-i supraviețuiesc și lui Beth Greer.

Asistenta m-a împins pe ușile din față ale spitalului, iar eu am inhalat aerul proaspăt, inspirându-l adânc, chiar dacă afară era înnorat și rece. Toamna se simțea bine în gât și în plămâni. Un SUV se oprise la bordură, iar din el a coborât o siluetă cunoscută.

I-am mulțumit asistentei în timp ce Michael De Vos a luat cârjele de la ea și m-a ajutat să mă dau jos din scaunul cu rotile. Era înfofolit într-o haină de lână și își lăsase barbă la cererea mea. Arăta a pădure, masculin și, în general, bine. Mi-a zâmbit și m-a sărutat cu dulceață în timp ce mă sprijineam în cârje.

— Ești gata? a întrebat el.

— Da, i-am răspuns.

A deschis portiera pasagerului. Am ezitat o clipă, cu privirea ațintită asupra întunericului de pe scaun.

M-am uitat la Michael și am văzut că mă privea. Părea că nu se grăbește, ca și cum ar fi putut aștepta toată ziua.

— Poți să faci asta, a spus el.

— Știu, i-am răspuns.

Am șchiopătat până la scaunul pasagerului și m-am urcat. I-am înmânat lui Michael cârjele și mi-am tras piciorul rănit în SUV. Apoi am tras aer în piept și am închis portiera, gata să merg acasă.

46.

Cinci luni mai târziu
Aprilie 2018

Din popularul podcast „Listening to True Crime”,
episodul 109, lansat în 13 aprilie 2018:

PAULA WATTS (gazda LTC): Am cercetat în profunzime în acest caz. Cazul Lady Killer a fost o obsesie de-a mea de ani de zile – știu că nu sunt singura. Există un milion de detalii, un milion de teorii. Și, vreau să spun, Beth Greer! Te uiți la ea și te întrebi: „Oare ar fi putut s-o facă? Poate că da. Poate că a împușcat doi bărbați la întâmplare doar pentru că era bogată, plictisită și nebună". Ai putea s-o vezi în stare, într-un fel. Și apoi te întrebi: oare gândesc așa pentru că așa m-a programat societatea să gândesc? Că orice femeie care nu se potrivește într-o cutiuță bine definită, orice femeie cu o sexualitate atât de evidentă și încrezătoare precum a lui Beth Greer, poate că e periculoasă. Poate că ar trebui să fie evitată și închisă într-o celulă. Noi, ca femei, cred că ne uităm la acest caz și ne punem foarte multe întrebări.

SHEA COLLINS: Știu. Sunt de acord. Și eu am fost obsedată de mult timp de acest caz, lucru pe care îl poți vedea din articolele de pe site-ul meu.

PAULA: Dar e o nebunie, nu-i așa? E o nebunie. Am citit că au redeschis cazul Julian Greer. Iisuse, l-au redeschis! Pentru că acum știm că mama lui Beth Greer a avut un copil în afara căsătoriei, iar Lily Knowles a existat, iar ea, cel puțin… Nu știm prea multe, dar știm că a fost un copil aruncat în sistemul de adopții și că la vârsta adultă a fost pacientă la psihiatrie. Și nu o să comentez nimic despre oamenii cu boli mintale, pentru că ei nu au de ales, dar eram în anii '70, iar tratamentul primit de Lily probabil a însemnat să fie aruncată într-o cameră undeva cu niște medicamente antipsihotice aiurea și atât. Era un dezastru.

SHEA: Au găsit o parte din dosarele ei psihiatrice și le-au făcut publice, deși nu pe toate. Au redeschis, de asemenea, cazul Lawrence Gage din Arizona. Știai că în cazul acela au pierdut glonțul? A dispărut pur și simplu. Se pare că a avut loc un incendiu într-un spațiu de depozitare a probelor și unele materiale s-au pierdut, inclusiv glonțul. Așa că nu vom ști niciodată dacă rezultatele balistice se potrivesc cu cele ale

celorlalte crime. Dar am auzit că investigațiile continuă în baza ADN-ului.

PAULA: A rămas ADN la locul crimei?

SHEA: Au găsit câteva fire de păr, cred. Iar dacă pot obține ADN-ul de pe firele de păr, s-ar putea ca acesta să se potrivească cu…

PAULA: S-ar putea să se potrivească cu Beth Greer, nu? Pentru că Lily era sora lui Beth.

SHEA: Da, cred că e posibil. Sau se poate potrivi cu ADN-ul de pe cadavrul găsit, care credem că este al lui Lily.

PAULA: Deci au comparat ADN-ul din cadavrul acela cu cel al lui Beth?

SHEA: Nu știu. Nimeni nu vrea să-mi spună.

PAULA: Haide! Tu ești experta în cazul ăsta. Tu știi totul!

SHEA: Sunt o mulțime de lucruri pe care polițiștii nu mi le spun, deși, crede-mă, întreb. Sunt o mare pacoste pentru ei. Mă cam urăsc, dar e-n regulă.

PAULA: Ești atât de curajoasă încât mă lași fără cuvinte. Probabil că și Beth Greer te urăște. Și poate că n-o fi ea Lady Killer, dar e o persoană destul de intimidantă, chiar și acum.

SHEA: Nu cred că mă urăște. A fost de acord să îi iau un interviu și mi-a spus despre Lily. Nimeni nu știa despre Lily până când nu m-a îndrumat ea în direcția corectă.

PAULA: Dar din cauza ta ar putea fi acuzată de o nouă crimă. Nu ți-e puțin frică de ea?

SHEA: Am cercetat acest caz. Am văzut unele lucruri. Am avut un accident din care mi-a luat luni de zile să-mi revin. Sincer, nu mă mai sperie prea multe lucruri. Vreau ca adevărul să iasă la iveală.

PAULA: Beth Greer te sună vreodată? Vă mai întâlniți? Fii sinceră. Cum este ea?

SHEA: Nu ne petrecem timpul împreună. Am mai vorbit… O să spun că ea îmi știe numărul și eu îl știu pe al ei. Nu stăm la taclale. Cât despre cum e ea ca persoană, nu știu cum să o descriu. Cred că Beth pe care o vedeți în mass-media, în fotografii, este, în mare parte, Beth cea adevărată. Nu e ca și cum ar fi vreo gospodină care face prăjituri sau altceva de genul ăsta. E o persoană greu de înțeles și îi place să fie așa.

PAULA: Dacă faceți petreceri cu vin sau începeți un club de lectură sau ceva de genul ăsta, sunați-mă. O să mă mut în Oregon pentru asta.

SHEA: Dacă facem asta, cu siguranță o să te sun.

Am fost concediată de la cabinetul medical.

Nu puteam să-i învinovățesc. Plecasem de la serviciu într-o zi ca un nimeni, apoi stătusem în spital timp de o lună și mă întorsesem celebră – sau poate că notorie. Niciodată nu am știut cu adevărat care dintre ele eram.

N-avea nicio importanță. Eram ocupată. Traficul și înscrierile pe Cartea Cazurilor Nerezolvate au crescut vertiginos. Am primit o mulțime de cereri de interviuri, deși pe multe dintre ele nu le-am acceptat. Am început să lucrez la un articol despre interviurile mele cu Beth, despre povestea incredibilă pe care o țesuse. Articolul era lung și de departe cel mai bun lucru pe care îl scrisesem vreodată și, spre uimirea mea, Rolling Stone l-a cumpărat. După aceea au venit mai multe cereri, pentru mai multe articole despre cazul Lady Killer și pentru articole despre celelalte cazuri pe care le cercetam. Am fost invitată la câteva podcast-uri, iar apoi, cu ajutorul lui Michael, am încercat ceva de neconceput: am început eu însămi un podcast.

Cifrele au început bine, apoi au devenit și mai bune.

Nu plănuisem niciodată să fiu această persoană care vorbea tot timpul în lumina reflectoarelor. Nu am urmărit niciodată faima și nu aș fi urmărit-o nici acum, dacă la mijloc nu ar fi fost faptul că faima mea avea un scop important: ținea lumina reflectoarelor asupra lui Beth.

Afacerea de detectiv particular a lui Michael a început să crească și ea, iar el a preluat cazuri din ce în ce mai bune. Relația noastră era serioasă și era cel mai bun lucru din viața mea – eram nebună după el și credeam că și el simțea la fel pentru mine. Lucram împreună la o mulțime de proiecte, atât ale mele, cât și ale lui, și ne petreceam multe nopți fie la el, fie la mine. Dar am convenit de comun acord să nu locuim încă împreună și nu am pomenit deloc despre căsătorie. Amândoi ne arseserăm prea rău. Era unul dintre lucrurile pe care le înțelegeam instinctiv unul despre celălalt, fără să fie nevoie să vorbim despre asta până la epuizare. Erau multe lucruri de genul ăsta între mine și Michael.

— Îmi place de el, a spus Esther când am luat prânzul împreună într-o sâmbătă, într-un restaurant din centrul orașului Claire Lake. E ultraserios, ca și tine. E deștept. Te place. Și, așa cum spun fetele astăzi, e o bunăciune.

Am tresărit.

— Te rog să nu spui lucruri de genul ăsta. Deja ești o mamă jenantă, iar copilul nici măcar nu a venit încă.

Sora mea a zâmbit și a sorbit din apa minerală cu un strop de lămâie. Ea și Will erau programați pentru prima lor ședință de fertilizare in vitro când aflaseră că era deja însărcinată. Acum era liniștită și fericită așa cum nu o mai văzusem niciodată, deși, desigur, era încă Esther cea perfecționistă. Totul în legătură cu copilul era organizat până la

cel mai mic detaliu. Nu m-aș fi mirat dacă avea deja o pensie privată.

— Poți fi tu mătușa mișto, a spus Esther. O să fiu eu mama jenantă. Îmi convine. Cum merge fizioterapia?

Am ridicat din umeri și am străpuns o bucată de cartof copt – folosindu-mă de mâna dreaptă, deoarece cotul stâng mă durea aproape constant.

— Mă duc cât de des pot.

— Shea. Lucrezi prea mult. Ai trecut printr-o traumă teribilă. Trebuie să ai grijă de tine.

— Am, am replicat eu. O să am. Imediat ce se termină toate astea.

Esther s-a încruntat.

— Știu că Beth are peste șaizeci de ani, dar mie mi se pare destul de sănătoasă. O expui ca fiind o criminală. Poate că ar trebui să ai grijă în parcările întunecate.

Eu nu intru niciodată în parcări întunecate, am spus. Iar Beth vorbește mult despre faptul că mă dă în judecată, dar asta e doar o fanfaronadă. De fapt, nu-i pasă de acuzațiile de crimă. Dacă i-ar fi păsat, nu ar fi fost de acord să vorbească cu mine.

— Nu înțeleg asta, a spus Esther. Nu există nimeni căruia să nu-i pese de acuzațiile de crimă.

— Asta pentru că nu ai cunoscut-o pe Beth.

Nu i-am spus despre anevrismul ei. Beth credea că timpul ei e limitat și nu-i păsa de cum se desfășura ultima parte a vieții – indiferent că era vorba de săptămâni, luni sau poate ani. Era legată de casa aceea, de Lily, Mariana și Julian, de patruzeci de ani. Își încheiase socotelile.

În noaptea aceea, la ora unu, mi-a sunat telefonul mobil. Eram singură în pat – Michael avea un zbor spre San Francisco dimineața devreme – și eram la jumătatea drumului dintre trezie și somn. Winston îmi stătea ghemuit pe piept, făcând cozonăcei pe tricoul meu, și și-a turtit urechile de supărare când m-am întins peste el și am răspuns la telefon.

— Bună, Beth, am spus.

Ea mă suna întotdeauna doar la ora unu dimineața.

— O sursă anonimă? a spus ea, fără să se obosească să mă salute. Chiar au crezut asta? Nu știu dacă să mă simt insultată sau amuzată.

— Încearcă-le pe amândouă, am zis, folosind una dintre replicile ei.

Se referă la un articol care tocmai fusese publicat pe site-ul CNN, în care spuneam că „o sursă anonimă" mă avertizase asupra posibilității ca Beth să-și fi ucis sora vitregă în 1978.

— Mă rog, a spus Beth, semănând mai degrabă cu tânăra de douăzeci și trei de ani din anii '70, nu cu o femeie care avea peste șaizeci. Am văzut și eu chestia cu *60 Minutes*. Încercai să-mi atingi coarda sensibilă?

Materialul din *60 Minutes* era un interviu cu soțiile și copiii mari ai lui Thomas Armstrong și ai lui Paul Veerhoever despre durerea pe care crimele o lăsaseră în viețile lor.

— Nu, acolo a fost Michael, i-am spus lui Beth. Te cunosc mai bine de atât. Tu nu ai inimă.

— Nici tu nu ai.

Am zâmbit, mângâind capul morocănos al lui Winston Purrchill.

— Eu am inimă, Beth. Doar că nu te las să o vezi. Ce mai face Lily? N-am mai văzut-o de când m-a împins de pe o stâncă.

— Ce scorpie ești, a spus Beth cu blândețe. Mi-am dat seama de când te-am văzut prima dată în parcul ăla, crezând că mă poți urmări. Știam că o să fii o pacoste pentru mine.

M-am lăsat cu spatele pe pernele mele.

— Dacă sunt o pacoste pentru tine, atunci de ce mă suni?

— Pentru că Ransom e mort.

Am tăcut, uitându-mă în întuneric. Mă întrebam ce să simt. Tristețe, furie, milă? Le-am încercat pe toate.

— Îmi pare rău, am spus, fraza pe care o folosim cu toții atunci când nu știm ce să spunem, o frază care nu oferă niciun fel de alinare.

Beth a rămas tăcută un moment îndelungat și mi-am dat seama că se aduna. Niciodată nu o cunoscusem să aibă vreun fel de emoție puternică, cu atât mai puțin una care să o facă să rămână fără cuvinte. Acum eram martoră la asta. Am așteptat.

— Ei bine, a spus Beth în cele din urmă, cu vocea gâtuită. Să nu crezi că asta înseamnă ceva. Mai sunt și alți avocați. De fapt, m-a lăsat pe mâna succesorului său. Încă mai sunt în stare să lupt. Deci, care e următoarea ta mișcare?

— ADN-ul tău, am zis eu.

— Cred că ai fost foarte dezamăgită când ai aflat că în 1977 nu s-au luat probe, a spus Beth. Pe atunci se uitau la grupa de sânge, nu la ADN. Dar nici măcar nu mi-au cerut o probă de sânge, pentru că nu aveau cu ce să-l compare.

— O să-ți ia acum, am spus eu.

— Avocatul meu se luptă cu asta.

— Va pierde.

Prima dată când am avut una dintre aceste conversații în miez de noapte, senzația a fost foarte ciudată. Beth și cu mine ar fi trebuit să fim dușmance. Eu încercam să o bag la închisoare pentru uciderea lui Lily, dar ea mă suna și ne certam ca în sufrageria ei din conacul Greer.

Nu știam de ce făceam asta. Știam doar că era ceva instinctiv pentru mine. Beth înțelegea obsesia mea pentru acest caz, pentru că ea era în centrul lui și era la fel de obsedată ca și mine. Și, bineînțeles, mai era și Lily. Nimeni nu o cunoștea pe Lily așa cum o cunoșteam eu și Beth. Nimeni nu o văzuse, nu-i simțise prezența, așa cum o făcuserăm noi. Era imposibil de explicat, ceea ce făcea ca totul să fie atât de simplu când vorbeam cu cineva căruia nu trebuia să-i explic.

— Joshua vorbește cu tine? am întrebat-o.

— Joshua n-o să mai vorbească niciodată cu mine, a spus Beth, dar tu știai deja asta. Apropo, ce mai face?

— Este bine, am spus. Furios și hotărât, dar bine. Nu se comportă ca și cum ar fi ieșit la pensie.

— Asta pentru că nu a ieșit. Pe hârtie, da, dar altfel nu. Mă bucur că i-am dat o nouă cauză, ca să poată face din nou pe cavalerul alb. Întotdeauna a fost cel mai fericit când a avut o cruciadă.

— Ce-ai făcut cu scrumiera? am întrebat-o.

— Încă e în casă. Am încercat s-o arunc de zeci de ori, dar Lily nu mă lasă. Mereu se întoarce și o mută prin casă. Era în sufragerie într-o zi când ai fost aici. Ai văzut-o.

Mi-am amintit scrumiera pe care o văzusem, mare și grea. La vremea aceea mi s-a părut de mărimea unui cap de copil. Ciudat, pentru că Beth nu fuma. O lovise pe Lily cu ea atât de tare, atât de tare… Probabil că au găsit urmele pe craniul lui Lily.

— Nu ai părăsit orașul în tot acest timp, am spus.

— Crezi că n-am încercat? a râs Beth fără veselie. Eu îmi făceam valiza, ea o despacheta. Eu aruncam lucruri, ea le aducea înapoi. M-am urcat în mașină de zeci de ori fără alte lucruri în afară de hainele de pe mine, încercând să fug. Întotdeauna am ajuns înapoi în casa asta. Poți să mă crezi sau nu, dar e adevărat.

A făcut o pauză.

— Nu am vrut să fac nimic din toate astea, Shea. Știu că eu sunt personajul negativ aici și accept asta. Dar am plătit și am tot plătit, închisoarea ar putea fi chiar revigorantă în clipa asta. Știi de ce te sun la ora unu dimineața? Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, tu ești singura persoană cu care pot vorbi.

Tocmai mă gândisem la același lucru despre ea, dar nu aveam de gând să recunosc.

— Faptul că mi-ai dat numele în presă a fost o notă drăguță, am spus. Ți-am spus că din cauza ta am fost concediată?

— Faptul că ai fost concediată nu este singurul lucru pentru care ar trebui să-mi mulțumești.

M-am așezat pe pernele mele.

— Să-ți mulțumesc? Pentru ce?

— Pentru că te-am trezit… până la capăt. E uimitor ce poți face când nu mai ești somnambulă prin propria viață, nu-i așa?

M-am gândit la viața mea de acum – la cariera mea de scriitoare, la relația mea cu Michael, la noua mea relație cu Esther. Începusem procesul de obținere a permisului de conducere și încetasem să mă mai ascund tot timpul în apartamentul meu. Totuși, nu puteam să o las pe Beth Greer să-și asume toate meritele.

— Nu tu mi-ai schimbat viața, Beth. Eu am făcut-o.

— Știi ce e interesant? a spus Beth, cu un ton din nou imperios, ca și cum eu n-aș fi scos o vorbă. Joshua Black nu vrea să vorbească cu mine, dar eu i-am salvat viața. Până în ziua de azi, cred că Lily l-ar fi ucis dacă ar fi avut ocazia. Pentru că Lily a dispărut, el a ajuns să petreacă treizeci de ani în slujba de a prinde infractori. A prins criminali. Cum ar fi cel care a încercat să te ucidă pe tine.

S-a făcut liniște la telefon. Nu mă puteam gândi la nimic ce-aș fi putut să-i spun.

— Noapte bună, Shea, a spus Beth, iar apoi apelul s-a încheiat.

47.

Opt luni mai târziu
Ajunul Crăciunului 2018

SHEA

În ziua în care povestea s-a încheiat, stăteam la coadă la CVS, așteptând să cumpăr aspirină.

Ploua. Spuneau că era o furtună de iarnă, că ploaia era rece ca gheața, că străzile erau periculoase. Sfatul de la știri era să stăm acasă de Crăciun, să ne cuibărim cu familia și să nu ieșim din casă. Asta plănuisem să fac – urma să petrec următoarele două zile cu Michael, sorbind vin și uitându-mă la televizor, cu Winston Purrchill în poală. Aș fi ieșit doar ca să-i vizitez pe Esther și Will și pe noul meu nepot, Zach. Fusese un an nebunesc, stresant și minunat, iar eu aveam de gând să mă relaxez. Aveam nevoie doar de niște aspirină mai întâi, pentru că, oricât timp ar fi trecut, genunchiul și cotul mă dureau în continuare.

Coada era lungă de șase persoane, iar eu mă holbam în gol în timp ce așteptam, gândindu-mă la cartea pe care o scriam. Un agent mă contactase după publicarea articolului din Rolling Stone și prezentasem o propunere editorilor. Patru luni mai târziu, aveam un contract, iar acum trebuia să scriu restul cărții. Iar după ce terminam de scris cartea despre cazul Lady Killer, editorul se arătase deja interesat să audă o propunere de la mine pentru o altă carte, despre un alt caz. Se pare că acum eram scriitoare de *true crime* și podcaster, în loc de recepționistă la un cabinet medical. Încă nu eram sigură cum se întâmplase asta.

Toată lumea de la coadă a înaintat, iar telefonul meu a început să bâzâie în liniște în poșetă. Oricine era, nu aveam chef să vorbesc acum. Genunchiul și cotul îmi pulsau, iar eu voiam să merg acasă. Dar telefonul a bâzâit, apoi a bâzâit din nou. La televizorul montat pe perete, bărbatul care vorbea despre vremea îngrozitoare a fost întrerupt, iar eu am auzit cuvintele „Beth Greer”.

Am ridicat privirea spre ecran. Vorbea un prezentator de știri. Pe burtieră era titlul: BETH GREER A MURIT.

— „… a murit brusc și în mod șocant”, a spus prezentatorul. „Mașina domnișoarei Greer a fost văzută mergând neregulamentar pe Claire Lake Road. Când mașina s-a oprit și au sosit medicii, domnișoara Greer era deja decedată. Se crede că a avut un atac de cord sau un atac cerebral în timp ce conducea. Beth Greer a devenit celebră aici, în Claire Lake, când a fost acuzată de a fi așa-numita Lady Killer…”

Totul s-a răcit. Mi s-a învârtit capul. În poșetă, telefonul meu a vibrat și a sunat.

— Scuzați-mă, a spus femeia din spatele meu de la coadă. E rândul dumneavoastră.

M-am îndreptat spre ghișeu. Am pus jos cutia de aspirine. Apoi m-am întors și am plecat.

La naiba, Beth, m-am gândit în timp ce ieșeam nevăzută din magazin și intram în parcare. *Tu și afurisitul tău de anevrism.* Ploaia m-a udat în timp ce mergeam spre mașina mea, o Honda mică și de bun-simț pe care o cumpărasem când luasem permisul de conducere. Cea mai sigură mașină pe care puteam să o cumpăr pentru că, oricât de mult aș fi alungat-o, în adâncul ființei o parte din mine era încă acea fetiță de nouă ani îngrozită.

Primisem abia cu o zi înainte: ADN-ul de pe cadavrul găsit la Claire Lake se potrivea cu al lui Beth. Femeia, care suferise lovituri violente în craniu, era rudă cu Beth. Beth folosise toate tacticile de tergiversare pe care le găsise avocatul ei pentru a amâna să dea o mostră de sânge, dar în cele din urmă o dăduse. Câștigase timp.

Ștreangul se strângea în jurul lui Beth. De fapt, se închisese aproape complet. Dar în ultima clipă ea scăpase, de data asta pentru totdeauna.

M-am făcut leoarcă în timp ce-mi căutam cheile. Le-am scăpat și m-am aplecat deasupra betonului, pipăind după ele cu degete amorțite. Părul ud îmi intra în ochi, apa îmi picura în haină pe ceafă. Cotul și genunchiul meu fracturat pulsau cu o durere veche, nevindecată. O durere de cap îmi

bătea cu putere în tâmple. Am luat cheile și mi-am șters apa de pe față în timp ce ploaia se întețea, iar dinții începeau să-mi clănțăne.

Am deschis în cele din urmă mașina și am intrat, trântind portiera și rămânând în tăcere în timp ce ploaia bătea în acoperiș. Unde se ducea Beth când se întâmplase? La știri se spunea că fusese pe Claire Lake Road, care se unduia spre interior, lângă lac, la baza stâncilor. Ce făcea ea acolo? Se ducea la locul unde lăsase cadavrul lui Lily?

Încercase iar să evadeze? *M-am urcat în mașină de zeci de ori fără alte lucruri în afară de hainele de pe mine, încercând să fug.*

Oare își dăduse seama când începuse să se întâmple, sau totul se petrecuse prea rapid? Avusese dureri?

Pe scaunul pasagerului, telefonul meu bâzâia întruna. Puteam să văd ce scria pe ecranul ieșit pe jumătate din geantă: Michael. Esther. Joshua Black. Michael din nou.

Beth Greer era moartă.

Cu câteva luni în urmă, mă dusesem la audierea pentru eliberarea condiționată a lui Anton Anders. Michael venise cu mine. Nu a fost nevoie să-l înfrunt pe Anders, dar am citit declarația mea pregătită în fața comisiei de eliberare condiționată. Le-am spus că Anton Anders era un violator și un criminal care încercase să mă omoare. Faptul că totul se întâmplase cu peste douăzeci de ani în urmă nu conta; ceea ce conta era că aproape murisem. Ceea ce conta era că, dacă el ar fi fost eliberat acum, nu m-aș fi simțit niciodată în siguranță. M-aș fi întors să mă ascund în apartamentul meu, să iau din nou autobuzul. M-aș fi întors să trăiesc o jumătate de viață, când singurul lucru pe care îl făcusem „greșit” era să mă întorc pe jos de la școală. Le-am spus că nu cred că asta era dreptate. Le-am spus că adevărata dreptate în lume nu era posibilă, dar a-l elibera pe Anton Anders nu era nici pe departe corect. Le-am spus

că exista o decizie destul de simplă ca rezultatul să fie mai corect de atât.

Îi refuzaseră eliberarea condiționată. Prima persoană pe care am vrut să o sun când am auzit vestea a fost Beth. Nu avea niciun sens, dar așa a fost.

Nu am sunat-o, dar ea a aflat vestea oricum. Săptămâna următoare, am primit un pachet prin poștă: un șal roșu, vechi și bine îngrijit, împăturit frumos în hârtie de mătase. Mi-a luat un minut să-mi dau seama că era șalul pe care Beth îl purtase în ziua în care fusese achitată, când stătuse lângă Ransom în fața tuturor acelor reporteri. Șalul din fotografia care apăruse pe coperta revistei Life.

Beth nu pusese un bilet alături de șal, dar nu era nevoie să o facă. Prin asta îmi spunea că știe ce înseamnă victoria, mai ales când e obținută cu greu. Am pus șalul în dulap, bine înfășurat în hârtia lui, și nu am spus nimănui despre el.

Beth Greer era moartă.

A fost o criminală. O scorpie. Un cifru. O fată singuratică crescută de o familie distrusă. A fost curajoasă, manipulatoare și egoistă, iar eu îi eram datoare. Uram asta, dar îi eram datoare.

M-am întrebat dacă o văzuse pe Lily la sfârșit. Pentru că atunci când eu adormeam noaptea, încă mai simțeam mâinile lui Lily pe mine și încă îi mai auzeam vocea, înghețată de moarte, în ureche:

Să mergem.

Mi-am dat părul umed din ochi, am pornit mașina și am plecat spre casă.

48.

Februarie 2019

Cineva cumpărase conacul Greer.

De ce nu? Era o clădire frumoasă, situată pe o bucată de teren de primă mână din Arlen Heights. Era o bucată din istoria Claire Lake, acum că Beth Greer era moartă. Zvonurile că era bântuită nu făceau decât să-i adauge o notă de misticism și, oricum, nimeni nu credea cu adevărat în asta. Era adevărat că Julian Greer fusese asasinat în casă, dar crima fusese comisă în 1973 – cu mult prea mult timp în urmă pentru a părea reală pentru familia care se muta acolo. Se zvonea că Beth Greer își omorâse propria soră în dormitorul principal, dar ea murise înainte de a se putea dovedi acest lucru. Dar asta nu conta cu adevărat. Cuplul care a cumpărat casa avea în jur de treizeci de ani, iar copiii lor opt și zece ani. Anii ’70 erau o epocă trecută pentru ei.

Familia avea bani – o mulțime de bani. Aveau planuri. Toată mobila prăfuită a lui Beth a fost scoasă și trimisă la servicii de consignație de lux pentru a fi vândută colecționarilor. Revistele și scrumierele vechi, borcanul de demachiant al Marianei și cravatele lui Julian au fost aruncate. Câțiva pereți urmau să fie dărâmați, iar sufrageria și bucătăria urmau să devină un spațiu deschis. Vechile dulapuri din bucătărie urmau să fie date jos, urmând să-și facă apariția garnituri din oțel inoxidabil. Un gard urca de-a lungul falezei până la ocean, iar în primăvară o companie de peisagistică avea să înceapă săpăturile pentru a amenaja o terasă elegantă din piatră pentru primirea oaspeților, cu un acoperiș retractabil ca să țină departe ploaia. Vara, lumea avea să soarbă băuturi și să privească oceanul, purtând conversații zgomotoase în timp ce copiii alergau prin curte.

Pentru o vreme, în casă au fost doar muncitori care intrau și ieșeau, ocupându-se de tot: var, aplice, podele din parchet. Dar odată ce casa a devenit locuibilă – și odată ce s-a ridicat gardul atât de important –, familia s-a mutat în ea. Pentru

prima dată după zeci de ani, conacul Greer avea viață în el.

Mașinile veneau și plecau. Copiii mergeau la școală; părinții mergeau la serviciu. Prietenii și rudele veneau în vizită. Weekendurile erau non-stop, deoarece copiii mergeau acasă la prietenii lor sau îi primeau la ei, iar adulții alergau cu diverse treburi. Au fost organizate cine și petreceri de aniversare și ieșiri cu bunicii.

Dar seara, după ce copiii epuizați și părinții adormeau, gândindu-se la lista de lucruri de făcut pentru ziua de mâine, o lumină se aprindea la fereastra unei camere de la etaj. O lumină blândă care se mișca, de parcă cineva s-ar fi plimbat acolo. Privind. Cineva care nu dormea niciodată.

Uneori, erau două lumini.

Familia nu vorbea niciodată despre zonele reci de pe holuri sau despre visele ciudate pe care le aveau uneori despre cineva care se plimba prin casă. Nu vorbeau niciodată despre ușile lăsate deschise sau despre sentimentul pe care îl aveai adesea, mai ales când erai singur acasă, că cineva se afla chiar în spatele tău. Fetița nu a povestit niciodată nimănui despre urmele de pași pe care le vedea uneori dimineața în iarba încărcată de rouă, ca și cum cineva ar fi venit la ferestrele sufrageriei și s-ar fi uitat înăuntru. Băiețelul nu a povestit niciodată nimănui despre momentul în care s-a trezit și a găsit pe cineva – sau ceva – care îl ținea de mână într-o strânsoare de gheață, în timp ce el zăcea paralizat pe pat.

Întotdeauna și-a spus că doar visase mâna aceea, deși nu a crezut niciodată cu adevărat lucrul ăsta.

Nimeni nu a vorbit vreodată despre motivul pentru care nu se apropiau niciodată de stânci, chiar și cu gardul care îi proteja, sau de ce preferau să țină trase draperiile de la ferestrele mari din podea până în tavan.

Își vedeau de viața lor fără să vorbească despre lucrurile tulburătoare și întunecate din casă.

Iar noaptea, în timp ce ei dormeau, două lumini ciudate ardeau în întuneric.

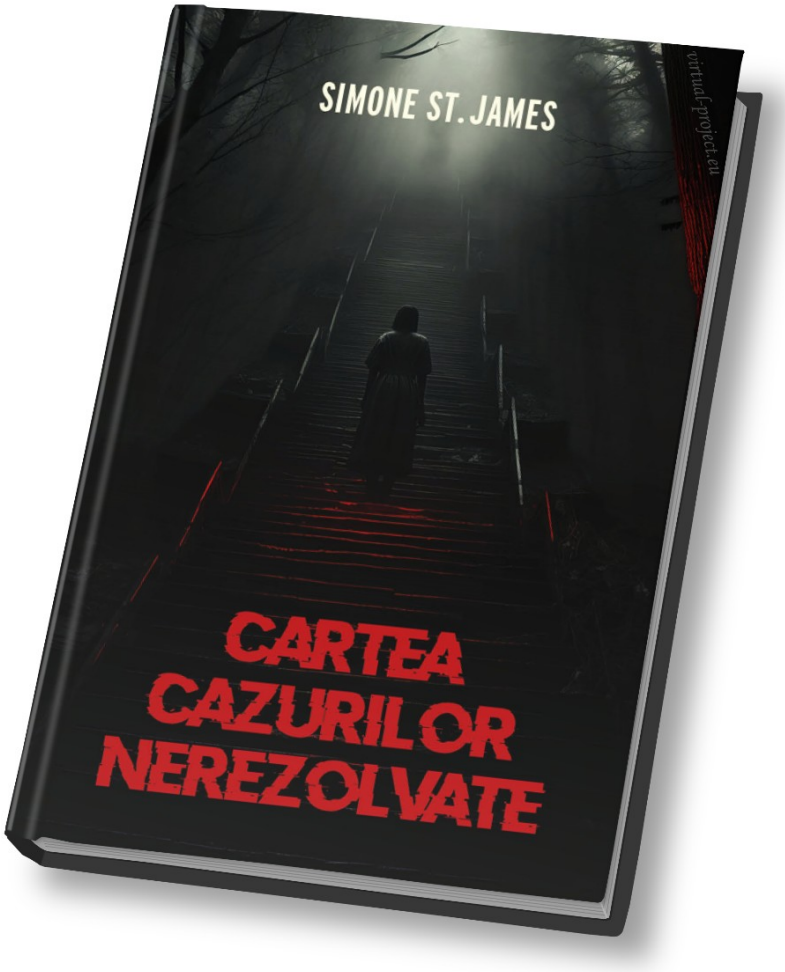

virtual-project.eu

violin

[1] Serie de cărți pentru copii mici, creată de Zerna Sharp (n. red.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
PARTEA A DOUA
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.

36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 2
1. 2
2. 4
3. 10
4. 14
5. 22
6. 27
7. 31
8. 34
9. 41
10. 47
11. 55
12. 62
13. 70
14. 85
15. 93
16. 96
17. 103
18. 113
19. 122
20. 129
21. 138
22. 145
PARTEA A DOUA 156
23. 156
24. 164
25. 171
26. 177
27. 181
28. 187
29. 193

30. 199
31. 208
32. 215
33. 222
34. 232
35. 236
36. 248
37. 259
38. 265
39. 269
40. 277
41. 281
42. 293
43. 301
44. 307
45. 313
46. 319
47. 328
48. 332